

P A U L

M c A U L E Y

C O P I L U L

F L U V I U L U I

Cartea I din
Trilogia Confluenței

TREI

S C I E N C E
F I C T I O N

PAUL MCAULEY

COPILUL FLUVIULUI

Child of the River

1997

CARTEA I DIN TRILOGIA CONFLUENȚEI

Lăudați pre Domnul că El când a vorovit
Lumi plecatu-s-au pe dată vocii Sale - preaputernice.
Pravile spre-a lor povață, milostiv, le-a rânduit
Și-al lor rost nici în vecii vecilor nu se va trece.

Anonim

CUPRINS:

LUNTREA CEA ALBĂ
ANAHORETUL
DOCTORUL DISMAS
YAMAMANAMA
ASEDIUL
CASA FELINARELOR-FANTOMĂ
CĂPETENIA
MĂJARUL
PUMNALUL
CUSTOZII ORAȘULUI MORȚILOR
PREFECTUL CORIN
EXECUȚIA
PELERINII
BANDIȚII
MAGISTRATUL
CATERANUL
TÂRGUL DE PE APĂ
CREATURA DIN STICLĂ
IACHIMO
BĂRBATUL-SCORBURĂ
NEAMUL-CEL-FEROCE
TĂRÂMUL VÂNTULUI
TEMPLUL FÂNTÂNII NEGRE
FEMEIA ÎN ALB
ASASINUL
CEL-DE-DEDESUBT
PALATUL MEMORIEI POPORULUI

LUNTREA CEA ALBĂ

Conetabilul orașului Aeolis era un bărbat pragmatic, viclean, care nu credea deloc în miracole. După părerea lui, totul trebuia să aibă o explicație, iar explicațiile simple erau cele mai bune dintre toate. „Cel mai ascuțit cuțit taie cel mai bine”, le spunea el adesea fiilor săi. „Cu cât un om vorbește mai mult, cu atât e mai probabil că minte de-ngheață apele.” Dar, cu toate acestea, până la sfârșitul zilelor sale, el n-a putut cu niciun chip să-și explice pățania cu luntrea cea albă.

Totul s-a petrecut într-o noapte în miez de vară, atunci când bezna uriașă a văzduhului de deasupra Marelui Fluviu era întreruptă doar de câteva stele palide din haloul galaxiei și de vârtejul roșu, lipsit de strălucire și nu mai mare decât mâna unui om, al Ochiului Proteguiturilor. Aglomerarea de luminițe a orașelului Aeolis și luminile caracelor ancorate la intrarea în port erau cu mult mai strălucitoare decât orice stea de pe cer.

Arșița verii era înăbușitoare pentru oamenii din Aeolis care, în cea mai mare parte a zilei, dormeau în relativa răcoare a bălților și smârcurilor lor, sculându-se pentru a-și începe lucrul doar atunci când soarele apunea între colții Munților Mărginimii, pentru a se retrage din nou atunci când soarele răsărea, reînnoit, deasupra piscurilor înfometate. Vara, prăvăliile, tavernele și atelierile stăteau deschise de la asfințit până în zori, vasele de pescuit plecau în miez de noapte să tragă traulele pe fundul fluviului întunecat pentru a prinde polipii argintii și creveții palizi, iar străzile Aeolisului erau ticsite și pline de freamăt sub lumina puternică și inegală a felinarelor și sub lucirea portocalie a lămpilor cu vapori de sodiu. În timpul nopții, vara, luminile Aeolisului străluceau ca un far pe țărmul cufundat în beznă.

În acea noapte aparte, Conetabilul și cei doi fii ai săi mai mari se îndreptau înapoi spre oraș în schiful lor, împreună cu doi neguțători fluviali ambulanți care fuseseră arestați în timp ce încercau să le vândă baloturi de țigări triburilor primitive care sălășluiau pe colinele de pe țărmul sălbatic din aval de Aeolis. O parte din încărcătura de contrabandă, baloturi moi înfășurate cu folii de plastic și mușama, era îngrămadită în partea din față a schifului, iar negustorii zăceau la pupă, legați

fedeleș ca niște purceluși duși la tăiere. Motorul puternic al schifului fusese distrus de o împușcătură în timpul scurtei ambuscade, iar fiii Gardianului-Păcii, care erau deja la fel de mari ca și tatăl lor, stăteau unul lângă altul pe banca de lopătar din centru, vâslind cu fermitate împotriva curentului. Conetabilul însuși era cocoțat pe o pernă în pupa înaltă a bărcii pe care o cârmea către luminile Aeolisului.

Gardianul-Păcii bea tacticos dintr-un urcior cu vin. Era un bărbat masiv, cu o piele cenușie care-i atârna în falduri și cu trăsături grosolane, ca o figură modelată la repezeală din lut și abandonată înainte de a fi desăvârșită. O pereche de colți îi ieșeau ca niște pumnale din buza groasă de sus. Unul din ei fusese rupt când se luptase cu tatăl său și-l omorâse. Conetabilul pusese să-i fie îmbrăcat în argint, iar metalul prețios zăngănea când se lovea de gâtul urciorului de fiecare dată când bărbatul mai trăgea o dușcă de vin.

Conetabilul nu era nici pe departe în toane bune. Avea să scoată un profit bunicel din jumătatea care-i revenea din încărcătura de contrabandă capturată (cealaltă jumătate mergea la Edil, dacă acesta reușea să se smulgă vreun ceas de la săpăturile lui ca să le pronunțe neguțătorilor sentința), dar arestarea nu mersese nicidecum ca pe roate. Neguțătorii-fluviali angajaseră o pentadă de cuțitari pe post de escortă, iar aceștia se luptaseră aprig până să reușească Gardianul-Păcii și cei doi fii ai săi să le facă de petrecanie. Umerii Conetabilului suferiseră o spintecătură grozavă, care tăiașe prin untură până la mușchiul de dedesubt, iar spinarea îi fusese pârlită de unda de căldură emanată de explozia pistolului care distrusese și motorul schifului. Din fericire, arma, care, probabil, fusese fabricată înainte de crearea Aeolisului, dăduse greș la a doua împușcătură și-l omorâse pe cel care-o folosea, dar Conetabilul știa că nu va putea să se bazeze la nesfârșit pe noroc. Îmbătrânea, devenind greoi și buimac, el care cândva fusese rapid și puternic. Știa că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre fiii săi îl va provoca, și-și făcea griji că incidentul din noaptea aceea îi prevestea decăderea. Asemenea tuturor bărbaților puternici, și el se temea de propria-i slăbiciune mai rău decât de moarte, căci își măsura valoarea vieții după forța sa.

Din când în când, se întorcea să privească focul ce mistuia

vasul contrabandiștilor. Arse se până la linia de plutire, un licăr de lumină ce-și trimitea reflexia departe, peste întinderea întunecată a fluviului. Fiii Conetabilului o puseseră pe uscat pe un banc de nisip, ca să nu plutească în derivă printre insulele de baniani care, în această perioadă a anului, pluteau în cercuri leneșe în sargasele puțin adânci ale bancurilor de pe partea stângă a Marelui Fluviu, ancorate doar de plasele fine ale rădăcinilor de hrănire.

Din cei doi neguțători-fluviali, unul zăcea la fel de liniștit ca și-un crocodil sătul, desemnat cu propria-i soartă, dar tovarășul său, un bătrân înalt și costeliv, care n-avea pe el decât un soi de șorțuleț ce-i acoperea vintrele și un turban care se desfăcea, încerca să-l convingă pe Conetabil să-i dea drumul. Legat fedeleș, cu mâinile de picioare, astfel încât spinarea îi era încovoiată ca un arc, el se uita în sus la Gardianul-Păcii din scobitura lui, cu un zâmbet prefăcut și îngrozit, mai curând un rictus, și cu ochii atât de holbați, că albul acestora i se zărea clar de jur împrejurul irisurilor lui verticale. La început, încercase să atragă atenția Conetabilului cu lingușeala, acum trecuse la amenințări:

— Căpitane, eu, unul, am mulți prieteni care ar fi tare nefericiți să mă vadă în temnița ta, a spus. Nu există ziduri suficient de rezistente pentru a face față puterii prieteniei lor, căci sunt un om generos de felul meu. Sunt faimos pentru generozitatea mea pe toată întinderea fluviului.

Conetabilul lovi vârful turbanului neguțătorului cu coada biciului său și, pentru a patra sau a cincea oară, îl sfătui pe contrabandist să-și țină gura. Era limpede după tatuajele cu vârfuri de săgeată de pe degetele bărbatului că acesta aparținea uneia dintre bandele de stradă care băteau în lung și-n lat străvechile cheiuri ale orașului Ys. Orice prieteni va fi avut, erau la sute de leghe depărtare-n susul apei, iar până la amurgul zilei următoare el și tovarășul său urmau să fie morți.

Neguțătorul cel slăbănog bolborosi:

— Anul trecut, căpitane, am luat asupra-mi sarcina de a plăti pentru nunta fiului unuia dintre dragii mei prieteni care fusese secerat în floarea vârstei. Nenorocul n-o lăsase pe văduva lui cu mai nimic în afară de o cameră închiriată și nouă guri de hrănit. Fiul era îndrăgostit până peste urechi; familia miresei, nerăbdătoare. Acea sărmană femeie nu avea la cine altcineva

să se îndrepte în ceasu-i de cumpănă decât la mine, iar eu, căpitane, aducându-mi aminte de buna tovărășie a prietenului meu, de înțelepciunea și de râsu-i prietenos, mi-am luat pe umeri sarcina de a organiza totul. Patru sute de oameni au mâncat și au băut la festivitate și-i număr pe toți printre fărtații mei. Limbi de prepelițe în aspic am avut, căpitane, și munți de stridii, și de icre, și iezi la fel de fragezi ca untul în care fuseseră înăbușiți.

Poate că era vreun sâmbure de adevăr în toată povestea asta. Poate că bărbatul fusese unul dintre cei invitați la o asemenea nuntă, dar nu avea cum să fi plătit el pentru ea. Niciun om atât de disperat încât să încerce să facă apoi contrabandă cu țigări cu triburile de pe coline n-ar fi putut fi în stare să împartă cu dărnicie așa mulți bani pe un act de caritate.

Conetabilul șfichiui cu biciul picioarele prizonierilor și spuse:

— Ești un om mort și morții nu au prieteni. Stăpânește-te! O fi orașul nostru mic, dar are un altar și a fost unul dintre ultimele locuri de pe malul fluviului unde avatarurile vorbeau cu oamenii, înainte ca ereticii să le reducă la tăcere. Și încă mai vin pelerini aici, deoarece, chiar dacă avatarurile nu mai pot vorbi, fără îndoială că încă mai ascultă. O să-ți îngăduim să vorbești cu ele după ce vei fi condamnat și-ți sugerez să-ți folosești timpul ca să te gândești la cum îți vei înfățișa viața înaintea lor.

Unul dintre fii izbucni în râs, iar Conetabilul le atinse amândurora spinările cu biciul:

— Vâsliți și tăceți din gură, le zise.

— Limbi de prepeliță, zise neguțătorul cel vorbăreț. Orice îți dorești, căpitane. Nu trebuie decât să-i spui pe nume și va fi al tău. Pot să te fac putred de bogat. Pot să-ți ofer casa mea. Ca un palat, așa e, chiar în inima orașului Ys. Departe de văgăuna asta...

Barca se clătină când Gardianul-Păcii sări în scobitura schifului. Fiii săi înjurară a lehamite, se opriră din lopătat și traseră vâslele în barcă. Conetabilul îi răsturnă turbanul nefericitului neguțător, înhăță capul bărbatului, trăgând de nodul slinos de păr care se ițea din creștetul acestuia și, înainte ca omul să apuce măcar să țipe, își vârî două degete în gură și îl apucă de limba care i se tot sucea. Neguțătorul se

încă și încercă să muște degetele Gardianului-Păcii, dar dinții abia-abia dacă au julit pielea tare a acestuia. Conetabilul își scoase pumnalul, tăie în două limba negustorului și azvârli bucata de carne peste bord. Bătrânul scuipă sânge pe gură și se zbatu ca un pește pe uscat. În aceeași clipă, unul dintre fii strigă:

— Barcă în față! Barem are luminile de poziție aprinse!

Acesta era Urthank, o brută înceată la minte care crescuse la fel de greoi și de musculos ca și tatăl său. Conetabilul știa că nu avea să mai treacă multă vreme până când Urthank își va răcni provocarea. Mai știa și că băiatul va pierde: era prea prost să aștepte momentul potrivit, nu-i stătea în fire să-și suprime un impuls. Nu, Urthank n-o să-l înfrângă. Unul dintre ceilalți o va face. Dar provocarea lui va fi începutul sfârșitului.

Conetabilul scrută bezna. Pentru o clipă, i se păru că surprinde o scânteiere fugară, dar numai pentru o clipă. Ar fi putut fi doar un firicel de praf care-i intrase-n ochi sau o stea palidă care licărise în zare, la hotarul lumii.

— Ți s-a năzărit, spuse. Pune-te pe lopătat sau soarele va fi hăt, sus, pe cer înainte să ne-ntoarcem.

— Am zărit-o cum te văd și cum mă vezi, insistă Urthank.

Pe celălalt fiu, Unthank, îl pufni râsul.

— Acolo! Strigă Urthank. Uite-o din nou! Drept înainte, chiar așa cum ți-am spus.

De data aceasta, Conetabilul zări și el licărirea. Primul lui gând a fost că, poate, de fapt, negustorul nu se lăudase în van. Zise încetișor:

— Tot înainte! Răsuciți ramele!

În timp ce schiful aluneca împotriva curentului, Gardianul-Păcii băjbâi după un toc în formă de scoică în săculețul care atârna de cureaua kiltului său alb de în. Negustorul căruia îi fusese tăiată limba scotea niște sunete șovăielnice, ca ale cuiva care se sufocă. Conetabilul îi trase un șut să-l reducă la tăcere înainte de a deschide tocul și de a-și scoate ochelarii care se odihneau pe căptușeala de mătase pătată de apă. Ochelarii erau cea mai prețioasă bijuterie de familie din clanul bărbatului și trecuseră de la tată învins la fiu învingător vreme de mai bine de o sută de generații. Aveau forma unor foarfece fără lamă, iar Gardianul-Păcii îi desfăcu și și-i puse cu grijă pe nasu-i borcănat.

Dintr-odată, coca schifului neted și baloții de țigări de contrabandă stivuiți în scobitura din față au părut să capete o lucire luminoasă: spinările încovoiate ale fiilor și trupurile culcate pe spate ale celor doi prizonieri au prins a străluci cu o lumină ca o văpaie. Conetabilul cercetă cu atenție fluviul, ignorând defectele sticlei vechi a lentilelor care deformau sau mânjeau parcă lumina pe care o amplificau, și zări, la o jumătate de leghe depărtare de schif, un pâlc de grăuncioare strălucitoare ce pluteau deasupra luciului apei.

— Mașini, suflă bărbatul, pășind printre prizonieri și arătându-le fiilor săi locul unde le văzuse.

Schiful lunecă înainte sub călăuzirea Conetabilului și, pe măsură ce se apropia, acesta văzu că erau, de fapt, sute de mașini, un nor dinamic care se învâртеjea în jurul unui pivot invizibil. Era deprins să observe una sau două mașini străbătând iute cerul de deasupra Aeolisului, văzându-și de treburile lor enigmatice, dar nu mai zărise niciodată până atunci atât de multe într-un singur loc.

Ceva se izbi de marginea bărcii, iar Urthank înjură și trase vâsla din apă. Era un coșciug pe jumătate scufundat. În fiecare zi, mii și mii erau lansate din Ys. Conetabilul întâlnește privirea unui chip feminin, printr-un luciul de apă, strălucind verzui din mijlocul unei coroane de flori putrezite. Apoi coșciugul s-a întors cu o sută optzeci de grade și a fost purtat mai departe.

Schiful s-a răsucit, la rându-i, în curentul puternic. Acum era bord în bord cu norul de mașini și pentru prima oară Conetabilul văzu pe cine însoțeau acestea.

O luntre. O luntre albă care plutea sumețită din apă pe curentul leneș al fluviului.

Gardianul-Păcii își scoase ochelarii și descoperi că și luntrea strălucea cu o lumină fantomatică. Apa din jurul ei sclipea, de asemenea, de parcă ar fi plutit în mijlocul unuia dintre bancurile de plancton bioluminiscent care mai urcau uneori la suprafața fluviului în câte-o noapte liniștită de vară. Strălucirea se întindea și în jurul schifului, iar fiecare cufundare a vâslelor spărgea lumina sidefie în spițe împreunate ce se învâртеjeau, de parcă stafia unei mașini ar fi sălășluit chiar sub spuma apei.

Neguțătorul cu limba tăiată gemu și tuși, iar tovarășul său se

ridică pe coate să vadă barca albă răsucită de curentul fluviului, ușoară ca o frunză, o dănțuitoare ce abia dac-atingea apa.

Luntrea avea o proră ascuțită, înălțată, și traverse curbate care o-nchideau și-apoi șerpuiau înapoi într-un evantai, asemenea cozii unei porumbițe. Abia dacă era ceva-ceva mai mare decât un coșciug obișnuit. Se mai răsuci o dată, păru să se întindă ca o pisică, și-apoi, brusc, fără vreo ciocnire, stătea bord la bord cu schiful, lipită strâns de el.

Pe neașteptate, Gardianul-Păcii și fiii săi se treziră înăuntrul unui nor de mașini, de parc-ar fi căzut cu capul înainte într-o nebuloasă, căci erau sute și sute, fiecare strălucind cu o lumină albă fioroasă, și niciuna mai mare decât un cărăbuș. Urthank încercă să pocnească una care atârna chiar în fața mutrei sale și se puse pe suduit când aceasta l-a înțepat c-o licărire de lumină roșie și-o pocnitură plină de vioiciune.

— Șezi domol! Spuse Conetabilul și altcineva zise, cu o voce răgușită:

— Fugiți!

Uimit, Conetabilul se opri din inspectarea luminii scânteietoare și se întoarse spre schif.

— Fugiți dracului de-aici! A spus din nou cel de-al doilea neguțător. Luați-vă tălpășița, nătărăilor!

Ambii fii ai Gardianului-Păcii își trăsese ră vâslele în barcă și se uitau acum la tatăl lor. Așteptau ordinul lui. Conetabilul își puse de o parte ochelarii și își vârî coada biciului la brâu. Nu putea să arate că îi era teamă. Se întinse printre luminițele rotitoare ale mașinilor și atinse luntrea cea albă.

Coca ei era la fel de ușoară și de strâns împletită ca penele și, sub atingerea bărbatului, părțile încovoiate s-au dezghiocat cu o pârâitură stăruitoare. Copil fiind, Conetabilul obișnuia să hoinărească pe malul sălbatic din aval de Aeolis și odată dăduse peste o orhidee-de-sânge care creștea în rădăcina despicață ca o copită a unui arbore de capoc. Orhideea făcuse exact același zgomot când, simțindu-i căldura trupului, își întinsese în lături lobii cărnoși pentru a da la iveală curbele lubrice ale pistilului său catifelat. O luase la goană cuprins de oroare înainte ca parfumul orhideei-de-sânge să-l copleșească, și fantoma acelei spaime îi făcuse acum mâna să adaste.

Coca vibra sub degetele lui cu un puls rapid, înflăcărat.

Lumina se revărsa din interiorul luntrei, bogată și aurie, și plină de firicele plutitoare. Un trup lăsa o umbră în această lumină, iar Conetabilul s-a gândit imediat că barca nu era nimic mai mult decât un sicriu plutitor lăsat în voia valurilor pe curentul fluviului. Coșciugul unui nobil sau al unei domnițe, fără doar și poate, dar, ca funcție, cu nimic diferit de sicriile din carton de proastă calitate ale sărăntocilor sau de cele din lemn smălțuit ale artizanilor și neguțătorilor.

Și chiar atunci pruncul s-a pus pe urlat.

Conetabilul își miji ochii să vadă prin lumina puternică, zări ceva ce se mișca înăuntru și se întinse să-l prindă. Pentru o clipă s-a aflat în inima incandescentă a dansului complicat al mașinilor, și-apoi acestea au dispărut, împrăștiindu-se cu traiectorii drepte prin beznă. Bebelușul, un băiețel, palid și gras, fără niciun fir de păr, se foia în brațele Gardianului-Păcii.

Lumina aurie se stingea în interiorul luntrei albe. În câteva clipe, n-au mai rămas decât urme, vene iridescente și pete care iluminau intermitent cadavrul pe care stătea întins pruncul.

Era leșul unei femei goale, cu sâni minusculi și scheletică, și la fel de lipsită de păr ca și pruncul. Fusesse împușcată, o dată-n piept și o dată-n cap, dar nu era nici picătură de sânge pe nicăieri. O mână avea trei degete, ca graifărele macaralelor din docurile lui Aeolis, cealaltă era monstruos de umflată și bifurcată, precum cleștele unui homar. Pielea ei avea un colorit cenușiu-argintiu, iar ochii săi imenși, divizați într-un fagure de celule, erau asemenea lentilelor compuse ale anumitor insecte și aveau culoarea rubinelor sângerii. Pe fiecare fațetă a lentilelor sălășluia o licărire scânteietoare de lumină aurie și, cu toate că bărbatul știa că acestea nu erau decât simple reflecții tot mai palide ale luntrei celei albe, a avut strania senzație că ceva, ceva malefic stătea la pândă dincolo de ochii stranii ai femeii moarte.

— Erezie! Spuse cel de-al doilea neguțător, care se ridicase cumva în genunchi și se holba acum cu ochii cât cepele la luntrea cea albă.

Conetabilul îi trase negustorului un picior în pânțece, iar omul tuși și căzu pe spate în apa din santină, alături de tovarășul său. Neguțătorul îi aruncă o privire feroce și repetă:

— Erezie! Când au permis navei Celor Vechi de Zile să treacă

dincolo de Ys și să navigheze în josul fluviului, binevoitorii noștri birocrați au dat frâu liber ereziei în lume.

— Îngăduie-mi să-l ucid pe dată, a cerut Urthank.

— E deja un om mort, răspunse Conetabilul.

— Nu câtă vreme îndeamnă la trădare, continuă, încăpățânat, flăcăul care se holba fix la taică-său.

— Tântălăilor, i-a dat înainte neguțătorul. Ați văzut cu toții arcele și caracele care navigau în josul fluviului, la război, cu tunurile și mașinile lor de război pentru asediu. Dar arme cu mult mai îngrozitoare sunt lăsate să umble prin lume.

— Îngăduie-mi să-l ucid, repetă Urthank.

Pruncul se agățase de degetul mare al Conetabilului, deși nu era în stare să își închidă pumnul în jurul acestuia. S-a strâmbat, ca și cum ar fi încercat să zâmbească, dar, în loc de asta, a umflat doar un balonaș de scuipat.

Gardianul-Păcii s-a desprins cu blândețe din strânsoarea bebelușului și l-a așezat pe prunc pe perna de la pupă. Umbla cu grijă, ca și cum aerul ar fi fost înțesat de cutii invizibile, mereu conștient de arzătoarea căutătură a lui Urthank din spatele lui. Apoi s-a întors și-a spus:

— Lasă omul să vorbească! S-ar putea să știe el ceva.

— Birocrații încearcă să-i trezească pe Arhierei din visările lor. Unii spun c-o fac cu ajutorul științei, alții, cu al vrăjitoriei. Birocrații sunt atât de îngroziți de erezia care ne mistuie lumea, că ar încerca absolut orice pentru a ne proteja împotriva ei.

Urthank a tras un scuipat:

— Arhiereii sunt cu toții morți de mai bine de zece mii de ani. Toată lumea știe asta. Au fost uciși atunci când Răzvrățiții au dărâmat templele și au distrus majoritatea avatarurilor.

Conetabilul i-a tras un șut omului și a spus cu asprime:

— Destul cu teologia! Țasta-i vreunul dintre slujitorii lor, da au ba?

— Ys e mare și conține o mulțime de minuni, dar n-am mai văzut niciodată nimic asemenea lui. Cel mai probabil, e o creatură odioasă plăsmuită cu ajutorul artelor interzise. Aceia care încearcă să nască astfel de arme au devenit mai depravați până și decât ereticii. Nimicește-l! Înapoiază pruncul și scufundă luntrea!

— De ce ar trebui să-ți dau crezare?

— Sunt un om rău. O recunosc. Aș vinde-o pe oricare dintre fiicele mele dac-aș fi sigur c-aș obține un câștig bun. Dar, pe când eram băietan, am studiat pentru a deveni funcționar și-am fost învățat cum se cuvine. Îmi aduc bine aminte lecțiile pe care le-am primit, și știu că însăși existența acestei abominații e ceva împotriva cuvântului Proteguitorilor.

Urthank spuse rar:

— S-ar cuveni să punem pruncul înapoi de unde l-am luat. Tărășenia asta nu ne privește câtuși de puțin.

— Tot ce-i pe fluviu cale de-o zi de navigat în orice direcție mă privește personal, i-a răspuns Conetabilul.

— Habar n-ai de nimic, i-a tăiat-o Urthank. Doar îți imaginezi că ai.

Și atunci Gardianul-Păcii a știut că acela era momentul pe care îl alesese bietul Urthank. Și la fel de bine a înțeles-o și Unthank, care se mișca ușurel pe banca de lopătar, astfel încât de-acum nu mai stătea umăr lângă umăr cu frate-său. Conetabilul i-a susținut căutătură cruntă lui Urthank și a zis:

— Vezi-ți lungul nasului, băiete!

Și, pentru un moment, a părut că Urthank n-o să atace, dar apoi și-a umflat pieptul și a slobozit aerul c-un răget și, răcnind într-una, s-a aruncat asupra tatălui său.

Biciul s-a înfășurat în jurul gâtului nefericitului Urthank cu un trosnet ascuțit care a răsunat în depărtări, ecoul auzindu-se pe tot cuprinsul apei întunecate. Urthank s-a prăbușit în genunchi și a înhățat șfichiul în timp ce lațul i se strângea sub carnea puhavă a bărbiei. Conetabilul a strâns bine mânerul biciului cu ambele mâini și a tras de el într-o parte, de parc-ar fi ținut o undiță în care tocmai s-ar fi prins un pește enorm. Schiful s-a înclinat violent într-o parte, și Urthank s-a dus de-a dura, cu capul înainte, în apa scânteietoare. Numai că flăcăul n-a dat drumul biciului din strânsoare. O fi fost el greu de cap, dar era și încăpățânat. Conetabilul s-a clătinat pe picioare, a dat drumul biciuștii – care a şuierat ca un șarpe în timp ce dispărea peste marginea bărcii – și a căzut, la rândul-i, peste bord.

Gardianul-Păcii și-a azvârlit din picioare cizmele largi până la genunchi, în timp ce se cufunda tot mai adânc prin apa rece, apoi s-a împins puternic în picioare spre suprafață. Ceva i-a înhățat tivul kiltului și, deodată, Urthank încerca să se cațere-n

sus pe el. Lumina a explodat în ochii Conetabilului când cotul dur al fiului său i-a izbit fața. S-au zvârcolit încleștați prin apa strălucitoare și au țâșnit la suprafață, despărțiți de mai puțin de-o lungime de braț.

Conetabilul a scuipat o gură de apă și a icnit:

— Ești prea iute de mânie, fiule. Asta ți-a fost dintotdeauna slăbiciunea.

A zărit umbra brațului lui Urthank tăind strălucirea lăptoasă și i-a parat lovitura cu pumnalul său. Taișurile s-au ciocnit și au alunecat unul pe altul, înțepenindu-se în plăsele. Urthank a mârâit și a apăsat tot mai în jos. Era îngrozitor de puternic. Conetabilul a simțit o durere îngrozitoare în timp ce pumnalul îi era răsucit din propria strânsoare și lama lui Urthank își îngropa vârful în antebrațul său. S-a împins înapoi în apă în vreme ce Urthank se repezea să-i spintece fața; picături de apă au zburat într-un evantai larg de jur împrejur.

— Bătrân, a spus Urthank. Bătrân și greoi.

Gardianul-Păcii și-a recâștigat echilibrul cu mici lovituri circulare cu piciorul. Simțea cum sângele cald i se împrăștia în apă în ritmul pulsului – Urthank prinsese o venă. O apăsare puneă stăpânire pe oasele lui, iar rana de la umăr îi zvâcnea. Știa că fiul său avea dreptate, dar mai știa și că nu era deloc pregătit să moară:

— Vino, fiule, vino la mine și află cine-i ăl mai puternic!

Urthank a rânjit larg, dezvelindu-și colții. S-a împins înainte cu picioarele, trecând iute prin apă cu pumnalul întins în linie dreaptă, încercând să dea o lovitură mortală. Numai că apa l-a încetinit, așa cum prea bine știa Conetabilul c-o va face, iar bătrânul s-a împins într-o parte, scăpându-i mereu la milimetru, în vreme ce Urthank împungea sălbatic cu taișul său, ocărând în ciudat și irosindu-și forța în van. Tată și fiu își dădeau târcoale unul altuia. Cu coada ochiului, Conetabilul observă că luntrea cea albă se desprinsese de schif, dar nu-și putea permite să-i acorde nici măcar umbra unui gând, ocupat cum era să evite următorul atac violent al lui Urthank.

În cele din urmă, tânărul își încetă atacul, bătând apa ca să rămână pe loc și gâfâind din greu.

— Forța nu-i totul, punctă Conetabilul. Vino la mine, fiule, o să-ți acord o slobozire rapidă și fără pic de rușine.

— Predă-te, hodorogule, și-o să-ți ofer o înmormântare

demnă de stimă, pe uscat. Sau, de nu, o să te ucid aici și-o să las peștișorii să-ți curețe oasele de carne.

— O, Urthank, cât sunt de dezamăgit! Pare-se, la urma urmei, că nu ești unul dintre fiii mei!

Urthank s-a năpustit înainte cu o furie bruscă, disperată, iar Conetabilul l-a împuns cu precizie, atingând cotul flăcăului, acolo unde nervul trece peste os. Degetele lui Urthank s-au deschis din reflex, iar pumnalul i s-a prăbușit în apă, vibrând. S-a cufundat după el fără să se mai gândească la ce face, iar tatăl a năvălit asupra lui cu toată greutatea sa, suportând loviturile tot mai slabe pe care tânărul i le dădea în piept și pânțe și picioare. A durat mult, dar, într-un sfârșit, i-a dat drumul și trupul lui Urthank a plutit liber, cu fața în jos, în apa luminoasă.

— Ai fost cel mai puternic dintre fiii mei, a spus Conetabilul când și-a recăpătat suflarea. Mi-ai fost credincios în felul tău, dar nu ți-a trecut niciodată prin cap vreun gând mai rășărit. Dacă m-ai fi ucis și mi-ai fi luat soațele, altcineva te-ar fi nimicit în mai puțin de-un an.

Unthank a vâslit și a adus schiful aproape, ajutându-și tatăl să se cațere în scobitura bărcii. Luntrea albă era deja la mai bine de zece lungimi de vâslă depărtare de-acum, licărind în întuneric. Neguțătorul cel costeliv căruia îi tăiasse limba Conetabilul zăcea cu fața-n jos în apa din santină, înecat în propriu-i sânge. Tovarășul lui dispăruse. Unthank ridică din umeri și spuse că bărbatul se furișase peste bord.

— Ar fi trebuit să-l aduci înapoi. Era legat fedeleș. O matahală ca tine n-ar fi trebuit să aibă prea mult de furcă.

Unthank i-a întors căutătura lungă Conetabilului și a spus, simplu:

— Îți urmăream biruința, tată.

— Nu, nu ești încă pregătit, nu-i așa? Aștepți momentul potrivit. Ești unul din ăia ageri, Unthank. Nu ca frate-tău.

— N-avea cum s-ajungă prea departe. Prizonierul, vreau să spun.

— L-ai ucis?

— Probabil că s-o fi și înecat de-acum. Cum ai spus și tu, era legat fedeleș.

— Ajută-mă cu frate-tău.

Împreună, tată și fiu au aburcat leșul lui Urthank în schif.

Strălucirea lăptoasă pălea ușor de pe apă. După ce Conetabilul așezase cadavrul fiului său, s-a răsucit și a văzut că luntrea cea albă dispăruse. Schiful era singur de-acum pe fluviul întunecat și lat, sub cerul negru și sub vârtejul roșu, difuz al Ochiului Proteguitorilor. Sub brațul echei, pe căptușeala din piele a pernei, pruncul înșfăca aerul păcuriu cu mânuțele-i palide, ca niște steluțe de mare în cinci colțuri, chicotind la gândurile-i de neghicit.

ANAHORETUL

Într-o seară de primăvară timpurie, când roata Galaxiei era povârnită pân-la brâu la linia de orizont a Marelui Fluviu, Yama a deschis obloanele de la fereastra camerei sale și a pășit afară, pe pervazul lat. Orice soldat care ar fi privit în sus din curtea interioară ar fi văzut, în lumina alb-albăstrie a Galaxiei, un băietan robust de vreo șaptesprezece ani care stătea pe glaful de sub streășina acoperișului din țigle roșii și ar fi recunoscut conformația cu oase lungi, fața ascuțită și palidă și calota de păr negru ale fiului de pripas al Edilului. Însă Yama știa că sergentul Rhodean luase aproape toată garnizoana din casa-donjon într-o patrule pe cărările șerpuite ale Orașului Morților, în căutarea ereticilor care încercaseră cu o noapte în urmă să dea foc unei nave ancorate în portul plutitor. Ceva mai departe, trei bărbați îi păzeau pe muncitorii sitului arheologic al Edilului, ceea ce însemna că mai rămăseseră doar o haită de câini de pază și vreo cinci tineri necopți aflați sub comanda bătrânului Rotwang cel olog, care de-acum își va fi terminat deja sticla de rachiu pe care-o bea în fiecare noapte și care trebuie că sforăia vârtos în scaunul lui de lângă focul din bucătărie. Cu garnizoana atât de micșorată, erau puține șanse ca vreunul dintre oșteni să-și părăsească locul cald și îmbâcsit din camera străjilor ca să patruleze prin grădină, iar Yama știa că putea să-i convingă pe câinii de pază să-i permită să treacă fără să-l dea de gol.

Era o șansă de-a pleca în aventură mult prea bună pentru a fi ratată. Yama urma să vâneze broaște cu fiica negustorului de coloniale care aproviziona și nave, cu Derev, și cu Ananda, ucenicul preotului templului din Aeolis. Căzuseră de acord asupra acestui lucru în acea după-amiază, comunicând cu ajutorul oglinzilor.

Zidurile originare ale casei-donjon a Edilului erau clădite din blocuri netede din pietre de râu îmbinate atât de meșteșugit, încât înfățișau o suprafață la fel de netedă ca gheața șlefuită, dar, la un moment dat în istoria casei, fusese adăugat un etaj în plus, cu un solbanc¹ lat și cu gargui care răsăreau din loc în loc pentru a face apa să se scurgă departe de pereți. Yama merse pe această ieșitură la fel de ușor de parc-ar fi fost pe caldarâm, dădu colțul, prinse bine frânghia înfășurând-o în jurul unui vasilisc încremenit într-un urlet chinuit și coborî în coardă cele cinci etaje care îl despărteau de pământ. Trebuia să-și lase frânghia atârnată acolo, dar riscul că avea să fie descoperită era neînsemnat.

Nu se zărea nimeni prin preajmă, așa c-o rupse la fugă peste peluza întinsă, acoperită cu mușchi, sări peste șanțul ascuns vederii dinspre casă și străbătu, iute și-n tăcere, potecile familiare, trecând prin desișurile de rododendroni care năpădiseră ruinele povârnite ale meterezelor ce alcătuiseră cândva zidul exterior al casei-donjon. Yama se jucase de nenumărate ori pe-acolo de-a soldații și ereticii cu băieții de la bucătărie și cunoștea ca-n palmă fiecare potecuță, fiecare rămășiță a zidului păraginit, toate gropile care fuseseră cândva camere ale străjerilor sau cămări și pasajele îngropate dintre ele. S-a oprit sub un arbore de plută, s-a uitat de jur împrejur, apoi a ridicat o piatră acoperită de mușchi pentru a da la iveală o groapă adâncă, bine căptușită cu pietre și sigilată cu spray polimeric. Scoase din această ascunzătoare o pungă din plasă și un trident lung și subțire, apoi potrivi la loc piatra, își atârna punga la cingătoare și își puse tridentul pe umeri.

La capătul tufișurilor de rododendroni, pământul o lua abrupt la vale, într-un parapet în formă de semilună năpădit de buruieni, până ajungea la un loc viran acoperit de ierburi înalte și arbuști. Dincolo de acesta, de o parte și de alta ale cursului șerpuit al râului Breas, se zărea mozaicul câmpurilor de curând inundate ale peonilor, apoi șirurile joase ale dealurilor ticsite de monumente și mausolee, de mormane de pietre și ciste: leghele nesfârșite ale Orașului Morților care se întindea până la dealurile submontane ale Munților Mărginimii

¹ Element de construcție situat deasupra parapetelor ușilor sau ferestrelor pentru a le proteja de apa de ploaie. (N. Red.)

și ai cărui locuitori îi depășeau ca număr pe cetățenii vii ai Aeolisului în proporție de o mie la unu. Cavourile licăreau în lumina rece a Galaxiei, de parcă dealurile ar fi fost pudrate cu sare, și luminițe scânteiau ici și colo, în locurile unde tabletele memoriale fuseseră activate de animalele aflate-n trecere.

Yama scoase un fluier subțire din argint, de vreo două ori cât degetul lui arătător, și suflă în el, iar acesta a părut să nu scoată mai mult de-un scârțâit găfâit. Tânărul mai suflă de trei ori, apoi își înfipse tridentul în pătura moale și adâncă de frunze ce acoperea pământul, se lăsă pe vine și se puse pe ascultat corul de orăcăieli care împungea noaptea. Cu câteva săptămâni în urmă broaștele ieșiseră din coconii lor din mucus și, de atunci, se hrăneau cu frenezie, iar acum începuseră să-și caute perechea, fiecare mascul silindu-se să-și întreacă rivalii cu pătimășele sale arii broștești. Blegiți de poftele lor trupești nesatisfăcute, urmau să fie o pradă ușoară.

În spatele lui Yama, casa-donjon se ițea deasupra rododendronilor, înălțându-și încărcătura de turete peste roata alb-albastră a Galaxiei. O lumină de un galben cald strălucea înspre vârful înaltului turn de pază, acolo unde trebuie că trudea la nesfârșitele-i măsurători și calcule Edilul, care arareori mai pusese geană pe geană de vara trecută, de când aflase vestea morții lui Telmon.

Chiar în acel moment, Yama auzi ceea ce tot așteptase: răsuflarea slabă, șuierătoare, și sunetul înăbușit al mersului unui câine. Tânărul îl strigă încet și creatura urâtă și puternică ieși repezător și cu pași mărunți din tufișuri, punându-și capul greu în poala lui Yama, care i-a fredonat încetișor, i-a dezmiardat urechile ciumpăvite și i-a scărpinat linia proeminentă formată în locul unde carnea întâlnea metalul coifului, domolind partea de mașină a câinelui de pază, și, prin intermediul conexiunii animalului, tot restul haitei. Când fu sigur că fiara înțeleșese că nu trebuie să dea alarma nici atunci, nici când se va întoarce, Yama s-a ridicat în picioare, și-a șters balele câinelui de pe mână, și-a smuls tridentul, apoi a pornit să coboare sprintar panta abruptă formată de parapet spre ruinele pustii și câmpurile inundate de dincolo de ele.

Ananda și Derev îl așteptau la marginea dărâmăturilor. Derev cea înaltă și grațioasă a sărit de pe stînghia aflată la jumătatea unui zid năruit, acoperit de rochița-rândunicii, pe

care se cocoșase, și pe jumătate a zburat, pe jumătate a alergat peste lespezile de piatră pentru a-l îmbrățișa pe Yama. Ananda a rămas la locul lui de pe o stelă povârnită, continuând să mănânce boabele de hurmuz pe care le culesese pe drum și prefăcându-se că ignoră îmbrățișarea celor doi îndrăgostiți. Era un băietan durduliu, cu piele neagră și capul tuns chilug, ceea ce lăsa să i se vadă scalpul plin de excrescențe, purtând roba portocalie a ordinului său.

— Am adus felinarul, a spus Ananda în cele din urmă și l-a ridicat să fie văzut.

Era un felinar micuț de semnalizare din bronz, cu un geam culisant și cu lentilele menite să focalizeze lumina fitilului. Planul era să-l folosească pentru a-și hipnotiza prada.

Derev și Yama s-au desprins din îmbrățișarea lor și Ananda a adăugat:

— Azi la amiază am văzut soldații mărșăluind pe drumul vechi, frate Yama. Toată lumea din oraș zice că au plecat după ereticii care au încercat să dea foc portului plutitor.

— Dacă există eretici cale de-o zi de marș, sergentul Rhodean îi va descoperi, a spus Yama.

— Poate că încă se mai ascund pe aici, prin preajmă, a zis Derev.

Grumazul a părut să i se lungească atunci când și-a întors capul într-o parte și-ntr-alta pentru a scruta bezna din jurul ruinelor. Părul ei moale era pieptănat pe spate, lăsându-i descoperită fruntea rasă, și îi atârna până la mijloc. Purta o rochie lungă și strânsă-n talie, legată c-o curea, iar picioarele-i subțiri erau desculțe. Ținea un trident pe umărul stâng.

Fata îl îmbrățișă pe Yama și spuse:

— Imaginează-ți ce-ar fi să dăm peste ei! N-ar fi palpitant?

— Dacă-s atât de proști încât să rămână în preajma locului pe care tocmai l-au atacat, atunci vor fi ușor de capturat, răspunse băiatul. Va trebui doar să-i amenințăm cu bricegele noastre pentru a-i obliga să ni se predea.

— Tata spune că-și obligă femeile să se culce cu animale pentru a zămisli războinici monstruoși.

Ananda scuipă semințele și răspunse:

— Taică-său a promis c-o să plătească un bănuț de bronz pentru fiecare zece broaște pe care le-om prinde. E-un preț bunicel.

— Tatăl lui Derev are un preț pentru absolut orice, observă Yama, zâmbind.

Derev zâmbi și ea - băiatul i-a simțit surâsul pe obraz - și zise:

— Tata a mai spus și că va trebui să mă întorc înainte să apună Galaxia. Mi-a îngăduit să vin aici pentru că i-am zis că unul dintre soldații Edilului ne va păzi.

Tatăl lui Derev era foarte înalt și foarte subțire, se îmbrăca de obicei în negru și mergea cu capul băgat între umeri și cu mâinile albe încleștate la spate. Dacă te uitai din urma lui, părea una dintre berzele nocturne care scotoceau prin gropile de gunoi ale orașului. În mod invariabil, era acompaniat de valetul său vânjos; se temea de tâlhari, de brutalitatea dezinvoltă a marinarilor și c-ar putea fi răpit. Aceasta din urmă era o amenințare reală, de vreme ce familia lui era singura din seminția sa din Aeolis. Nu era deloc iubit în strâns unita comunitate neguțătoarească, deoarece își cumpărase favorurile în loc să le câștige, iar Yama știa că lui Derev i se permitea să se vadă cu el doar pentru că tatăl fetei credea că asta îl apropia de Edil.

— Soldatul ar păzi ceva cu mult mai important decât viața ta, deși, la fel ca viața, odată luată, nu mai poate fi dată înapoi, a spus Ananda. Dar poate că deja n-o mai ai, motiv pentru care oșteanul nu se află aici.

— N-ar trebui să dai crezare tuturor lucrurilor pe care le spune tatăl tău, îi șopti Yama fetei. Iar lui Ananda îi spuse: Stăruiește prea mult asupra celor trupești. Nu-ți face bine să meditezi la ceea ce nu poți avea. Dă-mi niște hurmuz.

Ananda îi întinse un pumn plin:

— Tu nu trebuie decât să ceri, i-a răspuns cu blândețe.

Yama și-a aruncat un fruct în gură, între limbă și cerul gurii: pielea tare era șocant de acră, iar miezul cărnos și plin de semințe și se topea în gură de dulce. A rânjit cu gura până la urechi:

— E primăvară. Am putea sta toată noaptea, și-apoi să ne ducem să pescuim în zori.

— Tata... a început Derev.

— Tatăl tău ar plăti mai mult pentru pește proaspăt decât pentru broaște.

— El cumpără tot peștele pe care-l poate vinde de la măjari², și prețul sării îl împiedică să cumpere mai mult.

— Tradiția e să se vâneze broaște primăvara, răspunse Ananda, și de aceea ne aflăm aici. Tatăl lui Derev nu ne-ar fi prea recunoscător dacă i-am transforma fiica în pescar.

— Dacă nu mă-ntorc înainte de miezul nopții, o să mă pună sub poprire, spuse fata. N-o să vă mai văd în veci.

Yama a zâmbit doar:

— Știi că nu-i adevărat. Altfel taică-tău nu te-ar fi lăsat pe-afară de la bun început.

— S-ar cuveni să fie un soldat aici, a continuat Derev. Niciunul dintre noi nu e înarmat.

— Ereticii sunt la mii de leghe depărtare. Și-o să te protejez eu.

Derev își flutură tridentul, la fel de frumoasă și fioroasă ca o naiadă:

— Suntem egali în forțe, cred.

— Nu pot sta toată noaptea, a sărit Ananda. Părintele Quine se scoală c-o oră-nainte de răsăritul soarelui, și înainte de asta trebuie să mătur naosul și să aprind lumânările în sacristie.

— Păi, oricum n-o să vină nimeni la templu, îl întrerupse Yama. Nu mai vine nimeni de-o grămadă de vreme decât în zilele de sărbătoare.

— Ce-are a face, nu despre asta-i vorba aici! Avatarurile or fi fost reduse la tăcere, dar Protegutorii încă mai sunt acolo.

— Păi, vor fi acolo indiferent dacă aprinzi sau nu lumânările. Rămâi cu mine, Ananda! Măcar o dată dă-ți și tu uitării îndatoririle!

— Se-ntâmplă că eu, unul, chiar cred în îndatoririle mele, îi răspunse ucenicul ridicând din umeri.

— Ei na, ți-e teamă doar de mama de bătaie pe care-o s-ncasezi de la părintele Quine, i-a tăiat-o Yama.

— Să știi că și asta-i adevărat. Pentru un bărbat care s-a dedicat celor sfinte e tare iute la mânie și are un braț puternic. Tu ești norocos, Yama. Edilul este un om blajin, un cărturar.

— Dacă se supără pe mine, îl pune pe sergentul Rhodean să mă bată. Și, dacă va afla c-am părăsit casa-donjon pe timp de noapte, exact asta o să se-ntâmple. De-asta n-am adus niciun oștean cu mine.

² Pescari sau negustori de pește. (N. Red.)

— Tata zice că pedeapsa fizică e o barbarie, interveni Derev.
— Nu-i chiar atât de rea, îi explică Yama. Măcar știi sigur când a luat sfârșit.

— Edilul a trimis după părintele Quine ieri, spuse Ananda.
Novicele își îndesă restul de hurmuz în gură, apoi se ridică în picioare. Sucul fructelor îi pătase buzele care păreau negre în lumina alb-albăstrie a Galaxiei.

Yama îi răspunse, nefericit:

— Tata se-ntreabă ce să facă, totuși, cu mine. A tot vorbit despre găsirea unui post de funcționar într-un colțișor sigur al departamentului. Cred că de aceea a mers doctorul Dismas la Ys. Numai că eu, unul, nu vreau să fiu funcționar... mai degrabă m-aș face preot. Cel puțin, astfel aș apuca să văd ceva din lumea asta.

— Ești prea bătrân, îi zise Ananda, fără părtinire. Pe mine părinții m-au consacrat la doar o sută de zile după naștere. Și, pe lângă că ești prea bătrân, mai ești și prea plin de păcate. Îl spionezi pe bietul tău tată și furi.

— Și te mai și furișezi afară după lăsarea întunericului, a intervenit și Derev.

— Păi, la fel face și Ananda!

— Dar nu ca să întrețin relații trupești, sări novicele. Tatăl lui Derev știe că sunt aici, așa că sunt un paznic la fel de bun ca orice oștean, deși unul mult mai ușor de mituit.

— Oh, Ananda, noi chiar ne aflăm aici ca să vânăm broaște, i-a răspuns Derev.

Însă novicele adăugă:

— Și o să-mi mărturisesc păcatul mâine, în fața altarului.

— De parcă Protegitorilor le-ar păsa câtuși de puțin de măruntele tale păcate, i-o tăie Yama.

— Ești prea trufaș ca să fii preot, îi explică Ananda. Mai presus de toate, ești prea trufaș. Vino și roagă-te cu mine. Leapădă-ți povara.

— Ei bine, aș prefera să fiu preot decât funcționar, dar, cel mai mult și mai mult, aș prefera să fiu soldat. O să fug de acasă și-o să mă-nrolez. O să mă pregătesc să fiu ofițer și o să comand o companie de mirmidoni sau o să conduc o corvetă în băătăle împotriva ereticilor.

— Păi, tocmai de-aia vrea tatăl tău să devii funcționar, îi explică Ananda.

— Ascultați! Zise Derev.

Cei doi băieți se întoarseră pentru a se uita spre locul pe care îl indica fata. Departe, departe, peste câmpurile inundate, un punct de puternică lumină albastră-verzuie ca peruzeaua se mișca prin întuneric spre Marele Fluviu.

— O mașină, a spus Yama.

— Așa este, îi răspunse Derev, dar nu la asta m-am referit. Am auzit pe cineva strigând.

— Sunt doar broaște care preacurvesc, a spus Ananda.

Yama aprecie că mașina se afla la o jumătate de leghe depărtare. Părea să alunece înclinată față de orice altceva, licărind de parc-ar fi însăilat o cărare între lume și propria sa realitate.

— Ar trebui să ne punem o dorință, zise.

Ananda zâmbi.

— O să mă prefac că n-ai spus una ca asta, frate Yama. Astfel de superstiții sunt nedemne de cineva atât de educat ca tine.

— Și, în plus, a adăugat Derev, nu trebuie să-ți pui niciodată vreo dorință, ca nu cumva să ți se împlinească, ca în povestea cu bătrânul și fecioara-vulpe. Știu c-am auzit ceva. S-ar putea să fie ereticii. Sau bandiții. Liniște! Ascultați!

— Eu, unul, n-aud absolut nimic, Derev, zise Ananda. Poate că inima ta bate atât de iute, încât strigă după alinare. Știu că nu sunt decât un sărman preot, Yama, dar un lucru știu și eu că e adevărat. Proteguitorii văd totul: nu-i nicio trebuință să îi invoci făcând apel la servitorii lor.

Yama ridică din umeri. N-avea niciun sens să dezbată astfel de subtilități cu Ananda care fusese educat în ale teologiei încă de la naștere, dar de ce nu s-ar cuveni ca mașinile să asculte măcar dorințele celor pe lângă care treceau? În fond, să-ți pui o dorință era doar un soi de rugăciune neprotocolară și, fără doar și poate, rugăciunile erau ascultate și, uneori, chiar li se răspundea. Fiindcă, dacă rugăciunea nu aducea nicio răsplată, atunci oamenii ar fi abandonat obiceiul cu multă vreme în urmă, la fel cum fermierii abandonează pământul care nu mai produce nicio recoltă. Preoții învățau că Proteguitorii auzeau și vedeau totul, dar, cu toate acestea, alegeau să nu intervină, deoarece nu doreau să anuleze voința liberă a creaturilor lor; dar mașinile erau în aceeași măsură parte a lumii pe care Proteguitorii o creaseră ca și

Semințiile Modelate, deși țineau de-o ordine superioară. Cu toate că Proteguitorii, așa cum credeau deviaționiștii, își retrăseseră binecuvântarea de peste lume după jignirea adusă lor prin Epoca Răzvrătirii, era încă posibil ca mașinile, epigonii lor, să mai poată recunoaște justețea împlinirii unei dorințe anume și să facă demersurile necesare pentru acordarea ei. În fond, acele avataruri ale Proteguitorilor care supraviețuiseră Epocii Răzvrătirii vorbiseră cu oamenii până nu mai departe de acum patruzeci de ani, înainte ca ereticii să le fi redus, în cele din urmă, la tăcere. În orice caz, mai bine să te folosești de un prilej favorabil decât să-l pierzi și să regreti pe urmă. Yama închise ochii și înălță către ceruri dorința lui rapidă, prizonieră a viitorului, de a fi făcut oștean, iar nu funcționar.

— Ai putea, la fel de bine, să-ți pui o dorință când vezi o stea căzătoare, a spus Ananda.

— Liniște! Zise Derev. S-a auzit din nou!

Și Yama auzise acum strigătul slab, dar de neconfundat peste corul fără de încetare al broaștelor. Strigătul furios, fără de cuvinte al unui bărbat, iar apoi voci batjocoritoare și un râs grosolan.

Yama îi conduse pe ceilalți prin ruinele năpădite de buruieni. Ananda lipăia chiar în spatele lui, cu sutana-i îndesată sub cingătoare – să poată fugi mai bine dacă dădeau peste vreun bucluc, spusese, dar Yama știa că novicele n-avea să dea bir cu fugiții. Și nici Derev n-avea s-o rupă la fugă: fata își ținea acum tridentul ca pe-o sulită.

Una dintre vechile șosele mergea de-a lungul câmpurilor. Cu mii de ani în urmă, suprafața ei ceramică fusese demontată și topită pentru a se obține metalele pe care le conținea, dar cursul său lung și drept își mai păstra încă perfecta-i linie geodezică. La răscrucea pe care vechiul drum o făcea încrucișându-se cu o potecă ce ducea peste taluz și printre două câmpuri inundate, lângă un altar simplu așezat pe un stâlp de lemn, cei doi fii gemeni ai Conetabilului, Lud și Lob, atacaseră prin surprindere un anahoret.

Omul stătea cu spatele la altar, scuturându-și amenințător toiagul, al cărui vârf potcovit cu metal se mișca înainte și-napoi ca un ochi vigilent. Lud și Lob strigau și aruncau cu pietre și bulgări de țărână în anahoret, dar stăteau dincolo de bătaia toiagului. Gemenii erau niște bătauși îngâmfați care

credeau că domneau peste toți copiii din oraș. Se legau mai ales de acea mână de puști care țineau de neamuri diferite de-al lor. Yama fusese fugărit de ei cu vreo zece zile în urmă, pe când se întorcea la casa-donjon după ce îi făcuse o vizită lui Derev, dar scăpase repede de ei, pierzându-și urma printre ruinele din afara orașului.

— Te dibuim noi mai încolo, peștișorule, îi strigaseră gemenii atunci, plini de voieșie.

Băuseră, și unul dintre ei își lovise capul cu bășica goală și schițase un dans stângaci:

— Noi ne ducem întotdeauna treaba la bun sfârșit, mai strigase. Peștișorule, peștișorule, ieși la iveală acum! Comportă-te ca un bărbat.

Yama alesese să rămână ascuns. Lud și Lob își mâzgăliseră semnul pe un zid năruit și se pișaseră apoi la temelia lui, dar, după ce se-nvârtiseră bezmetici pe lângă tufișuri, se plictisiseră și se îndepărtaseră.

Acum, în timp ce stătea el ciucit într-un desiş de vițe de *chayote*, împreună cu Ananda și Derev, Yama se întreba ce-ar trebui să facă. Anahoretul era un bărbat înalt, cu o chică neagră sălbatică și o barbă încă și mai fioroasă. Era desculț și îmbrăcat într-o sutană însăilată grosolan dintr-un material cu aspect metalic. Se ferea de majoritatea pietrelor ce erau aruncate spre el, dar una îl lovise la cap: sângele i se prelingea pe frunte și și-l ștergea în mod mecanic de pe ochi cu încheietura mâinii. Mai devreme sau mai târziu, avea să șovăie și să greșească, și-atunci Lud și Lob aveau să se năpustească asupra lui.

— Ar trebui să chemăm garda, șopti Derev.

— Nu cred că-i necesar, interveni Ananda.

Chiar în acel moment, o piatră îl lovi pe anahoret în cot și vârful toiagului său se îndoi. Răcnind de veselie, Lob și Lud au zbughit-o din ambele părți și l-au doborât la pământ. Anahoretul s-a înălțat, aruncându-l pe unul dintre gemeni cât colo, dar celălalt i s-a agățat de spinare, astfel încât primul l-a tras din nou jos pe bărbat.

Yama spuse:

— Ananda, să ieși când o să te strig pe nume. Derev, tu pune la cale o diversiune.

Și, înainte să se poată gândi mai bine, băiatul ieși în drum și îi

strigă pe cei doi gemeni pe nume.

Lob s-a răsucit pe călcâie: ținea toiagul în ambele mâini, de parc-ar fi fost pe punctul de a-l rupe-n două. Lud stătea pe spatele anahoretului, rânjind cu gura până la urechi în timp ce suporta fără probleme loviturile pe care bărbatul i le trăgea în coaste.

— Ce-i asta, Lob? A întrebat Yama. Tu și frate-tău v-ați făcut tâlhari de-acum?

— Doar nițică distracție, peștișorule, i-a răspuns Lob, învârtind toiagul deasupra capului, de șuiera prin întuneric.

— Noi l-am zărit primii, a adăugat Lud.

— Cred c-ar trebui să-l lăsați în pace.

— Poate c-o să te luăm pe tine-n primire, peștișorule.

— Punem noi mâna și pe el, nicio grijă, a spus Lud. Doar de-aia ne aflăm aici - și l-a lovit cu palma pe anahoret. Slăbănogu' ăsta s-a pus în calea trebșoarei pe care eram chitiți s-o facem, ți-amintești? Înșfacă-l, frățioare, și-apoi o să putem duce la bun sfârșit și distracția asta.

— Va trebui să aveți de-a face cu mine și cu Ananda, de asemenea, le-a spus Yama.

Nu s-a uitat în spate, dar, după schimbarea din căutătura fixă a lui Lob, ghici că Ananda ieșise în drum în spatele lui.

— Năpârstocul preotului, ei? A râs Lob și a tras o bășină colosală.

— Pfui! A spus frate-său, hlizindu-se atât de tare că bărbia triplă i se cutremura.

Își flutură o mână prin dreptul feței:

— Ce duhoare!

— Binecuvântează-mă, sfinția ta! A spus Lob, uitându-se batjocoritor la Ananda, și a tras din nou o bășină.

— Suntem la egalitate, a spus Yama, dezgustat.

— Rămâi acolo unde te afli, peștișorule, l-a prevenit Lob. Ne ocupăm noi și de tine odată ce-om termina aici.

— Hei, tălâmbule, a intervenit Lud, ne ocupăm mai întâi de el. Ți-aduci aminte?

În clipa aceea, Yama și-a aruncat tridentul, dar acesta a ricoșat fără niciun efect din pielea dură a lui Lob care a căscat, arătându-și colții ascuțiți, solizi, și s-a năpustit cu toiagul spre capul băiatului. Yama s-a ferit, apoi a sărit înapoi, pentru a evita și lovitura dată în sens opus. Vârful de metal al bățului a

tăiat aerul la doar un deget depărtare de pânțelele tânărului. Lob i-a dat mai departe, pășind greoi, fără grabă și măturând aerul cu toiagul înainte și înapoi, dar Yama se ferea lesne de loviturile lui stângaci ținute.

— Luptă cinstit, a zis Lob oprindu-se în cele din urmă.

Gâfâia greoi:

— Stai drept și luptă cinstit.

De-acum Ananda era în spatele lui Lob și i-a tras acestuia o lovitură scurtă cu tridentul în picioare. Înfuriat, bătaușul s-a răsucit pe călcâie și și-a repezit toiagul c-o mișcare arcuită către novice, dar Yama a făcut un pas în față și l-a lovit cu piciorul în genunchi și-apoi în încheietura mâinii. Lob a urlat de durere și și-a pierdut echilibrul, iar băiatul a înșfăcat toiagul când acesta a căzut cu un zăngănit pe pământ, l-a răsucit și l-a pocnit cu forță pe Lob în burduhan.

Bătaușul a căzut încet în genunchi.

— Luptă cinstit, a bolborosit, nemaiputând nici să respire: ochisorii îi clipeau și-i tot clipeau pe chipu-i buhăit.

— Luptă cinstit, a spus ca un ecou și Lud, apoi s-a dat jos de pe anahoret și a scos un pumnal de la cingătoare.

Era negru ca obsidianul, cu o lamă subțire, încovoiată. Îl furase de la un marinar beat și pretindea că era din primele zile ale Epocii Iluminării, aproape la fel de bătrân ca lumea însăși.

— Luptă cinstit, a spus din nou Lud, ținându-și pumnalul lângă față și rânjind.

Și în acea clipă Lob s-a aruncat cu toată forța înainte, apoi și-a înfășurat brațele împrejurul coapselor lui Yama. Băiatul trase mai multe lovituri zdravene cu toiagul pe spinarea bătaușului, dar era prea aproape pentru a putea să-l izbească bine pe adversarul său, așa că s-a rostogolit pe spate, cu picioarele prinse strâns sub greutatea celuilalt.

Pentru un moment, totul păru pierdut. Apoi Ananda a făcut un pas în față și și-a arcuit pumnul încleștat: piatra pe care o ținea în el l-a lovit pe Lob într-o parte a craniului, scoțând sunetul unui topor care se împlântă în lemnul ud. Lob urlă de durere și țâșni în picioare, iar Lud urlă la rându-i și își flutură pumnalul. În spatele lui, un copac a izbucnit în flăcări.

— Doar asta mi-a trecut prin minte, a spus Derev.

Fata își flutură brațele pe lângă trupul subțire.

Tremura de emoție. Ananda fugi un pic în josul drumului și strigă după cei doi gemeni care-și luaseră tălpășița, un țipăt ascuțit, prelung, fără cuvinte.

— Ne-am descurcat bine, a spus Yama, dar n-ar trebui să ne batem joc de ei.

— Formăm o echipă pe cinste, i-a răspuns Ananda și a strigat din nou.

Copacul în flăcări arunca scânteii în sus, în noapte, scânteii mai strălucitoare decât Galaxia. Trunchiul său era o umbră în interiorul unui pilastru clocotitor de flăcări albastre dogoritoare. Căldura și lumina băteau peste drum. Era un copac tânăr de *liquidambar*. Derev îi stropise trunchiul cu kerosenul din rezervorul felinarului și îi dăduse foc cu cremenea felinarului atunci când Lob se prăvălise peste Yama.

— Nici măcar Lob și Lud n-au să poată uita una ca asta, a spus Derev veselă.

— Păi, asta am și vrut, i-a răspuns Yama.

— O să le fie prea rușine să mai încerce ceva. Auzi colo: băgați în sperieți de-un copac! E mult prea amuzant, Yama! O să ne dea pace de-acum încolo.

Ananda l-a ajutat pe anahoret să se ridice. Bărbatul și-a tamponat sângele care-i prinsese coajă sub nas, și-a arcuit și și-a dezdoit cu precauție genunchii, apoi s-a ridicat în picioare. Yama i-a întins toiagul, iar bărbatul l-a luat și și-a înclinat scurt capul în semn de mulțumire.

Yama s-a înclinat, la rândul-i, și bărbatul a rânjit. Ceva îi arsese partea stângă a feței: o rețea de țesut cicatrizat argintiu îi trăgea în jos ochiul și-i ridica ușor colțul gurii. Era atât de murdar, încât nervurile epidermei sale arătau ca pielea presată. Pânza metalică a sutanei sale era și ea slinoasă, dar pe ici, pe colo, peticele și cutele reflectau lumina copacului care ardea. Părul îi era încâlcit în șuvițe ce-i atârnau în jurul feței și bucăți de rămurele erau prinse în barba-i bifurcată. Mirosea puternic a sudoare și-a urină. L-a fixat pe Yama c-o căutătură intensă, apoi a făcut diverse forme cu degetele mâinii sale drepte pe palma celei stângi.

— Vrea să știi că te căuta, a spus Ananda.

— Îl poți înțelege?

— Foloseam un limbaj al mâinilor precum acesta la seminar pentru a vorbi unii cu alții în timpul micului dejun și al cinei

când se presupunea că ar fi trebuit să-l ascultăm pe unul dintre frați cum ne citește din Purane. Unii anahoreți au fost cândva preoți și probabil că acesta este unul dintre ei.

Bărbatul și-a scuturat violent capul și a făcut încă și mai multe forme cu degetele.

Ananda a spus, șovăielnic:

— Spune că se bucură că și-a amintit toate acestea. Cred că vrea să spună că-și va aminti mereu ceea ce s-a întâmplat.

— Ei bine, a intervenit Derev, așa și trebuie. Doar i-am salvat viața.

Anahoretul și-a cufundat mâna în sutană și a scos un disc ceramic. Era legat de un șnur răsucit în jurul gâtului său și el și-a scos șnurul peste cap și a împins discul spre Yama, apoi a făcut și mai multe forme.

— Tu ești cel care trebuie să vină, a tradus Ananda.

Anahoretul a clătinat din cap și a semnalizat furios, lovindu-și degetele de palmă.

— Vei veni din nou aici. Yama, știi ce vrea să însemne asta?

— Ascultați! Le-a spus Derev.

În depărtare se auzeau fluier, strigând și răspunzându-și unul altuia în beznă.

Anahoretul a împins discul ceramic în mâna lui Yama. S-a uitat fix în ochii băiatului și dus a fost, alergând de-a lungul potecii dintre câmpurile inundate, o umbră ce se tot micșora conturată în lumina rece și albastră reflectată de apă. Complet nevăzut.

Fluierile s-au auzit din nou.

— Garda, a spus Ananda și s-a răsucit, apoi a zbughit-o pe drumul vechi.

Derev și Yama au luat-o pe urmele lui, numai că novicele i-a depășit repede, iar Yama a trebuit să se oprească pentru a-și trage răsuflarea înainte de-a ajunge la zidul orașului.

Derev a spus:

— Ananda nu se va opri din fugă până ce n-o să se arunce-n pătucul lui. Și chiar și-atunci va continua să fugă în visele lui până la ziuă.

Yama era aplecat în față, strângându-și genunchii cu mâinile. Avea o crampă-ntr-o parte a corpului:

— Va trebui să fim cu băgare de seamă și să ne păzim unul pe altul. Lob și Lud n-o să uite așa ușor ce s-a întâmplat în

seara asta. Cum de poți să alergi așa de repede și de mult fără să-ți pierzi răsuflarea?

Chipul palid al lui Derev a strălucit în lumina Galaxiei. I-a aruncat o privire poznașă:

— Zburatul e o treabă mult mai grea decât alergatul.

— Dacă într-adevăr poți zbura, mi-ar plăcea să te văd. Numai că mă tachinezi din nou.

— Țasta-i un loc nepotrivit pentru zburat. Într-o bună zi, poate c-o să-ți arăt locul potrivit, numai că-i cale lungă de-aici.

— Vrei să spui la marginea lumii? Pe vremuri visam că poporul meu locuiește pe insulele plutitoare. Am văzut una...

Derev l-a înșfăcat brusc pe Yama și l-a tras după sine în iarba înaltă de lângă drum. Băiatul a căzut peste ea râzând, dar fata i-a pus mâna peste gură:

— Ascultă! I-a șoptit.

Yama și-a ridicat capul, dar n-a auzit decât zgomotele obișnuite ale nopții. Era conștient de căldura trupului zvelt al lui Derev apăsător de-al lui:

— Cred că garda și-a abandonat căutarea, a spus.

— Nu. Vin în direcția asta.

Yama s-a rostogolit în lateral și a dat la o parte iarba înaltă și uscată pentru a putea urmări drumul. Chiar în clipa aceea, o pentadă de bărbați a trecut pe lângă ei în șir indian. Niciunul dintre ei nu aparținea vreunui dintre neamurile cetățenilor din Aeolis. Erau înarmați cu puști și arbalete.

— Marinari, a spus Yama, atunci când a fost absolut sigur că dispăruseră vederii.

Derev și-a apăsător tot trupul de cel al băiatului:

— De unde știi? L-a întrebat.

— Erau străini, și toți străinii vin la Aeolis pe fluviu, fie ca marinari, fie ca pasageri. Numai că n-au mai fost nave de pasageri pe-aici de când a început războiul.

— Oricine or fi fost au dispărut de-acum.

— Poate că îl căutau pe anahoret.

— Era nebun bărbatul ăla sfânt, dar noi am făcut ceea ce trebuia. Sau, mai bine spus, tu ai făcut ceea ce trebuia. Eu, una, n-aș fi putut ieși să-i provoc pe-ăia doi.

— Am făcut-o știind că voi sunteți în spatele meu.

— N-aș vrea să fiu niciunde altundeva, a adăugat Derev gânditoare. Semăna cu tine.

Yama a izbucnit în râs, dar fata a continuat:

— La proporțiile membrelor și la forma capului. Și ochii îi avea înjumătățiți de cute de piele care atârnă deasupra lor, exact ca ai tăi.

Fata i-a sărutat ochii lui Yama. El i-a întors sărutul. S-au sărutat mult timp, și apoi Derev s-a smuls din îmbrățișare:

— Nu ești singur pe lume, Yama, indiferent de ceea ce crezi. N-ar trebui să te surprindă să găsești un om din propriul tău neam.

Numai că Yama căutase prea multă vreme pentru a mai crede că lucrurile erau chiar atât de simple:

— Cred că era nebun. Mă-ntreb de ce mi-o fi dat asta.

Și băiatul a scos discul ceramic din buzunarul tunicii.

Nu părea cu nimic diferit de discurile pe care muncitorii Edilului le dezgropau cu sutele în timpul excavărilor lor: neted, alb, un picuț prea mare pentru a-i încăpea confortabil în palmă. L-a ridicat astfel încât reflecta slab lumina Galaxiei și a văzut o lumină departe, în turnul încovoiat care stătea în picioare fără ajutorul vechiului zid al orașului, cel pe jumătate năruit.

Doctorul Dismas se întorsese din Ys.

DOCTORUL DISMAS

Silueta cocârjată și-nveșmântată în negru a doctorului Dismas se ivi pe dealul pietros și uscat, mergând agitat și plin de arțag. Soarele se afla la înălțimea potrivită pentru saltul său zilnic pe cer și, asemenea unei ipostaze a divinității, nu arunca nicio umbră.

Edilul, care stătea în vârful pantei, lângă grămada resturilor celei mai recente excavări întreprinse, se uita cu o așteptare mereu sporită cum se apropie medicul - apotecar. Edilul era înalt, adus de spate, cu părul grizonant, și avea aerul de reticență prevenitoare al unui diplomat pe care mulți îl confundă cu neatenția. Era îmbrăcat după moda cetățenilor din Aeolis, într-o tunică albă largă și un kilt de olandă. Genunchii îi erau umflați și înțepeniți din cauza orelor pe care le petrecuse îngenunchiat pe o perniță de piele, dând la o parte cu peria țărâna, strat după strat cât firul de păr de gros, de pe un disc ceramic pentru a-l elibera din giulgiul unei îngropăciuni de o sută de mii de ani. Excavarea nu mergea

prea bine și Edilul se plictisise de ea înainte să fi fost terminată măcar pe jumătate. În ciuda insistențelor geomantului său, era convins că absolut nimic demn de interes nu avea să mai fie descoperit. Echipa de săpători calificați - toți ocnași cărora li se suspendase pedeapsa de a servi în armată - prinsese din zbor starea de spirit a stăpânului ei și muncea într-un ritm dezorganizat printre șanțurile și gropile îngrijit săpate, târându-și lanțurile prin praful alb și uscat în timp ce căra coșuri de țărână și țândări de calcar într-o grămadă conică de resturi. O sondă care tocmai extrăgea o carotă dintr-un recif de coral terestru ce năpădisese vârful dealului a făcut să se ridice o dâră de praf alb care s-a împrăștiat apoi în cerul albastru.

Până în acel moment, excavarea dăduse la iveală doar câteva hâmburi, urmele corodate a ceea ce probabil că fusese temelia unui turn și inevitabilul tezaur de discuri ceramice. Cu toate că Edilul nu avea habar la ce anume fuseseră folosite, de fapt, discurile (majoritatea cărturarilor specializați în istoria timpurie a Confluenței credeau că fuseseră un soi de monede, dar Edilul considera că aceasta era o explicație mult prea evidentă), el îl cataloga cu asiduitate pe fiecare în parte și petrecea lungi ore măsurând până și cele mai vagi creștături și adâncituri cu care erau decorate. Edilul credea cu religiozitate în măsurători. În lucrurile mărunte se găseau dimensiunile lumii mai mari care le cuprindea și ale lumilor fără de sfârșit de dincolo de aceasta. Credea că toate măsurătorile și constantele puteau fi derivate aritmetic dintr-un singur număr, cifra Proteguitorilor care putea dezlega tainele lumii pe care o creaseră și multe, multe altele.

Dar iată că-n fața lui se afla doctorul Dismas cu vești care puteau determina soarta fiului de pripas al Edilului. Pinasa pe care apotecarul se întorsese din Ys fusese ancorată la intrarea în golf cu două zile în urmă (și încă mai era ancorată acolo), iar doctorul Dismas fusese adus la mal noaptea trecută pe o bărcuță cu vâsle, dar Edilul alesese să-și petreacă ziua la locul excavării mai degrabă decât să aștepte în casa-donjon vizita doctorului. Mai bine s-audă el însuși veștile, oricare-ar fi fost acestea, înaintea lui Yama.

Nădejdea Edilului era că doctorul Dismas descoperise adevărul despre neamul fiului său adoptiv, dar, totodată, nu

avea niciun pic de încredere în apotecar și era chinuit de speculații referitoare la modalitățile în care acesta ar fi putut să abuzeze de descoperirile lui. În fond, doctorul Dismas fusese cel care propusese să profite de oportunitatea oferită de convocarea sa la Ys pentru a întreprinde cercetări în privința descendenței lui Yama. Că această călătorie îi fusese impusă doctorului Dismas de către departamentul său și că ea fusese pe de-a-ntregul finanțată din punga Edilului nu aveau să reducă nici măcar c-o iotă datoria pe care doctorul Dismas se aștepta, cu siguranță, ca Edilul s-o exprime.

Doctorul a dispărut în spatele cubului alb înclinat al unuia dintre mormintele goale care erau împrăștiate sub marginea dealului asemenea mărgelilor azvârlite dintr-un colier rupt – morminte ale dezvățatei perioade ce a urmat după Epoca Răzvrătirii și ultimele care aveau să mai fie construite vreodată în Orașul Morților, simple cutii așezate la marginea dealurilor joase, unduitoare, ticsite cu monumentele, mormintele și statuile anticei necropole. Chiar în clipa aceea, doctorul Dismas a reapărut aproape la picioarele Edilului și s-a trudit să străbată ultima sută de pași a potecii abrupte și bolovănoase. Chipul său cu trăsături ascuțite, proptit între aripile înalte ale gulerului hainei lui negre și umbrat de pălăria neagră cu boruri largi, îi era umezit de sudoarea în care plăcuțele dependenței sale stăteau izolate precum insulele din fluviul ce se împutina încetișor.

— O zi călduroasă, spuse Edilul în chip de salut.

Doctorul Dismas scoase o batistă din dantelă din mânecă și își tamponă cu finețe sudoarea de pe față:

— E cald. Confluența probabil că s-a plictisit să se rotească în jurul Soarelui și se prăbușește în el, ca o fetișcană ce cade în brațele iubitului său. Poate c-o să fim mistuiți de focul pasiunii lor.

De obicei, aparteurile retorice ale doctorului îl amuzau pe Edil, dar acum tot acest calambur nu a făcut decât să-i sporească senzația rău prevestitoare. A spus cu blândețe:

— Nădăjduiesc că afacerile v-au fost încununate de succes, doctore.

Doctorul Dismas a respins remarca aceasta cu o mișcare bruscă a batistei sale, ca un prestidigitator:

— N-a fost mare lucru. Doar rutină peste măsură umflată de

fală. Departamentului meu îi place fastul căci este, în fond, unul foarte, foarte vechi. M-am reîntors, Edilule, spre a sluji, dacă-mi este permis, cu o reînnoită vigoare.

— Nu mi-a trecut nicicând prin minte să-ți retrag această îndatorire, dragul meu doctor.

— Sunteți prea bun. Și mult mai generos decât cățelele abjecte ce s-au oploșit printre registrele colbuite ale departamentului meu și care nu fac nimic altceva decât să exagereze zvonurile transformându-le în fapte.

Doctorul Dismas s-a întors pentru a privi lung, ca un cuceritor, la panta prăfoasă a dealului și la mormintele abandonate împrăștiate ici-colo pe ea, la mozaicul câmpurilor inundate aflate de-a lungul lui Breas, la ruinele povârnite și la cuibul de acoperișuri ale lui Aeolis de la gura râului, la degetul lung al noului chei care arăta, peste bancurile de noroi verzui, spre Marele Fluviu care se întindea în depărtări, strălucind ca argintul șlefuit până se topea într-o încețoșată unire a apei și a aerului. Apoi a vârât o țigară în portțigaretul său (cioplit, așa cum îi plăcea să spună, căci își cultivase un simț al macabrului, din falanga unui criminal în serie), a aprins-o și a tras lung din ea, ținându-și respirația cât să numere până la zece înainte de a sufla un vâl de fum pe nări, însoțindu-l de un suspin satisfăcut.

Doctorul Dismas era apotecarul Aeolisului, angajat în urmă cu un an de același consiliu care reglementa și miliția. Fusese convocat la Ys pentru a da socoteală pentru câteva erori ce apăruseră de când își luase în primire postul. Se spunea despre el că înlocuise cu praf de sticlă costisitoarea suspensie de mașini mitite care vindeca orbirea-de-râu – și, asta era sigur, fuseseră mai multe cazuri de orbire-de-râu vara precedentă, deși Edilul le pusese pe seama numărului mai mare de muște-pișcătoare care se prăseau în algele ce sufocau bancurile de nămol ale fostului port. Mult mai grav, se spunea că doctorul Dismas făcuse comerț ambulant cu leacurile lui printre măjari și cei din triburile de munteni, emițând pretenții extravagante cum că ar putea vindeca plăgile, tusea cu sânge și bolânzirea minții și că poate să oprească sau chiar să anuleze efectele îmbătrânirii. Se zvonea, de asemenea, că făcuse sau crescuse himere de copii și fiare și că răpise un prunc de la unul din triburile de pe deal

și-i folosise sângele și perfuzii cu organele sale pentru a-l trata pe unul dintre membrii Consiliului Noptii și al Altarelor.

Edilul respinsese toate aceste acuzații nedovedite ca fiind simple fantezii, dar apoi un băiețel murise după ce i se luase sânge, iar părinții, neguțători de coloniale din starea de mijloc, depuseseră o plângere oficială. Edilul fusese nevoit să o semneze. Cu vreo sută de zile în urmă, venise un detectiv specializat în munca pe teren al Departamentului Apotecarilor și Hirurgilor, dar plecase în mare grabă și într-o și mai mare tulburare. Se părea că doctorul Dismas amenințase că-l va uide atunci când detectivul încercase să-l oblige să-i acorde o întrevedere. Și-apoi sosiseră convocările protocolare pe care Edilul trebuise să i le citească doctorului Dismas cu glas tare în fața Consiliului Noptii și al Altarelor. Doctorului i se poruncise să se reîntoarcă în Ys pentru a fi admonestat în mod oficial, atât pentru obiceiul său de a se droga, cât și pentru (așa cum delicat formulase documentul) anumite neglijențe profesionale. Edilul fusese informat că apotecarul era de-acum sub supraveghere, deși, din atitudinea doctorului, ai fi putut crede că acesta câștigase o mare victorie, iar nu o grațiere.

Apotecarul a tras cu sete din țigară și a spus:

— Călătoria pe fluviu a fost în sine un mare chin. M-a făcut să am așa o febră, că a trebuit să zac în pat pe pinasă încă o zi după ce a ancorat înainte de a fi suficient de întremat pentru a putea fi dus la țarm. Și încă nu m-am refăcut cu totul.

— Firește, firește! I-a răspuns Edilul. Sunt sigur că ai venit încoace cât de repede ai putut.

Numai că nu credea nicio iotă din ceea ce spusese. Apotecarul cocea el ceva, nu încăpea nicio îndoială în legătură cu asta.

— Ai lucrat din nou cot la cot cu ocașii ăia ai tăi. Să nu încerci să negi! Ți se vede țărâna de sub unghii. Ești prea bătrân pentru a mai îngenunchea sub soarele dogoritor.

— Am purtat pălăria pe cap și mi-am acoperit pielea cu unguentul pe care mi l-ai prescris.

Substanța aia lipicioasă duhnea puternic a mentol și făcuse firele de păr subțiri ale blanei Edilului să se ridice în vârfuri bătoase, dar părea lipsit de filotimie să se plângă.

— Ar trebui să porți și ochelari de soare. Razele ultraviolete cumulate îți vor distruge corneea și, la vârsta ta, asta poate fi

grav. Cred că zăresc deja o oarecare inflamare acolo. Săpăturile tale vor continua la fel de iute și fără ajutorul tău. Zi de zi, te coborî în trecut. Mă tem că o să ne lași pe toți în urma ta. Băiatul e bine, sănătos? Trag nădejde că ai avut mai multă grijă de el decât ai avut de tine.

— Nu cred c-o să aflu ceva aici. Se văd temeliiile unui turn, dar structura însăși a fost demolată acum multă vreme. Și a fost un turn înalt, căci fundația e foarte adâncă, deși destul de mâncată de rugină. Cred că e posibil să fi fost făcut în întregime din metal, cu toate că asta trebuie să fi fost fabulos de scump în Epoca Iluminării. Geomantul trebuie c-a fost indus în eroare de rămășițe și-o fi crezut c-aici a fost clădit cândva un edificiu mult mai mare. S-a mai întâmplat și-nainte așa. Sau poate că o fi ceva ascuns în adâncuri. Vom vedea.

Geomantul provenea dintr-unul dintre triburile de pe coline, un bărbat de-o seamă cu Edilul, dar ofilit și rămas fără niciun dinte-n gură din cauza vieții sale nomade și c-un ochi lăptos din pricina unei cataracte pe care i-o îndepărtase doctorul Dismas. Asta se-ntâmplase-n timpul iernii, pe când promoroaca învăluia pământul în fiecare dimineață, dar chiar și-atunci geomantul mergea de colo-colo desculț și despuiat sub mantia-i roșie din lână. Postise trei zile pe vârful dealului înainte de a indica prin divinație locul viitoarelor săpături cu ajutorul unui fir îngreunat c-o țăndără de magnetit.

Doctorul Dismas spuse:

— În Ys există clădiri despre care se spune c-ar fi fost cândva îmbrăcate-n întregime în metal.

— Firește, firește! Dacă poate fi găsit ceva oriunde pe Confluență, atunci poate fi găsit în Ys.

— Așa se spune, dar cine ar putea ști unde să-nceapă să caute?

— Dacă e vreo persoană care poate face asta, apoi tu trebuie să fii acela, dragul meu doctor Dismas.

— Îmi place să cred c-am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru tine.

— Și pentru băiat. Mai important încă, pentru băiat.

Doctorul Dismas i-a aruncat Edilului o privire lungă, pătrunzătoare:

— De bună seamă! Se înțelege de la sine.

— Pentru băiat e totul, a spus din nou Edilul. Mă gândesc

mereu numai și numai la viitorul lui.

Cu arătătorul și degetul mare ale mâinii sale stângi, care erau încovoiate la fel de țeapăn ca și cleștele unui rac, doctorul Dismas a scos mukul de țigară din portțigaretul din os și i-a strivit jarul. Stânga îi era aproape în întregime afectată de drog: deși plăcile discrete îi îngăduiau să și-o îndoaie într-o măsură destul de limitată, ele le răpiseră degetelor sale capacitatea de a mai simți orice brumă de senzație.

Edilul a așteptat în timp ce doctorul Dismas a parcurs întregul ritual al aprinderii altei țigări. Era ceva în felul de a fi al apotecarului care îi aducea aminte Edilului de un viclean animal de noapte, secretos în obiceiurile sale, dar mereu gata să se năpustească asupra unei fărâme sau bucături gustoase. Era un bârfitor și, ca toți bârfitorii, știa cum să-și drămuiască și să-și prezinte cu încetișorul destăinuirile, cum să-nșire o poveste și cum să-și țină auditoriul pe jar – dar Edilul mai știa și că, asemenea tuturor bârfitorilor, doctorul Dismas nu putea păstra multă vreme un secret. Așa că a așteptat plin de răbdare cât timp apotecarul și-a potrivit o altă țigară-n portțigaret, și-a aprins-o și-a tras un fum din ea. Edilul era, prin natura sa, un om răbdător, iar instruirea sa în ale diplomației îl învățase să îngăduie capriciile celorlalți.

Doctorul Dismas a suflat vălătuci de fum pe nări și a spus, în cele din urmă:

— N-a fost deloc lesnicios, așa să știi.

— Oh, firește, firește că da. Nici n-am crezut că va fi ușor. Bibliotecile s-au cam dus pe copcă în zilele noastre. De când bibliotecarii au amuțit, s-a instalat sentimentul general că nu mai e nevoie să se mențină ceva în afara celor mai recente înregistrări, așa că tot ce e mai vechi de o mie de ani e compromis considerabil.

Edilul și-a dat seama că spusese prea mult. Era nervos, atunci și acolo, în pragul dezvăluirilor.

Doctorul Dismas a dat viguros din cap aprobând:

— Și mai e și starea curentă de confuzie generată de situația politică actuală. E tot ce poate fi mai regretabil.

— Firește, firește! Păi, în fond, ne aflăm în stare de război.

— Voiam să spun confuzia din Palatul Memoriei Poporului însuși, lucru pentru care, dragul meu Edil, departamentul tău trebuie să-și asume o considerabilă parte de vină. Toate

aceste dificultăți sugerează că încercăm să ne uităm trecutul, așa cum Comitetul pentru Siguranță Publică ne învață că trebuie să facem.

Edilul a fost rănit de această remarcă, așa cum, fără îndoială, și intenționase doctorul Dismas, căci, după ce triumfase Comitetul pentru Siguranță Publică, bărbatul mai în vârstă fusese exilat în acest orașel izolat și adormit pentru că se pronunțase împotriva distrugerii arhivelor epocilor trecute. Și avea să se rușineze veșnic că nu făcuse altceva decât să vorbească pe față, iar nu să și lupte, așa cum făcuseră mulți membri ai facțiunii sale. Și-acum soția îi era moartă. Și fiul. Doar Edilul mai rămăsese, încă exilat din cauza unei încăierări politice demult uitate, în cea mai mare parte.

Bărbatul a spus cu o asprime remarcabilă:

— Trecutul nu se pierde așa de lesne, dragul meu doctor. În fiecare noapte, n-avem decât să privim în sus, spre cer, pentru a ni se aduce aminte asta. Iarna, vedem Galaxia, cea sculptată de forțe inimaginabile în epocile trecute; vara, zărim Ochiul Proteguiturilor. Iar aici, în Aeolis, trecutul e mai important chiar decât prezentul. În fond, cu cât sunt mai mărețe mausoleele decât casele din chirpici de acolo, de jos, de lângă golf? Până și despuiate de ornamentele lor, mormintele sunt grandioase și vor dăinui în epocile ce vor veni. Căci tot ce a viețuit în Ys în timpul Epocii de Aur și-a găsit odihna aici, și multe mai rămân încă să fie descoperite.

Doctorul Dismas a ignorat toate aceste spuse și a zis:

— În ciuda tuturor acestor dificultăți, biblioteca departamentului meu se află încă în bună ordine. Câteva dintre unitățile de arhivare încă mai sunt complet funcționale dacă se folosește comanda manuală, și ele sunt printre cele mai vechi de pe Confluență. Dacă e să se găsească undeva arhive despre seminția băiatului, apoi aici pot fi dibuite. Dar, cu toate că am căutat îndelung și din greu despre seminția lui, ei bine, n-am putut da de nicio urmă.

Edilul a avut impresia că nu auzise bine:

— Ce face? Nicio urmă, nimic-nimic?

— Aș vrea să fi fost altfel. Cu adevărat, aș vrea.

— Asta e... vreau să spun că e surprinzător. Foarte surprinzător.

— Am fost surprins eu însumi. Așa cum am spus, arhivele

departamentului meu sunt, probabil, singurele complete de pe Confluență. Cu siguranță, cred că sunt singurul set cu adevărat utilizabil, de când propriul tău departament a epurat arhivarii Palatului Memoriei Poporului.

Edilul n-a reușit să înțeleagă ce îi spusese doctorul Dismas și a șoptit șovăitor:

— N-ai găsit nicio asemănare...

— Absolut niciuna. Toate Semințiile Modelate posedă secvența universală de gene inserate de Proteguitori în momentul în care au fost refăcuți strămoșii noștri. Indiferent cine suntem, indiferent de codul în care este scrisă moștenirea noastră celulară, înțelesul acelor secvențe-satelit este același. Dar, cu toate că experimentele referitoare la conștiința de sine și la rațiunea sa demonstrează că nu este un băștinaș, totuși, asemenea acestora, și lui îi lipsește acel ceva ce îi desemnează pe Modelați drept copiii aleși ai Proteguitorilor. Și, mai mult decât atât, genomul băiatului e diferit de absolut orice altceva de pe Confluență.

— Dar, în afară de marca Proteguitorilor, suntem cu toții diferiți unii de alții, doctore. Suntem cu toții refăcuți, remodelați după asemănarea Proteguitorilor în felurile noastre variate.

— Într-adevăr. Dar fiecare neam împarte o moștenire genetică cu anumite fiare și plante și microbi de pe Confluență. Până și diferitele rase de băștinași simpli, care nu au fost însemnați de Proteguitori și care nu pot evolua spre transcendență, au rude genetice printre reprezentanții florei și ai faunei. Strămoșii celor zece mii de neamuri ale Confluenței nu au fost aduși aici cu totul și cu totul singuri; Proteguitorii au adus de asemenea și ceva din lumile care le-au fost case fiecăruia dintre ei. Se pare că tânărul Yamamanama e mai cu adevărat de pripas decât am crezut inițial, fiindcă nu există niciun document, niciun neam, nicio plantă, nicio fiară, nici măcar vreun microb care să aibă ceva în comun cu el.

Doar doctorul Dismas se referea la băiat folosind numele lui complet care îi fusese dat de către nevestele fostului Conetabil, ale lui Thaw. În limba lor, limba haremurilor, însemna Odrasla Fluviului. Consiliul Noptii și al Altarelor se întrunise în taină după ce băiatul fusese găsit pe fluviu de Conetabilul Thaw și hotărâse că trebuie ucis prin expunere la

soare, căci era, probabil, vreo creatură a ereticilor sau vreun soi de demon. Dar pruncul supraviețuise vreme de zece zile în mijlocul mausoleelor de pe dealul de deasupra lui Aeolis, și-atunci femeile care îl salvaseră în cele din urmă, sfidându-și astfel bărbații, spusese că albinele îi aduseseră polen și apă, demonstrând în acest fel că el se afla sub protecția Proteguitorilor. Chiar și așa, nicio familie din Aeolis n-a vrut să ia la sine copilul, și astfel acesta ajunsese să trăiască în casa-donjon, fiu al Edilului și frate al sărmanului Telmon.

Edilul s-a gândit la acestea în timp ce încerca să înțeleagă toate implicațiile descoperirii făcute de doctorul Dismas. Insectele țârâiau de jur împrejur în ierburile uscate ce veniseră, probabil, din aceleași lumi demult pierdute ca și dobitoacele din care Proteguitorii îi făuriseră pe strămoșii propriului său neam. Omul putea afla alinare, continuitate, în cunoașterea faptului că era o parte a tapiseriei complexe a lumii largi. Imaginează-ți, așadar, cum ar fi să crești singur pe lume, fără nicio informație despre neamul tău și fără nicio speranță că vei descoperi vreodată vreuna! Pentru prima oară în ziua aceea, Edilul și-a adus aminte de soția sa, moartă de mai bine de douăzeci de ani de-acum. Și-atunci fusese tot așa o zi toridă și, totuși, cât de reci îi fuseseră ei mâinile! Ochii îl înțepau deja din cauza lacrimilor gata să se înfiripe, dar s-a controlat. Nu se cădea să manifeste emoție în fața doctorului Dismas care vâna slăbiciunea asemenea unui lup care urmărește o turmă de antilope.

— Singur-singurel, a spus Edilul. E, oare, posibil așa ceva?

— Dacă ar fi fost o plantă sau un animal, atunci, poate, și doctorul Dismas a strâns ca-ntr-un clește și a smuls afară mucusul celei de-a doua țigări, l-a lăsat să cadă pe jos și l-a făcut una cu pământul sub călcâiul cizmei.

Cizmele negre scurte ale doctorului erau noi, a băgat de seamă Edilul, din piele moale ca untul, lucrată manual.

— Ne-am putea imagina că-i un pasager clandestin, a continuat doctorul Dismas. Câteva nave își mai fac încă vechile lor curse regulate între Confluență și lumile miniere și ne putem închipui că s-a strecurat ceva pe una dintre ele. Poate că băiatul este un animal capabil să imite caracteristicile inteligenței, așa cum anumite insecte imită o frunză sau o rămurică. Dar apoi trebuie să ne întrebăm: care-i

diferența dintre realitate și mimarea ei?

Edilul simțea repulsie când se gândea la conceptul acesta. Nu putea suporta fie și să se gândească numai că preaiubitul lui fiu adoptiv era un animal care imita o ființă umană, așa că a spus:

— Oricine ar încerca să smulgă o astfel de frunză și-ar da seama de diferență.

— Exact! Chiar și o imitație perfectă e diferită de ceea ce imită prin aceea că e o imitare, cu capacitatea de a disimula, de a părea să fie ceva ce nu este, de a deveni altceva. Nu am habar să existe vreo creatură care să fie un mim perfect, încât să devină însuși lucrul pe care îl imită. Câtă vreme există insecte care seamănă cu frunzele, ele nu-și pot sintetiza hrana doar din lumina soarelui. Se agață ele de plantă, dar nu sunt parte din aceasta.

— Firește, firește. Dar, dacă băiatul nu este parte a lumii noastre, atunci de unde vine? Vechile lumi miniere sunt nelocuite.

— De oriunde o fi, eu, unul, îl consider a fi periculos. Adu-ți numai aminte cum a fost găsit. „În brațele unei moarte, într-o ambarcațiune fragilă de pe fluviul revărsat.” Acelea, cred, au fost exact cuvintele tale.

Edilul și-a amintit povestea bătrânului Conetabil Thaw. Bărbatul îi mărturisise, rușinat, întreaga pățanie după ce nevestele sale îl aduseseră pe copilul de pripas la casa-donjon. Conetabilul Thaw fusese un om viclean și grosolan, dar își luase în serios îndatoririle.

— Dar, dragul meu doctor, a protestat Edilul, nu poți crede, totuși, că Yama a ucis-o pe femeie – era doar un prunc.

— Cineva a scăpat de el, a sărit apotecarul. Cineva care n-a putut suporta să-l ucidă. Sau care n-a fost capabil să-l ucidă.

— Am considerat întotdeauna că femeia era mama lui. Ea fugea de ceva, fără îndoială de vreun scandal sau de condamnarea familiei sale, și i-a dat naștere pe fluviu, apoi a murit. E cea mai simplă explicație și, cu siguranță, și cea mai probabilă.

— Nu cunoaștem toate faptele acestui caz, a ținut-o pe-a lui doctorul Dismas. Oricum o fi, am cercetat pe îndelete arhivele lăsate de predecesorul meu. Ea i-a făcut câteva analize neurologice lui Yama imediat după ce a fost adus la tine acasă

și a continuat să le refacă vreme de câțiva ani după aceea. Dacă facem niște calcule retrograde, și dacă permitem o marjă de eroare substanțială, mi-am format părerea că Yamamanama s-a născut cu cel puțin cincizeci de zile înainte de momentul când a fost găsit pe fluviu. Suntem cu toții marcați de inteligența noastră. Spre deosebire de dobitoacele câmpului, noi toți trebuie să ne continuăm dezvoltarea în afara pântecelui, căci acesta nu ne asigură suficiente impulsuri senzoriale pentru a stimula dezvoltarea căilor neuronale. Nu am niciun motiv să mă îndoiesc de faptul că aceasta este o lege universală valabilă pentru toate rasele inteligente. Toate analizele indică faptul că n-a fost un nou-născut cel pe care l-a salvat Conetabilul Thaw.

— Ei bine, indiferent de unde-o fi venit sau de ce, se pare că noi suntem tot ce are pe lumea asta, doctore.

Apotecarul s-a uitat de jur împrejur. Deși cei mai apropiați muncitori erau la vreo cincizeci de pași depărtare, dăltuind cam fără chef la marginea pătratului perfect al gropii excavate, el a pășit mai aproape de Edil și a spus într-un mod care arăta câtă încredere avea în acesta:

— Treci cu vederea o posibilitate. De când Proteguitorii au abandonat Confluența, o rasă nouă și-a mai făcut apariția, deși pentru o scurtă perioadă de timp.

Edilul a zâmbit:

— Vasăzică, tu îți bați joc de teoria mea, doctore, deși, cel puțin, se potrivește cu ceea ce ne este cunoscut, câtă vreme tu faci un salt nebunesc cu capul înainte. Nava Celor Vechi de Zile a trecut în josul fluviului cu douăzeci de ani înainte ca Yama să fie descoperit plutind în leagănul său, și niciun membru al echipajului său nu a rămas pe Confluență.

— Ereziile lor trăiesc mai departe. Noi purtăm război cu ideile lor. Cei Vechi de Zile erau strămoșii Proteguiturilor, iar noi nu le putem nici măcar ghici puterile, a spus doctorul Dismas privind pieziș la Edil. Eu, unul, cred, a continuat, că au existat anumite prevestiri, anumite semne... Zvonurile sunt destul de vagi. Poate că tu știi mai multe. Poate că mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai vorbi despre ele.

— Am încredere că n-ai mai vorbit cu nimeni altcineva despre toate acestea, a răspuns Edilul. Discuții precum aceasta, oricât de fantezistă ar fi, îl pot pune pe Yama într-un mare

pericol.

— Înțeleg prea bine de ce nu ai discutat despre originea tulburătoare a lui Yamamanama până acum, nici măcar cu propriul tău minister. Dar semnele sunt cu toate aici, la vedere, pentru aceia care știu cum să privească. Numărul mașinilor care zboară la hotarele Aeolisului, spre exemplu. Nu poți ascunde lucrurile astea la nesfârșit.

Mașinile din jurul luntrei albe. Femeia din templu. Trucul prostesc al lui Yama cu câinii de pază. Până și albinele care hrăniseră pruncul abandonat fuseseră, probabil, tot mașini.

Edilul a spus, prudent:

— N-ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri aici. Se cere discreție.

Nu i-ar spune niciodată totul doctorului Dismas. Bărbatul își dădea prea mult cu presupusul și nu se putea avea încredere în el.

— Sunt și voi continua să fiu discreția întruchipată.

Niciodată până atunci fața măslinie, cu trăsături ascutite, a doctorului Dismas nu păruse a semăna mai mult cu o mască. Edilul și-a dat seama că acesta era motivul pentru care omul lua drogul, căci acesta era un scut împotriva privirii și vătămarilor aduse de lume.

— Vorbesc serios, Dismas, a spus Edilul cu severitate. N-ai să suflă o vorbuliță despre absolut nimic din ceea ce ai descoperit și o să-ți păstrezi speculațiile pentru tine însuși. Vreau să văd ce-ai descoperit. Poate c-o fi ceva ce ți-a scăpat.

— O să aduc hârtiile în seara aceasta, dar ai să vezi că am dreptate în privința fiecărui detaliu. Acum, dac-aș putea avea permisiunea de a pleca, a spus doctorul Dismas, mi-ar face plăcere să-mi trag un pic sufletul după călătoria asta. Gândește-te cu atenție la tot ce ți-am spus. Ne aflăm în pragul unui mare mister.

Când apotecarul plecase, Edilul și-a chemat secretarul. Și, în timp ce omul își pregătea condeiele și cerneala și așeza un disc de ceară roșie să se înmoaie pe o stâncă încălzită de soare, Edilul a compus în mintea sa scrisoarea pe care trebuia s-o scrie. Ea avea să submineze reputația deja pătată a doctorului Dismas și să bagatelizeze orice afirmații ar fi putut face acesta despre Yama, dar fără să-l condamne pe apotecar în mod deschis. Va sugera doar bănuiala că doctorul, din

cauza obiceiului său de a se droga, e posibil să se fi încurcat cu ereticii care încercaseră cu puțină vreme în urmă să dea foc portului plutitor, dar aceasta trebuia să fie cea mai fină dintre cele mai fine aluzii, împrejmuită de jur împrejur cu echivocuri, căci Edilul era sigur că, dacă doctorul Dismas ar fi fost vreodată arestat, el ar fi mărturisit grabnic tot ceea ce știa. Edilul și-a dat seama atunci că ei doi erau legați de un încălcit ghem de secrete care ținea în el sufletul băiatului de pripas, străinul, sacrificiul, darul, Odrasla Fluviului.

YAMAMANAMA

Yama nu-și amintea absolut nimic despre împrejurările nașterii sale sau despre cum ajunsese în Aeolis într-un schif cârmit de un bărbat cu un cadavru la picioare și cu sângele proaspăt al propriului său fiu mânjindu-i mâinile. Yama știa doar că Aeolis era casa lui și o știa la fel de intim cum numai un copil o poate ști, în special un copil care fusese adoptat de către Edilul orașului, așa că purta, cu nevinovăție și fără să aibă habar, însemnul privilegiatului.

În toată splendoarea sa, înainte de Epoca Răzvrătirii, Aeolis – numit astfel după crivățul iernatic care cânta printre trecătorile dintre dealurile de deasupra largii văi a râului Breas – fusese punctul de debarcare pentru Orașul Morților. Ys se întindea până departe în josul fluviului în zilele acelea, și atunci, ca și în prezent, legea spunea că nimeni nu putea fi înmormântat între hotarele sale. În loc de asta, persoanele îndoliate își însoțeau morții până în Aeolis unde rugurile funerare pentru cei din castele inferioare ardeau zi și noapte, templele răsunau de rugăciuni și cântări rostite pentru trupurile conservate ale celor bogați, iar altarele străluceau de constelațiile de lămpi cu unt care licăreau printre grămezile de flori și șirurile de steaguri de rugăciuni.

Cenușa săracilor era azvârlită pe apele Marelui Fluviu; trupurile conservate ale celor din clasele superioare și negustorești, precum și cele ale cărturarilor și dinaștilor erau îngropate în mausoleele ale căror carapace golite, năruite, încă mai înțesau dealurile sterpe de dincolo de oraș. Breas, care pe atunci era navigabil până aproape de izvoarele sale din dealurile de la picioarele Munților Mărginimii, era ticsit de barjele care cărau dale de coral terestru, porfir, granit,

marmură și toate soiurile de pietre prețioase pentru construirea mormintelor.

O eră mai târziu, după ce jumătate din lume se transformase într-un deșert în timpul răzmeriței mașinilor sălbătice, după ce Proteguitorii își retrăseseră binecuvântarea de peste Confluență, iar Ys bătuse în retragere, contractându-se în jurul inimii sale de nedescompus, barjele funerare au încetat să mai transporte morții către Aeolis; în loc de asta, cadavrele erau lansate de pe docurile și pontoanele lui Ys în însuși șuvoiul Marelui Fluviu, abandonate caimanilor și peștilor, zăganilor și ciorilor. Și, tot așa cum aceste creaturi îi mistuiau pe morți, la fel și Aeolis își mistuia propriul trecut. Mausoleele erau prădate de comori, panourile decorative și frescele erau îndepărtate de pe pereți, cadavrele îmbălsămate erau despuiate de hainele și giuvaierurile lor; învelișurile de bronz lucrate cu ciocanul ale ușilor și mobilei funerare erau topite – vechile puțuri ale cuptoarelor de topit alimentate de energie eoliană mai erau încă vizibile de-a lungul pantei abrupte de deasupra orașelului.

După ce majoritatea mausoleelor fuseseră prădate, Aeolis devenise nu mai mult decât un simplu loc de escală, un port unde se opreau o vreme navele pentru a-și completa proviziile de mâncare proaspătă în drumul lor dinspre Ys în aval. Acesta era orașul pe care îl cunoștea Yama. Acolo se afla noul chei care mergea de-a lungul limbilor de pământ noroios și al desișurilor de iarba-elefantului ale vechiului port înnămolit până la malul în continuă retragere al Marelui Fluviu unde măjarii de pe insulele plutitoare se adunau în luntrișoarele lor pentru a vinde șiraguri de stridii și midii, pachete buretoase de mușchi roșu de fluviu, snopuri de lujeri de buruiana-râului și crevete, și crabi, și pește proaspăt. Erau întotdeauna oameni care înotau departe de noul chei sau care împrășcau cu apă în timp ce se deplasau de colo-colo în luntrișoare și-n bărcuțe, și bărbați care trudeau la târbocuri, și mai erau și bancurile de nisip de la gura de vărsare a lui Breas cel puțin adânc unde se cultivau moluștele-brici, și scufundătorii care vânau arici acvatici și haliotis printre rizoizii desimilor de varec uriaș ale căror fire lungi formau întinse straturi maronii ce pluteau pe suprafața Fluviului. Acolo era lungul drum care începea din capătul cel mai de sus al treptelor năruite ale vechiului țarm

unde membrii triburilor de pe dealurile sterpe ale malului sălbatic din aval de Aeolis stăteau ghemuiți în dreptul tarabelor lor acoperite pentru a vinde fructe și carne proaspătă, și hribi uscați, și ciuperci Seogi, și bucăți de lapolislazuli, și marmură smulsă din fațadele năruite ale mormintelor. Erau zece taverna și două bordeluri, antrepozitele negustorilor de coloniale și cooperativele fermierilor; străzile răzlețite cu case din chirpici care se înclinau una spre alta pe deasupra canalelor înguste; singurul templu care supraviețuise, cu zidurile sale albe ca sarea și poleiala aurită a cupolei sale recent reînnoite prin subscripție publică. Și apoi ruinele anticelor case mortuare, mai întinse decât orașul însuși, și câmpurile de cartof-dulce și rafie, și latir, și câmpurile inundate unde se cultivau orezul, dar și bujorii pentru obținerea coralinului roșu. Unul dintre ultimii primari ai lui Aeolis pusese bazele industriei de producere a coralinei, a aurinului roșu, într-o încercare de a revitaliza orașelul, dar, atunci când ereticii reduseseră la tăcere altarele, la începutul războiului, se produsese o bruscă reducere a numărului preoților, precum și un declin în comerțul cu pigmentul care le vopsea sutanele. În acel moment, moara, construită la un punct din aval al golfului, astfel încât apele ei reziduale să nu contamineze portul înămolit, lucra doar o zi din zece.

Majoritatea locuitorilor lui Aeolis aparțineau aceluiași neam. Își spuneau Amnan, ceea ce însemna, pur și simplu, „ființele umane”; dușmanii lor îi numeau Nămoloșii. Aveau trupuri greoaie, dar cu mușchi bine reliefați și o piele puhavă, maronie sau cenușie. Stângaci pe uscat, erau înotători puternici și răpitori acvatici abili și vânașă până aduseseră aproape de pieire vidrele uriașe și lamantinii din acea parte a Marelui Fluviu. Vânașă, totodată, și măjarii indigeni înainte să sosească Edilul și să oprească această practică. Li se nășteau mai multe femei decât bărbați, iar fiii se luptau cu tații pentru a obține controlul asupra haremurilor; dacă biruiau, își omorau frații mai mici sau îi alungau cu forța. Oamenii din Aeolis încă mai vorbeau despre lupta dintre vechiul Conetabil Thaw și fiul său. Durase cinci zile și se purtase în susul și-n josul liniei coastei, dar și prin rețeaua de canale dintre case până când Thaw, cu picioarele paralizate,

fusesse înecat în curentul puțin adânc al râului Breas.

Era un obicei barbar, spunea mereu Edilul, un semn că Amnan se reîntorceau la natura lor animalică. Edilul mergea în oraș cât de puțin îi era posibil, rareori mai mult de o dată la fiecare o sută de zile, și atunci doar până la templu, pentru a lua parte la slujba din ziua de sărbătoare, cu Yama și Telmon stând de-a stânga și de-a dreapta tatălui lor, în scaune tari, sculptate cu ornamente bogate, înveșmântați în robe care le dădeau mângărimi și-i făceau să se scarpine, cu fețele îndreptate spre public în tot timpul celor trei sau patru ore de adus omagii, plecăciuni, ofrande, rugăciuni și cântări de laudă. Lui Yama îi plăcea la nebunie templul pătrat și robust, cu spațiile lui înalte, curate, cu discul negru al altarului în bogat împodobita sa ramă aurită și cu pereții care îi străluceau de mozaicuri ce înfățișau scene de la sfârșitul timpurilor, când Proteguitorii (reprezențați ca niște nori de lumină) îi conduceau pe morții re-creați în lumi perfecte, toate numai parcuri și grădini fără de cusur. Îi mai plăceau fastul și detaliile ritualurilor, deși credea că totul era de prisos. Proteguitorii, care vedeau totul, nu aveau nevoie de cântările de laudă ritualice: să mergi, să muncești și să te joci în lumea pe care o creaseră erau o preamărire suficientă. Era mult mai fericit să se închine la altarele de pe partea îndepărtată a Marelui Fluviu, pe care le vizitau în fiecare an în timpul festivalului de iarnă, atunci când spirala triplă a Galaxiei Natale se ridica pentru prima oară în toată splendoarea ei deasupra Marelui Fluviu și majoritatea oamenilor din Aeolis migrau către malul îndepărtat într-un roi de ambarcațiuni, pentru a-și stabili taberele și a-și ațâța focurile în aer liber, și pentru a saluta începutul iernii cu focuri de artificii și dansuri, și rugăciuni, și băutură, și praznice care durau câte o decadă întreagă.

Îl luase Edilul pe Yama în familia sa, nimic de zis, numai că demnitarul era un cărturar singuratic, mult prea ocupat cu îndatoririle sale oficiale sau preocupat de săpăturile sale arheologice și de nesfârșitele-i măsurători și calcule cu ajutorul cărora încerca să divizeze totul la tot într-o încercare de a descoperi numărul primordial prim care pune în armonie lumea și, probabil, întregul univers. Toate acestea îi lăsau puțin timp pentru taifasuri. Asemenea multor învățați care păreau de pe altă lume, Edilul își tratase copiii ca pe niște

adulți în miniatură, nereușind să își dea seama că ei erau vase netrecute prin foc, stihinice a căror materie era maleabilă și vrăjită.

Ca o consecință a blajinei lor neglijări de către Edil, Yama și Telmon își petrecuseră mare parte din copilărie fiind pasați de la unul la altul de către servitorii casei, sau alergând liberi printre mausoleele Orașului Morților. Verile, Edilul părase adesea casa-donjon și pentru câte-o lună odată, luându-și întreaga familie la unul sau altul dintre siturile sale arheologice de pe dealurile uscate și sterpe și din văile de dincolo de Aeolis. Când nu îl ajutau în munca lui domoală și migăloasă, Yama și Telmon mergeau la vânătoare și în diverse expediții de explorare prin suburbiile pustiite ale Orașului Morților. Telmon căuta insecte neobișnuite pentru colecția lui, iar Yama interoga ipostazele – se pricepea de minune să le deștepte, să le chinuiască și să le tachineze până le făcea să dea la iveală amănunte din viețile oamenilor pe care se întemeiau și cărora le erau atât paznici, cât și apărători.

Telmon era conducătorul natural între ei doi: cu cinci ani mai mare, înalt și grav, răbdător și veșnic iscoditor, având o minunată blană neagră înspicată ici-colo cu accente castanii. Părea să se fi născut pentru a deveni călăreț și era un trăgător excelent cu arcul, arbaleta și pușca; adesea pleca de unul singur zile întregi, ca să vâneze pe șirurile înalte de dealuri unde Breas gonea alb și iute printre barajele și heleșteiele vechiului sistem de canale. Îl iubea pe Yama ca pe un frate bun și Yama îl iubea la rândul său și fusese la fel de dezolat ca și Edilul când aflase de moartea lui.

Educația protocolară era reluată iarna. Vreme de patru zile în fiecare decadă, Yama și Telmon erau învățați cum să se bată cu spada, cum să lupte corp la corp și absolut tot ce trebuia știut despre echitație de către sergentul Rhodean; pentru toate celelalte lucruri, instrucția lor îi era încredințată bibliotecarului, lui Zakiel. Acesta era un sclav, singurul, de altfel, din casa-donjon; fusese cândva arhivar, dar comisese o erezie de negrăit. Lui Zakiel nu părea să-i pese prea mult că era sclav. Înainte de a fi însemnat cu fierul roșu, trundise printre stivele colosale ale bibliotecii din Palatul Memoriei Poporului, iar acum era bibliotecar al casei-donjon. Își mânca mesele simple printre șirurile de cărți și pergamente colbuite

și dormea pe-un pătuțean într-un colț întunecos, sub un povârniș de registre contabile format în cvarto ale căror coperte subțiri din metal erau mâncate de rugină și care nu mai fuseseră deranjate de secole întregi. Toată cunoașterea poate fi găsită în cărți, declara Zakiel, și, dacă omul avea o pasiune (în afară de misterioasa-i erezie, de care nu se lepădase niciodată), apoi aceasta era. Era, probabil, cel mai fericit om din întreaga gospodărie a Edilului, fiindcă nu avea nevoie de nimic altceva decât de munca lui.

— De vreme ce Proteguitorii înțeleg pe deplin universul și îl au, întreg, în mințile lor, atunci se deduce logic că toate textele, care curg din minți făurite de Proteguitori, sunt, la rândul lor, reflecții ale imanenței acestora, le spusese Zakiel lui Yama și lui Telmon nu doar o dată. Nu lumea însăși e cea pe care se cuvine s-o măsurăm, ci reflecțiile lumii, filtrate prin creaturile Proteguitorilor și așternute în aceste cărți. De bună seamă, băieți, nu trebuie să-i spuneți niciodată Edilului c-am rostit una ca asta. El e fericit în propria sa căutare a inefabilului și eu, unul, nu am de gând să-l necăjesc cu aste probleme fără de însemnătate.

Lui Yama și Telmon se presupunea că ar fi trebuit să li se predea Summalae Logicales, Puranele și Protocoalele Departamentului, dar, în cea mai mare parte, ei nu făceau altceva decât să îl asculte pe Zakiel cum citea pasaje din opere alese de filosofie naturală înainte de a se angaja în lungi discuții protocolare. Yama învățase să citească mai întâi literele scrise cu susu-n jos, lucru pe care-l făcuse urmărind cum arătătorul lung și pătat cu cerneală al lui Zakiel trasează hieroglife de la dreapta la stânga, în vreme ce asculta cum bibliotecarul povestea, cu o vocea-i lălăită, ca-ntr-o psalmodiere, iar mai târziu fusese nevoit să o ia de la bun început cu învățatul cititului, de data aceasta în modul convenit, nu răsturnat, pentru a deveni capabil să recite, la rândul-i, din cărți. Yama și Telmon știau pe de rost majoritatea versetelor celor mai importante din Purane și erau îndrumați de Zakiel să citească în mod extensiv din creștomații și incunabule, dar, în vreme ce Telmon urma în mod conștiincios programul indicat de bibliotecar, Yama prefera să-și piardă vremea visând cu ochii deschiși deasupra bestiariilor, posopografiilor și hărților – mai ales asupra hărților.

Yama furase multe cărți din bibliotecă în decursul vremii. Să le ia de acolo era, pentru el, un mod de a intra în posesia ideilor și minunățiilor pe care acestea le conțineau, de parc-ar fi putut astfel, bucată cu bucată, să captureze lumea-ntreagă. Zakiel reușise să recupereze cea mai mare parte a tomurilor din diverse ascunzători de prin casă sau din ruinele de pe domeniul acesteia, folosindu-se de o măiestrie cu mult mai subtilă decât talentul de a lua urma vânatului al lui Telmon sau al sergentului Rhodean, dar lucrul pe care Yama reușise să-l rețină mereu pentru sine fusese o hartă a jumătății locuite a lumii. Ruloul hărții avea lățimea palmei băiatului, aproape de două ori lungimea trupului său și era înfășurat pe un ax de rășină decorat cu figurinele mitite ale o mie de neamuri, toate încremenite într-o postură ce le era reprezentativă. Harta era tipărită pe un material mai fin decât mătasea și mai rezistent decât oțelul. Pe o margine erau înfățișate creștele purpurii, cafenii și albe ale Munților Mărginimii, iar pe cealaltă, panglica albastră a Marelui Fluviu, cu o bordură îngustă și lipsită de orice inscripție drept malul său îndepărtat. Yama știa că existau multe altare și monumente dedicate sfinților stâlpnici pe malul îndepărtat – doar le vizita pe unele dintre ele în fiecare an, atunci când întregul oraș traversa Marele Fluviu pentru a sărbători, cu focuri de artificii și ospete, înălțarea Galaxiei de la începutul iernii – și se întreba mereu de ce nu erau indicate pe hartă. Fiindcă, în fond, erau atât de multe detalii înghesuite pe ea peste tot în toate celelalte părți. Între Marele Fluviu și Munții Mărginimii se întindea lungă fâșie de pământ nelocuit, pe care erau trasate câmpiile verzi și creștele munților mai mărunți și salbele lacurilor și deșerturile galben-brune. Cele mai multe orașe erau împrăștiate de-a lungul malului apropiat al Marelui Fluviu, iar o mie sau chiar mai multe dintre ele se aprindeau lăsând să li se citească numele atunci când Yama le atinge. Cel mai mare dintre ele stătea chiar sub capătul dinspre izvoare al Marelui Fluviu: Ys, o pată mare ce se întindea sub delta ce-mpletea numeroșii afluenți cu ajutorul cărora fluviul își trăgea puterea din ghețarii și câmpurile acoperite de zăpadă ce îngropau totul, în afară doar de vârfurile Munților Mărginimii.

Pe vremea când fusese desenată harta, Ys se afla la apogeul gloriei sale și rețeaua încâlcită de drumuri, parcuri și temple

se întindea de la malul Marelui Fluviu până la dealurile și canioanele de la granițele Munților Mărginimii. Un disc din sticlă chioară, atașat de axul hărții printr-un mosor de sârmă, dădea la iveală detaliile acestor străzi. Prin apăsarea marginilor acestui disc se putea adapta gradul de amplificare pentru a arăta clădiri individuale, iar Yama petrecea ore-n șir holbându-se la acoperișurile aglomerate și imaginându-se pe sine mai mic decât un fir de praf și capabil să hoinărească-n voie pe anticele străzi ale unei epoci mai nevinovate.

Din ce în ce mai mult, însă, pe măsură ce înainta în vârstă, Yama devenea tot mai neliniștit. Visa că-și caută seminția. Poate că era vreun clan de viță nobilă și putred de bogat sau vreun echipaj de aventurieri feroși care-și cârmiseră nava-n josul apei până-n centrul lumii și pân-la capătul Marelui Fluviu și căzuseră peste margine și se-aventuraseră printre insulele zburătoare; sau poate că aparținea vreunui sabat de vrăjitori cu puteri magice și ale căror haruri zăceau adormite-n el însuși, abia așteptând să fie deșteptate. Yama elabora povești neînchipuit de complicate despre neamul său imaginat, dintre care pe unele Telmon le asculta răbdător în timpul străjilor nopții, atunci când își stabileau tabăra printre mausoleele Orașului Morților.

— Să nu-ți pierzi niciodată imaginația, Yama, îi spunea Telmon adesea. Indiferent ce ești, de oriunde vei fi venit, acesta este cel mai important dar al tău. Dar trebuie, totodată, să observi și lumea înconjurătoare, să înveți cum să interpretezi și cum să-ți aduci aminte fiecare detaliu al ei în parte, cum să-i sărbătorești dealurile și codrii, și deșerturile, și munții, Marele Fluviu și miile de afluenți care se varsă-n el, miile de orașe și cele zece mii de seminții. Știu cât de mult ții la harta aceea veche, dar trebuie să trăiești în lume așa cum este ea în prezent pentru a o putea cunoaște cu adevărat. Fă asta numai și gândește-te cât de bogate și de sălbatice și de ciudate pot deveni poveștile tale. Te vor face celebru, pur și simplu știu că te vor face.

Asta se întâmplase la sfârșitul ultimei ierni pe care Telmon o petrecuse acasă, cu doar câteva zile înainte să-și îndrume compania de recruți la război. El și Yama se aflau în mijlocul mlaștinilor, cale de trei zile de călărie spre interiorul țării, vânând un zvon cum că s-ar fi aflat un dragon pe acolo. Nori

joși galopau spre Marele Fluviu, din fața unui vânt rece, și o ploaie rece, grăunțoasă din cauza boabelor de gheață le bătea celor doi în față, în timp ce mergeau cât puteau de aproape de un rând răzlețit de gonaci ce înainta de o parte și de alta a lor. Landele se întindeau cât vedeai cu ochii sub norii fugari, măgură după măgură, îmbibate de apă și acoperite de desişuri încâlcite de ferigi crescute până la brâu și de insule viorii de iarbă-neagră, tăiate de curenții repede curgători și cu miros de turbă și presărate cu desişuri de ienuperi și chiparoși bătuți de vânt și cu domurile de-un verde-aprins al mușchiului de turbă. Yama și Telmon mergeau pe jos, deoarece pe cai îi apuca amocul dacă simțeau până și cel mai slab miros de dragon. Amândoi erau îmbrăcați cu pantaloni din pânză groasă și fâșuri lungi dintr-o țesătură cerată, impermeabilă, peste jachete căptușite, și cărau arcuri grele din fibră de carbon care li se șteau în spate, deasupra capetelor, precum și tolbe pline cu săgeți lungi, cu vârfuri ascuțite din ceramică. Erau uzi până la piele și bătuți de vânt și din cale afară de binedispuși.

— O să merg și eu cu tine, i-a spus Yama fratelui său. O să plec la război și-o să lupt cot la cot cu tine, și-o să scriu o epopee despre aventurile noastre care-o să răsunе peste veacuri.

Telmon a izbucnit în râs:

— Mă-ndoiesc c-o să văd măcar de-aproape vreo bătălie cât de mică!

— Trupa ta va face cinste orașului nostru, Tel. Știu asta.

— Cel puțin sunt capabili să-și ducă la îndeplinire binișor instrucția, dar nădăjduiesc că asta-i tot ce vor trebui să facă vreodată.

După ce Edilul primise ordinul de a asigura o trupă de o sută de ostași pentru a contribui la efortul de război, Telmon își alesese el însuși oamenii, în special dintre mezinii care aveau puține șanse de a-și întemeia un harem. Cu ajutorul sergentului Rhodean, Telmon îi instruisе vreme de șaizeci de zile, iar peste încă trei, avea să sosească o navă care să-i ducă pe toți în josul fluviului, la război.

— Vreau să-i aduc înapoi în deplină siguranță, Yama, spusese fratele cel mare. O să-i conduc în bătălie dacă mi se va ordona asta, dar sunt consemnați pentru a munci la liniile de

aprovizionare, și eu, unul, o să mă mulțumesc cu asta. Pentru fiecare bărbat sau femeie care luptă corp la corp cu ereticii, există alți zece care aduc provizii și construiesc bastioane sau se-ngrijesc de răniți ori îngroapă morții. De-aia s-a dat chemarea la arme în fiecă satuc, orășel și metropolă. Războiul are nevoie de trupe de sprijin pe-atât de mult pe cât are nevoie de luptători.

— O să merg ca parte a trupelor neregulate. Putem lupta împreună, Tel.

— Ba o să ai grijă de tata, în primul și-n primul rând. Și-apoi mai e și Derev la mijloc...

— Ea n-o să se supere. Și nu-i ca și cum...

Telmon înțelesese ce voise să spună și a continuat:

— Există o grămadă de căsătorii între meteci, dacă toată povestea chiar devine până-ntr-atât de serioasă.

— Cred că s-ar putea să fie atât de serioasă, Tel. Dar n-o să mă-nsor înainte să te-ntorci și n-o să mă-nsor înainte de-a fi avut o șansă de-a lupta în război.

— Sunt sigur c-o să ai parte de șansa ta, dacă asta e ceea ce-ți dorești. Dar asigură-te că asta-ți dorești cu adevărat.

— Crezi că ereticii chiar luptă folosindu-se de magie?

— Probabil că au tehnologii care le-au fost date de Cei Vechi de Zile. Pot părea magie, dar asta numai pentru că noi nu le înțelegem deloc. Numai că noi avem binele de partea noastră, Yama. Noi luptăm cu vrerea Proteguiturilor în inimile noastre. Și ea-i mai bună decât orice magie.

Și, zicând acestea, Telmon a sărit pe o movilă de rogoz și s-a uitat în dreapta și-n stânga, pentru a verifica înaintarea gonacilor, dar Yama a fost cel care, uitându-se fix înainte, cu ploaia bătându-i în față, a zărit cum înfloarește brusc o scânteiere de lumină departe, departe, peste întinderea landelor. A dat strigare și a arătat cu degetul, iar Telmon a suflat și-a tot suflat în fluierul său de argint, ridicându-și totodată brațele deasupra capului pentru a semnaliza că hăitașii de la capetele îndepărtate ale fiecărui rând trebuiau să-nceapă a merge unul spre altul pentru a închide cercul urmăriturilor. Alte și alte fluieri au început a suna, pe măsură ce semnalul era transmis din om în om, iar Yama și Telmon au rupt-o la fugă împotriva vântului și zloatei, sărind peste-un torent și alergând spre o țandăra de lumină care licărea și

devenea tot mai strălucitoare în mijlocul câmpiei ce se cufunda, încetul cu încetul, în beznă.

Era un ienupăr cuprins de flăcări. Ardea cu atâta violență, că pârlolisise iarba de jur împrejurul său, pârlând și trosnind în timp ce focul îi mistuia crengile încărcate de ace și azvârlea flăcări galbene și fum parfumat în brațele vântului și ale ploii. Cei doi frați s-au uitat lung la el, apoi s-au îmbrățișat și s-au bătut unul pe altul pe spate.

— E-aici! A strigat Telmon. Știu că-i aici!

S-au uitat de jur împrejur și aproape de-ndată Telmon a dat peste o urmă lungă într-un pâlc de iarbă-neagră. Era largă de treizeci de pași și lungă de mai bine de cinci sute, pârlolită până la pământ și potopită cu cenușă neagră și umedă.

Era un lek, spusese Telmon:

— Masculul îl face pentru a atrage femelele. Mărimea și simetria lui arată că e puternic și în formă.

— Țsta trebuie c-a fost ditamai namila, a răspuns Yama.

Exaltarea pe care-o simțise în timp ce alergau înspre copacul în flăcări dispăruse; simțea un straniu soi de ușurare acum. Nu va trebui să-i facă față dragonului. Nu încă. A măsurat cu pasul lungimea lekului în timp ce Telmon s-a ciucit cu copacul arzând în spate și a scormonit prin scrum.

— Patru sute douăzeci și opt, a declarat Yama când s-a-ntors. Cât de mare o fi dragonul, Telmon?

— Destul de mărișor. Cred c-a avut și succes, de asemenea. Privește urmele lăsate de gheare acolo! Sunt de două feluri.

Au cercetat zona din jurul lekului, având grijă să nu pășească în acesta și mișcându-se iute, căci lumina dispărea încetișor. Copacul arsese aproape în întregime când au sosit hăitașii și i-au ajutat să mărească zona de cercetare. Dar dragonul dispăruse fără urmă.

Trei zile mai târziu, Telmon și trupa soldaților convocați din Aeolis s-au urcat la bordul unei carace care trăsese ancora la podul plutitor pe drumul său dinspre Ys spre războiul din centrul lumii. Yama nu se dusesese să-l conducă pe Telmon până la navă, ci stătuse pe faleza de deasupra Marelui Fluviu și își înălțase zmeul de luptă în vânt în timp ce micuța flotilă de schifuri, fiecare încărcat cu o decadă de bărbați, vâslise de zor înspre marea ambarcațiune. Yama își pictase zmeul cu un dragon roșu cu o coadă răsucită în jurul trupului lung și cu foc

ieșind din fălcile de crocodil, și îl înălțase sus, în vântul mușcător, apoi aprinsese fitilurile și îi tăiase coarda. Zmeul se înălțase maiestuos deasupra Marelui Fluviu, iar lanțul de artificii explodase într-o cascadă de flăcări și fum până când cea mai mare dintre toate dăduse foc rombului mare al zmeului și acesta se prăbușise din ceruri.

După aflarea veștilor despre moartea lui Telmon, Yama a început să simtă o neliniște difuză. Petrecea ore-n șir studiindu-și harta sau explorând orizontul cu telescopul din turnul care adăpostea heliograful, cel mai adesea îndreptându-l în susul fluviului, acolo unde avea tot timpul senzația că se întrevede, dincolo de punctul de fugă, întinsul oraș supraaglomerat, ca o furtună cu tunete și fulgere.

Ys! Atunci când aerul era excepțional de limpede, Yama putea întrezări zveltele turnuri scânteietoare înrădăcinate-n inima orașului. Turnurile erau atât de înalte, încât se ridicau dincolo de limita vizibilității, mai înalte decât piscurile sterpe ale Munților Murului-Mărginimii, împungând prin atmosfera al cărei voal ascundea orașul propriu-zis. Orașul se afla cale de trei zile de navigat pe fluviu și cale de-un drum de patru ori mai lung de-atât dac-o luai pe șosea, dar chiar și de la distanța asta anticul oraș domina peisajul și visurile băiatului.

După moartea lui Telmon, Yama începuse să-și planifice evadarea cu o grijă meticuloasă, deși, la început, nu o considerase nici pe departe o evadare, ci doar o prelungire a expedițiilor pe care le făcuse, mai întâi cu Telmon, și, mai târziu, cu Ananda și Derev, în Orașul Morților. Sergentului Rhodean îi plăcea să spună că, de fapt, cele mai nereușite campanii dăduseră greș nu din cauza acțiunilor inamicului, ci din cauza lipsei de provizii esențiale sau din cauza unor circumstanțe imposibil de prevăzut, așa că tânărul își făcuse depozite secrete de provizii furate în câteva ascunzători printre ruinele din grădina casei-donjon. Dar nu se gândise cu seriozitate să-și ducă la îndeplinire planurile până în noaptea de după întâlnirea cu Lud și Lob, noaptea în care doctorul Dismas avusese audiența sa cu Edilul.

Apotecarul a sosit la sfârșitul cinei. Edilul și Yama mâncau, de obicei, împreună, în Marea Sală, stând la câte unul din capetele mesei lungi și lustruite de sub tavanul înalt, cu arcade, și sub povara acestuia de stindarde atârdate, cele mai

multe dintre ele atât de vechi, încât orice urmă a mecanismelor pe care le înfățișaseră cândva se decolorase până când nu mai rămăsese decât un soi de țesătură zdrențuită și fără de contur. Erau blazoanele strămoșilor Edilului pe care le salvase din marile ruguri ale vanității atunci când, după venirea sa la putere, actuala administrație a Departamentului pentru Afacerile Indigene căutase să stârpească trecutul. Stafii. Stafii deasupra lor și o stafie trecută sub tăcere în scaunul gol de la dreapta Edilului.

Slujitorii intrau și ieșeau cu o tăcută precizie, aducând supă de linte, apoi felii de mango pudrate cu ghimbir, și, pe urmă, un mannot fript, rupt în bucăți și așezat pe un pat de măcriș de baltă. Edilul n-a spus mare lucru, în afară de a-l întreba pe Yama ce făcuse în ziua aceea.

Tânărul își petrecuse dimineața urmărind pinasa care ancorase mai jos de port în urmă cu trei zile și a declarat că i-ar plăcea să ia o barcă și să se apropie mai mult de ambarcațiune, să o poată cerceta mai îndeaproape.

Edilul i-a răspuns:

— Mă-ntreb de ce n-o fi ancorat, oare, la noul chei. E suficient de mică pentru a putea intra pe gura golfului, dar, cu toate acestea, nu vrea s-o facă. Nu, nu cred că ți-ar face bine să ieși din casă și să te duci s-o vezi, Yama. Pe lângă oamenii buni și curajoși, tot soiul de zurbagii sunt recrutați pentru a lupta cu ereticii.

Pentru o clipă, amândoi s-au gândit la Telmon. Stafiele se-ngrămădeau, nevăzute, în aer.

Edilul a schimbat subiectul:

— Când am sosit pentru prima oară aici, nave de toate mărimile puteau să ancoreze în golf, iar atunci când nivelul fluviului a început să scadă, am pus să fie construit noul chei. Dar acum navele mai mari trebuie să folosească portul plutitor, și-n curând și acesta va trebui să fie mutat încă și mai departe-n larg pentru a putea adăposti cele mai mari arce. Dacă ținem cont de actuala lui rată de micșorare, am calculat că, în mai puțin de cinci sute de ani, fluviul va fi complet secăt. Aeolis va fi un port eșuat în mijlocul unui deșert.

— Mai există, totuși, și Breas.

— Firește, firește, dar de unde vine apa lui Breas, dacă nu din zăpezile Munților Mărginimii care, la rândul lor, cad din aerul

încărcat cu apa evaporată din Marele Fluviu? Uneori m-am gândit c-ar fi bine pentru oraș dac-am reconstrui vechile ecluze. Încă se mai poate extrage marmură bună din dealurile noastre.

Yama a pomenit că doctorul Dismas se întorsese din Ys, dar Edilul n-a spus decât:

— Firește, firește! Chiar am și vorbit cu el deja.

— Presupun c-o fi pus la cale să primesc cine știe ce slujbuliță împuțită de funcționăraș!

— Țsta nu-i deloc momentul pentru a-ți discuta viitorul, a spus Edilul și s-a refugiat, așa cum îi era din ce în ce mai des obiceiul în ultima vreme, într-o carte.

Scria, din când în când, notițe pe marginile paginilor acesteia cu o mână, în timp ce cu cealaltă mânca într-un ritm domol și chibzuit care-l scotea din minți pe Yama. Băiatul voia să coboare-n sala de arme și să-l ia la întrebări pe sergentul Rhodean care abia ce se-ntorsese din patrulare înainte de lăsarea întunericului.

Slujitorii tocmai îndepărtaseră uriașa tavă de argint pe care zăcea carcasa marmotei și aduceau un vas cu înghețată de șerbet când majordomul a străbătut la pas lunga sală și a anunțat sosirea doctorului Dismas.

— Adu-l direct aici, a spus Edilul, apoi și-a închis cartea, și-a dat jos ochelarii și i-a zis lui Yama: Ia-ți tălpășița, băiete. Știu că vrei să-l interoghezi pe sergentul Rhodean.

Yama folosisa telescopul pentru a-i spiona pe Edil și pe doctorul Dismas în după-amiaza aceea, când se întâlneau și stătuseră de vorbă pe dealul prăfos de la marginea Orașului Morților, și era convins că apotecarul fusese în Ys pentru a pune la cale ucenicia lui în vreun colțișor colbuit din departamentul Edilului.

Așa că, deși pornise spre sala de arme, Yama a făcut repede cale întoarsă și s-a furișat în galeria aflată chiar sub tavanul Marii Săli unde, în zilele de sărbătoare, muzicanți ascunși vederii cântau serenade oaspeților Edilului. Tânărul și-a vârat capul printre suporturile a două flamuri prăfoase și-a descoperit că se uita în jos fix la Edil și la doctorul Dismas.

Cei doi bărbați beau vin dulce de un roșu atât de întunecat, că era aproape negru, iar doctorul Dismas își aprinsese una dintre țigările sale. Yama putea să-i miroasă fumul cu aromă

de cuișoare. Apotecarul stătea țeapăn într-un scaun sculptat, iar mâinile sale albe se mișcau pe suprafața lustruită a mesei ca niște animale care luaseră, în mod independent unul de altul, urma vânatului. Hârtii erau împrăștiate în fața lui și modele de puncte și liniițe albastre străluceau în aer. Tânărului i-ar fi plăcut la nebunie să aibă un binoclu în clipa aceea pentru a afla ce scria pe hârtii și ce însemnau toate acele modele.

Băiatul se aștepta să-i audă pe apotecar și pe Edil discutând despre perioada lui de ucenicie, dar, în loc de asta, tatăl său tocmai ținea un discurs despre încredere:

— Când l-am primit pe Yama în casa mea, mi-am asumat, de asemenea, responsabilitățile unui părinte. L-am crescut pe cât de bine am putut și am încercat să iau hotărâri în ceea ce privește viitorul lui având în minte interesele lui și tot ce-i mai bun pentru el. Tu îmi ceri să dau pe apa Sâmbetei toate astea cât ai clipi, să-mi risc datoria față de băiat pentru niște promisiuni vagi.

— E mult mai mult de-atât, a răspuns doctorul Dismas. Semnifica lui...

Inima lui Yama a început să bată mai repede, dar Edilul l-a întrerupt, mânios, pe apotecar:

— Asta n-are nicio însemnătate. Știu ce mi-ai spus și totul nu a făcut decât să mă convingă că trebuie să mă îngrijesc de viitorul băiatului.

— Înțeleg. Dar, cu tot respectul, s-ar putea să nu fii în stare să-l aperi de aceia care s-ar putea să fie interesați să afle mai multe despre el, de cei care s-ar putea să creadă că îl pot folosi. Vorbesc aici de treburi mai importante decât acelea ale Departamentului pentru Afacerile Indigene. Vorbesc de forțe mărețe, forțe cărora cele câteva zeci de soldați ai tăi nu le pot face față niciun moment. N-ar trebui să te pui între acele forțe și ceea ce ele s-ar putea să-și dorească.

Edilul s-a ridicat atât de brusc în picioare, încât și-a dăruit paharul de vin. Sus, sus, deasupra lui, Yama a crezut pentru o clipă că protectorul lui s-ar putea să-l pocnească pe doctorul Dismas, dar apoi Edilul s-a întors cu spatele la masă și și-a strâns pumnul sub bărbie:

— Cui i-ai mai spus, doctore? A întrebat.

— Până acum, doar ție.

Yama a știut că doctorul Dismas mințea, căci răspunsul îi tâșnise prea repede pe buze. S-a întrebat dacă și Edilul își dăduse seama.

— Bag de seamă că pinasa care te-a adus înapoi din Ys e ancorată încă dincolo de capătul golfului. Mă-ntreb de ce o fi oare așa.

— Presupun că l-aș putea întreba pe comandantul său. E o cunoștință de-a mea.

Edilul s-a răsucit pe călcâie:

— Înțeleg, a spus cu răceală. Vasăzică, mă ameninți că...

— Dragul meu Edil, nu am venit în casa ta pentru a te amenința. Am niște maniere mai elegante de-atât, îmi place să sper. Nu fac nicio amenințare, doar niște preziceri. Ai auzit care sunt gândurile mele referitoare la seminția băiatului. Nu există decât o singură explicație pentru asta. Cred că orice alt om, având aceleași dovezi, ar ajunge la aceleași concluzii ca mine, dar chiar nu are nicio importanță dacă am sau nu dreptate. Nu trebuie decât să-ți închipui posibilitatea aceasta pentru a-ți da seama în ce pericol se poate afla copilul. Suntem în război, iar tu l-ai tăinuit de propriul tău minister. N-ai vrea să ți se pună sub semnul întrebării loialitatea. Nu din nou.

— Fii cu băgare de seamă, doctore! Aș putea pune să fii arestat. Se spune c-ai fi necromant și se știe prea bine că te dedai consumului de droguri.

Doctorul Dismas a răspuns, calm:

— Primul nu-i decât un zvon și, deși al doilea s-ar putea să fie adevărat, tu însuți ți-ai demonstrat încrederea în mine, iar scrisoarea ta a fost înregistrată de departamentul meu. La fel cum a fost arhivată, dacă-mi este permis să adaug, și o copie a descoperirilor mele. Mă poți aresta, dar nu mă poți ține încarcerat prea multă vreme fără să pari prost sau corupt. Dar, în fond, de ce ne sfădim? Amândoi avem același interes. Amândoi dorim ca băiatul să nu pățească nimic rău. Ne contrazicem doar în legătură cu modul în care să-l apărăm.

Edilul s-a așezat la locul său și și-a trecut degetele prin blana sură ce-i acoperea chipul:

— Câți bani vrei? A întrebat.

Doctorul Dismas a izbucnit într-un hohot de râs ce suna precum scârțâitul unei bucăți vechi de lemn care cedează sub

presiunea greutății:

— Într-un talger al balanței se află lingoul de aur care-i copilul; în celălalt, fulgul care-i valoarea ta. Nici măcar n-o să mă prefac jignit.

Și, zicând acestea, apotecarul s-a ridicat în picioare, și-a scos țigara din portțigaret și a stins-o în băltoaca de vin care se vărsase din paharul Edilului, apoi și-a întins mâna prin modelele strălucitoare. S-a auzit un clinchet: modelele s-au făcut nevăzute. Doctorul Dismas a azvârlit cubul proiector în aer și l-a făcut să dispară într-unul dintre buzunarele lungii sale haine negre. În cele din urmă, a spus:

— Dacă nu vei lua măsuri, atunci va trebui s-o fac eu. Și te rog să mă crezi pe cuvânt, nu tu ești cel care va primi partea leului, dimpotrivă, și asta presupunând că te vei alege, totuși, cu ceva.

După ce doctorul Dismas a plecat, Edilul a adunat la un loc toate hârtiile și le-a strâns la piept. Umerii i se zgâlțâiau. Sus, deasupra lui, Yama s-a gândit o clipă că, probabil, tutorele său plângea-n hohote, dar, cu siguranță, și-a spus repede, trebuie că se înșela, pentru că niciodată până atunci, nici chiar la auzul veștilor despre moartea lui Telmon, nu mai arătase Edilul vreun semn de mâhnire cât de mărunț.

ASEDIUL

Yama a zăcut în pat, treaz, până târziu în noapte, cu mintea zburându-i la toate speculațiile legate de ce anume descoperise, probabil, doctorul Dismas. Ceva legat de seminția sa, măcar de asta era absolut sigur, și, încet-încet, s-a convins pe sine că era ceva cu care apotecarul l-ar fi putut șantaja pe Edil. Poate că adevărații lui părinți erau eretici, sau criminali, sau piraiți... dar atunci cine-ar fi putut găsi vreo întrebuintă pentru el și ce puteri și-ar fi putut manifesta interesul? Era mult prea conștient că, asemenea tuturor orfanilor, umpluse vidul creat de absența părinților cu caricaturi dintre cele mai exagerate. Ei puteau fi eroi de război, sau răufăcători pitorești, sau bogați dincolo de orice limită; ce nu puteau fi cu niciun chip erau niște inși oarecare, căci atunci ar fi însemnat că și el, la rândul-i, era un oarecare, abandonat nu din cauza vreunei aventuri disperate sau a vreunui scandal profund, ci din cauza obișnuitelor, mărunțelor

tragedii ale condiției umane. În inima lui, știa prea bine ce sunt toate acele visuri și nu-și făcea iluzii în legătură cu ele. Dar, deși le dăduse la o parte, așa cum își lăsase la o parte jucăriile-i copilărești, întoarcerea doctorului Dismas le redeșteptase. Toate poveștile pe care le elaborase, copil fiind i se rostogoleau acum în minte într-un alai plin de viață care se destrăma în visuri nedeslușite, pline de năzuințe nedeslușite.

În timp ce soarele se târa deasupra albastrei linii dințate a Munților Mărginimii, Yama a fost trezit de gălăgia de sub ferestrele lui. A deschis larg obloanele și a văzut că trei dintre pentadele garnizoanei, în armuri negre din rășină, striate precum carapacele gândacilor necrofori, și kilturi din fâșii de piele roșie, cu calote din metal șlefuit pe cap, tocmai încălecau pe cai. Îndesatul sergent Rhodean cel cu capul tuns chilug se apleca pe oblâncul șeii calului său castrat în timp ce privea cum oamenii săi se așezau pe bidiviii lor cuprinși de neastâmpăr. Vălătuci de aburi se înălțau din nările cailor; hamurile le zăngăneau și copitele le zuruiau pe ciment în timp ce armăsarii păseau de colo-colo. Alți soldați stivuiau scări, ancore pentru cățarat „gheară de pisică”, rachete pentru asediu și colaci de frânghie în platforma de transport a unui camion cu aburi jegos. Doi slujitori de-ai casei mânuiau palanchinul Edilului care plutea la o înălțime de-o palmă față de sol, ducându-l în centrul curții; apoi a apărut Edilul însuși, înveșmântat în roba funcției sale, blană de samur neagră garnisită cu un guler de pene albe care se zbârleau în boarea rece a dimineții.

Slujitorii l-au ajutat pe Edil să treacă peste marginea palanchinului și să se așeze în scaunul fără spătar de sub baldachinul roșu cu auriu. Sergentul Rhodean și-a ridicat mâna deasupra capului și procesiunea formată din două șiruri de soldați călare așezați de-o parte și de alta ale palanchinului a ieșit din curte. Fum negru și scântei ieșeau pe coșul înalt al camionului cu aburi; vaporii albi țâșneau pe la manșoanele pistoanelor ce nu mai erau etanșe. Pe măsură ce camionul înainta scârțâind, Yama s-a îmbrăcat la repezeală; înainte ca mașinăria să fi apucat să treacă pe sub arcul porții tăiate-n zidul vechi, el era deja în armură și-i luase la întrebări pe grăjdari.

— Au plecat să aresteze pe cineva, i-a spus unul dintre ei.

Era supraveghetorul, Torin. Un bărbat înalt, cu capul în formă de glonț tuns chilug și adăpostit de cocoșa de mușchi de pe spatele său și cu pielea de un cafeniu-închis, intens, pictată ca o hartă cu pete mai deschise la culoare. Omul îl urmăsea pe Edil în exilul său din Ys și, după sergentul Rhodean, era cel mai în vârstă și mai important dintre servitorii acestuia:

— Să nu care cumva să-ți treacă prin cap c-o să-ți înșeuăm calul, conașule, i-a spus el lui Yama. Avem porunci clare că trebuie să stai frumușel locului aici.

— Presupun că nu ți s-a permis să-mi spui pe cine urmează să aresteze. Ei bine, nu are nicio importanță. Fiindcă știu că e vorba de doctorul Dismas.

— Stăpânul a stat treaz toată noaptea, a spus Torin, și-a tot vorbit cu soldații. A sculat bucătarii cu ore bune în urmă, să-i facă un mic dejun timpuriu. S-ar putea să aibă loc o țără de bătalie.

— Cine ți-a spus una ca asta?

Torin i-a aruncat băiatului un zâmbet insolent. Dinții îi erau ace din os alb:

— Păi cum, e limpede ca bună ziua! E din cauza navei ăleia care încă mai așteaptă în larg. Ar putea să-ncerce o evadare.

Grupul de marinari! Oare ce căutaseră? Yama spuse:

— Cu siguranță, ambarcațiunea e de partea noastră.

— Unii oameni socot că ea-i acolo pentru doctorul Dismas, i-a răspuns supraveghetorul. Doar așa s-a și întors în oraș. O să se lase cu vărsare de sânge până s-o găta trebușoara asta. Bucătarul i-a pus pe băieții lui să facă bandaje și, dacă tot cauți ceva de făcut, s-ar cuveni să li te alături.

Yama a rupt-o din nou la fugă, de data aceasta către cuhnii. A înhățat o chiflă cu zahăr dintr-o grămadă abia scoasă din cuptor și-a urcat scara din spate sărind câte două trepte odată și luând, în același timp, îmbucături mari din pâinișoara caldă. A așteptat în spatele unei coloane până când bătrânul care răspundea de dormitorul Edilului a încuiat ușa și s-a îndepărtat agale, cu prosoapele boțite pe-un braț, apoi și-a folosit pumnul ca să deschidă încuietoarea, o drăcie mecanică modernă cât capul lui de mare. A fost lesne să facă piedicile lacătului să țacănească în poziția deschis, una câte una, și să reducă la tăcere mașinile care au înălțat un cor de proteste la intrarea lui, deși i-a luat un minut întreg să convingă un

alambic că prezența sa n-o să-i tulbure ajustările delicate.

Iute-iute, Yama a căutat hârtiile pe care le adusese doctorul Dismas, dar ele nu se găseau nici între cele împrăștiate de-a valma pe biroul Edilului, nici în cufărul de călătorie din lemn de santal cu platforma lui de sertare. Poate că documentele se aflau în camera din turnul de veghe, numai că aceasta avea un lacăt vechi și Yama nu reușise niciodată să-l convingă să-l lase să treacă.

A închis cufărul și s-a lăsat un pic pe spate, pe călcâie. În această parte a casei era liniște. Lumina zorilor se strecura în raze subțiri prin ferestrele înalte și înguste, iluminând un petic al covorului bogat ornamentat și-o carte proptită cu fața-n jos pe măsuta de lângă scaunul de citit al Edilului. Probabil că Zakiel îl aștepta deja în bibliotecă, dar lucruri mult mai importante trebuiau puse la cale. Yama a ieșit din nou afară prin bucătărie, a luat-o peste grădina de ierburi și, după ce l-a liniștit pe unul dintre câinii de pază, a luat-o la fugă-n jos pe panta abruptă a parapetului și a tăiat-o printre ruine spre oraș.

Turnul doctorului Dismas se înălța imediat lângă zidul orașului. Era înalt și zvelt și fusese folosit pe vremuri pentru manufacturarea alicelor. Șistul bituminos topit se turna printr-un filtru din vârful turnului, iar picăturilele, care se rotunjeau în sfere perfecte pe măsură ce cădeau, se cufundau într-o baie de răcire cu apă de la bază. Constructorii turnului căutaseră să-i facă acestuia cunoscută funcția prin adăugarea unor ferestre-fante și a unui parapet cu o balustradă crenelată menită să imite turnul de strajă al unui castelan, și, după ce topitoria fusese dărâmată, turnul chiar fusese utilizat pentru scurtă vreme drept observator. Numai că apoi fusese construit noul zid al orașului cu turnul în afara sa și acesta începuse să nu mai fie folosit deloc, pietrele sale fiind ușor-ușor smulse din perete de cârceii mantiei sale de iederă, iar terasa de unde se turna piatra topită pentru a face alice pentru puștile soldaților și vânătorilor devenea vizuină pentru bufnițe și lilieci.

Doctorul Dismas se mutase în turn la puțină vreme după ce își luase în primire postul de apotecar. De îndată ce fusese curățat și imediat ce tâmplarii montaseră scări noi și trei etaje circulare în interior și apoi ridicaseră o turlă înaltă și zveltă deasupra balustradei crenelate, doctorul îi închisese ușile

publicului larg, preferând să închirieze drept birou o cameră ce privea spre port. Se zvonea că practica tot soiul de arte negre în turn, de la necromanție până la crearea chirurgicală de himere și de alți monștri. Se spunea că deținea un homunculus, pe care el însuși îl zămislise siluind o tânără luată de la măjari. Homunculusul ar fi fost ținut într-un acvariu cu apă salină și ar fi putut să profetească viitorul. Toți oamenii din Aeolis jurau că acela era purul adevăr, deși nimeni, desigur, nu-l văzuse de fapt.

Soldații începuseră deja asediul în momentul când Yama a ajuns la turn și o mulțime se strânsese la o distanță respectabilă pentru a privi bâlciul. Sergentul Rhodean stătea în picioare lângă ușa de la baza turnului, cu coiful îndesat sub braț, în timp ce-și zbiera împuternicirea de percheziție. Edilul stătea cu spatele drept sub baldachinul palanchinului care era ancorat între soldați și o unitate din miliția orașului, departe de bătaia alicelor sau a săgeților de arbaletă. Membrii gărzii civile erau o trupă de strânsură pestriță în frânturi de armuri nepotrivite, înarmați cu espingole și arme făcute-n casă, dar așezați în două linii perfecte de parc-ar fi fost hotărâți să ofere un spectacol pe cinste. Bidiviii soldaților își aruncau pe spate capetele, zădărâți de mulțime și de şuieratul continuu al boilerului camionului cu aburi.

Yama s-a cățarat pe vârful unei bucăți dintr-un zid păraginit aflat în spatele mulțimii care era compusă aproape în întregime din bărbați, căci nevestelor nu le era permis să părăsească haremurile. Oamenii stăteau umăr la umăr, aveau piei cafenii sau cenușii și erau trupeși și vânjoși, bine înfipti pe picioarele lor musculoase, cu piepturile dezgolite și îmbrăcați în kilturi și-n fâșii de pânză legate în jurul șalelor. Puțeau a sudoare și-a pește, și-a apă de râu stătută, și se înghionteau, și se împingeau pentru a prinde un loc de unde să vadă mai bine. Întreaga situație avea un aer comic, de parcă totul n-ar fi fost decât o piesă de teatru pusă-n scenă de vreun șarlatan de bâlci. Era timpul ca magul să primească tot ceea ce merita, își spuneau ei unii altora, și erau de acord că Edilul va avea de furcă în încercarea sa de a-l da afară din bârlogul său.

Negustorii ambulanți vindeau șerbet și bomboane, prăjituri prăjite din buruiană-de-râu și felii de pepene. O ciurdă de curve din vreo duzină de neamuri diferite, înveșmântate în

chitoane din nailon țipător colorate, cu chipurile fardate într-un alb de mort sub peruci conice fanteziste, priveau de pe o ridicătură din spatele mulțimii, trecându-și una alteia de colo colo un telescop subțirel. Codoșul lor, fără îndoială nădăjduind să aibă parte de tranzacții energice după terminarea spectacolului, se mișca prin mijlocul mulțimii, făcând bancuri și împărțind țigări cu miros de cuișoare. Yama se uită după târfa cu care se împreunase în noaptea dinainte ca Telmon să plece la război, dar n-a putut-o zări, așa c-a privit în altă parte și s-a îmbujorat tot când codoșul i-a surprins privirea și i-a făcut cu ochiul.

Sergentul Rhodean și-a urlat din nou din toți bojocii mandatul și, atunci când nu a primit niciun răspuns, și-a așezat coiful pe capul său tuns chilug și plin de cicatrice și a mers șontâc-șontâc înapoi la locul unde așteptau Edilul și ceilalți soldați. S-a aplecat peste marginea palanchinului stăpânului său și cei doi au purtat o scurtă discuție.

— Dă-i foc și scoate-l afară! A strigat cineva din gloată și a urmat un murmur general de aprobare.

Camionul cu aburi a improșcat fum negru și s-a mișcat greoi înainte, soldații au descălecat și au mers pe lângă marginea norodului, alegând voluntari din rândurile sale. Sergentul Rhodean a vorbit cu bravii asasini și le-a înmânat monede; sub supravegherea sa, ei au ridicat un berbec din încărcătura camionului cu aburi și, flancați de soldați, l-au cărat spre turn. Ostașii își țineau scuturile rotunde deasupra capetelor, dar nimeni și nimic nu s-a mișcat în turn până când bravii nu i-au atins ușa cu aretele.

Berbecul nu era altceva decât trunchiul unui pin tânăr ferecat cu o spirală din oțel și atârnat într-un leagăn format din fâșii de piele care avea agățători pentru opt bărbați; era încununat cu o calotă de oțel care fusese modelată ca un capriciu, cu coarne răsucite și puternice. Mulțimea a început să strige încurajări în timp ce bravii legăneau berbecul în arcuri din ce în ce mai mari.

— Unu! Au strigat. Doi!

La prima lovitură, ușa a răsunat ca o tobă și un nor de lileci a zbughit-o prin fereastra aflată la ultimul nivel al turnului. Șoarecii zburători au coborât, răsucindu-se pe deasupra capetelor gloatei în foșnetul sec al aripilor, iar bărbații au

izbucnit în râs și-au început să sară, încercând să-i prindă. Una dintre curve a rupt-o la fugă-n josul drumului, urlând cât o ținea gura, bălăbănindu-și mâinile spre cei doi lilieci care se încâlciseră în peruca ei conică. Vreo câțiva din mulțime au ovaționat grosolan. Târfa s-a împiedicat și a căzut cu fața-n jos, iar un membru al gărzii a dat fuga și a încercat să spintece liliecii cu pumnalul său. Unul dintre ei s-a eliberat și a zbughit-o-n aer, iar bărbatul a călcat pe al doilea până când din el nu a mai rămas decât o pată de sânge mânjită-n țărână. Ca și cum ar fi fost luați de o pală de vânt, restul liliecilor s-au ridicat sus, sus de tot, și s-au împrăștiat în văzduhul albastru.

Berbecul lovea iar și iar. Bravii își intraseră-n ritm de-acum. Gloata întâmpina cu urale bătaia ritmică. Cineva de lângă umărul lui Yama a remarcat:

— Ar trebui să-i dea foc și să-l scoată afară.

Era Ananda. Ca de obicei, era îmbrăcat cu sutana lui portocalie, cu partea dreaptă a pieptului dezgolită. Purta cu el o punguță din piele care conținea tămâie și mir. I-a spus lui Yama că maestrul său se afla acolo pentru a exorciza turnul și, în caz că lucrurile scăpau de sub control, pentru a acorda iertarea păcatelor celor răposați. Era indecent de încântat de ideea iminentei arestări a doctorului Dismas care era știut ca un cal breaz pentru credința lui că întâmplarea, iar nicidecum Proteguitorii, controla viețile oamenilor. De asemenea, nu participa la niciuna dintre slujbele din zilele de sărbătoare, deși era un vizitator frecvent al templului, căci juca șah cu Părintele Quine și petrecea ore întregi dezbătând cu acesta natura Proteguitorilor și a lumii. Preotul îl considera pe apotecar o minte strălucită care încă mai putea fi salvată; Ananda însă știa că doctorul era prea deștept și prea trufaș pentru asta.

— Joacă jocuri cu oamenii, i-a spus învățăcelul lui Yama. Se desfată făcându-i să creadă că-i un farmazon, deși, desigur, nu are puteri de soiul acesta. Nimeni nu are, decât dacă acestea au izvorât de la Proteguitori. A sosit vremea să fie pedepsit. S-a bucurat prea mult de notorietatea sa.

— Știe ceva despre mine, a spus Yama. A descoperit-o pe când era în Ys. Cred că a încercat să-l șantajeze pe tata cu informația aceea.

Și apoi tânărul a descris ce se întâmplase în noaptea

dinainte, iar Ananda a spus cu bunătate:

— N-aș crede că Dismas a descoperit vreun lucru cât de mărunț, dar, desigur, nu se putea întoarce și să-i spună Edilului una ca asta. A jucat la cacealma, iar acum a fost dat de gol. O să vezi. Edilul o să-l supună unui interogatoriu.

— Ar fi trebuit să-l ucidă pe Dismas pe loc, a răspuns Yama. În loc de asta, a stat pe bară o tură, și-acum are pe cap toată farsa asta.

— Tatăl tău e un bărbat precaut și chibzuit.

— Mult prea precaut. Un general bun face un plan și atacă înainte ca inamicul să aibă șansa de a descoperi un loc unde să-i opună rezistență.

— Nu putea să-l facă pe doctorul Dismas una cu pământul acolo, pe loc, sau măcar să-l aresteze. Nu era acceptabil. Trebuia să consulte Consiliul Noptii și al Altarelor – în fond și la urma urmelor, apotecarul e omul lor. În felul acesta, toată lumea vede că s-a făcut dreptate și toată lumea e satisfăcută. De-aia a și ales voluntari din rândul mulțimii pentru a dărâma ușa. Acum toată lumea e implicată în povestea asta.

— O fi, o fi, nu zic nu, a admis Yama care nu era însă deloc convins.

Faptul că toată povestea asta pivota, cumva, în jurul originii sale era, în același timp, captivant și rușinos. Dorea ca totul să ia sfârșit, dar, cu toate acestea, o parte a lui, acea sălbatică parte care visa la pirați și aventurieri, tresărea de bucurie la vederea etalării de forță, iar băiatul era mai sigur ca niciodată că nu se va putea în veci stabili într-o slujbuliță tihnită din cine știe ce birouaș obscur al Departamentului pentru Afacerile Indigene.

Berbecul a lovit, și-a tot lovit din nou, dar ușa nu dădea niciun semn că va ceda prea curând.

— E ranforsată cu fier, a explicat Ananda, și nu e prinsă-n balamale, ci alunecă într-o nișă. În orice caz, o să mai avem de așteptat o grămadă chiar și după ce vor reuși să pună la pământ ușa.

Yama a observat că Ananda părea să fie un adevărat expert în modul cum trebuia condus un asediu.

— Am mai văzut unul înainte, a explicat învățăcelul. S-a petrecut în orașelul aflat în afara zidurilor mănăstirii unde eram școlit, în munții din amonte de Ys. O bandă de briganzi

se ferecase într-o casă. Orașul își avea propria gardă, dar Ys era cale de două zile de marș – cu mult înainte ca soldații să poată sosi, briganzii ar fi evadat la adăpostul întunericului. Membrii gărzii au hotărât să-i captureze ei înșiși pe tâlhari, dar câțiva dintre ei au fost uciși încercând să pătrundă în adăpostul hoților, așa că, în cele din urmă, au dat foc casei și-au făcut-o una cu pământul, cu tot cu briganzii dinăuntrul ei. Asta s-ar cuveni să facă și-aici, altfel soldații vor trebui să pătrundă cu forța în fiecare etaj al turnului pentru a-l prinde pe doctorul Dismas care ar putea să omoare o grămadă dintre ei înainte ca asta să se întâmple – și ce-ar fi să presupunem că are și el ceva asemănător unui palanchin? Ar putea, pur și simplu, să-și ia zborul și să scape.

— Păi, atunci, tata ar putea să-l urmărească, a spus Yama și a izbucnit în râs la imaginea pe care aceste cuvinte i-o trezeau în fața ochilor: doctorul Dismas scăpând cu fuga din turn ca un gândac negru și Edilul năpustindu-se în urma lui în palanchinul său bogat împodobit ca o pasăre flămândă.

Mulțimea a ovaționat. Yama și Ananda și-au croit drum mai în față, folosindu-și coatele și genunchii, și au văzut că ușa se despicasă de sus până jos.

Sergentul Rhodean și-a înălțat mâna și s-a auzit un murmur care chema la o liniște plină de așteptare.

— Încă o dată, flăcăii mei, a strigat sergentul, și de-astă dată cu niscai zvâc!

Berbecul s-a balansat și ușa s-a făcut țândări și-a căzut. Gloata s-a repezit înainte, purtându-i pe Ananda și pe Yama cu ea, dar soldații i-au împins pe oameni înapoi. Unul dintre ei însă l-a recunoscut pe Yama:

— Nu se cuvine să te afli aici, conașule, a spus el. Pleacă acum. Fii chibzuit, rogu-te!

Yama a făcut repede un salt într-o parte și s-a ferit înainte ca oșteanul să poată să-l înhațe, și, urmat de Ananda, s-a retras în punctul său avantajos de observație original de pe bucata de zid năruit de unde putea privi peste capetele mulțimii și peste linia soldaților așezați în ordine de bătaie. Echipa bravilor a legănat din nou berbecul cu mișcări scurte și vioaie, doborând resturile ușii, apoi s-a dat într-o parte în timp ce o pentadă de soldați (cu conducătorul gărzii târșâindu-și picioarele-n urma lor) a pășit înainte cu puștile și arbaletele

gata de tragere.

Conduși de sergentul Rhodean, acest grup a dispărut în întunecimea din spatele ușii. Un nou murmur plin de așteptare s-a auzit. Yama a privit spre Edilul care stătea bățos sub baldachinul palanchinului său, cu fața încremenită într-o expresie plină de severitate. Penele albe care-i garniseau gulerul înalt al robei sale din samur fâlfâiau în bătaia vânticelului de dimineață.

Deodată, s-a auzit un pocnet înăbușit. Fum gros, portocaliu, a început să se reverse brusc de la una dintre ferestrele înguste ale turnului, valuri-valuri rotunde de fum desfășurându-se apoi în aer. Mulțimea a început să murmure, neștiind cu siguranță dacă totul făcea parte din atacul propriu-zis sau dacă nu era cumva doar o mișcare disperată de apărare. Încă și mai multe pocnete: acum fumul se vâlătucea prin fiecare fereastră și prin ușa zdrobită. Soldații s-au îmbulzit afară, împleticindu-se, sub un nor de fum portocaliu. Sergentul Rhodean încheia plutonul, târându-l după el pe șeful miliției.

Flăcări se amestecau de-acum cu fumul care ieșea pe ferestre și care își schimba ușurel culoarea din morcoviu în roșu-închis. Câțiva din norod au îngenuncheat, cu pumnii răsuciți pe frunte, pentru a face semnul Ochiului.

Ananda i-a spus lui Yama:

— Ăsta-i lucrul dracului!

— Credeam că nu crezi în magie.

— Nu, dar cred în demoni. În fond, demonii au încercat să răstoarne ordinea Proteguitorilor cu o eră-n urmă. Poate că Dismas e unul dintre ei, deghizat în chip de om.

— Demonii sunt niște mașini, nicidecum fapte supranaturale, i-a replicat Yama, dar Ananda se întorsese deja cu spatele, pentru a privi turnul cuprins de flăcări, și nu a părut să-l fi auzit.

Flăcările se înălțau; un cerc de flăcări înconjura acum falsa turlă care încorona vârful turnului. Fum roșu înnegura aerul. Fulgi grași de cenușă albă cădeau prin văzduh. Duhnea a sulf și a ceva grețos de dulce. Și apoi a urmat încă un pocnet înăbușit și limba unei flăcări a izbucnit prin ușă. Turla turnului a explodat în țandări. Fâșii arzânde de folie de plastic au căzut ca ploaia pe capetele gloatei și oamenii s-au pus pe urlat și-au rupt-o la fugă-n toate direcțiile.

Yama și Ananda au fost despărțiți de bruscul acces de panică, în timp ce rândurile din față ale mulțimii încercau să scape trecând prin îmbulzeala celor din spatele lor și zeci de bărbați au început să escaladeze zidul năruit. Un cal s-a ridicat pe picioarele din spate, lovindu-l cu copitele pe-un om care-l apucase de căpăstru. Camionul cu aburi luase foc la un capăt. Șoferul său a sărit din cabina-i cuprinsă de flăcări, s-a rostogolit de pe-o parte pe alta de mai multe ori pentru a stinge focul care-i cuprinsese hainele și s-a ridicat împleticit în picioare chiar în clipa când încărcătura din platforma din spate a explodat, nemaiăsând din el decât o zdronicătură roșie.

Rachete pentru asediu zburau în zigzag, târând după ele bucăți de frânghie incandescentă. Un butoi cu napalm a izbucnit într-o minge de flăcări uleioase, trimițând în aer o ciupercă clocotindă de fum. Scânteii s-au împrăștiat într-un cerc larg. Oamenii s-au aruncat sub orice adăpost au putut dibui. Yama s-a prăbușit la pământ cu brațele încrucișate deasupra capului în timp ce un moloz încins răpăia de jur împrejurul lui.

Și apoi a urmat un moment de tăcere extremă. În timp ce Yama se ridica în picioare cu urechile țiuindu-i, o mână grea s-a prăbușit pe umărul lui și l-a răsucit cu totul.

— Avem o trebușoară neterminată, peștișorule, a spus Lob.

În spatele fratelui său, Lud rânjea cu gura până la urechi și cu colții dezveliți.

CASA FELINARELOR-FANTOMĂ

Lud a înșfăcat pumnalul lui Yama și l-a vârat la cingătoare, lângă propriile-i lame încovoiate.

— Să nu te pună păcatele să strigi după ajutor, l-a prevenit el pe băiat, că-ți smulgem limba din gură mintenaș.

Oamenii se retrăgeau iute spre poarta din zidul de incintă al orașului. Lob și Lud l-au înhățat pe Yama de câte-un braț și l-au purtat cu ei. Turnul ardea de-acum cu furie, un coș bubuitor ce împrășca un fum roșu și gros care, împreună cu acela al camionului care ardea și al nenumăratelor focuri mai mititele, acoperiseră cu desăvârșire soarele. Câțiva bidivii își aruncaseră călăreții din șa și galopau nebunește într-aiurea. Sergentul Rhodean mergea cu pași mari prin flăcări și fum, punând la cale contramăsuri; deja, soldații și membrii gărzii

loveau cu pături ude focurile mici din iarbă.

Gloata se dăduse-n lături din preajma lui Ananda și a preotului, care au îngenuncheat lângă un bărbat căruia îi miruiau capul însângerat cu ulei sfințit în timp ce-i recitau maslul, ungerea de pe urmă. Yama s-a întors, încercând să-i surprindă privirea învățăcelului, dar Lud a mârâit arătându-și colții, i-a prins capul în menghina brațului și l-a dus mai departe cu de-a sila.

Vălătucii de fum ai turnului cuprins de flăcări atârnav deasupra acoperișurilor orașelului. De-a lungul coastei țărmului, vânzătorii ambulanți își legau în boccele marfa cu păturile lor. Neguțătorii de coloniale și cârciumarii, împreună cu angajații lor, ferecau obloanele și stăteau de strajă la uși, înarmați cu puști și topoare.

Oamenii se apucaseră deja să prade clădirea unde doctorul Dismas își avusese biroul. Târau mobila pe veranda de la doilea etaj și-o aruncau în stradă, unde ploua cu cărți care cădeau ca niște păsări cu șira spinării ruptă; borcane cu buruieni de leac se spărgeau de beton, împrăștiind arcuri de pulbere colorată. Un bărbat spărgea, metodic, toate ferestrele cu un ciocan greu de fier.

Lob și Lud l-au dus în marș pe Yama prin mijlocul răzmeriței și-au apucat-o-n josul unei străzi lăturalnice care abia dacă era cu puțin mai mult decât o cărăruie pavată pe malul de deasupra apei verzui a unui canal stagnant. Casele c-un singur etaj care stăteau înșirate, umăr la umăr, de-a lungul canalului fuseseră construite cu piatră prădată din clădirile mai vechi și mărețe, iar ferestrele lor înguste erau înrămate-n colaje din sculpturi uzate și tăblițe sparte pe care erau crestate texte scrise în alfabet de mult date uitării. Pante duceau în jos, spre apa acoperită de mazăgă; această parte a orașului era cea unde locuiau burlacii lucrători ai pământului care nu își permiteau să aibă propriile lor locuri de îmbăiere.

Pentru o clipă, Yama a crezut că frații îl târâseră până-n străduța aceea lăturalnică, săracăcioasă și neînsemnată, pentru a-l putea pedepsi fiindcă se amestecase-n distracția lor cu anahoretul și le stricase planurile. Și-a făcut curaj și s-a pregătit pentru ce era mai rău, dar fu doar împins să meargă înainte. Cu Lud deschizând calea și cu Lob înghesuindu-se-n spate, a fost îmbrâncit prin ușa dinspre stradă a unei cârciumi,

pe sub un mănunchi de antice felinare-fantomă care țipau și fâsâiau în adierea fetidă.

O piscină mititică pătrată, luminată de felinare verzi aflate sub apă, ocupa jumătate din spațiul deschis până la acoperiș. Trepte din piatră măcinată conduceau în jos spre balta strălucitoare. Un bărbat monstruos de gras plutea pe spate în mijlocul piscinei; umbra lui se contura, amenințătoare, peste galeriile care se întindeau de jur împrejurul celor trei laturi ale camerei, în dreapta și în stânga ușii. În timp ce Lob și Lud îl îmboldeau pe Yama pe lângă piscină, bărbatul a fornăit și s-a mișcat, suflând pe nări cu forță o ceață de aburi uleioși și deschizând un ochi. Lob a aruncat o monedă. Buhăitul a prins-o între buzele puhave și mobile ale gurii sale arcuite în formă de potcoavă. Buza de jos i s-a întors pe dos și bănuțul a dispărut în burdihanul lui. Omul a fornăit din nou și ochiul i s-a închis.

Lud l-a împuns pe Yama cu vârful cuțitului său și l-a dus în marș forțat pe după un rastel cu butoaie și de-a lungul unui coridor îngust care dădea într-o curticică. Spațiul, acoperit de un acoperiș din sticlă împestrițată și pătată de alge verzi și de mucegai negru, conținea un soi de cușcă din sârmă împletită care se potrivea perfect în interiorul pereților spoiți, lăsând doar un spațiu cât firul de păr de fiecare parte a sa. În interiorul cuștii, sub acoperișu-i din sârmă, doctorul Dismas era aplecat deasupra unei mese șubrede, citind o carte și fumând o țigară cu aromă de cuișoare vârată în portțigaretul lui din os.

— Iacătă-l, a spus Lud. L-am găbjit, doctore!

— Aduceți-l înăuntru, a spus apotecarul și și-a închis cartea cu un zgomot sec și plin de nerăbdare.

Frica lui Yama s-a transformat într-o nedumerire care-l paraliza. Lob i-a legat mâinile la spate cu duritate, în timp ce Lud a descuiat o ușă din cușcă; apoi, tânărul a fost îmbrâncit prin ușă și aceasta a fost închisă și ferecată în spatele său.

— Nu, a spus doctorul Dismas, nu sunt nici pe departe mort, deși am plătit un preț amarnic pentru această ispravă. Închide gura, băiețăș, că intră musca. Arăți ca una dintre broaștele pe care-ți place atât de mult să le vânezi târziu în noapte.

În afara cuștii, Lud și Lob își dădeau ghes: „Dă-i drumu’, ce mai aștepți?”, zicea unul, iar celălalt sărea c-un „Ba fă-o tu!”

În cele din urmă, Lud i-a spus doctorului Dismas:

— Amu' să ne plătești! Am făcut ce ne-ai poruncit.

— Ați dat greș prima oară, iar eu, unul, n-am uitat, a răspuns apotecarul. Încă mai e treabă de făcut, și, dacă v-aș plăti acum, o să transformați orice firfirie v-aș da în băutură. Cărați-vă de-acum! O să începem cea de-a doua parte a planului nostru la o oră după apusul soarelui.

După încă și mai multă înghionteală, Lob a glăsuț:

— D-apoi noi ne-am cugetat că, poate, ne plătești pentr-o chestie, ș-apoi noi om face-o pe-ailaltă.

— V-am spus deja c-o să vă plătesc s-aduceți băiatul aici. Și am s-o fac. Și vor fi încă și mai mulți bani după ce-o să m-ajutați să-l duc la bărbatul care m-a însărcinat să fac toate astea. Dar n-o să fie nicio para chioară decât dacă totul e făcut așa cum am cerut-o.

— Poate că n-o să facem decât o chestie, iară nu și pe-ailaltă, a ținut-o Lob pe-a lui.

— Aș sugera că-i al naibii de periculos să lași o treabă neterminată, i-a tăiat-o doctorul Dismas.

— Io n-am habar dacă-i drept așa, a zis Lud. D-apoi noi făcurăm ce ne ceruși...

Doctorul i-a retezat-o brusc:

— Când v-am cerut să începeți a doua parte a muncit?

— La scăpătatul soarelui, a mormăit Lob, ursuz.

— O oră după. Să vă aduceți aminte asta! O s-aveți de suferit dacă n-o faceți la timp la fel de mult pe cât ați avea de suferit dacă veți face prost treaba. Ați dat greș prima oară. Să nu vă pună păcatele să mai dați greș înc-o dată!

— D-apăi nu l-am găbjit pentru tine? A întrebat Lud, morocănos.

Lob a adăugat:

— L-am fi adus noi și alaltăieri noapte, nu-i vorbă, dacă lepădătura aia de boșorog cu toiag nu s-ar fi băgat ca musca-n lapte.

Yama se holba la cei doi frați prin plasa cuștii. Ei însă nu voiau să-l privească-n ochi, așa c-a spus:

— S-ar cuveni să-mi dați voie să plec. Voi spune că m-ați salvat de gloată. Nu știu ce v-a promis doctorul Dismas, dar tata vă va plăti de două ori mai mult ca să mă aibă-n siguranță.

Lud și Lob au rânjit, înghiontindu-se unul pe altul în coaste:
— Mare trombonist mai e și ăsta, nu-i așa, frate-miu? A zis Lud. Ca un adevărat domnișor.

Lob a râgâit, iar fratele său a râs pe înfundate.

Yama s-a întors către doctorul Dismas:

— Același lucru e valabil și pentru tine, doctore!

— Dragul meu copil, nu cred că Edilul își permite prețul meu, i-a răspuns apotecarul. Eram fericit în căscioara mea, cu cercetările și cărțile mele, și, zicând acestea, și-a dus o mână la pieptu-i îngust și-a oftat – avea câte șase degete, cu unghii lungi, pilite să aibă vârful cât mai ascuțit. Toate-s duse pe apa Sâmbetei de-acum, și asta numai și numai mulțumită ție. Îmi ești dator vândut, Yamamanama, iar eu, unul, intenționez să-mi recapăt în întregime, fără o para lipsă, tot ce mi se cuvine. N-am nevoie de pomana Edilului.

Yama a fost cuprins de-un ciudat amestec de ațătare și teamă. Era convins că doctorul Dismas îi descoperise seminția, dacă nu chiar familia însăși:

— Păi, atunci, înseamnă neîndoiios c-ai descoperit de unde mă trag! Mi-ai găsit familia... vreau să spun, adevărata mea familie...

— Oh, cu mult, mult mai bine de-atât, a spus apotecarul, dar nu-i ăsta momentul să vorbim despre asta.

Yama a strigat:

— Aș vrea s-o știu acum, negreșit, indiferent care-o fi! Mi se cuvine s-o știu!

Cuprins de o mânie izvorâtă din senin, doctorul Dismas i-a spus:

— Eu, unul, nu-s vreun slugoi, copile! Și și-a întins mâna, apoi a ciupit un nerv din cotul lui Yama; capul băiatul a fost cuprins de-o durere ca lumina de pură și s-a prăbușit în genunchi pe podeaua din sârmă a cuștii, iar apotecarul a dat înconjur mesei și i-a apucat bărbia între degetele lui lungi, țepene și reci ca gheața. Ești al meu de-acum și să nu uiți asta! A spus, apoi s-a întors către gemeni: De ce mai sunteți încă aici? Aveți ordine de îndeplinit.

— Apoi, ne-om înturna deseară, a zis Lud. Vezi de fă bine și ne plătește atunci.

— Desigur, desigur. De îndată ce frații s-au făcut nevăzuți, doctorul Dismas i-a spus lui Yama pe-un ton de destăinuire: Să

fiu sincer, aş prefera să lucrez de unul singur, dar cu greu m-aş mai putea mişca prin mijlocul prostimii câtă vreme toată lumea crede c-am fost în turn. Şi-a vârât mâinile sub braţele lui Yama şi l-a tras în picioare: Te rog, ia loc! Suntem oameni civilizaţi doar! Acolo, aşa-i mai bine.

Băiatul, cocoţat pe marginea unui scaun şubred din metal, n-a făcut altceva decât să respire, pur şi simplu, pentru o vreme, până când durerea s-a retras şi a devenit doar o zvâcnire caldă în muşchii umărului său. În cele din urmă, a spus:

— Ştii că Edilul urma să te aresteze.

Doctorul Dismas şi-a reluat locul de partea cealaltă a măsuţei. În timp ce înşuruba o ţigară în portţigaretul său din os, a răspuns:

— Tatăl tău e un om care-şi ia foarte în serios responsabilităţile. Aşa cum se cade şi-i rânduit, şi-a mărturisit intenţiile membrilor Consiliului Noptii şi Altarelor. Unul dintre ei mi-era dator c-un serviciu.

— Dacă există vreo problemă între tine şi tata, sunt sigur că totul se poate rezolva, dar nicidecum atâta vreme cât mă ţii captiv. De îndată ce-o să se stingă incendiul din turn, ei o să scotocească după un cadavru. Atunci când nu vor da de unul, vor începe să te caute. Iar asta-i doar un biet orăşel, în fond.

Doctorul Dismas a suflat un şuvoi de fum spre acoperişul din sârmă al cuştii:

— Cât de bine te-a învăţat Zakiel logica! Ăsta ar fi un argument persuasiv, numai că ei vor găsi un cadavru.

— Vasăzică, ai plănuit să-ţi incendiezi propriul turn de la bun început, aşa că nu s-ar cuveni să mai dai vina pe mine pentru asta. Presupun că ţi-ai evacuat cărţile înainte de-a pleca.

Doctorul Dismas nu a negat asta şi a spus:

— Apropo, cum ţi-a plăcut spectacolul?

— Unii oameni sunt convinşi că eşti vrăjitor.

— Nu există astfel de creaturi. Cei care pretind că sunt vrăjitori se amăgesc pe ei înşişi la fel de mult pe cât îşi amăgesc clienţii. Micuţul meu spectacol pirotehnic a constatat, pur şi simplu, din câteva săruri amestecate cu chibzuinţă şi aprinse de nişte detonatoare electrice atunci când circuitul a fost închis pentru că vreun nerod a călcat pe-o placă pe care am ascuns-o sub un covor. Nimic mai mult decât o pozna pe

care orice ucenic apotecar demn de breasla asta ar fi putut s-o facă, deși, probabil, nu la o scară atât de măreață.

Doctorul Dismas și-a îndreptat arătătorul spre Yama care și-a înăbușit impulsul de a tresări:

— Și toate astea numai și numai pentru tine. Chiar că-mi ești dator vândut, Yamamanama. Odrasla Fluviului, da, de bună seamă, dar, mă-ntreb, totuși, al cărui fluviu. Sunt absolut sigur că nu al Marelui nostru Fluviu.

— Știi ceva despre familia mea! Yama nu-și mai putea ascunde nerăbdarea din voce, căci aceasta creștea și clocotea înăuntrul său – și el voia să râdă, să cânte, să danseze: Știi despre seminția mea.

Doctorul Dismas a scotocit printr-un buzunar al lungii sale haine și a scos de-acolo o mână de paie din plastic. Le-a făcut să zângănească unele de altele în palmele-i lungi și palide și le-a aruncat pe masă, ca și cum ar fi dat cu bobii. Lua o hotărâre apelând la modelul lor aleatoriu; Yama auzise de acest obicei de la Ananda care-l descrisese pe-un ton scandalizat.

— Decizi dacă să-mi spui sau nu adevărul, doctore? A vrut să știe Yama.

— Ești un copil curajos dacă vrei să afli despre știința interzisă, așa că meriți să primești vreun soi oarecare de răspunsuri, zise doctorul Dismas, scuturându-și scrumul din țigară: Boi și cămile, nilgau, ratite și cai – cu toții muncesc sub amenințarea biciului, supravegheați de băiețandri nu mai mari decât tine înarmați doar cu nuiiele de salcie abia tăiate pentru a le împiedica atacurile. Cum e posibil una ca asta? Pentru că arta din acele animale care tânjesc după libertate a fost sfărâmată și înlocuită de obișnuință. Nu-i nevoie decât de o smucitură a bățului pentru a consolida acest obicei; chiar dacă acele fiare ar fi eliberate de harnașamentele și poverile lor, ele tot ar fi mult prea distruse pentru a-și da seama că ar putea scăpa de stăpânii lor. Cei mai mulți oameni nu sunt cu mult diferiți față de acele animale de povară, căci spiritele lor sunt distruse de teama inspirată de fantomele religiei invocate de preoți și birocrăți. Eu, unul, trudesesc din greu pentru a evita acele obiceiuri. Să fii imprezvizibil – doar așa poți să-i fraierești pe cei care ar vrea să fie stăpânii oamenilor.

— Și eu care socoteam că nu crezi în Proteguitori, doctore!

— Nu le pun la îndoială existența. Cu siguranță, au existat cândva. Lumea aceasta stă mărturie; Ochiul Proteguitorilor și întreaga Galaxie bine orânduită stau mărturie. Dar pun, totuși, la îndoială, marea minciună cu care preoții hipnotizează populația, aceea că Proteguitorii veghează asupra noastră, a tuturor, și că noi trebuie să le fim pe plac pentru a putea câștiga mântuirea și a trăi veșnic după moarte. De parcă unor creaturi care au jonglat cu stelele și traiectoriile lor le-ar păsa dacă un om își bate sau nu nevasta sau de micile necazuri pe care un copil i le face altuia! E doar o șpagă dată pentru a-i ține pe oameni la locul lor, pentru a se asigura că așa-numita noastră civilizație se va lăsa purtată de propriu-i avânt. Iar eu, unul, scuipe pe ea.

Și, zicând acestea, doctorul Dismas chiar a scuiat, la fel de delicat ca o pisică, dar reușind, cu toate acestea, să-l facă pe Yama să tresară.

Apotecarul și-a potrivit din nou portȝigaretul între dinții săi mari, cu vârfurile lătărețe, iar când a zâmbit, cu acesta-n gură, plăcile de pe umerii obrazilor au ieșit în relief, cu marginile lor ascuțite presând prin pielea maronie care a căpătat granulația moale și grosolană a pastei de lemn.

Doctorul Dismas a continuat:

— Proteguitorii ne-au creat, dar au dispărut de-acum. Sunt morți, și, mai mult, și-au provocat singuri moartea. Au creat Ochiul și au căzut prin orizontul evenimentelor lui, prin gura „puțului” gravitațional al găurii sale negre cu toate lumile lor cu tot. Și de ce? Pentru că i-a cuprins disperarea. Au refăcut galaxia și-ar fi putut reface chiar și întregul univers, dar i-au lăsat nervii. N-au fost decât niște proști lași și oricine crede că ei încă ne mai privesc și mai veghează asupra noastră, dar, totuși, nu se amestecă pentru a înlătura teribila suferință a lumii, e un prost și mai mare.

Yama n-a avut niciun răspuns de dat acestor spuse. Nu exista niciun răspuns. Ananda avusese dreptate: apotecarul era un monstru care refuza să servească pe oricine altcineva cu excepția propriei sale trufii exagerate.

Doctorul Dismas a continuat:

— Proteguitorii au dispărut, dar mașinile încă ne mai veghează și mai reglează lumea în conformitate cu niște precepte învechite. Desigur, mașinile nu pot urmări totul

deodată, așa că ele-și alcătuiesc modele și prevăd comportamentul oamenilor și observă cu atenție doar devierile de la normă. Chestia asta funcționează în majoritatea timpului și pentru majoritatea oamenilor, dar există o mână de oameni asemenea mie care le desfid previziunile lăsând ca întâmplarea să stea la baza deciziilor pe care le iau. Mașinile nu ne pot urmări căile aleatorii de la un moment la altul, așa că devenim invizibili. Desigur, o cușcă precum aceasta în care stăm ajută, de asemenea, la ascunderea noastră de ele, deoarece ne ecranează de sondările mașinilor. Eu port și o pălărie din același motiv - e căptușită cu folie de aluminiu care ecranează.

Băiatul a pufnit în râs, deoarece apotecarul tocmai își mărturisise acest obicei ridicol cu o totală solemnitate:

— Vasăzică, ți-e frică de mașini.

— Ba absolut deloc! Dar sunt profund interesat de ele. Am o micuță colecție de piese de mașini moarte excavate din ruinele deșerturilor de dincolo de centrul lumii - una este chiar aproape intactă, o comoară de neprețuit.

Doctorul Dismas și-a apucat strâns capul în mâini și și l-a scuturat cu violență vreme de-un moment, apoi i-a făcut cu ochiul lui Yama:

— Dar despre asta nu se cuvine să vorbim! Nu aici! Ele ne-ar putea auzi, chiar și-n această cușcă. Unul dintre motivele pentru care am venit aici este că activitatea mașinilor e mai intensă decât oriunde altundeva pe Confluență - da, chiar mai mult decât în Ys! Și astfel, dragul meu Yamamanama, am dat peste tine.

Băiatul a arătat spre paiele împrăștiate pe masă care erau hexagonale în secțiune mediană, cu hieroglife roșii și verzi incizate pe suprafețele lor, și a zis:

— Refuzi să recunoști puterea pe care Proteguitorii o au asupra oamenilor, dar, cu toate acestea, urmați îndrumările acestor bucățele de plastic.

Doctorul Dismas și-a luat o mutră vicleană:

— Ah, dar eu sunt cel care alege ce întrebări să le pună!

Yama nu mai avea decât o singură întrebare-n minte:

— Ai descoperit ceva despre seminția mea în Ys și i-ai spus tatei ce-ai aflat. Dacă nu vrei să-mi dezvălui tot, te-nvoiești, măcar, să-mi spui ce i-ai zis și lui? Poate c-ai dat peste familia

mea acolo?

— Va trebui să privești cu mult mai departe de Ys pentru a-ți găsi familia, copilul meu, și poate că ți se va și oferi șansa de a o face. Edilul e un om suficient de bun în felul lui, presupun, dar asta nu vrea să însemne decât că nu-i nimic mai mult decât un mărunț funcționar care abia-abia dacă-i capabil să cârmuiască o regiune mititică și muribundă care nu mai prezintă niciun interes pentru nimeni. În mâinile lui a picat o plească atât de mare, și încă una care poate determina soarta tuturor neamurilor de pe Confluență – chiar pe-a lumii înseși, iar el nu face nimica-nimicuța în legătură cu asta. Iar în ceea ce te privește, tu, unul, ești foarte periculos. Fiindcă nici măcar nu ai habar ce ești.

— Tare mult aș mai vrea să știu, totuși!

Yama nu înțelesese nici măcar jumătate din ceea ce spusese apotecarul. Dezamăgit, începea să creadă că omul era, pur și simplu, nebun.

— Inocența nu-i o scuză, a spus doctorul Dismas, dar a părut că vorbește doar cu sine.

Bărbatul a mișcat paiele de plastic pe tăblia mesei cu un arătător lung și osos, de parc-ar fi căutat să-și rearanjeze sortii și soarta. Și-a aprins încă o țigară și s-a uitat fix la Yama până când acesta a început să se simtă jenat și a privit în altă parte.

Apotecarul a izbucnit în râs și, cu o energie bruscă, a dat la iveală o cutiuță din piele și a deschis-o pe masă. În interior, prinse într-un laț de plastic, se aflau o seringă din sticlă, o lămpiță cu alcool, o lingură din argint îndoită, cu un bol înnegrit și fără de luciu, un pisălog micuț cu mojarul său și câteva sticlute cu dopuri din cauciuc. Scuturând-o bine, doctorul Dismas a făcut să iasă dintr-una dintre sticlute și să cadă-n mojar un gândac; dintr-alta, a adăugat câțiva stropi dintr-un lichid limpede care-a umplut întreaga încăpere cu miros de caise. Apoi, a pisat gândacul, cu o grijă meticuloasă, până când l-a transformat într-o pastă pe care-a luat-o din mojar în cupa linguriței, răzuind astfel încât să nu mai rămână nimic.

— Cantaride, a spus, de parcă asta ar fi explicat totul. Ești tânăr și n-ai cum să-nțelegi, dar uneori lumea devine prea greu de suportat pentru cineva cu sensibilitățile mele.

— Tata spunea că asta te-a vârât în bucluc cu departamentul

tău. El mai zicea și...

— C-am jurat să n-o mai folosesc? Oh, da, bineînțeles c-am spus asta. Dacă n-aș fi spus-o, nu m-ar fi lăsat să mă-ntorc în Aeolis.

Doctorul Dismas a aprins fitilul lămpii cu alcool cu o cremene și-un amnar și a ținut lingura deasupra flăcării albastre până când pasta maronie s-a lichefiat și a început să dea în clocot. Mirosul de caise s-a intensificat, devenit tăios acum din cauza unui iz metalic. Bărbatul a tras lichidul în seringă hipodermică și a bătut ușor în corpul acesteia cu o unghie lungă pentru a face să se desprindă bulele care se agățaseră de sticlă:

— Să nu care cumva să-ți treacă prin cap să evadezi, a spus. N-am nicio cheie.

Apoi și-a întins mâna stângă pe masă și a sondat rețeaua pieii între degetul său mare și cel arătător până ce a dat de-o venă. A tras înapoi pistonul seringii până când un firicel de roșeală s-a învârtit în apoasa soluție maronie, și-abia atunci a apăsat pistonul cât de mult a fost posibil.

A tras în piept aerul cu asprime și s-a încordat în scaunul său ca un arc. Seringa a căzut pe masă. Pentru o clipă, călcâiele lui au bătut un răpăit neregulat pe podeaua de sârmă, iar apoi bărbatul s-a relaxat și-a privit spre Yama cu ochii pe jumătate închiși. Pupilele sale, cruci mânjite pe globi galbeni, s-au contractat și s-au lărgit în mod independent una de alta. A chicotit:

— Dacă te-aș avea suficient de mult timp... oh, ce te-aș mai putea învăța...

— Doctore?

Dar doctorul Dismas n-a mai putut să sufle o vorbuliță. Privirea i-a rătăcit de jur împrejurul cuștii și, în cele din urmă, s-a fixat pe sticla pătată care acoperea curtea. Yama a pus la încercare plasa de sârmă a cuștii, dar, deși putea să-i deformeze hexagoanele strâns întrețesute, totuși acestea erau extrem de bine îmbinate, iar ușa se potrivea atât de bine în tocul său, încât băiatul n-a putut nici măcar să-și bage degetele printre ea și canatul său din sârmă. Soarele s-a târât până ce a intrat în câmpul vizual, deasupra plafonășului din sticlă al curții pe care-a umplut-o cu lumină aurie, și a început apoi înceata-i coborâre.

În cele din urmă, Yama a îndrăznit să atingă mâna întinsă a

apotecarului. Era umedă și rece, iar plăci neregulate se mișcau pe sub pielea lăsată. Doctorul Dismas nu a reacționat. Capul îi era lăsat pe spate, iar chipul, scăldat de lumina soarelui.

Băiatul a descoperit doar un singur buzunar în interiorul hainei lungi și negre a apotecarului, și până și acela era gol. Bărbatul s-a mișcat când și-a retras mâna și i-a înșfăcat încheietura, trăgându-l în jos cu o forță neașteptată:

— Să nu te-ndoiești, a murmurat.

Răsuflarea-i mirosea a caise și-a fier:

— Șezi și-așteaptă, băiețaș.

Yama s-a așezat și-a așteptat. Numaidecât, bărbatul imens de gras pe care-l văzuse plutind în piscina comună a crâșmei și-a târșăit picioarele pe culoar. Era gol-goluț, cu excepția sandalelor albastre din cauciuc din picioarele-i lătărețe, și căra o tavă acoperită cu o pânză albă.

— Dă-te-napoi, i-a spus el băiatului. Nu, mai înapoi de-atât. În spatele doctorului.

— Dă-mi drumul să plec! Îți promit că vei fi răsplătit.

— Am fost deja plătit, conașule, a răspuns buhăitul. A descuiat ușa, a pus tava jos și a reîncuiat ușa: Mănâncă, rogu-te, conașule! Doctorul, d-apăi el n-o să vrea nimica. Nu l-am văzut îmbucând ceva vreodată. El își are drogul lui.

— Dă-mi drumul! Și Yama s-a apucat să lovească-n ușa încuiată a cuștii și să urle amenințări către spatele grasului care se retrăgea până ce s-a dat bătut și s-a uitat sub pânza care acoperea tava.

O farfurie c-o supă apoasă în mijlocul căreia era cufundată o grămadă de ochi de pește albiți și inelușe de ceapă crudă ce pluteau la suprafață; o bucată de pâine neagră, la fel de densă ca o cărămidă și aproape la fel de tare; un pahar c-o bericică de culoarea pișatului stăut.

Supa era aromată cu ulei de ardei iute, ceea ce-o făcea aproape savuroasă, dar pâinea era atât de sărată, că Yama a dat să verse după prima îmbucătură și n-a mai putut să pună gura pe ea. A băut în schimb berea acră și, cumva, a adormit pe scaunul șubred.

A fost trezit de doctorul Dismas. Avea o durere care-i făcea capul să explodeze și un gust grețos în gură. Curtea și cușca erau luminate de un felinar cu alcool șuierător care se

bălângănea de tavanul din sârmă al cuștii; văzduhul de dincolo de sticla care acoperea curtea era întunecat.

— Ridică-te, tinere, a spus apotecarul.

Bărbatul era plin de-o energie debordantă și țopăia de pe-un picior pe altul, pocnindu-și unele de altele degetele înțepenite. Umbra sa, întinsă peste pereții văruiți ai curții, îi maimuțărea mișcărilor.

— M-ai drogat! A spus Yama, prostește.

— Un strop de ceva în bere, ca să-ți alunge toate grijile.

Și, zicând acestea, doctorul Dismas a bătut în plasa cuștii și a strigat:

— Hei! Hei! Hangiu! Apoi, întorcându-se către băiat, a adăugat: Ai dormit mai mult decât știi. Puișorul tău de somn care taman ce s-a încheiat e darul meu care să te facă să te trezești, să-ți revii în simțiri și să fii tu însuși. Nu mă înțelegi acum, dar asta nu contează. Ridică-te-n picioare! Ridică-te! Încearcă să pari mai plin de viață! Deșteptat, deșteptat, deșteptat! Te-ncumeți să pornești mai departe pentru a-ți împlini destinul! Hei! Hangiu!

CĂPETENIA

În bezna din fața ușii crâșmei, doctorul Dismas și-a bătut cu palma pălăria cu boruri largi de pe cap și a schimbat câteva vorbe cu crâșmarul care i-a înmănat ceva, apoi și-a dus degetele îndoite la frunte într-un salut cu ochiul Proteguitorilor, și-a închis ușa grea dinspre stradă a stabilimentului. Mănunchiul de felinare-fantomă de deasupra acesteia au scârțâit în adierea vântului, licărind c-o paloare difuză care nu ilumina nimic, decât pe ele însele. Restul străzii era cufundată în întuneric, cu excepția firelor de lumină care străluceau pe sub câteva dintre obloanele ferecate ale caselor, de pe partea cealaltă a canalului. Apotecarul a aprins o lanternă-stilou și i-a plimbat raza îngustă pe Yama care a clipit prostește în lumină, căci mintea-i era încă încețoșată de somn și de resturile berii cu droguri.

— Dac-are să-ți vină să vomți, a spus doctorul Dismas, să te apleci în afară, și să nu care cumva să-ți mânjești hainele sau cizmele. Trebuie să fii prezentabil.

— Ce-ai să faci cu mine, doctore?

— Respiră, dragul meu copil! Încetișor și adânc. Nu-i așa că-i

o noapte superbă? Mi s-a spus c-ar fi fost instituită o oră de stingere după care nimeni nu mai are voie să umble pe străzi. N-o să fie nimeni prin jur să ne ia la întrebări. Ia uită-te la chestia asta! Ai habar ce-i?

Doctorul Dismas i-a arătat lui Yama ceea ce-i înmânase cârciumarul. Era un pistol energetic, argintiu și sofisticat, cu o gură a țevii boantă, un încărcător umflat și un mâner din plastic cu memoria formei care se putea mula pentru a se potrivi cu mâinile majorității semințiilor din lume. Un punct de lumină roșie strălucea pe o parte a încărcătorului, indicând că arma era complet încărcată.

— Ai putea fi ars pe rug fie și numai pentru asta, a spus băiatul.

— Vasăzică, știi ce poate face.

Doctorul Dismas a împins botul pistolului în subrațul lui Yama:

— L-am pus pe cea mai slabă setare a sa, dar fie și numai o singură împușcătură și va fi de ajuns ca să-ți prăjească inimioara. Vom merge către noul chei ca doi vechi prieteni.

Băiatul a făcut așa cum i se spusese. Era încă prea amețit pentru a încerca să fugă. Și apoi, sergentul Rhodean îl învățase că, în eventualitatea unei răpiri, nu trebuia să încerce să scape decât dacă viața i-ar fi fost pusă-n pericol. Și mai credea că soldații garnizoanei probabil că scotoceau după el; în fond, lipsise toată ziua de acasă. Era posibil ca ei să dea un colț și să-l găsească din clipă-n clipă.

Doza de cantaride îl făcuse vorbăreț pe doctorul Dismas care nu părea să creadă că s-ar fi aflat în vreun pericol. În timp ce mergeau, i-a spus lui Yama că, inițial, cârciuma fusese un atelier unde se manufacturau felinare-fantomă de mult, în vremurile de glorie ale lui Aeolis.

— Felinarele care fac reclamă crâșmei sunt o reprezentare grosolană a idealului trecutului, căci nu-s alcătuite din nimic mai mult decât din hârtie lăcuită. Adevăratele felinare-fantomă erau bărcuțe rotunde din plastic, cu o chilă adâncă și îngreunată ca să stea drepte și c-un glob maroniu din nailon infuzat cu chimicale luminescente în loc de sare. Felinarelor-fantomă li se dădea drumul să plutească pe Marele Fluviu după fiecare înmormântare pentru a încurca orice spirite fără de odihnă ale morților și a se asigura că acestea nu se vor

întoarce pentru a-și bătui rudele încă în viață. Există, așa cum o să bagi în curând de seamă, o analogie ce se poate face aici cu propria ta soartă, dragul meu copil.

— Ai intrat în cârdășie cu nătângii, doctore. Stăpânul crâșmei va fi ars pe rug pentru rolul pe care l-a jucat în răpirea mea – e o pedeapsă pe care tata o rezervă oamenilor de condiție joasă. Lud și Lob vor avea aceeași soartă, deși prostia lor aproape că-i absolvă de orice vină.

Doctorul Dismas a izbucnit în râs. Respirația lui grețos de dulce a atins obrazul lui Yama:

— Și eu, eu voi fi ars pe rug, de asemenea? A întrebat.

— Stă în puterea tatălui meu s-o facă. Dar, mai degrabă, vei fi predat la mila propriului tău departament. Nimeni nu va avea de profitat de pe urma acestei răpiri.

— Ei, aici te-nșeli, să știi. În primul rând, nu te iau pentru răscumpărare, ci pentru a te salva de soarta prozaică la care tatăl tău ar vrea să te condamne. În al doilea rând, zărești, cumva, pe cineva venind să te salveze?

Malul lung al apei, luminat de strălucirea portocalie a lămpilor cu vaporii de sodiu, era pustiu. Cârciumile, antrepozitele neguțătorilor de coloniale și cele două bordeluri aveau obloanele trase și erau cufundate-n întuneric. Înștiințări care anunțau ora stingerii fâlfâiau, lipite pe uși; lozinci scrise cu ideogramele lipsite de rafinament folosite de Amnan fuseseră mâzgălite pe ziduri. Gunoaie și lemne plutitoare se îngrămădiseră în ușile de oțel ale uriașului antrepozit deținut de tatăl lui Derev și li se dăduse foc, dar flăcările nu făcuseră altceva decât să decoloreze metalul. Dependințele câtorva negustori mai neînsemnați fuseseră prădate, iar clădirea unde-și avusese biroul doctorul Dismas fusese mistuită-n întregime de nu mai rămăsese nici urmă din ea. Lemnele care ardeau mocnit emanau o duhoare care făcu să-i dea lacrimile lui Yama.

Doctorul Dismas l-a dus pe băiat în marș forțat fără să se ascundă de-a lungul noului chei care mergea spre gura golfului printre lunci acoperite de iarba elefantului și bancuri de nămol disecate de canale puțin adânci, cu apă stătătoare. Golful larg se deschidea înspre aval.

Încadrată într-o parte de râpa pe care se înălța casa Edilului și de hornurile morii de coralină, de cealaltă, morișca Galaxiei

cea cu trei aripi se profila dincolo de marginile lumii. Era atât de mare, încât, atunci când Yama s-a uitat la o margine a ei, n-a mai putut-o zări pe cealaltă. Brațul Războinicului se ridica sus, deasupra arcului format de Brațul Vânătorului; Brațul Arcașului se curba în direcția opusă, sub marginea lumii, și nu avea să fie zărit din nou până-n iarna următoare. Structura cunoscută sub numele de Coroana Albastră – despre care Yama știa, din citirea Puranelor, că era un nor format din cincizeci de mii de stele alb-albastre, fiecare dintre ele având de patruzeci de ori masa soarelui Confluenței – era doar un punct sclipitor de lumină cât vârful acului de mare dincolo de vârful destrămat al Brațului Vânătorului celui azvârlit în afară, ca o picătură de apă scuturată de pe deget. Roiuri stelare mai mici formau lanțuri lungi de lumină concentrată prin ceața lăptoasă a brațelor galactice. Erau linii și fire, sfere și nori de stele, toate estompându-se într-o strălucire nebuloasă știrbită ici, colo de poteci întunecate ce brăzdau brațele la intervale neregulate. Miezul, împărțit în două de linia orizontului, era împletit din scoici subțiri de stele aflate pe orbite ordonate, concentric îngrămădite-n în jurul marilor roiuri sferice ale stelelor-inimă, ca niște straturi de voaluri sclipitoare înfășurate în jurul unei grămezi de pietre prețioase. Confruntat cu această măreție antică, Yama a simțit că soarta lui era la fel de insignifiantă precum aceea a oricărui dintre țăntarii care dansau prin fața ochilor lui.

Doctorul Dismas și-a dus palma mâinii sale libere făcute căuș la gură și a strigat, iar vocea sa era șocant de răsunătoare în bezna tăcută:

— E timpul să mergem!

O pleoscăitură îndepărtată s-a auzit dinspre bancurile de nisip de dincolo de capătul lungului deget din piatră al cheiului.

— Vâslește dimpreună cu mine, nărodule! Ne faci să ne-nvârtim în cerc!

Un schif a lunecat din întuneric. Lud și Lob și-au tras vâslele în barcă în timp ce aceasta scotea un sunet înfundat lovindu-se de fundul unei trepte largi din piatră. Lob a sărit afară și a menținut ambarcațiunea stabilă pentru ca Yama și doctorul Dismas să se poată urca în ea.

— Repejor precum ți-e pe plac, Înălțimea ta, a spus Lud.

— Cine se grăbește greșește, i-a replicat apotecarul.

Încetșor și cu grijă, s-a așezat pe banca din centru, cu fața spre Yama și cu pistolul energetic odihnindu-i-se, neglijent, în poală:

— Sper că de data asta ați făcut exact ce v-am spus, le-a zis gemenilor.

— Lin-linișor, cum ți-e pe plac, a răspuns Lob. Habar n-au avut că eram și noi pe-acolo pân-ce rahatu' n-a sărit în aer.

Schiful abia dacă se mișcă atunci când a sărit înapoi; era surprinzător de sprinten pentru cineva de gabaritul lui. El și fratele lui s-au așezat în banca mai înaltă de la pupă și au împins schiful spre larg de pe pietrele aspre ale cheiului.

Yama a privit cum șiragul de lumini portocalii înșirate de-a lungul malului dispăru în întunericul ce domnea peste țărm.

Briza rece a fluviului îi limpezea mintea și, pentru prima oară de când se trezise din somnu-i drogat, începea să simtă teama:

— Unde mă duci, doctore? Vru să știe.

Ochii doctorului Dismas au strălucit de-un foc roșu pe sub borurile pălăriei sale - erau căptușiți cu o membrană reflectorizantă precum aceea a animalelor nocturne:

— Te reîntorci la locul nașterii tale, Yamamanama, i-a răspuns. Asta te-nspăimântă?

— Peștișorule, a spus Lud batjocoritor. Peștișorule, peștișorule!

— Peștișor pe uscat, a adăugat Lob.

Amândoi gemenii gâfâiau din greu în timp ce vâsleau iute spre apele din largul Marelui Fluviu.

— Țineți-vă fleanca dacă vreți să vă căpătați banii, le spuse doctorul Dismas, adăugând spre Yama: Trebuie să-i scuți. Servitorii de nădejde sunt greu de găsit în locuri dintr-acestea înapoiate. Uneori am fost chiar tentat să folosesc oamenii stăpânului meu în locul lor.

Lud a sărit cât colo:

— Te-am putea răsturna peste bord, doctore, așa să știi! Cugetat-ai vreun picuț la asta?

— Pistolul ăsta poate să te ucidă pe tine și pe frate-tău, la fel de lesne ca și pe Yamamanama, i-a retezat-o doctorul Dismas.

— Dacă tragi în noi, o să dai foc bărcii și-o să te îneci întocmai ca și cum noi te-am fi azvârlit în apă.

— S-ar putea s-o fac, totuși, în ciuda oricăror consecințe. Ca și scorpionul care a convins-o pe broască să-l treacă râu-n spate, dar și-a înțepat mortal animalul de povară înainte de-a fi traversat fie și numai până la jumătate, să ucid îmi stă-n fire.

— Nu vrea a zice nimicuța cu toate astea, înălțimea voastră, a spus Lob.

— Nu-mi place când cineva ne vorbește de rău orașul, a spus Lud, ursuz.

Doctorul Dismas a izbucnit în râs:

— Eu nu spun decât adevărul. Și, de fapt, amândoi sunteți de acord cu mine, căci, altfel, de ce ați vrea să plecați de aici? E un impuls lesne de înțeles și vă ridică deasupra celorlalți de teapa voastră.

— Tatăl nostru e tânăr, atât și nimic mai mult. Om fi noi vânjoși, dar el e încă și mai vânjos. Ne-ar face felul oricăruia din noi sau amândurora odată, oricum am încerca să-l atacăm, și nu putem aștepta până s-o slăbănogi. O să-i ia ani și ani.

— Și Yamamanama vrea să plece, a spus apotecarul. Să nu negi asta, copilul meu! În curând o să ți se împlinească dorința. Iată! Privește-n susul râului! Vezi cât de mult am făcut numai și numai pentru tine!

Schiful s-a înclinat într-o parte, ocolind capătul golfului înnămolit și cu ape puțin adânci și intrând în apele mai involburate ale fluviului propriu-zis. Când se întorcea în curent, Yama a văzut, șocat, că una dintre navele ancorate lângă portul plutitor la vreo jumătate de leghe în amonte era cuprinsă de flăcări de la proră la pupă.

Nava care ardea se ghemuia spre propria-i reflecție lividă din ape, aruncând mănunchiuri de scânteii în noapte, de parc-ar fi vrut să rivalizeze cu lumina senină a Galaxiei. Era o caracă din grinzi late, care făcea parte din flota de transportatoare ce cărau trupe sau provizii cu toptanul armatelor care luptau cu ereticii în punctul din centrul lumii. Patru bărcuțe vâsleau de zor, îndepărtându-se de ea, umbre clar schițate târându-se peste apa care strălucea asemenea aramei. Chiar în timp ce Yama privea, cu gura căscată, o serie de explozii înăbușite venite dinspre cala navei au făcut să sară în aer, cu mult deasupra vârfurilor catargelor, sfere de flăcări albe ce se tot măreau. Caraca, având de-acum osatura ruptă, s-a cufundat

în apă.

Lud și Lob au început să ovaționeze și schiful a început să se clatine periculos în timp ce ei s-au ridicat în picioare pentru a avea o priveliște mai bună.

— Stați jos, tolmacilor, le-a poruncit doctorul Dismas.

Lud a chiuuit, apoi a strigat:

— Am făcut-o, înălțimea ta! Lin-linișor cum ți-e pe plac!

Doctorul Dismas i-a spus lui Yama:

— Am conceput o metodă atât de simplă, că până și ăștia doi o pot duce la bun sfârșit cu succes.

— Ai încercat să dai foc unei nave și acum câteva zile, nu-ai așa? L-a întrebat Yama, cuprins de-o bănuială.

— Două butoaie cu ulei de palmier și săpun lichid. Unul la proră, altul, la pupă, s-a pornit apotecarul pe explicații, ignorând complet întrebarea ce-i fusese pusă. Armate cu fitiluri cu aprinderea automată. Alcătuiesc o diversiune faină, nu crezi? Soldații tatălui tău sunt ocupați să salveze marinarii și restul portului plutitor câtă vreme noi o să ne vedem de treburile noastre.

— E o pinasă ancorată mai departe, a spus Yama. Va cerceta ce se-ntâmplă.

— Nu cred, i-a spus doctorul Dismas. Comandantul ei e tare nerăbdător să te cunoască, Yamamanama. Este o căpetenie vicleană și știe absolut totul despre acest incendiu. Înțelege că era un sacrificiu necesar. Ereticii vor fi acuzați pentru pârjolirea navei și, de asemenea, pentru dispariția ta. Tatăl tău va primi o cerere de răscumpărare mâine, dar, chiar și dacă îi va da curs, ce păcat, nu va mai primi niciun răspuns. Vei dispărea fără urmă. Astfel de lucruri se mai întâmplă în acest război teribil.

— Tata va scormoni peste tot după mine. N-o să se oprească din cercetat.

— Poate că n-o să vrei să fii găsit, Yamamanama. Doar vrei să fugi și, iată-te, pregătit să-ncepi o măreață aventură.

Yama a știut în clipa aceea pe cine căutaseră marinarii, așa că a spus:

— Ai încercat să mă răpești și acum două zile. Plutele acelea care au luat foc au fost opera ta, astfel încât să-i facă pe soldații tatălui meu să urmărească niște eretici imaginari. Numai că ăștia doi au dat greș în tentativa lor de a pune mâna

pe mine, iar tu a trebuit să-ncerci din nou.

— Și uite-așa am ajuns aici, a confirmat doctorul Dismas. Acum, rogu-te, fă liniște. Avem o întâlnire.

Schiful a fost purtat de un curent leneș care curgea paralel cu malul. Nava incendiată se retrăgea în noapte. Căzuse pe fundul fluviului și doar galiardul de la proră și catargele mai ardeau încă. Măjarii erau peste tot pe fluviu și felinarele pe care le foloseau pentru a atrage peștii către undițele lor alcătuiau constelații împrăștiate pe toată suprafața Marelui Fluviu, iar scânteii roșii punctau scânteierea reflectată a luminii Galaxiei.

Doctorul Dismas s-a uitat fix și concentrat în beznă scânteietoare, suduindu-i pe Lud și Lob ori de câte ori aceștia cufundau vâslele-n apă:

— Trebuie să rămânem în direcția curentului, Înălțimea ta, a spus Lud, cerându-și iertare. Altfel o să pierdem urma locului unde trebuie să fim.

— Liniște! Ce-a fost asta?

Yama a auzit foșnetul unor aripi și un pleoscăit slab.

— Doar un liliac, a răspuns Lud. Pescuiesc aici noaptea.

— Îi prindem cu fire date cu clei întinse peste apă, a explicat Lob. Îs buni de mâncat, zău că-s buni liliicii, dar nu primăvara. După iarnă îs numa' piele și os. Trebe' să se mai îngrașe oleacă...

— Taci odată din gură! I-a spus doctorul Dismas, cuprins de exasperare. Încă o vorbuliță și vă prăjesc pe-amândoi acolo unde vă aflați. Aveți atâta osânză pe voi c-o să ardeți ca lumânările.

Curentul se arcuia, îndepărtându-se de mal, iar schiful plutea în derivă odată cu el, trecând atât de aproape, încât se freca de banianii tineri care-și înălțau micile coroane de frunze la o lățime de o palmă distanță de suprafața apei. Yama a întrezărit scânteia de un violet-pal a unei mașini învârtindu-se prin noapte. Părea să se miște în salturi scurte și bruște, bâjbâite, de parc-ar fi căutat pe cineva. Oricând altcândva s-ar fi minunat de ea, dar în acea clipă lumina-i îndepărtată și motivele sale de neghicit nu făceau decât să-i întetească sentimentul de disperare. Lumea devenise brusc stranie și înșelătoare, iar minunile ei, simple capcane pentru imprudenți.

În cele din urmă, doctorul Dismas spuse:

— Acolo! Vâsliți, tolomacilor!

Yama văzu un felinar roșu care licărea la tribord. Lud și Lob s-au aplecat deasupra vâslelor și schiful a zburat spre el peste apă. Apotecarul a aprins un felinar cu alcool cu ajutorul cremenii și amnarului și l-a ținut sus, în dreptul feței. Lumina, împrăștiată printr-o mască de plastic albastru, îi făcea chipul – ciupit ca de vărsat, deformat de plăcile de sub piele – să arate ca acela al unui cadavru.

Felinarul roșu era atârnat la pupa unei pinase echipate cu vele latine care se legăna ancorată lângă un banian singuratic. Era nava care-l adusese pe doctorul Dismas înapoi din Aeolis. Doi marinari se cocoțaseră în crengile copacului și se uitau peste țevile lungi ale puștilor lor în timp ce schiful se apropia. Lob s-a ridicat în picioare și a aruncat o frânghie către tribordul pinasei. Un marinar a prins un capăt al ei și a fixat bine schiful, iar cineva a sărit peste parapetul navei, aterizând atât de brusc și de ușor în scobitura schifului, încât Yama s-a ridicat pe jumătate în picioare, cuprins de panică.

Bărbatul și-a încheștat mâna pe umărul băiatului:

— Ușurel, ușurel, flăcăiaș, a spus, sau ne dai pe toți în fluviu.

Era doar cu câțiva ani mai mare decât Yama, cu pieptul gol, bondoc și vânjos, cu o eșarfă de ofițer legată la brâu pantalonilor săi albi strâmți. Chipul său lat, belicos, încadrat de un nor de păr slobod, roșu-auriu, era brăzdat de cicatrice ca o mască de lut pe care cineva o spărsese și-o reparase de mântuială, dar privirea-i era sinceră și încerca să prețaluiească totul, fiind însuflețită de o inteligență jovială.

Ofițerul a ținut schiful locului în timp ce doctorul Dismas s-a cățărât cu stângăcie pe scara scurtă din frânghie care fusese lăsată-n jos pe-o parte a pinasei, dar, atunci când i-a venit rândul, Yama a dat la o parte mâna ofițerului și a sărit s-apuce balustrada pupei.

I s-a tăiat răsuflarea când pânțele și picioarele i s-au izbit de scândurile care clincăneau ale carenei pinasei, iar durerea i-a zvâcnit prin braț și umeri în timp ce aceștia-i preluau greutatea, dar s-a tras totuși în sus, și-a trecut un picior peste parapet și s-a rostogolit apoi peste el, aterizând în poziție ghemuită pe puntea platformei de la pupă, la picioarele desculțe ale unui marinar uluit.

Ofițerul a izbucnit în hohote de râs și a sărit de pe loc până la

parapet și-apoi, lesne și lin, pe punte. A spus:

— Are curaj, doctore!

Yama s-a ridicat în picioare. Își lovise genunchiul drept și-acesta îi pulsa, iute. Doi marinari se sprijineau de bara de cârmă, iar un bărbat înalt îmbrăcat în negru stătea în picioare lângă ei. Singurul catarg al pinasei era înșurubat la marginea platformei de la pupă; sub el, treizeci de vâslași goi, cu excepția unor șorțulețe ce le acopereau ventrele, stăteau pe două rânduri ce se clătinau. Prora ascuțită era curbată-n sus, cu ochiul stilizat al unui șoim pictat în lateral. Un tun mic, urcat pe un afet rotitor, era potrivit în ciocul prorei, iar artileristul lui tocmai se întorsese să vadă cum urcă Yama la bord, rămânând însă c-un braț odihnindu-i-se pe uzatul încărcător al armei.

Yama s-a uitat la bărbatul înveșmântat în negru și a spus:

— Unde este căpetenia care dorește să mă cumpere?

Doctorul Dismas a sărit, cârcotaș:

— Îmi displace să fac afaceri în timp ce sunt îndreptate arme spre mine.

Ofițerul a făcut un semn și cei doi marinari cocoțați în ramurile banianului de deasupra pinasei și-au coborât puștile.

— Doar o măsură de precauție, domnule doctor Dismas, în caz c-ai fi adus cu tine niscai oaspeți nepoftiți. Dacă v-aș fi vrut împușcați, Dercetas și Diomedes v-ar fi secerat de pe când încă mai vâsleați și ocoleați capătul golfului. Dar să n-ai nicio teamă, prietene, căci eu, unul, am tot atâta nevoie de tine pe cât ai tu de mine.

Yama a spus din nou, tare:

— Unde este această căpetenie?

Ofițerul cu pieptul dezgolit a izbucnit în râs:

— Ei bine, iată-mă chiar aici, a zis și i-a întins băiatului mâna.

Yama a luat-o. Strânsoarea ofițerului era fermă, aceea a unui bărbat puternic care este încrezător în puterea lui. Degetele i se terminau cu gheare care ieșiseră un pic din tecile lor și i-au zgâriat băiatului palma.

— Mă bucur să te cunosc, Yamamanama, a zis ofițerul.

Ochii lui mari erau aurii, cu irisuri maro-deschis, singura trăsătură frumoasă a chipului său distrus. Pleoapa stângului era trasă în jos de o cicatrice adâncă, strâmbă, care-i mergea de la sprânceană până la bărbie.

— Războiul ăsta plodește eroi cum plodește bălegarul muște, a remarcat doctorul Dismas, dar Enobarbus e un luptător aparte. A pornit-o-n larg vara trecută ca un biet locotenent. A condus o barcă de patrulare mai mică decât aceea pe care-o conduce în prezent într-un port al inamicului unde a scufundat patru nave și a avariat încă o duzină înainte ca propria-i bărcuță să se scufunde sub el.

— Nimic altceva decât o aventură norocoasă, a intervenit Enobarbus însuși. Ne-am ales cu o partidă de înot al naibii de lungă și c-un marș încă și mai lung după.

Doctorul Dismas a continuat:

— Dacă Enobarbus are un cusur, apoi acela e, cu siguranță, modestia lui. După ce ambarcațiunea i-a fost scufundată, a comandat cincisprezece oameni - întregul său echipaj - printre liniile dușmanului cale de vreo douăzeci de leghe și nu l-a pierdut nici măcar pe unul dintre ei. A fost răsplătit cu comanda propriei sale divizii, iar acum merge în josul râului să o preia. Cu ajutorul tău, Yamamanama, va conduce în curând cu mult mai mult de-atât.

Enobarbus a rânjit cu gura până la urechi:

— Cât privește modestia mea, Dismas, te am mereu pe tine la îndemână să m-ajuti s-o practic. Pentru că, dac-am parte de vreun defect, tu ești al naibii de iute în a-mi atrage atenția asupra lui. Ce noroc pe noi, Yamamanama, că-l cunoaștem amândoi.

— Cu siguranță, norocul e mai mult de partea ta, a răspuns Yama.

— Fiecărui erou trebuie să i se aducă aminte de propria-umanitate, din când în când, a răspuns doctorul Dismas.

— Norocul e de partea amândurora, i-a zis Enobarbus băiatului. O să scriem istoria împreună, tu și cu mine. Asta, de bună seamă, dacă ești, într-adevăr, ceea ce pretinde Dismas c-ai fi. A fost tare atent să nu aducă nicicând cu sine și vreo probă în acest sens, ca să fiu nevoit să-l păstrez în viață. E un ins grozav de viclean.

— Am mințit de multe ori în viața mea, i-a replicat apotecarul, dar de data asta chiar spun adevărul. Căci adevărul e atât de uluitor, că orice minciună ar păli în fața lui, ca o lumânare-n lumina soarelui. Cred că s-ar cuveni să plecăm. Diversiunea mea a fost splendidă, atâta timp cât a

ținut, numai că deja nava a ars aproape în întregime și, deși Edilul aceluia orașel mangosit o fi un om slab, nu-i nici pe departe un prost. Soldații lui au scotocit dealurile după ce oamenii mei au dat foc primei nave, dar de data asta vor scotoci apa.

— Ar fi trebuit să ai încredere în oamenii mei, Dismas, i-a spus Enobarbus. Noi am fi putut ridica băiatul acum două nopți.

— Și totul ar fi luat sfârșit de îndată dacă v-ar fi văzut cineva. Trebuie să pornim de îndată sau Edilul se va întreba de ce nu veniți în ajutorul navei incendiate.

— Nu, a spus Enobarbus, o să mai zăbovim pe-aici oleacă. Mi-am adus propriul medic cu mine, iar el o s-arunce o privire asupra băiatului.

Și, zicând acestea, ofițerul i-a făcut semn să se apropie bărbatului în negru. Acesta era din aceeași seminție ca și Enobarbus, numai că mult, mult mai bătrân. Deși pășea și el cu același pas sprinten, avea totuși un burdihan ce se legăna confortabil, iar coama lui, lăsată să-i fluture liber pe lângă față, era înspicată cu fire albe. Numele său era Agnitus.

— Dă-ți jos cămașa, băiete, a cerut medicul. Hai să vedem din ce ești făcut.

— E mai bine să faci tu însuși ce ți se cere, l-a sfătuit doctorul Dismas. Te pot pune la pământ și să te lege fedeleș, iar apoi s-o facă oricum, și asta va fi mult mai umilitor, te asigur. Totul va fi bine. În curând o să-mi mulțumești.

— Nu prea cred, i-a tăiat-o Yama, dar și-a scos, totuși, cămașa peste cap fără să crâcnească.

Acum, că știa că nu va fi ucis, băiatul simțea un tremur de emoție. Aceasta era aventura la care tot visase, dar, spre deosebire de visurile sale, nu mai era sub controlul lui.

Medicul, Agnitus, l-a așezat pe Yama pe-un scăunel, i-a luat brațul drept, i-a răsucit încheieturile degetelor și mâinii, apoi cotul, și-a trecut degetele reci și tari peste coastele lui și i-a împuns șira spinării. I-a băgat o lumină-n ochiul drept și s-a holbat cu atenție la el, apoi a potrivit un coif scheletic pe scalpul lui Yama și a răsucit diverse șuruburi până când capetele lor boante i-au prins acești craniul și a înregistrat măsurătorile într-un carnețel acoperit c-o pânză impermeabilă.

Cuprins de nerăbdare, doctorul Dismas nu s-a mai putut

abține și-a spus:

— O să constați că are o structură osoasă aparte, dar adevărata dovadă se află în genotipul său. Și nu prea-mi vine să cred că poți face genul acela de experiment aici.

Agnitus a părut să nu-l ia în seamă și i-a zis lui Enobarbus:

— Are dreptate, domnul meu. Trebuie să iau o probă din sângele băiatului și una din pielea obrazului din interiorul gurii sale. Dar pot să-ți spun de pe acum că seminția sa nu-i una pe care s-o pot recunoaște, și-am văzut o groază la viața mea. Și nu-i niciun construct chirurgical, decât dacă nu cumva apotecarul nostru e cu mult mai șiret decât mine.

— Nu mi-aș permite una ca asta, a spus doctorul Dismas.

— O dovadă prin eliminare e mult mai puțin satisfăcătoare decât una prin demonstrare, a spus Enobarbus. Dar, dacă nu cumva vrem să dăm buzna și să jefuim biblioteca Departamentului Apotecarilor și Hirurgilor, trebuie să ne mulțumim cu ceea ce avem.

— E adevărat, a confirmat doctorul Dismas. Nu m-am jurat deja c-așa-i? Și, oare, nu împlinește el profeția ce ți-a fost făcută ție?

Enobarbus a dat aprobator din cap:

— Yamamanama, te-ai considerat dintotdeauna a fi un ins aparte. Ai o imagine clară asupra propriului tău destin?

Yama și-a tras înapoi cămașa pe cap. Îi plăcea sinceritatea fără rezerve a lui Enobarbus, dar nu avea încredere în el deoarece era, în mod limpede, aliatul doctorului Dismas. Își dădu seama că toată lumea se uita la el, așa c-a spus, sfidător:

— Aș zice că ești un bărbat mândru și ambițios, Enobarbus, un adevărat conducător care e firesc să caute o răsplată mai mare decât o simplă promovare. Crezi că te pot ajuta, deși eu, unul, nu văd cum - decât dacă asta are de-a face cu circumstanțele nașterii mele. Doctorul Dismas știe ceva despre asta, cred, dar îi place să țină oamenii pe jar.

Enobarbus a izbucnit în râs:

— Bine spus! Ne citește pe-amândoi ca și cum am fi niște cărți deschise, Dismas. Trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Și Edilul care voia să-l facă un biet funcționar! A exclamat apotecarul plin de dezgust.

— Edilul aparține unei părți a departamentului nostru care nu

s-a făcut remarcată pentru imaginația sa, a răspuns ofițerul. De aceea bărbaților ca el le este încredințată administrarea orașelelor lipsite de orice importanță. Te poți baza pe ei tocmai pentru că nu au pic de imaginație. N-ar trebui să-l condamnăm pentru ceea ce, în funcția lui, e o adevărată virtute. Yamamanama, ascultă-mă! Cu ajutorul meu, lumea-ntreagă îți este așternută la picioare. Ai considerat întotdeauna că ești de-obârșie deosebită, știu asta. Ei bine, Dismas a descoperit că ești unic și m-a convins că faci parte din destinul meu.

Și apoi, acel tânăr puternic a făcut un lucru extraordinar: a îngenuncheat înaintea lui Yama și și-a plecat capul până când fruntea sa a atins puntea. A privit în sus prin încâlcitura coamei sale și a spus:

— Te voi servi bine, Yamamanama. Mă jur pe viața mea. Împreună vom salva Confluența.

— Te rog, ridică-te! L-a rugat Yama care era înfricoșat de acest gest, căci marca un moment solemn a cărui semnificație nu o înțelegea pe deplin. Nu am habar de ce am fost adus aici sau de ce spui toate lucrurile acestea, dar eu, unul, nu am cerut să se întâmple nimic din toate astea și nici nu vreau așa ceva.

— Stai smirună, a șuierat apotecarul și a înșfăcat partea de sus a brațului lui Yama cu o ciupitură plină de cruzime.

Enobarbus s-a ridicat în picioare:

— Dă-i pace, Dismas! Domnul meu... Yamamanama... suntem pe punctul de a ne imbarca într-o călătorie dificilă și plină de primejdii. Toată viața mea n-am făcut altceva decât să muncesc pentru a o pregăti. Pe când nu eram decât un pui, am fost binecuvântat cu o viziune. S-a întâmplat în templul seminției mele, în Ys. Mă rugam pentru fratele meu care murise pe câmpul de luptă cu o sută de zile înainte. Vestea abia ajunsese la mine. Mă rugam să-l pot răzbuna și să pot să joc un rol în salvarea Confluenței de eretici. Eram foarte tânăr, așa cum poți, de bună seamă, să-ți închipui, și tare prostuț, dar rugăciunilor mele li s-a răspuns. Altarul s-a aprins și o femeie înveșmântată-n alb a apărut și mi-a spus care era destinul meu. Am acceptat, și de-atunci încoace am făcut tot ce mi-a stat în puteri să-l duc la bun sfârșit. Yamamanama, să-și cunoască soarta reprezintă un privilegiu acordat doar

câtorva oameni și o responsabilitate tare greu de purtat. Cei mai mulți își duc viețile cum pot, de pe-o zi pe alta. Eu, unul, trebuie să-mi trăiesc viața urmărind un ideal. M-a despuiat de umanitatea mea la fel cum credința îl despoaie pe un pustnic de toate bunurile lui lumești, și mi-a concentrat toată viața asupra unui singur punct. Nimic altceva nu mai contează pentru mine. Cât de des mi-am dorit ca obligația asta să-mi fie ridicată de pe umeri, dar nu s-a întâmplat așa, iar eu am ajuns să accept asta. Așa că iată-ne, așa cum a fost prezis cu ani și ani în urmă.

Enobarbus a zâmbit pe neașteptate. Zâmbetul i-a transformat chipul zdrumicat ca un foc de artificii care, izbucnind de-a lungul și de-a latul cerului cuprins de beznă, transformă noaptea. A pocnit din palme:

— Am vorbit destul pentru moment. O să spun mai multe, Yamamanama, promit, dar trebuie să aștept până când vom fi în siguranță. Plătește-ți oamenii, Dismas. Purcedem, în cele din urmă, în călătoria noastră.

Doctorul Dismas și-a scos pistolul:

— Ar fi bine dacă nava ta ar pune ceva distanță între noi și schiful lor mizerabil. Nu sunt prea sigur care-i raza de acțiune a chestiei ăsteia.

Enobarbus a dat aprobator din cap:

— Probabil că-i cel mai bine așa. Ei ar putea ghici totul și, mai mult ca sigur, nu-și vor putea ține gura.

— Îi supraapreciezi, a spus doctorul Dismas. Merită să moară pentru că mi-au pus planurile în pericol cu prostia lor. În plus, nu pot să sufăr bădărănia și-am fost exilat printre creaturile astea necivilizate vreme de un an de zile. Chestia asta va fi absolut cathartică.

— N-am chef să mai aud nicio vorbuliță! Omoară-i cum se cuvine și nu mai încerca să te tot justifici.

Enobarbus s-a întors cu spatele pentru a-și transmite ordinele și, în chiar acel moment, unul dintre marinarii cocoțați pe ramurile banianului de care era ancorată pinasa a strigat din toți bojocii:

— Navă! Navă-n față!

— Treizeci de grade spre prora tribord, a adăugat tovarășul său. Jumătate de leghe și se-apropie iute.

Enobarbus și-a transmis ordinele fără să clipească:

— Tăiați frânghiile de ancorare de la proră și de la pupă. Dercetas și Diomedes, treceți imediat la posturile voastre! Pregătiți vâslașii, ne desprindem la comanda mea. Vreau treizeci de băți pe minut de la voi, flăcăi, și fără lenevie, c- altfel suntem cu toții niște oameni morți.

În mijlocul acestui brusc iureș de activitate, în timp ce vâslele erau ridicate și marinarii hăcuiau frânghiile de ancorare, Yama și-a întrezărit șansa de-a evada. Doctorul Dismas s-a repezit, încercând să-l înșface, dar a fost mult prea lent. Băiatul a făcut un salt peste parapet și a aterizat cu duritate în scobitura schifului:

— Vâsliți! A strigat Yama la Lud și la Lob. Vâsliți dacă vreți să scăpați cu viață!

— Puneți mâna pe el! A strigat apotecarul de deasupra lor. Puneți mâna pe el și asigurați-vă că nu-l scăpați!

Lud s-a repezit înainte:

— E spre binele tău, peștișorule! A spus.

Yama s-a ferit de lovitura neîndemânatică a lui Lud și s-a retras spre pupa schifului:

— Vrea să vă omoare pe-amândoi!

— Înșfăcați-l, tolmăcilor! A ținut-o apotecarul pe-a lui.

Yama s-a agățat de marginile schifului și a legănat barca dintr-o parte într-alta, dar Lud stătea ferm pe picioare. A rânjit cu gura până la urechi:

— Asta n-o să-ți fie de niciun folos, peștișorule! Șezi binișor locului și poate că n-o să te vatăm.

— Vatămă-l orice-ar fi! Sări Lob.

Yama a ridicat felinarul cu alcool și l-a izbit de scobitura schifului. Imediat, flăcări albastre translucide au țâșnit în sus. Lud a dat înapoi și schiful s-a înclinat cu violență. O căldură de nesuportat l-a izbit pe Yama în față; băiatul a tras adânc aer în piept și a plonjat în râu.

A înotat cât de repede a putut, înainte de a ieși din nou la suprafață și a trage o gură din aerul care l-a ars până-n străfundurile copacului răsturnat al plămânilor săi. A tras de sireturile cizmelor sale grele și le-a aruncat din picioare.

Schiful era purtat tot mai departe de marginea pinasei. Flăcările pâlpăiau strălucitor în scobitura lui. Lud și Lob încercau să stingă focul cu cămășile lor. Marinarii aruncau frânghii pe-o parte a pinasei și urlau la cei doi să se dea bătuți

și să urce la bord. O văpaie năprasnică se întetea de partea cealaltă a pinasei, transformând totul într-o umbră a sa. Tunul de la prora navei se făcu auzit: o explozie aspră, zăngănită, și-apoi încă una.

Yama a înotat cât de tare a putut și, când s-a răsucit, în cele din urmă, să facă pluta pe spate, gâfâind din greu, întreaga scenă i s-a desfășurat în fața ochilor. Pinasa aluneca din ce în ce mai departe de banian de acum, lăsând schiful care ardea în urmă. O uriașă navă strălucitoare se îndrepta spre pinasă. Era o fregată cu carena îngustă, cu cele trei catarge ale sale îngrămădite de vele pătrate și cu fiecare pârțică a sa radiind c-un foc rece. Tunul pinasei se auzi din nou, și s-au auzit și pârăiturile puștilor care trăgeau. Și atunci doctorul Dismas și-a slobozit pistolul și, pentru o clipă, o lance îngustă de foc sângeriu a spintecat noaptea.

MĂJARUL

Împușcătura doctorului Dismas trebuie că-și ratase ținta, fregata strălucitoare, căci aceasta se îndrepta, amenințătoare și neabătută, către pinasa, ale cărei vâsle ce se tot ridicau și coborau căpătaseră un ritm ferm și rapid, în timp ce nava se îndepărta de schiful incendiat și începea să se întoarcă spre următorul său. Yama a înțeles că Enobarbus plănuia să-și răsucescă nava și să se apropie de fregată pe partea stângă a acesteia, să treacă pe sub tunurile ei și să-i măture părțile cu propriile arme; dar, înainte de a putea să completeze această manevră, fregata s-a legănat ca o frunză bătută de vânt. Într-o clipă, prora ei s-a înălțat amenințătoare deasupra pinasei atacate, al cărei tun bubuia sfidător, și Yama a auzit un strigăt.

Dar, chiar în clipa când a lovit pinasa, fregata s-a dizolvat într-o ceață de lumină albă care se împrăștia. Yama înota pe spate în apa rece, urmărind cum pinasa este înghițită de-o sferă de ceață albă care clocotea până mai sus de brațul întins al Galaxiei. Un punct de lumină violet a țâșnit din acest val de ceață luminoasă ce se împrăștia, ridicându-se tot mai sus pe cerul nopții până când s-a topit vederii.

Yama nu s-a oprit să se minuneze de acest miracol, căci știa că Enobarbus va începe să-l caute de îndată ce pinasa va fi scăpat de ceață. Așa că s-a răsucit în apă și a început să

înoate. Deși se îndrepta spre țărmul îndepărtat, întunecat, s-a trezit repede într-un curent iute care l-a dus printre o puzderie de baniani risipiți ici-colo. Își aveau rădăcinile înfipite într-un banc de pietriș pe care, din când în când, băiatul îl putea atinge ușor cu degetele picioarelor; dac-ar fi fost la fel de înalt ca Edilul, ar fi putut să stea drept, cu capul ieșit binișor din apa care curgea sprintenă.

La început, banianii nu erau mai mult decât niște mâini de frunze lătărețe și lucioase care se înălțau, țepene, deasupra apei, dar curentul l-a purtat pe Yama mai adânc în interiorul unui adevărat labirint de canale late ce șerpuiau printre pâlcuri de copaci mai mari. Aici, banianii se înălțau în hățișuri dese deasupra rădăcinilor desprîjin îndoite în arce joase și tivite cu rogojini de rădăcini de hrănire însuflețite de bancuri de peștișori care scânteiau ca niște puncte roșii și verzi de luminiscentă îndepărtându-se de băiat.

Cu ultimele puteri, Yama a înotat spre unul dintre cei mai mari baniani în timp ce era purtat pe lângă el. Apa rece îi răpise capacitatea de a simți orice fel de senzație în membre, iar mușchii umărului și brațelor îl dureau din cauza extenuării. S-a aruncat pe plasele plutitoare de rădăcini de hrănire și, trecând razant pe lângă șiraguri de scoici de râu și de midii, s-a târât pe un trunchi neted, care stătea la orizontală, și apoi a zăcut acolo, gâfâind cu gura căscată ca un pește ce tocmai învățase șmecheria cu respiratul aerului.

Îi era prea frig, era prea ud și prea înfricoșat ca să adoarmă, și, în plus, ceva din desișurile încâlcite de ramuri și frunze ale copacului se pusese pe un piuit subțire și monoton ca plânsul agitat al unui bebeluș bolnav. Băiatul rămase cu spatele sprijinit de-o rădăcină arcuită, privind cum cel mai de sus braț al Galaxiei apune în spatele vălului de ceață vag luminiscentă care se întinsese pe leghe și leghe deasupra fluviului negru. Undeva în acea pâclă se afla pinasa lui Enobarbus, pierdută, orbită. Adusă în starea aceasta de ce soi de aliați stranii sau de coincidențe încă și mai stranii? Partea de sus a vălului lat de ceață fierbea ca laptele care clocotește; Yama s-a uitat la cerul negru de deasupra, să zărească întoarcerea scânteii violete a mașinii. Rugăciunile-i fuseseră ascultate și li se dăduse răspuns, s-a gândit și l-a cuprins un fior.

A ațipit și apoi s-a trezit, și-a ațipit din nou și s-a deșteptat c-

o smucitură dintr-un vis atât de limpede, că-i păruse aievea. Se făcea că stătea-n picioare pe puntea zburătoare a fregatei fantomatice în timp ce aceasta se-apropia amenințătoare de pinasă. Nava avea un echipaj format nici din oameni, nici măcar de stafii sau din strigoi, ci dintr-o grămadă de lumini fără de astâmpăr care răspundeau la comenzile sale nerostite cu o inteligență vie și încrezătoare, care nu puneau nicio întrebare. Zakiel îl învățase că, deși visele erau, de obicei, înșăilate din fragmentele experienței de peste zi, uneori ele puteau fi mai mult de atât, puteau fi prevestiri ale viitorului ori cimitiruri ale căror răspunsuri reprezentau chei ale modului cum era condusă viața celui care visa. Yama nu știa dacă acest vis fusese din primul sau din cel de-al doilea soi, cu atât mai puțin ce putea să însemne, dar, atunci când s-a deșteptat, a descoperit că-l lăsase c-o groază ce nu voia să se desprindă de el, de parcă fiecare acțiune i-ar fi putut fi cumva amplificată cu consecințe îngrozitoare.

Galaxia apusese și răsăritul atingea torentul fluviului cu o lumină plumburie. Vălul de păclă dispăruse; nu se mai vedea nici urmă de pinasă. Yama a moțăit din nou și s-a trezit cu lumina soarelui dându-i pe față, filtrată printre frunzele agitate ale banianului. Și-a dat seama că se afla pe o creangă largă ce se arcuia ușurel afară din apă și mergea dreaptă ca un drum vechi direct spre inima formată dintr-o încâlcitură densă de frunze a banianului, fiind traversată de rădăcini arcuite și de ramuri mai mici din care coborau rădăcini de sprijin direct în apă. Frunzele lucioase ale copacului atârnav pretutindeni ca faldurile c-o adâncime fără de sfârșit ale unei zdrențuite mantii verzi, iar scoarța crengilor sale, neted ridată ca pielea, era colonizată de licheni care atârnav, asemenea draperiilor din dantelă cenușie, de butoiașele bromeliaceelor și de inflorescențele stacojii și aurii și de-un alb pur ale orhideelor epifite.

Pe Yama îl durea fiecare mușchi. Și-a scos cămașa și pantalonii uzi și le-a atârnat pe-o ramură, apoi s-a apucat de exercițiile pe care le învățase de la sergentul Rhodean până când, în cele din urmă, încheieturile și mușchii i s-au destins. A băut apoi apă rece cu pumnul, sperînd bancuri de crevete. Anostraca ce s-au împrăștiat cât mai departe de umbra sa, și s-a stropit cu apă pe față până când pielea a început să-l

furnice din cauza sângelui ce începuse să-i gonească prin vene.

Yama ieșise la mal pe o margine a banianului care privea spre malul depărtat al fluviului. Și-a aruncat hainele umede pe umăr și, gol-pușcă, a apucat-o prin desigurile copacului, la început urmând ramura cea lată și apoi, atunci când aceasta s-a alăturat alteia și s-a îndoit în sus spre baldachinul înalt, împestrit de umbra frunzelor, s-a strecurat printre încâlceala ramurilor mai mici. Întotdeauna era apă stătută, neagră, undeva sub dantela sporadică a crengilor și rădăcinilor de susținere. Micuțe păsări colibri, înveșmântate în albastru electric și verde de smarald, de parc-ar fi fost smălțuite de cel mai măiestru artist, zburdau din floare-n floare. În timp ce își căuta pe dibuite drumul printre draperiile de frunze, nori de muște-negre se înălțau și-i intrau în ochi și-n gură. În cele din urmă, a zărit cerul albastru printr-o cascadă de lujeri verzi. A dat la o parte tulpinile moi, unite, și a pășit printre ele pe o limbă de pământ înclinată și acoperită de mușchi unde o luntrișoară de tipul celor folosite de mājari era trasă pe malul minuscul.

Carapacea înnegrită și răsucită cu fundu-n sus a unei broaște țestoase caret conținea cenușa unui foc mititel, caldă încă, după cum a observat Yama când a cernut-o printre degete. Băiatul și-a tras pe el cămașa și pantalonii uzi și a strigat, dar nimeni nu i-a răspuns, așa că s-a uitat de jur împrejur și a descoperit repede o potecă șerpuită care ducea departe de limba de pământ. Un moment mai târziu, după cea de-a doua cotitură a cărării, a dat peste măjarul încâlcit într-o plasă grosolană din fire negre.

Firele erau de soiul celor pe care cei din neamul Amnan le foloseau pentru a prinde lilieci și păsări, fibre de rășină la fel de zdravene ca oțelul, acoperite cu mii de bule mititele care, atunci când erau atinse, eliminău un clei puternic.

Firele se prăbușiseră parțial atunci când măjarul se poticnise-n ele, iar el atârna ca un cadavru într-un lînțoliu ce se destrăma, c-un braț prins deasupra capului și celălalt legat fedeleș pe lângă el.

Bărbatul n-a părut deloc surprins când l-a văzut pe Yama și a spus, c-o voce calmă și răgușită:

— Omoară-mă repede. Ai milă.

— Și eu care speram să te scap!

Măjarul s-a holbat la el. Nu era îmbrăcat decât c-un șorțuleț care-i acoperea vintrele, iar pielea lui palidă era împestrită cu insulițe de-un verde-deschis. Părul negru îi atârna în vițe soioase încâlcite în jurul feței sale lătărețe și lipsite de bărbie ca de broscui. Gura-i lată atârna larg căscată, dând la iveală șiruri de dințișori triunghiulari. Avea ochi apoși, bulbucați, și o membrană transparentă a plesnit ușor peste globii lor de trei ori înaintea ca pescarul să răspundă:

— Nu ești unul dintre Nămoloși.

— Vin din Aeolis. Tatăl meu este Edilul orașului.

— Nămoloșii cred că ei cunosc fluviul. E drept, pot înota olecuță, dar îs lacomi și-i poluează apele.

— Unul dintre ei pare să te fi prins în plasă.

— Vei fi fiind fiul vreunui neguțător, probabil. Noi facem schimburi cu ei, pentru amnar și cremene. Nu, să nu te apropii mai mult de-atât sau vei fi și tu prins. Nu-i decât un singur mod de-a mă scăpa și nu crez că-l cari cu tine.

— Știu cum funcționează fibrele, a spus Yama, și-mi pare rău că nu am ce-mi trebuie pentru a te elibera. Nu am nici măcar un pumnal.

— Nici măcar oțelul nu le poate tăia. Lasă-mă! Îs un om mort, bun numai să umple burdihanele Nămoloșilor. Ce faci?

Yama și-a dat seama că suprafața potecii nu era decât o rogojină buretoasă din rădăcini sârmoase, frunze căzute și filamentele încâlcite ale lichenilor epifiți. S-a întins pe burtă și și-a împins mâna prin rogojina groasă până când degetele i-au atins apa. A privit apoi spre măjar și-a spus:

— I-am văzut pe cei din neamul tău folosind capcane cu momeală pentru a prinde pește. Ai și tu una pe luntrișoara ta? Și-o să mai am nevoie și de niște sfoară sau frânghie.

În timp ce Yama muncea, măjarul, al cărui nume era Caphis, i-a povestit cum nimerise în plasa lipicioasă, în timp ce căuta ouăle unei specii de lișițe ce-și făcea cuib în inimile desigurilor banianilor:

— Ouăle sunt bune de mâncat, a spus, dar nu merită să mori pentru ele.

Caphis trăsesese pe țărmul banianului în noaptea care trecuse. Văzuse o mare bătălie, explicase el, și crezuse că-i mai cuminte să se adăpostească undeva:

— Așa că-s de două ori nătâng.

În timp ce măjarul vorbea, Yama a tăiat o porțiune din rogojina din licheni și a legat capcana în poziție verticală de o rădăcină de sprijin. A fost nevoit să folosească lama lăncii scurte a pescarului pentru a tăia sfoara și și-a spintecat de câteva ori palma. Și-a supt creștăturile superficiale înainte de a începe să reazeze rogojina la locul ei. Capcana se afla în cotitura strânsă a potecii; oricine s-ar fi grăbit în jos pe ea ar fi trebuit să pășească acolo pentru a da colțul.

— Ai văzut mult din bătălie? L-a întrebat pe măjar.

— O navă mare a luat foc. Și apoi o corăbioară care zăcea de vreo trei zile în largul coastei orașului Nămoloșilor trebuie c-a dat peste-un dușman, căci a început să tragă-n beznă.

— Dar a mai fost o navă... era uriașă și strălucitoare, și s-a topit într-o pâclă...

Măjarul a reflectat la spusele sale și-a zis, în cele din urmă:

— M-am întors cu spatele să mă pun la adăpost de îndată ce-a început pușcarea, așa cum ar fi făcut orice om c-o brumă de minte. Tu ai văzut și-o a treia navă? Ei bine, poate că te-ai aflat mai aproape decât mine și gândesc c-ai văzut mai mult decât ai fi poftit să vezi.

— Ei bine, asta așa e, a spus Yama ridicându-se în picioare și sprijinindu-se în coada rezistentă a lăncii.

— Fluviul poartă totul la vale, dacă-l lași. Așa vedem noi lucrurile. Ce se face într-o zi se desface și dispare în a doua și-apoi urmează un nou început. El s-ar putea să nu vină azi și nici mâine. N-o să aștepți atât de mult. O să iei luntrișoara și-o să mă lași în plata sorții pe care-o merit.

— Tatăl meu a scos în afara legii treburile astea.

— Nămoloșii sunt un neam fățarnic, rătăcit de la drumul cel drept.

Razele soarelui se revărsau printre frunzele lătărețe ale banianului, luminând chipul măjarului; Caphis și-a mijit ochii și a adăugat:

— Dacă-ai putea aduce nițică apă, asta ar fi o adevărată binecuvântare.

Yama a găsit o cană din rășină sintetică în luntrișoară. Tocmai ce-o cufunda-n apa de la marginea limbii de pământ acoperite de mușchi când a zărit o bărcuță care-și croia drum spre insulă. Era un schif cârmit de-un singur om. Până ce

băiatul s-a cățărat într-o crăcană a banianului, ascunzându-se printre frunzele care foșneau sus, sus deasupra limbii de pământ, schiful s-a strecurat prin grămada de rădăcini de hrănire care îngrădeau banianul.

Yama l-a recunoscut pe bărbat. Grog sau Greg. Unul dintre muncitorii holtei care îngrijeau paturile de midii de la gura de vărsare a râului Breas. Era greoi și încet și purta doar un kilt slinos. Pielea cenușie a umerilor și spatelui îi era împestrițată cu o spuzeală purpurie, precursora ulcerăției pielii care îi afecta pe acei Amnan ce munceau prea multă vreme în lumina soarelui.

Băiatul a privit, cu gura uscată și inima bubuindu-i repede-repede-n piept, cum bărbatul își leagă barca și cum examinează luntrișoara și cenușa rece din carapacea de broască-țestoasă. A urinat apoi pentru ceea ce a părut a fi o perioadă tare lungă de timp și-abia după aceea a pornit-o pe potecuță.

O clipă mai târziu, în timp ce Yama cobora din ascunzătoarea lui, devenit tare neîndemânatic pentru că nu îndrăznea să dea drumul lăncii scurte a măjarului, cineva, bărbatul sau pescarul, a țipat. Strigătul a speriat doi bătlani albi care stătuseră cocoțați printre cele mai de sus ramuri ale copacului; păsările au zburat sus în văzduh și s-au îndepărtat dând din aripi în timp ce Yama se furișa pe cărare, ținând strâns încleștată-n ambele mâini sulita.

Deodată s-a simțit o teribilă zguduire în frunzele de la curba potecii. Bărbatul se zbătea cufundat până la brâu prin rogojina ruptă pe care Yama o folosisese pentru a ascunde cursa. Capcana mare avea gura largă și era lungă de două șchioape, subțiindu-se într-un vârf tocit. Era împletită din rădăcini de sprijin tinere și mlădioase, iar vârfuri ascuțite din bambus fuseseră fixate pe interior, cu capetele îndreptate în jos, astfel încât, atunci când un pește pătrundea pentru a trage de momeală, nu mai putea să dea înapoi și să iasă. Acești țepi se înfipseseră în carnea piciorului bărbatului atunci când acesta încercase să scape, iar acum el sângera abundant și grohăia de durere în timp ce se împingea în mâini asemenea cuiva care-ar fi încercat să-și scoată o cizmă foarte strâmtă. Nu l-a văzut pe Yama până când vârful lăncii acestuia i-a împuns faldurile groase de piele pistruiată de pe ceafă.

După ce Yama a folosit spray-ul care dizolvă cleiul fibrelor, Caphis vru să-l ucidă pe bărbatul care dorise să-l omoare și să-l mănânce, dar tânărul s-a ținut bine de sulită și, în cele din urmă, măjarul s-a mulțumit să-l lege pe Amnan cu degetele mari la spate și să-l abandoneze acolo, cu piciorul încă bine prins în capcană.

Bărbatul s-a pus pe urlat de îndată ce Yama și pescarul au dispărut din raza sa vizuală:

— Doar v-am dat drăcia aia de spray, nu? N-am vrut să fac niciun rău. Dă-mi drumu', conașule! Dă-mi drumu' și n-o să suflu o vorbuliță, mă jur!

Încă mai striga din toți bojocii când Caphis și Yama ieșeau în larg, depărtându-se de banian.

Gamblele sfrijite ale măjarului erau atât de lungi, încât genunchii îi ieșeau acestuia în afară până deasupra creștetului, cum stătea pe vine în luntrișoară. Pescarul vâslea cu mișcări domoale, prudente. Fibrele capcanei lăsaseră sute de cicatrice lungi, purpurii, pe pielea galbenă, pătată a pieptului său. A spus că, de îndată ce avea să-și pună sângele în mișcare, o să-l ducă pe Yama peste râu, la mal.

— Asta, desigur, dacă nu te deranjează să m-ajuti cu undițele mele de peste noapte.

— Ai putea să mă duci la Aeolis. Nu-i departe.

Caphis a dat din cap, aprobând:

— Asta-i drept, nu pot să zic nu, dar mi-ar lua o zi întreagă să trag la vâsle împotriva curentului. Unii dintre noi merg acolo să facă negoț și de-acolo m-am ales cu vârful ăsta grozav de lance anul trecut. Dar noi nu ne părăsim niciodată bărcile când ne ducem acolo, căci ăla-i un oraș plin de răutate.

— E locul unde trăiesc, i-a răspuns Yama. N-ai a te teme de nimic. Chiar dacă bărbatul acela se eliberează, va fi ars pe rug pentru că a încercat să te omoare.

— O fi, nu zic nu. Dar apoi familia lui va porni o vendetă împotriva familiei mele. Așa stau lucrurile.

Caphis l-a studiat pe Yama și-n cele din urmă a spus:

— O să m-ajuti cu undițele mele, iar eu o să te duc la țarm. Poți merge pe jos până acasă la tine mai iute decât pot eu să te duc vâslind. Dar o să ai nevoie de niscai mic dejun înainte de-a putea să te pui pe muncă, socotesc.

Au tras la mal la marginea unui banian străvechi și stingher

aflat la vreo jumătate de leghe în aval. Caphis a făcut focul din mușchi uscat în carapacea sa de broască țestoasă răsturnată și a fiert ceaiul în cana de rășină, folosind fâșii subțiri din scoarța unui tufiș stufos care creștea, pretindea el, sus, sus de tot, pe creștetele încâlcite ale banianilor. Când ceaiul a început să clocotească, a aruncat în el niște semințe netede care l-au făcut să spumege și i-a întins cana lui Yama.

Ceaiul era amar, dar, după prima sorbitură, băiatul a simțit cum îl încălzește, cum îi pune sângele în mișcare, așa c-a băut fiertura până la ultimul strop. A stat apoi lângă foc, mestecând o fâșie de pește uscat, în timp ce Caphis se mișca de colo-colo pe turbăria denivelată a luminișului unde debarcaseră. Cu picioarele-i lungi, butoiășul scurt al trupului și cu pașii lui înceți, chibzuiți și apăsați, măjarul arăta ca un bătlan. Degetele de la picioare îi erau unite, iar ghearele încovoiate cu care se terminau acestea, precum și pintenii de deasupra călcâielor îl ajutau să se cațere pe ramurile netede și întrețesute ale banianului. A adunat semințe și licheni și un soi special de mușchi, și a scos afară larve grase de cărăbuși din lemnul putrezit pe care le-a hăpăit de îndată, scuipându-le capetele.

Tot ce și-ar putea dori cineva se găsea în baniani, i-a spus Caphis lui Yama. Măjarii zdrobeau frunzele pentru a le transforma într-o pastă fibroasă din care își țeseau hainele. Capcanele lor, precum și crivacurile luntrișoarelor lor, erau făcute din rădăcini de susținere tinere, iar carenele erau împletite din fâșii de scoarță lăcuite cu o substanță distilată din seva copacului. Miezul fructului de banian, care lega rod tot timpul anului, putea fi pisat, devenind o făină. Otrava folosită pentru a ameți peștii era extrasă din pielea unui soi de brodac care viețuia în băltoacele mititele formate în vasele vii ale bromeliaceelor. O sută de soiuri de pești se învârtteau de jur împrejurul rădăcinilor de hrănire și o mie de soiuri de plante creșteau pe ramuri; toate își aveau propria întrebuințare și propriile spirite protectoare care trebuiau îmbunate pe rând.

— Nu prea ne lipsește mare lucru, cu excepția metalelor și-a tutunului, și de-aia facem negoț cu voi, oamenii de pe pământ. Altfel, suntem la fel de liberi ca peștii, și-așa am fost dintotdeauna. Nu ne-am ridicat niciodată deasupra eurilor

noastre animalice, de când Proteguitorii ne-au dat banianii drept tărâm pe care să-l stăpânim, și asta-i scuza pe care o folosesc Nămolășii când ne vânează. Dar suntem o seminție veche, care-a văzut multe, și-avem memorie bună, ne-amintim lucruri care s-au petrecut demult. Totul se-ntoarce la fluviu, spunem noi, și-asta e, în general, adevărat.

Caphis avea un tatuaj pe umărul stâng, un șarpe conturat în negru și roșu care se încolăcea astfel încât își putea înghiți propria coadă. Măjarul și-a atins pielea de sub tatuaj cu gheara degetului mare și-a zis:

— Până și fluviul se-ntoarce la el însuși.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, tu unde crezi că se duce fluviul atunci când cade peste marginea lumii? Se înghite pe sine însuși și se reîntoarce de unde-a izvorât, reînnoindu-se astfel. Așa au făcut Proteguitorii lumea, iar noi, care-am fost aici încă de la începuturi, ne amintim cum era. În ultima vreme, lucrurile s-au mai schimbat. An de an, fluviul se împuținează. Poate că nu își mai mușcă propria coadă, dar, dacă într-adevăr așa este, nu pot spune unde se duce atunci.

— Tu... seminția ta își amintește de Proteguitori?

Lui Caphis i s-au împăienjenit ochii. Vocea i-a căpătat o cadență de melopee:

— Înainte de Proteguitori, universul era un deșert de gheață. Proteguitorii au adus lumina care a topit gheața și a deșteptat semințele banianilor care erau prinse în ea. Primii oameni au fost făcuți din lemn, ciopliți dintr-un banian atât de uriaș, încât era o lume în sine, stând drept într-un univers de apă și lumină. Dar oamenii de lemn le-au întors spatele Proteguitorilor și nu au arătat respect animalelor și nici măcar lor înșiși, și au distrus atât de mult din lumea-copac, încât Proteguitorii au făcut să se reverse un măreț potop. A plouat vreme de patruzeci de zile și patruzeci de nopți și apele s-au înălțat printre ramuri până când numai cele mai tinere frunze se mai zăreau deasupra apelor și, în cele din urmă, până și ele s-au cufundat sub ape. Toate creaturile lumii-copac au pierit în timpul potopului, cu excepția unei broaște și a unui bătlan. Broasca s-a ținut strâns de ultima frunză care se mai ițea deasupra șuvoaielor și a început să-i strige pe cei din seminția sa, dar bătlanul i-a auzit strigătul, s-a pogorât asupra ei și-a

mâncat-o. Ei bine, Proteguitorii au văzut asta și broasca a crescut și-a tot crescut în pânțelele bătlanului, până ce l-a despicat pe cel care-o ținuse ostatică și a țâșnit afară, nici broască, nici bătlan, ci o nouă creatură care luase câte ceva de la ambii părinți. Acela a fost primul din seminția noastră și, tot așa cum el nu era nici broască, nici bătlan, nu era nici bărbat, nici femeie. Pe dată șuvoaiele potopului s-au retras. Noua făptură s-a întins pe un banc de noroi neted și a adormit. Și, în timp ce dormea, Proteguitorii l-au dezmembrat și din coastele lui au fost creați alți cincizeci, iar aceștia au fost bărbații și femeile primului trib al seminției mele. Proteguitorii au suflat asupra lor și le-au întunecat mințile, astfel încât, spre deosebire de oamenii de lemn, ei să nu-și înfrunte sau să-și sfideze creatorii. Dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă și în alt loc. Tu, dacă nu te superi că-ți spun, arăți de parcă seminția ta s-ar fi coborât din copaci.

— M-am născut pe fluviu, ca tine.

Caphis a scos un soi de cloncănit mișcându-și falca de jos, lată și netedă – era modul în care râdeau măjarii.

— Cândva mi-ar plăcea s-aud povestea asta. Dar acum trebuie să plecăm. Ziua n-o s-o ia înapoi spre dimineață, și-avem o mulțime de treabă de făcut. E posibil ca Nămolosul să scape. Ar fi trebuit să-l omorâm. O să-și muște și-o să-și scuipe cât colo propriul picior dac-o să creadă că asta o să-l ajute să se elibereze. Nămolosii sunt perfizi și trădători și plini de șmecherii – așa se face că reușesc să ne prindă pe noi, care suntem mai deștepți decât ei câtă vreme sângele nostru-i mai cald decât al lor. De-aia ne și vânează îndeobște noaptea. Eu, unul, am fost prins pentru că sângele meu a fost atins de răcoarea nopții, înțelegi. Asta m-a făcut să fiu încet și prost, dar acum sunt încălzit și știu ce trebuie să fac.

Caphis a urinat pe foc pentru a-l stinge, a pus la păstrare cana și carapacea broaștei-țestoase sub băncuța îngustă care înconjura marginea interioară a luntrișoarei, apoi a declarat că era gata.

— O să-mi aduci noroc, pentru că numai datorită norocului ai reușit să te mântui de fantomă și-apoi să mă găsești pe mine.

Cu Yama așezat pe o parte și cu Caphis mânuind o padelă în formă de frunză de cealaltă, luntrișoara era surprinzător de stabilă, deși era atât de micuță, încât genunchii băiatului

apăsau gambele osoase ale picioarelor măjarului. În timp ce bărcuța se legăna și înainta în curent, măjarul s-a apucat să vâslească doar cu o mână, iar cu cealaltă și-a umplut o pipă de lut cu coada lungă cu tutun ordinar, lovind apoi o cremene de o bucățică de amnar brut ca să obțină o scânteie.

Era o după-amiază luminoasă, cu un cer fără nicio urmă de nor și cu un vântișor blând care abia dacă făcea să se înfioare suprafața apei. Nu se zărea nici picior de pinasă; nu era nicio navă, doar luntrișoarele măjarilor, împrăștiate pe fluviul cel lat între țărm și linia încețoșată a orizontului. Cum spusese Caphis, fluviul le ducea pe toate departe. Pentru o vreme, Yama a putut chiar să-și închipuie că niciuna din aventurile lui nu avusese loc, că viața i se putea întoarce pe făgașul său normal.

Măjarul și-a mijit ochii la soare, și-a udat un deget și l-a ținut în sus, în vânt, apoi și-a mânat iute bărcuța printre creștetele împrăștiate ici-colo ale banianilor tineri (Yama s-a gândit la broasca singuratică din povestea pescarului, care se agățase de singura frunză rămasă deasupra șuvoaielor potopului universal, strigându-și cu mult curaj semenii, dar găsind doar moarte și, în moarte, transfigurarea).

În timp ce soarele cobora spre vârfurile îndepărtate ale Munților Mărginimii, Yama și Caphis au lucrat la năvoadele întinse între stâlpii îndoiți ancorați pe fundul bancului de pietriș. Măjarul i-a dat băiatului o alifie lipicioasă și inodoră cu care să se frece pe umeri și pe brațe pentru a-și proteja pielea de arsura soarelui. Yama s-a cufundat curând într-un ritm care nu-i mai cerea să se gândească la nimic, trăgând de parâme și undițe, punând din nou momeala de viermi în cârlige și dându-le apoi drumul înapoi în apă. Cele mai multe cârlige erau goale, dar, treptat, în scobitura luntrișoarei s-au adunat o grămadă de peștișori argintii care ba săreau într-o parte și într-alta, ba zăceau nemișcați, cu branhiile pulsându-le asemenea unor flori roșii ca sângele în timp ce se înecau în aer.

Caphis și-a cerut iertare pentru fiecare pește pe care l-a prins. Măjarii credeau că lumea era plină-ochi cu spirite care controlau totul, de la vreme la înflorirea celor mai neînsemnate dintre plantele epifite ale puzderiei de baniani. Ei își petreceau zilele în negocieri fără de sfârșit cu aceste spirite

pentru a se asigura că lumea își va continua lina, netulburata sa peregrinare.

În cele din urmă, Caphis s-a declarat satisfăcut de prada din ziua aceea. A spintecat și-a curățat de măruntaie o pentadă de peștișori cât degetul de mari, a tăiat fileurile de mușchi palizi de pe șirele spinărilor lor și i-a dat jumătate lui Yama, împreună cu o mână de frunze cărnoase.

Fileurile de pește erau succulente; mestecate, frunzele aveau gustul chitrelor dulci și i-au potolit băiatului setea. Urmând exemplul măjarului, el a scuipat pasta de frunze peste bord, iar peștișorii mititei au roit cu promptitudine de jur împrejurul acestei recompense, pe măsură ce se cufunda în apa întunecată și limpede.

Caphis și-a ridicat din nou padela, iar luntrișoara a prins a pluti pe suprafața apei spre un cot al malului pietros unde stânci cioplite și găurite cu mausolee goale se înălțau de pe o plajă largă, deschisă la culoare.

— E un drum vechi acolo care merge de-a lungul țărmului către Aeolis, i-a spus Caphis lui Yama. Gândesc c-o să-ți ia tot restul zilei ăsteia și-un picuț din cea de mâine s-ajungi.

— Dacă m-ai duce direct la Aeolis, îți pot promite o recompensă grozavă. E tare puțin ce-ți cer în schimbul faptului că ți-am salvat viața.

— Noi nu mergem acolo decât dacă trebuie neapărat, și niciodată după căderea nopții. Mi-ai salvat viața, e drept, așa că de acum înainte va trebui să ai grijă de ea de-a pururi. Ai vrea s-o riști atât de repede, ducându-mă direct în fâlcile Nămoloșilor? Nu cred c-ai să fii chiar atât de crud. Trebuie să mă gândesc la familia mea. O să se uite după mine să mă vadă venind la noapte și nu vreau să-i pun și mai mult pe jar.

Caphis și-a tras firava ambarcațiune în apele puțin adânci aflate foarte aproape de mal. El, unul, nu pusese niciodată piciorul pe pământ, a spus, și n-avea de gând să-nceapă chiar atunci. L-a privit pe Yama și i-a spus:

— Să nu mergi după lăsarea întunericului, conașule. Găsește-ți un adăpost înainte ca soarele să apună și șezi binișor acolo până la prima geană de lumină. Apoi o să fii în regulă. Sunt strigoi pe-acolo și lor tare le mai place câte-un pic de carne vie din când în când.

Yama avea habar de strigoi. El și Telmon se ascunseseră o

dată de unul în timpul uneia dintre expedițiile lor pe colinele submontane ale Orașului Morților. Își aducea aminte felul în care pielea palidă a creaturii cu formă umană licărise în lumina amurgului ca un mușchi ud și cât de înfricoșat fusese când arătarea se aplecase înapoi și-ncoace și îi venea și-acum în minte duhoarea pe care-o lăsase în urmă.

— O să fiu cu băgare de seamă, a spus.

— Ia asta, i-a spus Caphis. Nu-i de niciun folos împotriva strigoilor, dar am auzit c-ar fi o mulțime de iepuroi pe mal. Unii dintre noi îi vânează, dar eu, unul, n-o fac.

Era un cuțitaș cioplit dintr-o frântură de obsidian. Plăselele erau înfășurate cu sfoară și lama lui era tăioasă ca un brici, deși fusese cioplită rudimentar, ca și cum bucățele ar fi fost desprinse, ciobite.

— Socotesc că poți să-ți porți singur de grijă, conașule, dar poate c-o să vină vremea când o să ai nevoie de ajutor. Atunci familia mea își va aduce aminte că m-ai ajutat. Îți amintești ce ți-am spus despre fluviu?

— Totul se-ntoarce de unde-a pornit.

Caphis a dat aprobator din cap și și-a atins tatuajul de pe umăr cu șarpele ce se înghițea pe sine:

— Ai avut un dascăl bun. Știi să fii cu băgare de seamă.

Yama se lăsase să alunece de pe luntrișoara care se balansa și stătea acum cufundat până la genunchi în nămol și apă maronie:

— N-am să uit, a spus.

— Să alegi cu mare atenție locul unde ai să-ți așezi tabăra pentru la noapte, i-a spus Caphis. Or fi ei strigoii răi, dar fantomele sunt și mai și. Le zărim uneori luminile, strălucind delicat printre ruine.

Apoi măjarul a împins bărcuța departe de vadul puțin adânc și luntrișoara se legănă purtată de curent în timp ce el își înfîșea în apă padela în formă de frunză. Până să ajungă Yama la țărm, luntrișoara era deja departe, abia-abia o bobită neagră pe suprafața strălucitoare a fluviului, croindu-și o potecă lungă, șerpuită, spre o plută de insule de baniani aflate la mare distanță de mal.

PUMNALUL

Țărmul era făcut din dune adânci, moi, din cioburi de scoici

albe; abia când a început să urce pe treptele din piatră măcinată de vreme care zigzagau în sus pe suprafața stâncii cioplite, băiatul și-a adus aminte cât de dificil era să umbli pe pământul dur, unde fiecare pas trimitea o vibrație de-a lungul scării care era șira spinării. La prima cotitură a treptelor, un izvor țâșnea în interiorul unei alpii tăiate din piatra care-i dăduse naștere. Yama a îngenuncheat pe suprafața acoperită cu mușchi de lână copaie și a băut apa limpede și dulce până când a început să-i pleoscăie pânțele, știind prea bine că nu prea mai avea șanse să găsească vreo picătură de apă potabilă în Orașul Morților. Doar atunci când s-a ridicat în picioare a băgat de seamă că și altcineva mai băuse de acolo de curând – nu, judecând după urmele de tălpi care se suprapuneau în mușchiul moale și roșu, fuseseră doi oameni, nu unul singur.

Lud și Lob! Și ei îi scăpaseră doctorului Dismas. Yama și-a vârât pumnalul de obsidian la cingătoare, sub poala cămășii, strâns lipit de noadă. I-a atins plăselele, ca să se îmbărbăteze, apoi și-a continuat urcușul.

Un drum străvechi mergea foarte aproape de marginea falezei stâncoase; pavajul său neted era împrăștiat cu petele galbene și cenușii ale lichenilor, iar el era atât de lat, că douăzeci de bărbați ar fi putut să călărească în rând de-a lungul lui. Dincolo de el, pe partea opusă fluviului, pământul alcalin, mamă mai mult, licărea în lumina uniformă răspândită de soarele de după-amiază târzie. Cavourile se înălțau pretutindeni, aruncând umbre lungi spre fluviu. Acesta era Cartierul Tăcut, pe care Yama arareori îl vizitase – el și Telmon preferaseră mausoleele antice de pe colinele de la poalele munților, de dincolo de Breas, unde ipostazele puteau fi deșteptate, iar flora și fauna erau mai bogate. Comparativ cu mausoleele somptuos decorate din părțile mai vechi ale Orașului Morților, cavourile de aici erau sărăcăcioase, cele mai multe dintre ele, nimic mai mult decât niște cutii joase cu acoperișuri rotunjite ca niște cupole, deși pe ici, pe colo, stele și coloane comemorative se înălțau printre ele, și câteva morminte mai mari se ridicau pe movile artificiale în trepte, străjuite de statui care priveau fluviul cu ochi împietriți. Una dintre ele era la fel de mare ca și casa-donjon, pe jumătate ascunsă de o pădurice de tise crescute dese și noduroase. În

tot acest peisaj sterp, nu se mișca nimic, cu excepția unui zăgan aflat sus, sus de tot în înaltul cerului albastru, planând pe un curent de aer cald cu aripile larg desfăcute.

Când Yama a fost absolut convins că nu urma să fie prins într-o ambuscadă, a pornit-o pe drum spre pata îndepărtată care trebuia, mai mult ca sigur, să fie Aeolisul, căci se afla pe la jumătatea distanței spre punctul de fugă spre care păreau să converge Munții Mărginimii și orizontul neguros al malului îndepărtat.

Nu creștea mare lucru în grădinile de piatră din această zonă a Orașului Morților. Pietrele albe, alunecoase, fuseseră uscate de vânt până când din ele nu mai rămăsese decât o țărână amară în care nu puteau prinde rădăcini decât vreo câteva plante, în special tufișuri de yucca și de chaparral și pâlcuri de cactuși opunția. Trandafiri sălbatici se târau împrejurul ușilor zdrobite ale cavourilor, florile lor roșii ca sângele parfumând aerul încins. Mormintele fuseseră toate prădate cu multă vreme în urmă, iar din locuitorii lor abia dacă mai rămăsese pe ici, pe colo câte-un oscior. Dacă trupurile conservate cu îndemânare nu fuseseră transportate de-acolo pentru a servi drept combustibil pentru cuptoarele de topit ale Aeolisului din vechime, atunci demult, demult de tot, animalele sălbatice le dezmembraseră și le mistuiseră odată ce fuseseră deshumate din coșciugele lor scumpe. Resturi străvechi erau împrăștiate peste tot, de la fragmente ale urnelor funerare sfărâmate și de la țăndărilor mobilelor distruse ce se fosilizaseră pe marna uscată și până la tăblițele ce afișau imagini ale morților, imprimate pe suprafețele lor cu ajutorul unei arte de demult uitată. Unele dintre ele mai erau încă active și, în timp ce Yama trecea pe lângă ele, se trezeau la viață, pentru o clipă, scene din străvechiul Ys sau chipurile bărbaților și femeilor se întorceau să-l privească, cu buzele mișcându-li-se fără a scoate vreun sunet sau arcuindu-li-se într-un zâmbet ori într-un sărut cochet. Spre deosebire de ipostazele mormintelor mai vechi, acestea nu erau decât niște înregistrări fără pic de inteligență; tăblițele redau, iar și iar, aceeași înregistrare-n buclă fără de niciun sens fie pentru ochiul omenesc, fie pentru privirea insistentă și lipsită de înțelegere a oricărei șopârle ce trecea, atingându-le, peste suprafețele lucioase în care erau încastrate imaginile.

Lui Yama îi erau cunoscute aceste animații, căci Edilul avea o colecție vastă. Trebuiau expuse la soare înainte de a putea începe să funcționeze, iar băiatul se întrebase dintotdeauna de ce, căci erau descoperite, în mod normal, în interiorul mormintelor.

Dar, deși știa ce erau toate aceste miraje, pâlpâirile lor imprevizibile erau, totuși, tulburătoare. Așa că se tot uita în urma sa, temându-se că Lud și Lob îl urmăreau prin pustietatea tăcută a ruinelor.

Sentimentul apăsător că era urmărit s-a tot intensificat pe măsură ce soarele cobora spre linia albastră, zdrențuită, a Munților Mărginimii și pe măsură ce umbrele cavourilor se tot lungeau și se uneau peste pământul alb ca osul. Să mergi prin Orașul Morților în lumina strălucitoare a soarelui era una, dar, pe măsură ce lumina se tot împuțina, Yama se uita peste umăr din ce în ce mai des în timp ce mergea, iar uneori se răsucea pe călcâie și mergea înapoi vreo câțiva pași sau se oprea și cerceta cu grijă colinele joase cu toată încărcătura lor de morminte goale. Poposise adesea în Orașul Morților cu Edilul și cu suita sa de servitori și muncitori arheologi, sau cu Telmon și cu vreo doi-trei soldați, dar niciodată până atunci singur-singurel.

Vârfurile îndepărtate ale Munților Mărginimii mușcau de acum din discul înroșit al soarelui. Luminile Aeolisului licăreau în depărtări ca o grămăjoară de diamante mititele. Mai avea cel puțin cale de-o jumătate de zi de mers pe jos până-n oraș, iar drumul avea să fie încă și mai lung pe întuneric. Yama a părăsit drumul și a început să caute printre cavouri pe acela care avea să-i ofere adăpost peste noapte.

Era ca într-un joc. Știa că mormintele pe care le respingea acum vor fi mai bune decât acela pe care avea să-l aleagă de nevoie, atunci când ultima dintre razele soarelui avea să dispară de pe cer. Dar tot nu voia să aleagă numaidecât, fiindcă simțea, în continuare, că e urmărit și i se păru, în timp ce rătăcea pe rețeaua de poteci înguste dintre morminte, că auzise un zgomot înăbușit de pași în spatele său, pași care se opreau atunci când el se oprea și care porneau din nou un moment după ce se urnea din nou. În cele din urmă, pe la jumătatea unei pante line și lungi se răsuci pe călcâie și îi strigă pe Lud și Lob, simțindu-se, în același timp, cuprins de

spaimă și sfidător în timp ce ecoul propriei sale voci se stingea printre cavourile împrăștiate sub el. Nu s-a auzit niciun răspuns, dar, când s-a urnit, a auzit un țipăt slab și un clipocit de dincolo de coama pantei.

Yama și-a scos pumnalul din obsidian și s-a furișat înainte ca un hoț. Dincolo de coamă, pământul se prăbușea într-un povârniș abrupt, ca și cum ceva mușcase jumătate de deal. La poalele pantei, o infiltrație de apă sălcie lucea precum cuprul în ultima licărire a soarelui și o familie de damani se hârjonea în apa noroioasă și puțin adâncă.

Băiatul a sărit în picioare, strigând, și s-a repezit în josul pantei abrupte. Damanii au rupt-o la fugă în toate direcțiile, iar un puiandru gonea țipând, cuprins de-o panică oarbă, direct spre mijlocul bălții puțin adânci. L-a zărit pe Yama venind spre el și s-a oprit atât de brusc, că s-a dat de-a berbeleacul. Înainte ca animalul s-apuce să-și schimbe direcția, băiatul s-a aruncat asupra trupului subțire și păros și s-a luptat cu el până l-a pus pe spate și i-a tăiat gâtulejul cu pumnalul.

Yama a făcut focul din vițe răsucite de lemn uscat pe care le culesese din mijlocul pâlcurilor de cactuși opunția și pe care le aprinsese folosind o rămurică plată și un arc de fricțiune făcut dintr-o crenguță și-un tendon desprins din carcasa damanului, arc pe care l-a frecat ca pe-un burghiu de prima rămurică. Apoi a curățat, a jupuit și a tăiat în bucăți animalul, i-a fript carnea în cenușa caldă și a mâncat până ce l-a luat durerea de stomac, rupând oasele pentru a suge măduva caldă și lingându-și zeama unsuroasă de pe degete. Cerul se întunecase, dând la iveală o împrăștiere de stele palide de halou și Galaxia care se înălța, presărând Orașul Morților cu o strălucire alb-albastră și aruncând o întreagă învălmășeală de umbre.

Cavoul pe care Yama îl alege drept loc de dormit nu era departe de băltoaca de infiltrație și, în timp ce băiatul se rezema de fațada sa din granit care încă mai păstra căldura zilei, a auzit cum pleoscăie ceva în apă – un animal venise să se adape. Yama a întins rămășițele damanului pe o lespede netedă aflată la vreo sută de pași depărtare de mormânt și a luat măsura de precauție de a trage după sine un paravan din tulpini de trandafiri cu care a acoperit intrarea-n cavou înainte

de a se ghemui pe catafalcul dinăuntru pentru a se culca, cu capul așezat ca pe-o pernă pe cămașa sa împăturită și cu pumnalul de obsidian strâns între degete.

S-a trezit dintr-un vis urât la prima geană de lumină, înțepenit și tremurând de frig. Soarele auriu se înălțase cale de-o palmă pe cer, deasupra Munților Mărginimii. Cavoul în care dormise era unul dintr-un rând ce se întindea de-a lungul crestei de deasupra bălții, fiecare dintre ele cu o fațadă falsă cu frontoane din granit trandafiriu; toate străluceau ca tot atâtea vetre în lumina soarelui de dimineață. Yama s-a încălzit făcând un set de exerciții înainte de a-și trage pe el cămașa și de-a o lua în jos spre băltoacă.

Ofranda-i dispăruse; doar o pată închisă la culoare mai rămăsese pe lespede de albă și netedă. O învălmășeală de urme se zărea de jur împrejurul marginii apei, dar n-a reușit să discearnă niciuna omenească, doar urmele damanilor și antilopelor și ceea ce păreau să fie urmele labelor vreunei pisici de mari dimensiuni, cel mai probabil, o panteră-pestriță.

Apa infiltrată a bălții era albă ca varul din cauza materiilor solide aflate în suspensie în ea și atât de amară, că Yama a scuipat cât colo prima gură pe care a sorbit-o. A mestecat o fâșie de carne rece și apoi a descojit și a mâncat muguri proaspeți luați din pâlcul de cactuși opunția, dar sucurile reci nu i-au potolit pe deplin setea, așa că a luat o pietricică în gură pentru a-și stimula formarea salivei și a luat-o înapoi spre fluviu, gândindu-se că va putea să coboare faleza pentru a bea apă și a se îmbăia pe mal.

Rătăcise mai departe decât crezuse atunci când își căutase adăpost cu o seară în urmă. Potecile înguste care șerpuiau printre morminte și monumente comemorative și-n susul și-n josul pantelor line ale dealurilor joase erau toate la fel și nu mergeau pentru mai mult de câteva sute de pași înainte de a întâlni altele sau a se bifurca, dar Yama a mers astfel încât să aibă mereu soarele în spate și, pe la jumătatea dimineții, ajunsese din nou la drumul drept și lat.

Stâncile de aici erau perpendiculare aproape și înalte; dac-ar fi stat casa-donjon în apele care clocoteau la temeliiile lor, atunci cele mai înalte turnuri ale sale nu le-ar fi ajuns până la creștete. Yama s-a lăsat pe burtă și, atârnat cu partea de sus a trupului peste margine, s-a uitat în dreapta și-n stânga, dar

n-a putut zări nici măcar un semn al vreunei cărări sau scări, deși multe morminte erau tăiate direct în fațadele dinspre fluviu ale rocilor – unul dintre ele era chiar sub el. Păsările își făcuseră cuiburi în deschizăturile cavourilor, iar mii și mii dintre ele pluteau pe vântul care bătea peste fața stâncii, ca niște fulgi de zăpadă ce se cerneau fără de odihnă. Băiatul a scuipat cât colo pietricica pe care-o ținuse în gură și a privit cum ea sare de pe cornișa din fața mormântului aflat exact sub el și cum cade, micșorându-se din ce în ce mai mult, până ce a dispărut vederii sale înainte de a atinge lespezile de stâncă dărâmate ce erau mereu acoperite și dezvelite de suflul apei maronii a fluviului.

— Călduroasă dimineată, a spus cineva în spatele lui.

— Ai grijă să nu cazi, peștișorule, a adăugat altcineva.

Yama a sărit imediat în picioare. Lud și Lob stăteau pe creștetul unui val de mamă albă de pe partea cealaltă a drumului. Amândoi erau îmbrăcați doar cu kilturile lor. Lob avea un colac de frânghie aruncat peste umăru-i gol, iar pielea de pe pieptul lui Lud era înroșită și bășicată de o arsură urâtă.

— Nici să nu-ți treacă prin cap s-o zbughești! L-a sfătuit Lud. E prea cald ca s-ajungi prea departe fără apă, și-apoi știi prea bine că n-ai cum să scapi.

— Doctorul Dismas a încercat să pună să fiți omorâți și voi, a spus Yama. Nu-i nicio dușmănie între noi.

— Nu știi ce să zic despre asta, i-a replicat Lud. Eu, unul, gândesc c-avem de pus la punct o răfuială.

— Ne ești dator, l-a informat Lob.

— Nu văd cum.

Lud i-a explicat, răbdător:

— Doctorul Dismas ne-ar fi plătit pentru deranjul nostru, dar, în loc de asta, a trebuit să înotăm ca să ne salvăm viețile când ai făcut figura aia. Iar eu m-am mai și ars, pe deasupra.

— Și și-a pierdut și pumnalul, a adăugat Lob. Ținea mult la pumnalul ăla, lepădătură mizerabilă ce ești, și tu l-ai făcut să-l piardă!

— Și-apoi a mai fost și bărcuța căreia i-ai dat foc. Aferim pentru asta, zic.

— Nu era a voastră.

Lud și-a scărpinat o pată de piele înroșită de pe piept și-a zis:

— I-o chestie de principiu.

— În orice caz, nu vă pot plăti decât după ce ajung înapoi acasă, a spus Yama.

— „În orice caz”! L-a maimuțărit Lud, batjocoritor. Noi nu vedem așa lucrurile. De unde știm că putem avea încredere în tine?

— De bună seamă că puteți avea încredere în mine.

— Nici măcar n-ai întrebat cât vrem, a zis Lud, și-apoi s-ar putea să nu te gândești decât cum să ne spui lu’ tac-tu. Și-atunci chiar nu cred c-o să ne mai dea vreun sfanț, nu-i așa, frățioare?

— Mă-ndoiesc.

— Mă îndoiesc foarte tare, aş zice eu, unul.

Yama înțelese în clipa aceea că nu era decât o singură șansă de scăpare:

— Vasăzică, nu aveți încredere în mine?

Lud a văzut că băiatul și-a schimbat poziția, așa că a luat-o-n jos pe pantă, ridicând un nor de praf alb și țipând:

— Să nu care cumva...

Dar Yama a făcut-o. S-a răsucit pe călcâie, a făcut doi pași în spate și-apoi, înainte de-a apuca să se răzgândească, a luat-o la fugă înainte și a sărit peste marginea stâncii.

Simțea aerul gonind pe lângă el și-n timp ce se prăbușea și-a dat capul pe spate și și-a ridicat genunchii la gură. (Sergentul Rhodan spunea întotdeauna: „Lasă ca totul să ți se întâmple, pur și simplu. Dacă înveți să ai încredere în propriul tău trup, totul nu mai e decât o chestiune de sincronizare.”) Văzduhul și fluviul s-au învărtit unul în jurul celuilalt și-apoi băiatul a aterizat în picioare, cu genunchii îndoiți ca s-absoarbă șocul, pe cornișa din fața intrării în cavou.

Cornișa nu era mai lată decât un pat și era alunecoasă din cauza găinațului de pasăre. Yama a căzut fix pe spate la început, cuprins de o spaimă nebună c-avea să alunece peste margine – cândva, demult, acolo fusese o balustradă, dar dispăruse cu multă vreme în urmă. S-a prins de un smoc de iarbă sârmoasă și s-a ținut cât a putut de bine, deși firele tăioase îi redeschideau rănila făcute de vârful sulitei lui Caphis.

În timp ce se ridica în picioare cu grijă, o piatră a lovit cornișa și s-a rostogolit departe, spre apaaflată la mare distanță jos. Yama a privit în sus. Lob și Lud săreau de colo-colo pe creasta

falezei, conturați pe cerul albastru. Strigau ceva în jos, spre el, dar cuvintele le erau înghițite de vânt. Unul dintre ei a mai aruncat o piatră care s-a făcut țândări la doar o palmă de picioarele băiatului.

Yama a rupt-o la fugă înainte, tășnind printre două creaturi înaripate, cu chipurile șterse de trecerea timpului, care susțineau buiandrugul intrării căscate a mormântului. Înăuntru, blocuri de piatră prăbușite din tavanul înalt erau presărate pe podeaua din mozaic. Un sicriu gol stătea pe o estradă de sub o boltă de pietre astfel cioplite, încât să arate ca o stofă ce se unduiește-n bătaia vântului. Deranjați de zgomotul pașilor lui Yama, câțiva lilieci au tășnit dintr-una dintre găurile din tavan și s-au repezit deasupra, de jur împrejurul capului său, cârâind cuprinși de panică.

Cavoul arăta ca o felie de tartă, iar în spatele platformei se îngusta într-un coridor. Fusesse cândva pecetluit de o lespede de piatră, dar aceasta fusese sfărâmată cu multă vreme în urmă de hoții care descoperiseră poteca folosită de constructorii mormântului. Yama a rânjit cu gura până la urechi. Ghicise deja că mormintele dintre stânci fuseseră probabil sparte și despuiate de bogății ca și acelea de deasupra. Aceasta era calea lui de scăpare. A pășit peste prag și, ținându-și o mână pe piatra rece și uscată a peretelui, și-a croit drum pe bâjbâite prin bezna aproape completă.

Nu mersese prea departe când coridorul a întâlnit un altul care mergea în unghiuri drepte. Băiatul a dat c-un ban imaginar și a ales drumul din partea stângă. O sută de bătaii de inimă mai departe, într-o bezna de să-ți bagi degetele în ochi, s-a prăbușit cu mâinile și picioarele desfăcute peste o movilă de moloz. S-a ridicat în picioare cu băgare de seamă și s-a cățarat pe grămada de pietre revărsate până când creștetul i s-a ciocnit de tavanul coridorului. Era blocat.

Apoi a auzit voci în spatele său și a știut că Lud și Lob îl urmăriseră. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Ei aveau să-și piardă viețile dacă reușea să scape și să-i spună Edilului despre rolul pe care-l jucaseră în complotul doctorului Dismas.

În timp ce Yama se lăsa să alunece pe dărâmături, a pipăit cu mâna ceva rece și dur. Era un pumnal din metal, iar lama lui curbată era la fel de lungă cât antebrațul tânărului. Era rece la pipăit și emitea o strălucire slabă; stropi de lumină păreau să

plutească pe lângă tăişul pumnalului atunci când Yama a despicat întunericul. Îmbărbătat, şi-a dibuit pe pipăite drumul înapoi spre mormânt.

Ochii l-au durut din cauza luminii slabe ce se revărsa de jur împrejurul unuia din gemeni care stătea proţăpît în intrarea îngustă a cavoului.

— Peştişorule, peştişorule! De ce te temi tu, oare?

Yama a ridicat pumnalul cel lung:

— În niciun caz de tine, Lud.

— Lasă-mă pe mine să-l găbjesc, s-a rugat Lob, iţindu-se peste umărul fratelui său.

— Nu bloca lumina, prostălăule! A strigat Lud şi l-a împins pe Lob din drum, rânjind, în acelaşi timp, cu gura până la urechi spre Yama. Nu-i niciun mod de-a ieşi de-aci, aşa-i? Altfel nu te-ai fi întors pe-aici. Noi putem aştepta, nu-i bai. Am prins peşte azi-dimineaţă şi-avem şi apă, pe deasupra. Nu crez că şi tu ai, c-altfel ai fi pornit-o spre oraş mintenaş.

— Am ucis un daman aseară. Şi-am mâncat pe săturate atunci.

Lud s-a repezit înainte:

— Dar, totuşi, n-ai putut bea apa din băltoacă, aşa-i? Noi n-am putut şi putem bea aproape orice.

Yama era conştient că-n spatele lui se simţea o uşoară boare de aer. A spus:

— Cum aţi ajuns aici, jos?

— Cu frînghia, i-a răspuns Lob. Din barcă. Am salvat-o. Oamenii zic că suntem proşti, dar nu suntem.

— Păi, asta-nseamnă că mă pot urca înapoi, a observat băiatul şi a pornit spre Lud, înaintînd şi făcînd pase cu pumnalul ca un scrimer în timp ce ieşea de după sicriul înălţat pe platformă.

Pumnalul zumzăia uşurel, iar plăselele sale ruginite îi înţepau palma. A simţit cum o răceală i se scurge în încheietură şi apoi în susul braţului în timp ce tăişul începea să strălucească brusc cu o lumină albastră.

— N-ai să îndrăzneşti, a spus Lud, sfidător, dar retrăgându-se, totuşi, din calea băiatului.

Lob l-a împins pe frate-său, încercînd să treacă de el. Era surescitat:

— Rupe-i picioarele! A ţipat strident. Rupe-i picioarele! Să-l

vedem cum mai înoată pe urmă!

— Un pumnal! Are un pumnal!

Yama a legănat din nou cuțitul. Lud s-a îngrămădit înapoi în Lob și-amândoi au căzut la pământ.

Yama a strigat cuvinte care-i răneau gâtulejul și limba. Nu avea habar ce strigase și s-a împiedicat pentru că, brusc, propriile picioare i-au părut a fi mult, mult prea lungi și prea ciolănoase, iar brațele îi atârnavă anapoda. Unde-i era armăsarul și unde-i era restul plutonului? De ce stătea în picioare în mijlocul a ceea ce părea să fie un cavou păraginit? Căzuse în abis? Tot ce-și putea aminti era o durere zdrobitoare, nemaipomenită, și-apoi se trezise pe neașteptate aici, amenințat de doi scandalagii grăsuți. L-a lovit pe cel care se afla cel mai aproape și bărbatul s-a târât de-a bușilea, c-o grabă dementă, ca să-i iasă din cale; pumnalul a lovit zidul și a scuipat o jerbă de scântei. Urla de-acum. A sărit în sicriu – da, chiar se afla într-un mormânt! —, dar propriul trup l-a trădat și și-a pierdut echilibrul; înainte de-a putea să-și revină, cel de-al doilea zurbagiu i-a prins gleznele și el s-a prăbușit greoi, lovindu-și șoldul, cotul și umărul de podeaua de piatră. Din cauza izbiturii i-au înțepenit degetele, iar pumnalul i s-a deprins din strânsoare, căzând c-un zdrăngănit pe podea și scobind o urmă fumegândă în piatră.

Lud a rupt-o la fugă în față și a tras un șut cuțitului, care a zburat din calea lui. Yama s-a ridicat cu greu în picioare. Nu-și amintea cum căzuse. Brațul drept îi era rece și amorțit, și-i atârna, inert, din umăr, ca o bucată de carne; a trebuit să-și scoată pumnalul de obsidian de la cingătoare cu stânga în timp ce Lud gonea spre el. S-au izbit amândoi de perete, iar Lud a icnit de durere și și-a dus mâna la piept. Sângele îi tâșnea peste degete și el se holba la el prosteste.

— Ce-i? A întrebat.

S-a depărtat c-un pas de Yama, cu o privire năucită și-a spus din nou:

— Ce-i?

— L-ai ucis! A strigat Lob.

Yama a clătinat din cap. N-avea timp să-și tragă sufletul. Pumnalul antic zăcea pe podeaua împuțită fix între el și Lob, împrôscând și aruncând în sus un fum gros care puțea a metal incandescent.

Lud a încercat să-și smulgă cuțitul de obsidian din piept, dar acesta s-a rupt, lăsând în afară cam un deget din lamă. A bâjbâit de jur împrejurul cavoului, cu mâinile deja pline de sânge, curgându-i în jos pe piept și îmbibându-i betelia kiltului. Continua să spună, iar și iar: „Ce-i? Ce-i?”, și l-a împins într-o parte pe frate-său, a trecut de el și s-a prăbușit în genunchi la intrarea în cavou. Lumina se împrăștia peste umerii lui. Părea să cerceteze văzduhul albastru, căutând ceva ce nu putea găsi.

Lob se holba la Yama, cu limba cenușie zvâcnindu-i între colți. În cele din urmă, a spus:

— L-ai omorât, lepădătură! Nu trebuia să-l omori!

Yama a tras adânc aer în piept. Mâinile îi tremurau:

— Voiați să mă ucideți.

— Tot ce voiam erau niscaiva gologani. De ajuns cât să ne luăm tălpășița. Nu ceream prea mult și tu l-ai ucis pe fratele meu, nici mai mult, nici mai puțin.

Lob a făcut un pas spre Yama și piciorul său a lovit pumnalul. L-a ridicat de jos... și a urlat ca din gură de șarpe. Fum alb i se ridica din mână, și-apoi nu mai ținea strâns pumnalul, ci o creatură înțeleștată de brațul său cu mâinile și picioarele ei terminate cu gheare. Lob s-a dat, clătinându-se, înapoi și și-a lovit brațul de perete, dar arătarea n-a făcut decât să-și arate colții și să-și sporească strânsoarea. Era de mărimea unui copilaș și părea să fie făcută numai și numai din bețe. Un soi de coamă de păr alb și uscat îi stătea ridicată-n sus de jur împrejurul chipului său famelic. O duhoare scârboasă de carne ce arde a umplut întregul cavou. Lob lovea creatura cu mâna sa liberă și aceasta a pierit c-o izbucnire bruscă de lumină albastră.

Pumnalul antic s-a prăbușit pe podea, zăngănind pe piatră. Yama l-a înșfăcat și-a rupt-o la fugă în josul coridorului, abia abia reamintindu-și s-o ia la dreapta, spre adierea ușoară. În timp ce alerga, se lovea ba de peretele din dreapta, ba de cel din stânga, iar apoi amândouă zidurile au părut să se micșoreze și el s-a dat de-a dura printr-o rafală de aer negru.

CUSTOZII ORAȘULUI MORȚILOR

Încăperea era situată într-un loc aflat la mare înălțime și bătut de vânturi. Era micuță și pătrată, cu ziduri de piatră

văruite și un tavan căptușit cu scânduri îmbinate în nut și feder și pictat cu o scenă de vânătoare. În ziua care a urmat celei când s-a trezit pentru prima oară, Yama a reușit să se ridice în capul oaselor de pe salteaua subțire întinsă pe o lespede de piatră și să meargă clătinându-se până la fereastra ca o fantă tăiată adânc în zidul gros. A zărit un șir de coame pietroase ce se îndepărtau sub un cer albastru și gol, iar apoi durerea i-a biruit voința și a leșinat.

— E bolnav și nu are habar de asta, a spus bătrânul.

Moșul își întorsese pe jumătate capul pentru a vorbi cu cineva în timp ce stătea aplecat deasupra lui Yama. Vârful bărbii sale albe, cu fire subțiri, atârna la doar un deget distanță de bărbia băiatului. Pielea cu riduri adânci a chipului său era împestrițată cu pete maronii și de jur împrejurul creștetului său chel se mai zărea o bordură de păr cărunț. Ochelari cu lentile ca niște oglinjoare îi ascundeau ochii. Cicatrice adânci, vechi, îi despicau partea stângă a feței, ridicându-i colțul gurii într-un rictus sardonice:

— Nu are habar cât de mult a stors pumnalul din el.

— E tânăr, a spus o voce de bătrână. O să învețe de unul singur, nu-i așa? A adăugat ea. Noi nu putem...

Bătrânul și-a înfășurat și și-a desfășurat pe deget capătul bărbii sale subțiri. În cele din urmă, a răspuns:

— Nu pot să-mi aduc aminte.

Yama i-a întrebat cine sunt și unde se afla acea încăpere răcoroasă și albă, dar ei nu l-au auzit. Poate că, de fapt, el nici nu scosese vreo vorbuliță. Nu putea să-și miște nici măcar un deget, cu toate că asta nu-l speria absolut deloc. Era prea ostenit ca să se mai teamă. Cei doi bătrâni s-au îndepărtat și Yama a fost lăsat să se holbeze la scena de vânătoare pictată pe tavan. Gândurile sale pur și simplu nu se potriveau unul cu altul. Bărbați în armuri din plastic purtate peste veste aprins colorate și pantaloni colanți fugăreau un cerb alb printr-o pădure cu trunchiuri de copaci desfrunziți. Pământul dintre arbori era înstelat cu flori. Părea să fie noapte în frescă, fiindcă, în toate direcțiile, trunchiurile zvelte ale copacilor se estompau în beznă. Cerbul cel alb licărea printre ei ca o stea fugară. Vopseaua se decojise de pe lemn în anumite locuri și peticul de deasupra ferestrei era decolorat. În fundal, un tânăr într-o jachetă de piele trăgea o pereche de câini de vânătoare

cât mai departe de o băltoacă. Yama s-a gândit că știa numele câinilor și cine era stăpânul lor. Numai că murise de mult.

Ceva mai târziu, bătrânul s-a întors și l-a ridicat pe Yama astfel încât tânărul să poată sorbi o supă chioară de legume dintr-un castron de lut. Mai târziu, i-a fost frig, atât de frig, încât tremura sub pătura subțire cenușie, iar apoi i-a fost atât de cald, c-ar fi dat bucurios la o parte pătura dac-ar fi avut forța necesară.

Febră, asta i-a spus bătrânul. Avea o febră nasoală. Ceva era în neregulă cu sângele lui.

— Ai fost prin cavouri, i-a zis bătrânul, și-s multe soiuri de boli vechi pe-acolo.

Yama nădușea pe saltea, gândindu-se că, dac-ar putea fie și numai să se ridice în capul oaselor, și-ar putea potoli setea cu apa limpede a bălții din pădure. Telmon l-ar ajuta.

Numai că Telmon era mort.

În miezul zilei, soarele se târa câțiva pași în cămăruță, înainte de a se retrage, cu timiditate. Noaptea, vântul vâna pe la colțurile ferestrei adânc încastrate în perete, făcând lumânarea să șiroiască ușurel ceară în tubu-i de sticlă. Când febra lui Yama a cedat, era noapte. A zăcut liniștit, ascultând suieratul vântului. Se simțea tare ostenit, dar cu mintea complet limpede și a petrecut ore întregi punând cap la cap ceea ce se întâmplase.

Turnul doctorului Dismas, arzând ca un foc de artificii. Colivia stranie și nava care ardea. Tânărul erou de război leonin, Enobarbus, cu chipul la fel de distrus ca al unui bătrân. Corabia-fantomă și evadarea sa – încă și mai mult foc.

Întreaga aventură părea să fie punctată de foc. Își aducea aminte de bunătatea pescarului, Caphis, și peripețiile din mijlocul cavourilor uscate ale Cartierului Liniștit care se încheiaseră cu moartea lui Lud. Fugise de ceva îngrozitor, cât despre ce se întâmplase după aceea, nu-și mai amintea absolut nimic.

— Te-a adus cineva aici, i-a spus bătrâna, atunci când i-a servit micul dejun. Dintr-un loc de pe țărm, undeva, în aval de Aeolis, socot. O distanță bunicică, așa cum i-a spus vulpea găinii, când a lăsat-o să-și ia un oarecare avantaj în cursă.

Pielea îi era fină, aproape translucidă, iar părul ei alb, care-i flutura, îi ajungea până la coccis. Era din aceeași seminție cu

Derev, dar cu mult mai bătrână decât oricare din părinții fetei.

— De unde-ai știut? A întrebat-o tânărul.

Bătrânul a zâmbit către umărul femeii. Ca întotdeauna, purta ochelarii săi cu oglinzi:

— Pantalonii și cămașa îți erau proaspăt pătați cu nămolul fluviului care-i destul de aparte. Dar eu, una, cred că rătăciseși și prin Orașul Morților.

Yama a întrebat-o de ce credea asta.

— Pumnalul, dragule, i-a răspuns femeia.

Bătrânul s-a tras de bărbuța-i albă și sărăcăcioasă și-a adăugat:

— Mulți oameni poartă arme vechi, căci acestea sunt adesea mai puternice decât acelea care se fac în zilele noastre.

Yama a dat aprobator din cap, aducându-și aminte de pistolul energetic al doctorului Dismas.

— Oricum va fi fiind, pumnalul pe care l-ai purtat cu tine are o patină de rugină care sugerează că a zăcut nederanjat în vreun loc întunecos și uscat vreme de mulți, mulți ani. Poate că l-ai purtat de colo-colo fără să ai chef să-l cureți, numai că am impresia că nu ești atât de iresponsabil. Cred că l-ai găsit doar de puțină vreme și încă n-ai avut timp să-l cureți. Ai ajuns pe țărm și ai început să mergi prin Orașul Morților și, într-un anumit moment, ai găsit pumnalul într-un mormânt vechi.

— E din Epoca Răzvrătirii, dacă socot bine, a spus femeia. E un lucru plin de cruzime.

— Iar ea a uitat cu mult mai multe decât am știut eu, unul, vreodată, a spus bătrânul cu dragoste. Va trebui să-i înveți obiceiurile și hachițele, ori, altfel, te-ar putea ucide.

— Șșșt! A spus bătrâna, tăios. Nimic nu trebuie schimbat!

— Poate că nimic nici nu poate fi schimbat, a replicat bătrânul.

— Păi, atunci aș fi doar o mașină, iar mie, uneia, nu-mi place deloc gândul ăsta, a spus bătrâna.

— Măcar n-ar mai trebui să-ți faci griji. Numai că eu, unul, o să fiu cu luare-aminte. Nu mă lua în seamă, flăcăiaș! Mintea mea pribegeste mai nou, așa cum nevasta mea o să-ți aducă aminte cu orice ocazie, fără doar și poate.

Fuseseră căsătoriți îndelungă vreme. Amândoi erau îmbrăcați cu același soi de cămăși din mai multe straturi purtate peste pantaloni din lână și aveau aceleași gesturi, de parcă

dragostea ar fi fost un fel de joc de-a mima în care tot ce era mai bun în ambii participanți ajungea să se amestece, la grămadă. Își spuneau unul altuia Osric și Beatrice, dar Yama bănuia că acestea nu erau adevăratele lor nume. Amândoi aveau un aer de prudență șireată care sugera că îi ascundeau o mulțime de lucruri, deși tânărul simțea că Osric voia să-i spună mai multe decât i-ar fi fost permis să știe. Beatrice era severă cu soțul său, dar îi arăta lui Yama că e de partea lui cu afectuoase priviri fugare și, pe când fusese copleșit de febră, petrecuse ore-n șir umezindu-i fruntea cu cârpe ude îmbibate cu ulei de nard și hrănindu-l cu infuzii de miere și plante medicinale, cântându-i încetișor, de parc-ar fi fost copilul ei. În vreme ce Osric era gârbovit de vârsta înaintată, soția lui înaltă și zveltă se mișca asemenea unei tinere dansatoare.

Mai apoi, soțul și soția s-au așezat unul lângă altul pe polița de sub fereastra îngustă a cămăruței, privindu-l pe Yama cum își mănâncă blidul de porumb fiert. Era prima lui mâncare solidă de când se trezise. I-au spus că sunt membri ai Departamentului Custozilor Orașului Morților, un minister al serviciului civil care fusese desființat cu multe secole în urmă.

— Numai că străbunii mei au continuat să-și exercite funcțiile, dragule, a explicat Beatrice. Credeau că morții merită mai mult de la noi decât să-i abandonăm, pur și simplu, așa că au luptat împotriva dizolvării ministerului lor. A urmat un război de toată frumusețea. Desigur, acum suntem cu mult mai puțini. Mulți ar spune chiar că am dispărut cu totul cu multă vreme în urmă, asta dac-au auzit măcar vreodată de existența noastră, dar încă mai rămânem stăpâni pe poziții în câteva dintre cele mai importante părți ale orașului.

— Ai putea spune că eu sunt un membru onorific al ministerului, prin căsătorie, a adăugat Osric. Uite, ți-am curățat cuțitul.

Bătrânul a așezat cuțitul lung și curbat la piciorul patului. Yama s-a uitat la el și a descoperit că, deși îi salvase viața, se temea de pumnal; era de parcă Osric ar fi pus un șarpe viu la picioarele lui.

— L-am găsit într-un mormânt din stâncile de lângă fluviu, a spus.

— Atunci înseamnă c-a venit din altă parte, a conchis Osric și și-a pus un deget osos lângă nas.

Vârful degetului lipsea:

— Am folosit puțin oțet de vin alb pentru a îndepărta patina timpului de pe metal și o dată la zece zile sau cam pe-acolo s-ar cuveni să-l freci cu o cârpă pe care-ai muiat-o-n ulei mineral. Dar n-o să aibă nevoie să fie ascuțit și se va repara singur, în anumite limite, bineînțeles. A fost întipărit cu o copie a personalității stăpânului său anterior, dar l-am purificat de fantoma aceea. S-ar cuveni să te antrenezi cu el cât de des poți și să-l manevrezi cel puțin o dată pe zi, ca să ajungă să te cunoască.

— Osric...

— Trebuie să știe, i-a spus bătrânul soției sale. Nu face niciun rău asta. Mânuieste-l adesea, Yama. Cu cât îl mânuiеști mai mult, cu atât va ajunge să te cunoască mai bine. Și lasă-l în bătaia soarelui sau între locuri cu temperaturi diferite... e bine și să-l așezi cu vârful în foc. Altfel o să-și ia energia direct de la tine. A zăcut în întuneric vreme îndelungată - de aceea te-a îmbolnăvit când l-ai folosit. Aș zice c-a aparținut unui ofițer de cavalerie mort cu multe evuri în urmă. Aceste arme le-au fost distribuite celor care luptau în pădurile tropicale aflate la două mii de leghe în josul fluviului.

Yama a spus prosteste:

— Dar războiul a început abia acum patruzeci de ani.

— Acela a fost un alt război, dragule, a intervenit Beatrice.

— L-am găsit lângă fluviu. Într-un mormânt de acolo. Mi-am întins mâna în întuneric.

Yama și-a adus aminte cum cuțitul își revărsase propria strălucire nepământească când îl ridicase-n dreptul feței, cu uimire. Dar atunci când Lob îl luase de jos, se petrecuse lucrul acela oribil. Cuțitul era lucruri diferite pentru oameni diferiți.

Tânărul fusese adus la mare distanță de fluviu. Acesta era ultimul refugiu al ultimilor custozi ai Orașului Morților, aflat departe printre colinele de la poalele Munților Mărginimii. Până atunci nu-și dăduse seama de adevărata întindere a necropolei.

— Morții îi depășesc ca număr pe cei vii, i-a spus Osric, iar acesta a fost un loc de îngropăciune pentru Ys încă de pe când a fost construită Confluența. Cel puțin până la această cea din urmă decadentă epocă.

Yama a priceput că nu mai erau mulți custozi rămași în

momentul de față și că majoritatea celor rămași erau bătrâni. Acesta era un loc unde trecutul era mai puternic decât prezentul. Custozii Orașului Morților fuseseră cândva responsabili cu pregătirile și rânduielile pentru cei decedați pe care ei îi numeau „clienți”, și cu îngrijirea și menținerea mormintelor, cavourilor și monumentelor funerare, a plăcuțelor cu fotografiile și ipostazele morților. Fusese o sarcină solemnă și complexă. Spre exemplu, tânărul a aflat că existaseră patru metode de tratare a clienților: prin îngropare, inclusiv prin înhumare sau prin așezarea într-un cavou; prin incinerare, fie cu ajutorul focului, fie cu ajutorul acizilor; prin expunere la soare, fie într-un țarc sau ocol înălțat deasupra pământului, fie prin dezmembrare; și prin intermediul apei.

— Care, din câte înțeleg, e singura metodă folosită în zilele noastre, a spus Osric. Își are locul său, desigur, dar mulți mor la mare distanță de fluviu și, pe deasupra, multe comunități sunt prea aproape una de alta, astfel încât cadavrele celor din amonte otrăvesc apa celor aflați în josul râului față de ei. Gândește-te, numai, Yama. Mare parte a Confluenței e fie deșertică, fie muntoasă, înmormântarea în pământ e rară, căci și-așa e prea puțin sol pentru agricultură. Pentru miriade și miriade de zile, strămoșii noștri au construit cavouri pentru morții lor sau i-au ars pe ruguri, sau i-au dizolvat în cuve cu acid, sau i-au expus în soare frăților din aer. Construirea mormintelor necesită multă muncă și e potrivită doar pentru bogătași, căci cavourile prost clădite ale săracilor sunt adesea prădate de animalele sălbatice. Lemnul de foc se găsește în aceleași cantități insuficiente ca și pământul arabil, din aceleași motive, iar dizolvarea în acid e, de obicei, considerată neplăcută din punct de vedere estetic. Cu cât mai natural, așadar, în aceste circumstanțe, e să-l expui pe client văzduhului! Țsta e modul în care doresc să se scape de cadavrul meu, atunci când mi-o veni vremea. Beatrice mi-a promis-o deja. Lumea va lua sfârșit înainte să mor eu, desigur, dar cred că tot vor mai exista păsări...

— Ai uitat de conservare, a adăugat Beatrice, tăios. Întotdeauna o face, i-a spus ea lui Yama. Nu e de acord cu ea.

— Ah, dar n-am uitat câtuși de puțin. E doar o simplă variație a înmormântării. Fără un cavou, trupul conservat abia dacă-i nutreț pentru animale sau o simplă ciudățenie dintr-un

spectacol secundar.

— Unii sunt transformați în statui din piatră, a spus bătrâna. Se face asta mai ales prin expunerea clientului la o apă calcaroasă.

— Și-apoi ar mai fi mumificarea și deshidratarea, fie în vid, fie cu ajutorul catranului, fie cu al gheții.

Osric ținea socoteala variațiilor pe degete:

— Dar știi la fel de bine ca și mine că vreau să mă refer la cea mai obișnuită metodă și la cea mai decadentă. Vasăzică, acei clienți care au fost conservați cât mai erau încă în viață, în speranța unei renașteri fizice în epocile ce-au să vină. În loc de asta, tâlharii au deschis mormintele, au luat tot ce era de valoare și-au aruncat trupurile pentru ca animalele sălbatice să le devoreze sau le-au ars ca pe combustibil sau le-au băgat în pământ pe post de fertilizatori. Curajosul ofițer de cavalerie care ți-a mânuit cândva cuțitul în bătălie, tinere Yama, a fost, după toate probabilitățile, ars în vreun furnal pentru a topi aliajul demontat din propriu-i mormânt. Probabil că unul dintre jefuitorii de morminte a ridicat cuțitul și acesta l-a atacat. El l-a scăpat acolo unde l-ai găsit tu o eră mai târziu. Trăim în vremuri sărăcite. Îmi amintesc că mă jucam printre cavouri când eram copil, necăjind ipostazele care încă mai vorbeau în numele celor ce nu mai aveau nicio șansă de a reînvia. Asta-i o lecție despre nebunie. Doar Proteguitorii pot depăși și scăpa de timp. Nu știam pe atunci că ipostazele erau obligate să facă pe placul prostiei mele; tinerii sunt cruzi în mod inutil, căci n-au suficientă minte.

Beatrice și-a îndreptat spatele, și-a ridicat mâna și a recitat niște versuri:

— „Lăsați faima, după care toți aleargă-n cursul vieții lor, /Să dăinuie înscrisă pe-ale noastre neobrăzate morminte, /Și-apoi cinstiți-ne-n necinștea morții; /Când, în ciuda hrăpărețului timp devorator, /Strădania acestei suflări să cumpere-ar putea/Acea onoare ce va purifica al coasei sale ascuțit tăiș, /Și ne va face moștenitori ai vecilor din veci.”

Yama se gândi că strofa trebuie să fi fost din Purane, dar bătrâna a spus că era cu mult mai veche decât ele:

— Mai sunt mult prea puțini dintre noi care să-și mai amintească tot ceea ce ne-au lăsat moștenire morții, a spus ea, dar facem și noi tot ce putem, iar noi suntem o rasă cu

viață îndelungată.

Îndatoririle custozilor erau mult mai vaste decât doar pregătirea clienților lor și în următoarele două zile Yama a învățat despre îngrijirea cavourilor și conservarea artefactelor cu care fuseseră înmormântați clienții, fiecare dintre ei în conformitate cu obiceiurile și tradițiile seminției sale. Osric și Beatrice îl hrăneau cu supe din legume, rădăcini coapte și bame proaspete, suculente, cu porumb și fasole verde prăjite în aluaturi pufoase. Se înzdrăvenea și începuse să simtă o neostoită curiozitate. Nu-și rupsesese niciun oscior, dar coastele îi erau învinețite rău, iar mușchii spatelui și ai brațelor îi fuseseră întinși. De asemenea, avea nenumărate tăieturi pe jumătate vindecate pe membre și pe trunchi, iar febra îl lăsase tare slăbit, ca și cum cea mai mare parte a sângelui i-ar fi fost drenată.

Beatrice curățase cele mai rele dintre rănille sale și i-a explicat că praful de piatră care se incrustase în ele ar fi dus altfel la apariția cicatricelor. De îndată ce a fost în stare, Yama a început să se antreneze, folosind exercițiile pe care i le predase sergentul Rhodean. A exersat, de asemenea, și cu cuțitul, biruindu-și repulsia involuntară. Îl mânuia în fiecare zi, așa cum sugerase Osric, și altfel îl lăsa pe o policioară de sub fereastra îngustă, unde prindea razele soarelui de la amiază. La început, trebuia să se odihnească o oră și mai bine între fiecare set de exerciții, dar a mâncat cantități mari din mâncarea simplă a custozilor și a simțit, încet, încet, cum i se refac puterile. În cele din urmă, a ajuns în stare să urce scara în spirală care duce până în vârful piscului scobit.

Trebuia să se oprească și să se odihnească des, dar, în cele din urmă, a pășit afară, pe ușa unei colibioare, în aerul liber de sub un cer dureros de albastru. Aerul era limpede și rece, la fel de amețitor ca și vinul, după cel din încăperea închisă și înăbușitoare în care zăcuse atât de multă vreme.

Coliba era așezată la unul din capetele creștetului aceluia pisc care era atât de neted că ar fi putut, la fel de bine, să fi fost retezat de cineva care ar fi mânuit o lamă gigantică. Și probabil că asta și fusese, mai mult sau mai puțin, exact ceea ce se întâmplase, căci, în timpul construirii Confluenței, cu mult înainte ca Proteguitorii să abandoneze cele zece mii de seminții, fuseseră întrebuințate energii uriașe pentru a mișca

munți întregi și pentru a da formă unor peisaje cu aceeași ușurință cu care un grădinar ar aranja un strat de flori.

Creștetul plat al piscului nu era mai mare decât Marea Sală a casei-donjon și fusese împărțit în câmpuri mititele prin ziduri joase din stalactite. Acestea erau parcele cu dovlecei și cartofi-dulci, porumb și varză kale, mure și zmeură. Potecuțe șerpuiau printre aceste petice de pământ și se zărea și un sistem complicat de cisterne și canale de scurgere care asigura alimentarea constantă cu apă a culturilor. În celălalt capăt, Beatrice și Osric tocmai dădeau de mâncare porumbeilor care fâlfâiau în jurul unui porumbar cu un acoperiș-cupolă clădit din pietre nelegate între ele cu mortar.

Piscul se înălța la marginea unei culmi care șerpuia deasupra unei trecători atât de adânci, că fundul i se pierdea în umbră. Alte piscuri cu creștetele plane se ridicau de-a lungul acestei creste, cu fețele lor netede traforate de ferestre și balcoane. Morminte erau risipite pe marginile late tăiate în stânca albă a părților laterale, abrupte, ale strungii, clădiri uriașe cu ziduri văruițe, oarbe, sub acoperișuri povârnite din țiglă roșie care se înălțau în mijlocul peluzelor îngrijite și al crângurilor de copaci înalți. Dincolo de partea de departe a strungii, alte creste se înălțau, în trepte, spre ceruri, iar dincolo de cea mai îndepărtată coamă, piscurile Munților Mărginimii păreau să plutească libere, desprinse de pământ, deasupra nedeslușitelor grămezi albastre și purpurii, strălucind în lumina soarelui.

Yama și-a croit cu greu drum pe potecile șerpuitoare către micul petic de iarbă unde Beatrice și Osric împrăștiu grăunțe. Porumbeii s-au înălțat într-un vârtej de aripi albe în timp ce se apropia. Osric și-a ridicat mâna într-un salut și a spus:

— Aceasta este valea regilor primelor zile. Unii afirmă că Proteguitorii înșiși sunt îngropați aici, dar, dacă-i adevărat, poziția mormintelor lor ne e ascunsă.

— Trebuie să fie o grămadă de muncă să ai grijă de aceste morminte.

Lentilele-oglindă ale ochelarilor bătrânului au străfulgerat o rază de lumină spre Yama:

— Se întrețin singure, a adăugat vârstnicul, și există mecanisme care îi împiedică pe oameni să se apropie prea mult. Cândva era îndatorirea noastră să-i ținem pe oameni la

distanță pentru binele lor chiar, dar numai cei care cunosc acest loc mai vin acum pe-aici.

— Foarte puțini știu despre el, a adăugat Beatrice, și încă și mai puțini vin.

Femeia a întins un braț lung, costeliv. Un hulub s-a așezat imediat pe el, iar ea a tras pasărea la sânul său și i-a mângâiat capul cu un arătător osos până când aceasta a început să uguiască.

— Am fost adus cale lungă, n-am ce zice, a observat Yama.

Osric a încuviințat dând din cap. Bărbuța sa subțire a fost suflată de vânt într-o parte:

— Departamentul Custozilor Orașului Morților a întreținut cândva un oraș care se întindea de la acești munți până la fluviu, cale de-o zi de mers călare la galop și necruțând calul. Oricine-or fi fost cei care te-au adus aici au avut motivele lor bine întemeiate.

Beatrice și-a aruncat, brusc, violent, brațele în lături. Porumbelul s-a ridicat pe o pală de vânt și a început să se rotească sus, sus de tot, deasupra mozaicului de câmpuri mitite. A privit o clipă hulubul și apoi a spus:

— Cred că a venit vremea să-i arătăm lui Yama de ce a fost adus aici.

— Pentru început, mi-ar plăcea să aflu cine m-a adus, de fapt, la voi.

— Câtă vreme nu ai habar cine te-a salvat, nu există nicio obligație din partea ta, a spus Osric.

Yama a aprobat dând din cap, aducându-și aminte că, după ce el însuși îl salvase pe Caphis din capcană, măjarul spusese că viața sa va fi de-a pururea în grija băiatului, așa că a zis:

— Atunci, probabil că s-ar putea să aflu măcar împrejurările în care am fost salvat.

— Ceva a furat una dintre caprele noastre, a povestit Beatrice. Era pe unul dintre câmpurile aflate la mare distanță jos. Am plecat s-o căutăm și te-am găsit pe tine. Ar fi mai bine dac-ai vedea tu însuși de ce ai fost adus aici. Apoi vei înțelege. Deoarece ai urcat atât de sus, va trebui să coborî. Cred că ești suficient de puternic pentru asta de-acum.

Să coboare pe lunga scară spiralată a fost cu mult mai ușor decât s-o urce, dar Yama a simțit că, dacă n-ar fi fost el, Osric și Beatrice ar fi țopăit pe ele de mai mare dragul, deși era cu

atât de mult mai tânăr decât ei. Scările se terminau într-un balcon care încingea colțul de stâncă la jumătatea distanței dintre vârful și temelia acestuia. Un șir de intrări arcuite se deschideau din balcon în peretele de stâncă, iar Osric a dispărut de îndată într-una dintre ele. Yama ar fi vrut să-l urmeze, dar Beatrice i-a prins brațul și l-a călăuzit către o bancă din piatră așezată lângă parapetul jos al balconului. Lumina soarelui îmbibase piatra străveche; Yama îi era recunoscător pentru căldura sa.

— Cândva, eram cam o sută de mii, a început bătrâna, dar acum numărul nostru e redus foarte, foarte mult. Aceasta este cea mai veche parte din ceea ce încă mai este în grija noastră și va fi cea din urmă care se va prăbuși. În cele din urmă, însă, se va năruî negreșit. Întreaga Confluență se va năruî.

— Vorbești ca aceia care spun că războiul din centrul lumii ar putea fi războiul care va aduce sfârșitul tuturor lucrurilor, a intervenit Yama.

Sergentul Rhodean îi învățase pe Yama și pe Telmon bătăliile cele mai importante, zgâriind liniile armatelor și rutele lungilor lor marșuri în podeaua din argilă roșie a gymnasiumului.

— Când se poartă un război, toată lumea crede că acesta se va încheia cu o victorie care va aduce cu sine sfârșitul tuturor conflictelor, dar, într-un șir de evenimente, nu există nicio modalitate de a determina care dintre ele va fi cel din urmă, a spus Beatrice.

Tânărul a zis, cu hotărâre:

— Ereticii vor fi înfrânți, fiindcă pun sub semnul întrebării cuvântul Proteguitoților. Cei Vechi de Zile au reînviat mult din vechea tehnologie pe care adepții lor o folosesc acum împotriva noastră, numai că ei erau niște creaturi inferioare Proteguitoților, deoarece erau strămoșii îndepărtați ai acestora. Cum poate triumfa o creatură inferioară împotriva uneia mai mărețe?

— Uit adesea cât ești de tânăr, a spus Beatrice zâmbind. Încă mai ai speranță. Dar și Osric mai nădăjduiește încă, iar el este un înțelept. Nu că lumea nu se va sfârși, căci asta e sigur, ci că va sfârși cu bine. Marele Fluviu se împluținează zi de zi, și, în cele din urmă, toate cele de care se îngrijește poporul meu se vor împluțina.

— Cu tot respectul, poate că tu și soțul tău trăiți pentru

trecut, dar eu, unul, trăiesc pentru viitor.

Beatrice a zâmbit din nou:

— Ah, dar care viitor, mă întreb? Osric bănuiește că s-ar putea să existe mai mult de unul singur. În ceea ce ne privește, e datoria noastră să conservăm trecutul pentru a povățui și lumina viitorul, iar acest loc este cel unde trecutul e cel mai puternic. Există minuni îngropate aici care ar putea pune punct războiului într-o clipită dacă ar fi folosite de una din părți, sau care ar putea distruge întreaga Confluență, dacă ar fi folosite de ambele părți una împotriva celeilalte. Cei vii îi înmormântează pe morți și-și văd de viața lor, și uită. Noi ne aducem aminte. Mai presus de toate, aceasta este principala noastră îndatorire. Există arhivari în Ys care pretind că pot trasa semințiile Confluenței înapoi în trecut până la primii lor membri. Familia mea păstrează și protejează cavourile acelor strămoși, trupurile și bunurile lor. Arhivarii ar pretinde că, vezi Doamne, cuvintele sunt mai puternice decât fenomenele pe care le descriu și că numai și numai cuvintele dăinuie câtă vreme toate celelalte se prăpădesc, dar noi știm că și cuvintele se schimbă. Poveștile sunt mutabile și în orice poveste fiecare generație descoperă o lecție diferită și, cu fiecare istorisire, o poveste se transformă un pic până ce nu mai e deloc lucrul care fusese la începuturi. Regele care biruise împotriva eroului ce ar fi adus lumina mântuitoare lumii devine, după multe istorisiri ale poveștii, un erou care salvează lumea de pârjol, iar aducătorul de lumină se transformă-n diavol. Doar lucrurile rămân ceea ce sunt. Ele sunt ele însele. Cuvintele nu-s decât reprezentări ale lucrurilor, dar noi deținem lucrurile însele. Cu cât sunt ele mai puternice decât reprezentările lor!

Yama s-a gândit atunci la Edilul care investea cu atât de multă încredere obiectele pe care le păstrase pământul și a spus:

— Tata caută să înțeleagă trecutul cu ajutorul vestigiilor pe care acesta le lasă în urmă. Poate că nu poveștile sunt cele care se schimbă, ci trecutul însuși, căci tot ce mai viețuiește din el e înțelesul cu care noi investim ceea ce rămâne din el.

În spatele său, Osric a intervenit:

— Ai fost școlit de un arhivist. Asta este exact ceea ce-ar spune unul dintre șoarecii aceia de bibliotecă sprâncenați și-

ncrunțați și cu orbul găinilor pe deasupra, binecuvântați fie ei, cu toții și până la ultimul. Ei bine, trecutul e mult mai mult decât ai putea găsi în cărți. Asta e o lecție pe care a trebuit s-o învăț iarăși și iarăși, tinere. Tot ceea ce-i obișnuit și omenesc trece fără să lase vreo urmă sau vreo mărturie, și tot ceea ce rămâne sunt poveștile preoților și filosofilor, eroilor și regilor. Multe se mai spun despre altarele de piatră și sanctuarele templelor, dar absolut nimic despre mănăstirile unde se nășteau amanții și unde bârfeau amicii, și nici despre curțile unde se jucau copiii. Aceasta este lecția falsă a istoriei. Cu toate acestea, putem scruta scenele aleatorii ale trecutului și să ne întrebăm care le vor fi fiind semnificația și importanța. Asta este ceea ce ți-am adus.

Osric căra sub braț ceva plat, cu colțuri drepte, învelit într-o pânză albă pe care a dat-o la o parte cu un gest exagerat de teatral, scoțând la iveală un dreptunghi de piatră lăptoasă pe care l-a așezat într-un cerc de lumină solară de pe podeaua pardosită cu plăci de ceramică a balconului.

— Și tata colecționează aceste tăblițe cu imagini, a spus Yama, dar aceasta pare să fie goală.

— Probabil că le colecționa pentru vreo cercetare importantă, a spus Osric, dar îmi pare rău să aud, totuși, asta. Locul de odihnă ce li se cuvine nu e într-o colecție, ci în mormântul unde au fost instalate.

— M-am întrebat întotdeauna de ce au nevoie să absoarbă lumina soarelui pentru a funcționa, dacă, oricum, au fost îngropate adânc în beznă.

— Și mormintele absorb lumina soarelui, i-a explicat Osric, și o distribuie între componentele lor în conformitate cu nevoile acestora. Imaginile reacționează la căldura emanată de un corp viu și în beznă unui cavou ar fi activate de prezența oricărui privitor. În afara mormântului, fără sursa lor de energie obișnuită, au nevoie de lumina soarelui.

— Tăcere, bărbate, a intervenit Beatrice. Se deșteaptă. Privește, Yama, și învață. Asta e tot ce-ți putem arăta.

Culorile s-au amestecat și au alergat pe tabletă, părând să se învâртеască chiar sub suprafața acesteia. La început, erau șterse și informe, abia cu puțin mai mult decât niște simple pasteluri care pluteau în adâncimile lăptoase ale tăbliței, dar, treptat, au început să se înviioreze și să devină mai

strălucitoare, plutind împreună într-o neașteptată explozie argintie.

Pentru o clipă, Yama a crezut că tableta se transformase într-o oglindă care-i reflecta propriul chip nerăbdător. Dar, atunci când s-a aplecat deasupra ei, mai aproape, chipul din tăbliță s-a transformat de parc-ar fi fost pe punctul de a vorbi cu cineva de dincolo de rama imaginii, și a văzut că era chipul cuiva cu mult mai bătrân decât el, un bărbat cu riduri la colțurile ochilor și cu șanțuri de-o parte și de alta ale gurii. Dar forma ochilor și irisurile lor rotunde și albastre, precum și forma feței, pielea palidă și ciuful de păr negru sârmos – toate acestea era atât de asemănătoare cu ale sale, încât a strigat, cuprins de uimire.

Bărbatul din imagine vorbea de-acuma și, pe neașteptate, a zâmbit cuiva aflat dincolo de rama fotografiei, un zâmbet nerăbdător și sincer care l-a făcut pe Yama să-i tresalte inima-n piept. Bărbatul s-a întors cu spatele și perspectiva s-a schimbat, trecând dincolo de chipul lui, pentru a arăta cerul nopții. Fără doar și poate, nu era cerul Confluenței, căci era plin de stele, împrăștiate ca niște fărâme de diamante pe o catifea neagră. În centrul imaginii se vedea un vârtej înghețat de lumină roșie spălăcită și tânărul a văzut că stelele din jurul lui păreau să fie atrase în șiruri ce se convergeau, spre acest vârtej cărămiziu. Stelele lăsau dăre pe cer în timp ce perspectiva se schimba din nou cu viteză, și, pentru o clipă, aceasta s-a fixat pe un pâlc de țândări de lumină care atârnavă pe negrul pur al fundalului și apoi s-a stins.

Osric a înfășurat pânza albă de jur împrejurul tabletei. De îndată, Yama a vrut să smulgă la o parte lințoliul și să vadă cum imaginea înflorește din nou în tăbliță, a vrut să-și desfete ochii cu chipul străinului, străinul care era din seminția lui, a vrut să înțeleagă ce era cu cerurile straniei sub care stătuse cândva strămoșul său mort de mult. Sângele îi cânta în urechi.

Beatrice i-a înmănat un pătrat de pânză mărginită cu dantelă. O batistă. Abia atunci și-a dat tânărul seama că plângea.

— Acesta este locul unde se găsesc cele mai vechi morminte de pe Confluență, a spus Osric, dar imaginea e mai veche decât orice altceva de pe Confluență, căci e mai veche decât Confluența însăși. Ea reprezintă prima etapă a construirii Ochiului Proteguitorilor și înfățișează pământurile pe care au

pășit aceștia înainte de a cădea prin Ochi și de a dispărea în străfundurile trecutului îndepărtat sau în străfundurile viitorului îndepărtat, sau, poate, într-un cu totul și cu totul alt univers.

— Mi-ar plăcea să văd mormântul. Vreau să văd unde ai găsit imaginea.

— Departamentul Custozilor Orașului Morților a păstrat vreme îndelungată această imagine, i-a spus bătrânul, și, dacă se va fi odihnit cândva într-un mormânt, atunci asta s-a întâmplat cu atât de multă vreme în urmă, că toate însemnările despre acesta s-au pierdut. Seminția ta a pășit pe Confluență la începuturile ei, iar acum merge din nou pe ea.

— Asta-i a doua oară când cineva face aluzii că aş avea un destin misterios, dar nimeni nu vrea să-mi explice de ce sau care va fi fiind acesta, a spus tânărul.

Beatrice i-a zis soțului său:

— O să-l descopere cât de curând. Nu se cuvine să-i spunem mai mult.

Osric s-a tras de bărbuță:

— Nu știi chiar tot. Ce-a zis omul din imagine, spre exemplu, sau ce se ascunde dincolo de locul unde se sfârșește fluviul. Am încercat să-mi amintesc din nou totul, dar nu pot!

Beatrice a luat mâna soțului său în mâinile sale și i-a spus lui Yama:

— A fost rănit și uneori se zăpăcește și nu mai știe ce e posibil să se fi întâmplat și ce s-a întâmplat de fapt. Să-ți aduci aminte de tăbliță. E importantă.

— Știu mai puține decât voi, a spus Yama. Lasă-mă să văd din nou tableta. Poate că e acolo ceva...

— Dragule, poate că destinul tău e să-ți descoperi trecutul. Doar cunoscând trecutul te poți cunoaște pe tine însuși.

Yama a zâmbit, căci acesta fusese exact mottoul cu care Zakiel obișnuia să-și justifice lungile sale lecții. I se părea că bibliotecarii și custozii morților erau atât de asemănători, încât își amplificau măruntele deosebiri, transformându-le într-o rivalitate pe viață și pe moarte, exact așa cum frații se sfădesc pe nimicuri doar pentru a-și afirma individualitatea.

— Ai văzut tot ce-ți putem arăta, Yama, a spus Osric. Am conservat trecutul pe cât de bine am putut, dar nu pretindem c-am înțelege tot ceea ce păstrăm.

Tânărul a spus protocolar:

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați arătat această minunăție.

Dar în sinea lui se gândea că aceasta nu făcea altceva decât să demonstreze că alții asemenea lui trăiseră cu multă vreme în urmă – el, unul, era mai preocupat să descopere dacă mai trăiau în prezent. De bună seamă că mai trăiau – el însuși era o dovadă a acestui lucru –, dar unde, oare? Ce descoperise doctorul Dismas în arhivele propriului său minister?

Beatrice s-a ridicat în picioare cu o mișcare grațioasă, fluidă:

— Nu mai poți rămâne, Yama. Tu ești un catalizator și schimbarea e mai periculoasă aici decât oriunde altundeva.

— Dacă-ai vrea să-mi arătați calea, aș pleca de îndată acasă, a spus tânărul.

O spusese fără prea mari nădejdi, căci era convins că acei doi custozi îl țineau prizonier. Dar bătrâna a zâmbit și a spus:

— O să fac ceva mai bun decât doar să-ți arăt drumul. Te voi duce direct acasă.

Osric a intervenit:

— Ești mai puternic decât erai când ai ajuns aici, dar cred că nu ești pe cât de puternic ai putea deveni. Las-o pe nevasta mea să te ajute, Yama. Și să-ți aduci aminte de noi. Am slujit pe cât de bine am putut și simt c-am slujit bine. Când îți vei descoperi adevăratul țel, să-ți aduci aminte de noi.

— Nu-l împovăra pe sărmanul băiat, bărbate! A spus Beatrice. E mult prea tânăr. E prea devreme.

— Cred că e suficient de bătrân pentru a ști ce vrea. Să-ți aduci aminte că suntem prietenii tăi, Yama.

Tânărul a făcut o plecăciune, așa cum îl învățase Edilul, și s-a răsucit pentru a o urma pe Beatrice, lăsându-l pe soțul ei scăldat în lumină, cu chipul pustiit devenit de nepătruns din cauza lentilelor cu oglinzi ale ochelarilor, cu crestele muntoase netrecute pe vreo hartă, înrămate parcă de pilaștrii din spatele lui și cu tableta cu imagini, înfășurată în pânză albă, pe genunchi.

Beatrice l-a condus pe Yama de-a lungul unei scări elicoidale cu multe trepte și prin încăperi unde mașini mari cât casele stăteau pe jumătate îngropate în podeaua de piatră. Dincolo de ele erau gurile largi, circulare, ale gropilor în care tuburi lungi și înguste, făcute dintr-un metal limpede precum sticla, se prăbușeau în pâcle albe la o leghe și mai bine dedesubt.

Fulgere colosale, lente, scăpărau și se ondulau în aceste tuburi transparente. Prin tălpile pantofilor săi, Yama simțea o vibrație slabă, un puls mai adânc decât sunetul.

Ar fi adăstat să examineze mai pe îndelete mașinile, dar Beatrice îl tot zorea pe lângă ele, și l-a condus pe un hol lung cu ziduri negre din pietre din chila lumii, luminat de globuri de foc alb care se învâteau sub înaltul tavan boltit. Părți din podea erau transparente și tânărul zări, tulbure, mașini uriașe care stăteau ghemuite în încăperi aflate departe, în jos, sub tălpile sale.

— Nu mai căska gura! I-a cerut Beatrice. N-ai vrea să le trezești înainte să le vină vremea.

Multe coridorașe înguste se desprindeau din holul principal. Bătrâna l-a călăuzit pe Yama de-a lungul unuia dintre ele, până într-o cămăruță care, odată ce ușa i-a fost închisă, a început să bâzâie și să vibreze. Pentru o clipă, Yama s-a simțit ca și cum tocmai ar fi pășit peste marginea unei stânci, așa că și-a încheștat mâna pe balustrada care mergea de jur împrejurul pereților curbați ai încăperii.

— Cădem prin chila Confluenței, i-a explicat Beatrice. Majoritatea oamenilor trăiesc la suprafață în zilele noastre, dar, în vremurile străvechi, suprafața era doar locul unde veneau să se joace și să se întâlnească, în vreme ce locuințele și locurile unde munciau se aflau sub pământ. Acesta este unul dintre vechile drumuri. O să te aducă înapoi în Aeolis în mai puțin de o oră.

— Aceste drumuri există peste tot?

— Cândva, existau. Nu mai este așa. Noi am menținut vreo câteva sub Orașul Morților, dar mult mai multe nu mai funcționează de mult și, dincolo de limitele jurisdicției noastre, lucrurile stau încă și mai prost. Totul decade, în cele din urmă. Până și universul va fi înghițit în sine, într-o bună zi.

— Puranele spun că de aceea Proteguitorii au zburat în Ochi. Dar, dacă universul nu va lua sfârșit curând, atunci, cu siguranță, nu de aceea au plecat. Zakiel n-a putut niciodată să explice paradoxul ăsta. El spune că nu e de nasul meu să pun sub semnul întrebării Puranele.

Beatrice a izbucnit în râs. Era ca zăngănitul unor clopoței vechi, fragili:

— Tipic pentru un bibliotecar! Dar adevărul e că Puranele

conțin multe enigme și nu-i niciun rău în a recunoaște că nu toate răspunsurile lor sunt evidente. Poate că ele nici măcar nu mai sunt comprehensibile pentru mințile noastre înguste, dar un bibliotecar nu va admite niciodată că oricare dintre textele aflate sub supravegherea sa e impenetrabil. El e musai să fie stăpânul tuturor și se rușinează să-și recunoască orice posibilă eroare.

— Tăblița înfățișa crearea Ochiului. Există o sura în Purane, cea de-a patruzeci și treia sură, cred, care spune că Proteguitorii au făcut stelele să se prăbușească laolaltă, până când lumina lor a devenit prea grea pentru a mai putea scăpa.

— Probabil. Sunt multe lucruri pe care nu le știm despre trecut, Yama. Unii au spus că Proteguitorii ne-au așezat aici pentru propria lor distracție, așa cum anumite seminții țin păsări în colivii pentru amuzament, dar eu, una, n-o să repet o asemenea erezie. Toți cei care credeau în ea sunt, în siguranță, morți de multă vreme, dar asta încă mai e un gând periculos.

— Poate pentru că-i adevărat sau pentru că va fi conținând un grăunte de adevăr.

Beatrice l-a privit cu ochii ei strălucitori. Era cu un cap mai înaltă decât el:

— Să nu te lași cuprins de amărăciune, Yama. O să găsești ceea ce cauți, deși s-ar putea să nu fie acolo unde te așteptai. Ah, aproape c-am ajuns.

Cămăruța s-a cutremurat cu violență. Tânărul a căzut în genunchi. Podeaua era căptușită cu un soi de parchet acoperit c-un material artificial la fel de lucios și de subțire ca satinul.

Beatrice a deschis ușa și Yama a urmat-o într-o încăpere foarte lungă care fusese săpată în stâncă. Tavanul ei aflat la mare înălțime era susținut de o pădure de pilaștri zvelți și o lumină pală cădea prin ferestre înguste ca niște fante tăiate în acoperiș. Fusese cândva atelierul unui pietrar, iar bătrâna l-a condus pe tânăr împrejurul unor sculpturi pe jumătate terminate și al unor bancuri de lucru pe care erau împrăștiate unelte, toate abandonate cu un ev în urmă și învelite de un strat gros de praf. La ușă, ea a scos o glugă dintr-un material negru și i-a spus că trebuie să-l lege la ochi:

— Suntem un neam secretos, fiindcă nici n-ar trebui să existăm. Ministerul nostru a fost desființat cu multă vreme în

urmă, iar noi supraviețuim doar pentru că știm de minune să ne pitim.

— Înțeleg. Tata...

— Nu ne temem c-am putea fi descoperiți, Yama, dar am stat ascunși atât de mult timp, că informațiile despre locul unde ne aflăm sunt valoroase pentru anumiți oameni. Nu vreau să-ți cer să porți o asemenea povară. Te-ar expune unui pericol inutil. Dacă vei avea nevoie să ne găsești din nou, o vei face. Cred că măcar atâta lucru îți pot promite fără grijă. În schimb, îmi vei promite și tu că nu vei sufla o vorbă despre noi Edilului?

— Va dori să știe unde am fost.

— Ai fost bolnav. Ți-ai revenit și te-ai întors. Poate c-ai fost îngrijit de unul dintre triburile de pe coline. Edilul va fi atât de mulțumit să te vadă, încât nu te va lua prea minuțios la întrebări. Promiți?

— Câtă vreme nu va trebui să-l mint. Cred că m-am săturat de minciuni.

Beatrice a fost bucuroasă să audă asta:

— Ai fost cinstit de la bun început, dragule. Spune-i Edilului cât de mult adevăr îi va face bine să audă, și nimic în plus. Acum, vino cu mine.

Orbit de țesătura grea și moale, Yama a luat-o pe bătrână de mână ei caldă, cu oase fine, și a îngăduit să fie din nou condus. Au mers cale lungă. El avea încredere în această bătrână stranie și se gândea la bărbatul din seminția lui mort de-un car de ani.

În cele din urmă, ea i-a spus să stea nemișcat. Ceva rece și greu i-a fost plasat în mână dreaptă. După un moment de liniște, Yama a ridicat gluga și a văzut că se găsea într-un coridor întunecos cu ziduri din blocuri de piatră sfărâmate și cu rădăcini vâjnoase de copaci înfipite printre șirurile lor. O pată de lumină se revărsa prin cadrul îngust al unei uși aflate la capătul unei scări ale cărei trepte de piatră erau roase în centru. Ținea în mână străvechiul cuțit din metal pe care-l găsisese în mormântul de la malul fluviului – sau care-l găsisese pe el. Un chiot de scântei albastre au lucit brusc pe marginea exterioară a tășului și s-au stins apoi cu un sfârâit, una câte una.

Yama s-a uitat de jur împrejur după Beatrice și i s-a părut că

zărește un petic de alb zburând după un colț al coridorului pe care tocmai venise. Dar, atunci când a alergat după el, a dat doar peste un zid de piatră care-i bara trecerea. S-a întors înapoi către lumină. Locul acesta îi era familiar, dar nu l-a recunoscut cu adevărat până când nu a urcat scara și nu a pășit afară, printre ruinele din grădina Edilului, acolo unde casa-donjon se deslușea dincolo de pâlcurile de rododendroni de un verde-închis.

PREFECTUL CORIN

Lob și hangiul Casei Felinarelor-Fantomă au fost arestați înainte ca Yama să-și fi terminat măcar de spus povestea Edilului și în ziua următoare au fost judecați și condamnați la moarte pentru răpire și sabotaj. Edilul a emis, de asemenea, un mandat de arestare pe numele doctorului Dismas, deși i-a mărturisit tânărului că nu se aștepta să-l vadă pe apotecar prea curând.

Deși i-a luat mult timp să-și explice aventurile, Yama nu a spus chiar toată povestea. A tăinuit partea despre Enobarbus, pentru că ajunsese să creadă că tânărul erou de război fusese, cumva, prins în farmecele doctorului Dismas. Și-a ținut, de asemenea, și promisiunea pe care i-o făcuse lui Beatrice, și a zis că, după ce scăpase din schif și fusese ajutat să ajungă la mal de unul dintre măjari, căzuse grav bolnav după ce fusese atacat de Lob și de Lud în mijlocul cavourilor jefuite ale Cartierului Tăcut și că nu fusese în stare să se întoarcă la casa-donjon până când nu se întremase. Nu era tot adevărul, dar Edilul nu l-a interogat mai în amănunt.

Lui Yama nu i s-a îngăduit să asiste la proces și nici nu i s-a permis să părăsească grădina casei-donjon, deși tare mult și-ar mai fi dorit s-o vadă pe Derev. Edilul i-a spus că era cu mult prea periculos. Familiile lui Lob și hangiului urmau să caute să se răzbune, iar orașul încă mai era pe buza prăpastiei după răzmerițele care urmaseră după asediul eșuat al turnului doctorului Dismas. Yama a încercat să ia legătura cu Derev folosind limbajul oglinzilor, dar, cu toate că a semnalizat cea mai mare parte a după-amiezii, nu s-a zărit nicio scânteie de răspuns dinspre apartamentele pe care tatăl fetei le construise deasupra antrepozitului său aflat pe vechea faleză a orașului. Cu inima cătrănită, Yama a plecat să-și pledeze

cauza în fața sergentului Rhodean, dar acesta a refuzat să-i asigure o escortă:

— Și n-ai voie sub nicio formă să zăpăcești câinii de pază și nici să te furișezi pe-afară de capul tău, i-a spus sergentul Rhodean. Oh, da, știu totul despre șmecheria aia, flăcăiaș. Dar, vezi tu, nu te poți baza pe șmecherii să te ferească de necazuri. În loc de asta, e mult mai posibil să te bage în bucluc. N-o să risc acum să-mi fie rănit vreun om numai ca să te salveze pe tine de propria ta prostie și gândește-te numai cum ar arăta să te ducem acolo în mijlocul unei decade de soldați înarmați. O să iști o nouă răzmeriță. Oamenii mei deja au petrecut mult prea mult timp căutându-te prin Orașul Morților când te-ai pierdut și-o să fie ocupați până peste cap în vreo câteva zile. Ministerul trimite un funcționar să se ocupe de prizonieri, dar niciun soldat în plus. Asta-i pură prostie din partea lor, dacă mă-ntrebi pe mine, iar eu sunt cel care va fi învinovățit dacă ceva n-o să meargă cum trebuie.

Sergentul Rhodean era tare îngrijorat din cauza asta. În timp ce vorbea, se învârtea într-un cerc strâns pe podeaua din argilă roșie a gymnasiumului. Era un bărbătuș solid, mic de statură, aproape la fel de lat pe cât era de înalt, așa cum îi plăcea adesea să spună. Ca de obicei, tunica cenușie și pantalonii albaștri îi erau călcați perfect, cizmele negre înalte până la genunchi îi erau lustruite oglindă, iar scalpul craniului său gros și cu striatii proeminente era tuns scurt, scurt de tot, și lustruit cu ulei. Călca mai apăsător pe piciorul drept și nu mai avea degetul mare și arătătorul mâinii drepte. Fusesse garda de corp a Edilului cu mult înainte ca întreaga gospodărie să fi fost exilată din Palatul Memoriei Poporului și își aniversase cea de-a o sută zi de naștere în urmă cu doi ani. Trăia simplu cu nevasta lui care întotdeauna încerca să-l îndoape pe Yama pentru că, spunea ea, băiatul avea nevoie să mai pună niscai mușchi pe oasele lui lungi. Cei doi aveau două fete măritate, șase fii plecați să lupte cu ereticii și încă doi care fuseseră deja uciși în război; sergentul Rhodean jelise moartea lui Telmon cu aproape aceeași amărăciune ca și Yama și Edilul însuși.

Sergentul s-a oprit brusc din mersul său, l-a privit pe Yama de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară-n viața lui și a spus:

— Văd că porți cuțitul ăla pe care l-ai găsit. Ia să ne uităm un pic la el.

Yama își făcuse obiceiul de a-și atârna sabia la cingătoare de un laț din piele, cu tăișul prins strâns de coapsă cu o panglică roșie pe care acum a desfăcut-o. A desprins apoi bucla și a întins cuțitul, iar sergentul Rhodean și-a pus ochelarii săi cu lentile groase, care-i măreau enorm ochii galbeni, și a cercetat cu atenție arma pentru mult timp. În cele din urmă, a suflat, gânditor, aer printre firele mustății sale pe oală și-a spus:

— E o armă veche și simțitoare, sau, cel puțin, parțial simțitoare. Probabil la fel de deșteaptă ca unul dintre câinii de pază. E-o idee bună s-o porți de colo-colo cu tine. O să formeze o legătură cu tine. Ai spus că te-ai îmbolnăvit după ce ai folosit-o?

— A emanat o lumină albastră și, atunci când Lob a ridicat-o de jos, s-a transformat în ceva oribil.

— Ei bine, flăcăiaș, să știi că trebuie și ea să-și ia de undeva energia pentru șmecherii ca asta, în special după tot timpul ăla petrecut în beznă. Așa că și-a luat-o de la tine.

— Am lăsat-o la soare, a spus tânărul.

— Așa ai făcut? A spus sergentul Rhodean și i-a aruncat lui Yama o privire șireată. Păi, atunci, nu-ți mai pot spune mare lucru în plus. Cu ce-ai curățat-o? Cu oțet alb? Presupun că-i la fel de bun ca orice altceva. Ei bine, ia să te vedem cum faci câteva fente cu ea. Asta o să te-mpiedice să mai tot clocești gânduri negre despre marea și adevărata ta iubire.

În ora care a urmat, sergentul Rhodean l-a învățat pe Yama cum să-și folosească în cel mai bun mod posibil arma împotriva unei varietăți de dușmani imaginari. Tânărul a descoperit că exercițiile au început să-i facă plăcere și i-a părut rău când ostașul le-a pus punct. Petrecuse multe ore fericite în gymnasium, în mirosurile sale amestecate de lut și sudoare veche și alcool pentru frecții, în lumina sa slabă, ca pe fundul mării, filtrată prin ferestrele colorate-n verde și aflate sus, sus de tot, pe pereții văruiți, în sala cu saltelele sale verzi de cauciuc pentru lupte răsucite asemenea coconilor lepădați ai unor omizi gigantice și cu rastelul din bare paralele, cu casetele deschise pline de săbii și cuțite, lănci și bastoane vătuite, cu țințele din paie pentru exercițiile de tras cu arcul îngrămădite în spatele caprei de gimnastică,

cu busturile din lemn bumbăcite ale manechinelor înclinate de ale căror cadre erau spânzurate bucăți de plastic și rășină și armuri de metal.

— O să mai exersăm nițel și mâine, flăcăiaș, i-a spus ostașul în cele din urmă. Trebuie să mai lucrezi la lovitura pe care-o dai cu reverul. Țintești prea jos, la pânțele, în loc să ochești spre piept, și orice adversar care face măcar vreo două parale o să-și dea seama de asta într-o clipită. Desigur, un cuțit ca ăsta a fost menit să fie folosit de aproape de către un călăreț înconjurat de dușmani, iar tu ai face mai bine să cari după tine o sabie lungă sau un revolver atunci când te fâțâi prin oraș. E posibil, totodată, ca o armă veche precum aceasta să fie chiar interzisă. Dar acum trebuie să fac instrucția cu oamenii mei. Funcționarul sosește mâine și presupun că tatăl tău o să vrea să-i asigure o gardă de onoare.

Dar funcționarul trimis din Ys pentru a superviza execuțiile s-a strecurat neanunțat în casa-donjon în dimineața următoare, și Yama l-a zărit pentru prima oară după-amiaza, atunci când Edilul a trimis după el pentru a participa la o audiență.

— Orășenii deja cred că ai mâinile pătate cu sânge, a spus Edilul. Nu vreau să mai asist la nicio încăierare. Așa că am luat o decizie.

Yama a simțit că-i tresaltă inima-n piept, deși știa deja că acela nu era un interviu oarecare. Fusesse escortat până la camera de recepție a tatălui său de unul dintre soldații din garda casei care acum stătea în poziție de drepti în fața înaltelor uși duble, strălucitor în cămașa sa de zale, cu coiful său lucios și pantalonii săi colanți stacojii, cu lancea odihnindu-i-se în poziția pe care-ar fi adoptat-o la o defilare.

Yama s-a cocoțat pe un scaun inconfortabil, rotunjit și fără spătar aflat în fața estradei centrale pe care se afla jilțul cu baldachin al Edilului. Acesta însă nu stătea jos la locul său, ci se plimba de colo-colo, cuprins de neliniște. Era îmbrăcat într-o tunică brodată cu fir de aur și argint, iar roba cu blană de samur care era veșmântul funcției sale era atârnată într-un cuier aflat lângă jilț.

În încăpere se afla și o a patra persoană, care stătea în picioare, în umbră, lângă ușa privată ce ducea, printr-o scăriță, către camerele Edilului. Era funcționarul care fusesse trimis din Ys pentru a supraveghea execuțiile. Yama l-a privit

cu colțul ochiului. Era un bărbat înalt, zvelt, din seminția Edilului, cu capul gol și înveșmântat într-o tunică simplă din țesătură făcută-n casă și în colanți cenușii. O blană neagră, tunsă scurt, îi acoperea capul și fața, cu o dungă lată, albă, ca semnul unui viezure, pe partea stângă a chipului său.

Micul dejun îi fusese adus lui Yama în camera sa în dimineața aceea, iar aceasta era prima ocazie pe care o avea de a-l studia pe străin. Auzise el, ce-i drept, de la ajutoarele de la grajd, că funcționarul debarcase dintr-un lugher obișnuit, înarmat doar cu un toiag rezistent cu vârf de fier și cu nimic mai mult decât o pătură răsucită-n spate, dar Edilul se prosternase la picioarele bărbatului de parc-acesta ar fi fost vreun Arhiereu ce s-ar fi înălțat din arhive.

— Nu cred că se aștepta să vină cineva aflat chiar atât de sus în ierarhia Comitetului pentru Siguranța Publică, spusese Torin, supraveghetorul.

Dar funcționarul nu arăta deloc ca un călău sau ca vreun om de vază. Ar fi putut fi oricare dintre miile de scribi ordinari care-și mânuiau tocurile în chiliile lor din Palatul Memoriei Poporului și pe care era la fel de greu să-i deosebești unul de altul ca și pe furnici.

Edilul stătea în picioare în fața uneia dintre cele patru mari tapiserii care decorau încăperea pătrată și cu tavanul înalt. Aceasta înfățișa însămânțarea Confluenței. Plante și animale plouau dintr-o vâlvătaie de lumină spre o câmpie goală traversată de meandre argintii de apă. Păsări se avântau prin aer și grupuri mici de bărbați și femei despuiați din diferite seminții stăteau pe poloage de nori, cu mâinile acoperindu-le, cast, organele genitale și sânii.

Lui Yama îi plăcuse dintotdeauna tapiseria asta, dar acum, că vorbea cu custozii Orașului Morților, știa că era o mare minciună. De când se întorsese, tot ce se afla în casa-donjon părea să se fi schimbat. Casa însăși părea mai mică, grădinile, îngrămădite și neîngrijite, oamenii, preocupați doar de chestii mărunte, cu spinările atât de încovoiate de truda zilnică, încât, asemenea țăranilor care plantează un câmp cu orez, nu mai reușeau nici măcar să zărească mărețele evenimente ale lumii care se precipitau deasupra capetelor lor.

În cele din urmă, Edilul s-a întors și a spus:

— Planul meu a fost dintotdeauna să te dau în ucenicie în

propriul meu minister, Yama, și nu m-am răzgândit. Ești, probabil, un pic prea tânăr pentru a-ți începe ucenicia așa cum se cuvine, dar am mari nădejdi în ceea ce te privește. Zakiel spune că ești cel mai bun învățăcel pe care l-a cunoscut vreodată, iar sergentul Rhodan crede că, în vreo câțiva ani, vei fi în stare să-l înfrângi în ceea ce privește trasul cu arcul și scrima, deși adaugă mereu că încă mai trebuie să acorzi atenție călăriei. Îți cunosc hotărârea și ambiția, Yama. Cred că vei deveni o mare forță a departamentului. Nu ești din seminția mea, dar ești și vei fi pururea fiul meu. Mi-aș fi dorit să mai fi stat aici până ce ai fi fost suficient de vârstnic pentru a fi inițiat pe deplin ca ucenic, dar îmi este limpede că, dacă vei mai rămâne aici, vei fi în mare pericol.

— Nu mă tem de nimeni din Aeolis!

Dar protestul tânărului era doar o formalitate. Era deja emoționat de perspectiva de a-și lua călcâiele la spinare și de a părăsi fără pic de părere de rău orașul ăsta adormit și corupt. În Ys existau arhive care consemnau fapte ce mergeau în trecut până la întemeierea Confluenței. Asta îi zisese și Beatrice. Ea și Osric îi arătaseră o tăbliță care înfățișa portretul unui strămoș din seminția lui; în Ys, ar putea afla cine fusese acel bărbat. Poate că existau chiar oameni din neamul lui acolo! Orice era posibil. În fond, cu siguranță că el însuși provenea din Ys de fapt și că fusese purtat în josul fluviului de curenți. Fie și numai pentru acest singur motiv și s-ar fi dus cu dragă inimă în Ys, deși, mai mult decât oricând, știa că nu putea sluji ca funcționar. Numai că nu putea să-i spună una ca asta tatălui său, desigur, și-l ardea la inimă ca un cărbune aprins că nu putea s-o facă.

— Sunt mândru că poți spune cu o asemenea convingere că ești neînfricat, fiule, și cred că tu, unul, chiar susții asta cu tărie, a spus Edilul. Dar nu-ți poți petrece toată viața privind peste umăr și temându-te încontinuu, Yama, și, dacă rămâi aici, asta este exact ceea ce va trebui să faci. Într-o bună zi, mai devreme sau mai târziu, frații lui Lob și-ai lui Lud vor căuta să-și satisfacă nevoia de răzbunare. Faptul că sunt fiii Conetabilului din Aeolis face ca acest lucru să fie mai probabil, nu mai improbabil, pentru că, dacă oricare dintre ei te va ucide, asta nu doar că va satisface setea de răzbunare a familiei lor, ci va fi, totodată, un triumf în fața tatălui lor și în

ciuda acestuia. Oricum ar fi, mie, unuia, nu de târgoveți îmi e teamă. Doctorul Dismas și-a luat tălpășița, dar ar putea încerca să-și redeștepte la viață complotul sau ar putea să-și vândă informațiile altora. În Aeolis ești un lucru de toată minunea, în Ys, care este sorgintea tuturor minunățiilor lumii, mult mai puțin. Aici, am comanda doar asupra a treizeci de soldați, acolo te vei afla în însăși inima departamentului.

— Când voi pleca?

Edilul și-a încleștat mâinile și și-a plecat capul. Era un gest de o deosebită supușenie.

— Vei pleca împreună cu Prefectul Corin, după ce domnia sa își va fi încheiat treburile aici.

Bărbatul din umbră i-a susținut privirea lui Yama:

— În astfel de cazuri, a spus el cu o voce blândă, melodioasă, nu e recomandabil să zăbovești odată ce sarcina a fost dusă la îndeplinire. Voi pleca mâine.

Nu, funcționarul, Prefectul Corin, nu arăta deloc ca un călău, dar îi vizitase deja pe Lob și pe proprietarul tavernei care, de la proces, fuseseră deținuți în celulele subterane ale casei-donjon. Cei doi aveau să fie arși pe rug în seara aceea, dincolo de zidurile orașului, iar cenușa lor urma să fie împrăștiată în cele patru vânturi, astfel încât familiile lor să nu aibă nici măcar o părticică din ei ca aducere-aminte, iar sufletele lor să nu-și găsească în veci pacea până în ziua când Proteguitorii îi vor deștepta pe cei morți, atunci când universul se va sfârși. Sergentul Rhodan făcuse zilnic instrucție cu oamenii lui încă de la proces. Dacă ar fi apărut vreun necaz, nu se putea baza pe Conetabil și pe garda orașului pentru a obține ajutor. Fiecare armură fusese lustruită și fiecare armă curățată și ascuțită. Deoarece furgonul cu aburi fusese distrus în timpul asediului asupra turnului doctorului Dismas, o căruță obișnuită fusese rechiziționată pentru a-i transporta pe condamnați de la casa-donjon către locul execuției. Fusese vopsită-n alb, osiile îi fuseseră unse și roțile echilibrate, iar cei doi boi care urmau s-o tragă fuseseră țesălați până ce pieile le străluceau. Întreaga casă-donjon fusese cuprinsă de agitație din cauza întregii tărășenii, dar, de îndată ce sosise, Prefectul Corin devenise centrul său liniștit.

Edilul a adăugat:

— Totul se-ntâmplă tare brusc, știu, dar o să vin să te văd în

Ys de îndată ce voi putea fi sigur că pe-aici nu vor mai fi niciun fel de probleme. Între timp, nădăduiesc că-ți vei aduce aminte de mine cu afecțiune.

— Tată, ai făcut mai multe pentru mine decât aş putea ajunge vreodată să merit.

Era o declarație ceremonioasă și suna de-a dreptul plat și răsuflat, dar Yama a simțit chiar în clipa aceea un neașteptat elan de afecțiune pentru Edil și l-ar fi îmbrățișat dacă nu i-ar fi privit Prefectul Corin.

Edilul s-a întors pe călcâie pentru a studia din nou tapiseria. Poate că Prefectul Corin îl făcuse și pe el să nu se simtă în largul său. În cele din urmă, a spus:

— Firește, firește! Ești fiul meu, Yama. Nu mai puțin decât Telmon.

Prefectul Corin și-a dres glasul, un sunet înfundat în camera mare, dar tatăl și fiul s-au întors pentru a se holba la el de parc-ar fi tras c-un pistol către tavanul pictat:

— Îmi cer iertare, a zis bărbatul, dar a sosit vremea pentru spovedania prizonierilor.

Cu două ore înainte de lăsarea întunericului, Părintele Quine, preotul templului din Aeolis, a venit pe drumul șerpuit dinspre oraș spre casa-donjon, în strania sa sutană portocalie, desculț și cu capul gol. Era acompaniat de Ananda, care căra un vas cu mir. Edilul i-a întâmpinat în mod ceremonios și i-a însoțit până la celulele subterane unde urmau să asculte spovedaniile de pe urmă ale prizonierilor.

Din nou, Yama nu avea niciun rol de jucat în această ceremonie. A stat într-un colțisor al uriașului șemineu din bucătărie, dar și aceasta se schimbase. Deja nu mai era inclus în freamătul și zeflemelele cuhniei. Ajutoarele de cuhnari și băieții buni la toate, precum și cei trei bucătari răspundeau plini de politețe spuselor lui, dar ținuta lor era una supusă. Voia să le spună că el e tot Yama, băiatul care se luase la trântă cu majoritatea băieților buni la toate, care primise palme după ceafă de la bucătari când încercase să fure mâncare și care fusese în mod voit obraznic cu ajutoarele de cuhnari pentru a le face să fugă după el. Doar că nu mai era deloc acel băiat de-acuma.

După o vreme, apăsător de acea deferență politicoasă, Yama a ieșit afară să se uite cum făceau instrucție soldații în lumina

oblică a razelor soarelui și acela a fost locul unde l-a găsit Ananda.

Capul ucenicului era tuns recent și o tăietură proaspătă se zărea deasupra urechii sale drepte, vopsită cu iod galben. Ochii îi erau măriți grație iscusitei utilizări a vopselei albastre și foiței de aur. Împrăștia un parfum de cuișoare și de scorțișoară. Era mirosul uleiului cu care fuseseră miruiți prizonierii.

Ananda știa cum să aprecieze starea de spirit a lui Yama. Pentru o vreme, cei doi prieteni au stat în picioare unul lângă celălalt, într-o tăcere afectuoasă, și i-au privit pe soldați cum formează careuri și șiruri în lumina prăfoasă. Sergentul Rhodean răcnea ordine care răsunau cu ecou din zidul înalt al casei-donjon.

În cele din urmă, Yama a spus:

— Trebuie să plec mâine.

— Știu.

— Cu bursucelul ăla de funcționar. El va să-mi fie stăpân. O să mă-nvețe cum să copiez însemnări din arhive și cum să întocmesc rapoarte administrative. O să fiu îngropat de viu, Ananda! Îngropat în hârtoage și-n sarcini zadarnice. Nu mai am decât o singură consolare.

— Vei putea să-ți cauți seminția.

Yama a fost uimit:

— De unde-ai știut?

— Păi cum, ai tot vorbit mereu despre asta, a zis Ananda, privindu-l pe Yama cu șiretenie: Dar deja ai aflat ceva despre ea, nu-i așa? De-aia o și ai așa în minte.

— Funcționar, Ananda! N-o să slujesc! Nu pot. Am lucruri mai importante de făcut.

— Nu doar soldații ajută la purtarea războiului. Și nu încerca să schimbi subiectul.

— Și tața ar spune fix același lucru. Vreau să fiu erou, Ananda. Țsta-i destinul meu!

— Dacă este cu adevărat destinul tău, atunci va fi dus la îndeplinire.

Învățăcelul a scos o punguță din sutana sa și și-a împrăștiat boabele de fistic decojite în palma cărnoasă:

— Vrei și tu?

Yama a clătinat din cap și-a zis:

— Totul s-a schimbat atât de repede!

Ananda și-a dus palma la buze și a spus, cu gura plină de fistic:

— Ai timp să-mi povestești tot ce s-a întâmplat? Știi, eu, unul, n-o să plec în veci de-aici. Avva o să moară, iar eu o să-i iau locul și-o să-ncep să școlesc un nou ucenic care va fi un băiat exact ca mine. Și tot așa mai departe.

— Nu îmi este îngăduit să merg să văd execuția.

— De bună seamă că nu-ți e îngăduit. Ar fi lipsit de cuviință.

— Vreau să demonstrez că sunt suficient de curajos pentru a o urmări.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat, Yama? N-aveai cum să te rătăcești atât de mult timp și ei n-aveau cum să te ducă prea departe, dacă spui c-ai evadat chiar în noaptea în care ai fost răpit.

— S-au întâmplat o grămadă de chestii după aceea. Nu le înțeleg chiar pe toate, dar un lucru-mi este clar. Am dat peste ceva... peste ceva important.

Ananda a izbucnit în hohote de râs:

— Nu-i frumos să-ți ții prietenii pe jar, Yama. Împărtășește-mi și mie despre ce-i vorba. Cine știe, poate că te pot ajuta să înțelegi totul.

— Hai să ne întâlnim diseară. După execuții. Adu-o și pe Derev. Am tot încercat să-i trimit un mesaj cu ajutorul limbajului oglinzilor, dar nu mi-a răspuns nimeni. Vreau să-mi audă și ea povestea. Vreau...

— Știu. O să se țină o slujbă. Trebuie să-l absolvim de păcate pe Prefectul Corin după ce-o să dea foc... ei bine, după ce-o să le dea foc prizonierilor. Apoi urmează un banchet, numai că, desigur, eu, unul, nu sunt invitat să iau parte la el. O să-nceapă la două ore după căderea întunericului și-atunci o să vin. Și-o să găsesc o cale s-o aduc și pe Derev.

— Ai mai văzut vreodată o execuție, Ananda?

Învățăcelul și-a turnat și mai multe boabe de fistic în palmă și, în timp ce le privea, a spus:

— Nu. Niciodată. Oh, știu tot ce urmează să se întâmple, desigur, și știu ce trebuie să fac, dar nu sunt prea sigur cum o să mă comport.

— N-o să-ți faci de ocară maestrul. Păi, atunci o să măntănesc cu amândoi două ore după apusul soarelui. Și

asigură-te c-o aduci pe Derev.

— De parc-aș putea uita una ca asta!

Ananda a aruncat fisticul în țărână și și-a șters mâinile una de alta:

— Cârциumarul era dependent de drogul pe care-l folosea Dismas, știai asta? Apotecarul îi făcea rost de el, iar omul ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Nu i-a ușurat sentința, desigur, dar așa a pledat.

Yama și-a amintit cum măcinase doctorul Dismas cărbuși uscați și-i amestecase c-un lichid limpede, cu miros de caise, până deveniseră o pastă, precum și brusca relaxare a chipului său după ce se injectase.

— Cantaride, a spus. Iar Lob și Lud au făcut-o pentru bani.

— Ei bine, Lob și-a primit, în cele din urmă, răsplata cuvenită, a spus Ananda. Era beat când a fost arestat și-am auzit că-nainte de asta, vreo câteva zile, tot cumpărase de băut la tot orașul. Cred că știa că te vei întoarce.

Yama și-a adus aminte că Lob și Lud nu fuseseră plătiți de doctorul Dismas. De unde făcuse rost, atunci, Lob de banii pentru zaiafetul lui de bețivan? Și cine-l salvase pe el, unul, din cavoul vechi și-l adusese până la turnul lui Beatrice și-al lui Osric? Cu un junghi rece-n inimă, și-a dat seama cine trebuie că fusese și cum de știuse unde să-l găsească.

Ananda se întorsese cu spatele la prietenul său pentru a urmări cum se roteau și schimbau direcția soldații pe câmpul de paradă, cum un șir se transformă-n două care mășcăluiesc mai departe unul lângă altul spre poarta centrală, cu sergentul Rhodean numărând cu glas tare ritmul în timp ce mergea în fruntea lor. După o vreme, Ananda a spus:

— Te-ai gândit vreodată că Lob și Lud erau, un picuț, exact ca tine? Și ei voiau să scape din locul ăsta.

|

Yama își dorea să-i privească pe Lob și pe cârciumar cum părăseau casa-donjon spre a se îndrepta către locul execuției, dar până și asta i-a fost refuzat. Zakiel a dat peste el stând la o fereastră și uitându-se fix la curtea unde soldații înhămau la căruța albă caii care băteau din picioare de nerăbdare și i-a distras atenția, luându-l pe sus în bibliotecă.

— Avem doar puțin timp la dispoziție, tinere stăpân, și multe-s cele pe care am a ți le spune.

— Și-atunci de ce te mai obosești măcar să-ncerci? Te duci să vezi execuțiile, Zakiel?

— Nu-i locul meu acolo, stăpâne.

— Presupun că tata ți-a spus să mă ții cât mai ocupat. Vreau să le văd, Zakiel. Ei încearcă să mă excludă din toate astea. Presupun că o fac pentru a-mi menaja sentimentele. Dar să-ți imaginezi ceva e mai rău decât să știi cum s-a întâmplat cu adevărat.

— Vasăzică, am reușit, totuși, să te învăț și eu ceva. Începusem să mă întreb dacă-i așa sau nu.

Rareori zâmbea Zakiel, dar de data asta a zâmbit. Era un bărbat înalt, numai piele și os, cu o față lungă, cu sprâncene stufoase și un craniu tuns chilug, cu o creastă osoasă. Pielea lui neagră strălucea în lumina galbenă a aplicii electrice care pâlpâia, iar mușchii fălcilor sale puternice i se mișcau sub pielea de pe ambele părți ale crestei atunci când zâmbea. Ca glumă la petreceri, în timpul ospetelor din zilele de sărbătoare, obișnuia să spargă nuci între dinții săi puternici și pătrășoși. Ca de obicei, purta o tunică plumburie și colanți de aceeași culoare și sandale cu tălpi de cauciuc care scârțâiau pe marchetăriile lustruite dintre mormanele de cărți ale bibliotecii. De jur împrejurul gâtului purta un colier scurt de sclav, dar acesta era făcut dintr-un aliaj ușor, nu din fier, și era acoperit cu un cerculeț de dantelă artizanală.

— Aș putea să-ți spun ce se va întâmpla, i-a zis bibliotecarul, dacă-ți face plăcere. Am fost învățat totul despre execuții, căci se crede că a-i spune unui prizonier exact ce urmează să i se întâmple face totul mai ușor de suportat. Dar asta a fost cel mai plin de cruzime lucru pe care l-au făcut, cu mult mai crud chiar și decât atunci când am fost interogat.

Înainte de a veni să lucreze pentru Edil, Zakiel fusese condamnat la moarte. Yama, care uitase asta, s-a simțit teribil de rușinat și a spus:

— Nu m-am gândit la asta, îmi cer scuze. Nu, nu-mi spune.

— Ai vrea s-o vezi mai degrabă. Tu te încrezi în simțurile tale, iar nu în cuvinte. Și, totuși, bărbații și femeile morți de mult care au scris toate aceste tomuri ce ne stau în preajmă au avut aceleași pofte ca și noi, aceleași spaime, aceleași ambiții. Tot ceea ce știm despre lume trece prin organele noastre de simț și este redus la niște impulsuri electrice în anumite fibre

nervoase senzoriale. Atunci când deschizi una dintre aceste cărți și citești despre evenimente care s-au întâmplat înainte să te naști, unele dintre acele fibre nervoase sunt stimulate în absolut același mod.

— Vreau să văd cu ochii mei. Să citești despre o execuție e complet diferit.

Zakiel și-a făcut încheieturile degetelor să trosnească. Îi erau umflate, ca toate încheieturile sale, de altfel. Degetele lui arătau ca niște șiraguri de nuci.

— Ei, ce să-i faci, la urma urmelor, poate că nu te-am învățat, totuși, absolut nimic. Păi de bună seamă că-i diferit! Ceea ce fac întotdeauna cărțile e să-ți îngăduie să împărtășești percepțiile celor care le-au scris. Există anumiți magi care pretind că sunt capabili să citească mințile oamenilor și anumiți șarlatani care pretind c-au descoperit mașini antice care tipăresc gândurile unei persoane sau care le proiectează într-o sferă de sticlă sau de cristal metalizat, dar și magii, și șarlatanii mint. Doar cărțile ne permit să împărtășim gândurile altei persoane. Citindu-le, vedem lumea nu prin intermediul simțurilor noastre, ci prin intermediul simțurilor autorilor lor. Și, dacă acești autori sunt mai înțelepți decât noi, sau mai știutori, sau mai sensibili, atunci așa suntem și noi în timp ce citim. N-o să mai spun nimic despre asta. Știu că tu preferi să citești lumea direct și că de mâine nu va mai trebui să-l tot asculți pe boșorogul de Zakiel. Dar aș vrea să-ți dăruiesc ceva, dacă-mi permiți. Un sclav nu stăpânește nimic, nici măcar propria sa viață, așa că acesta este, mai degrabă, un împrumut, dar am obținut permisiunea Edilului.

Zakiel l-a condus pe Yama tot mai adânc printre stivele unde cărțile stăteau în câte două șiruri pe fiecare dintre rafturile care se îndoiu sub greutatea lor. A scos o scară dintr-o firdă, i-a potrivit partea de sus dotată cu cârlige pe buza celui mai de înalt raft și s-a cățărat. S-a agitat pe sus vreun minut suflând praful de pe-o carte și-apoi de pe încă una, și, în cele din urmă, a coborât cu un volumaș care nu era mai mare decât mâna lui:

— Știam c-o am pe-aici, pe undeva, a spus, deși nu am mai atins-o de când am catalogat prima oară biblioteca. Nici măcar Edilul nu are habar de existența ei. A fost lăsată de unul dintre predecesorii săi, căci acesta este modul în care a crescut

această colecție și, totodată, motivul pentru care sunt atât de multe lucruri care nu au mare preț aici. Dar, cu toate acestea, unii pretind că nestematele sunt zămislite în noroi, iar această carte este o astfel de piatră prețioasă. E a ta.

Era legată într-o chestie neagră, artificială care, deși se tocise pe la colțuri, strălucea de parc-ar fi fost abia produsă în timp ce Zakiel ștergea praful de pe coperte cu manșeta tunicii sale. Yama a frunzărit paginile cărții. Erau țepene și lucioase și păreau să conțină o adâncime ascunsă. Atunci când a înclinat paginile spre lumină, imagini apărură și dispărură pe marginile tipăriturii clare, pe două coloane. Se așteptase la vreo istorie rară a orașului Ys sau la un bestiar, ca acelea pe care îi plăcea să le citească pe când fusese mai tânăr, dar acesta nu era nimic mai mult decât un exemplar din Purane.

— Dacă tata ți-a spus să-mi dai această carte, atunci cum se face că el nu are habar de existența ei? A întrebat tânărul.

— L-am întrebat dacă ți-aș putea oferi un exemplar din Purane, și asta am și făcut. Dar această ediție e foarte veche și diferă în anumite detalii de aceea după care ți-am predat ție textul. Este o ediție care a fost interzisă acum multă vreme, și, probabil, acesta este singurul ei exemplar care mai există în zilele noastre.

— E diferită?

— În anumite părți. Trebuie s-o citești pe toată ca să le descoperi și să-ți amintești ce te-am învățat. Așa că, probabil, lecțiile mele vor continua, într-o formă sau alta. Sau poți, pur și simplu, să te uiți la poze. Edițiile moderne nu mai au, desigur, ilustrații.

Yama, care tot înclinase paginile cărții către lumină în timp ce le frunzărea, a simțit, brusc, șocul recunoașterii. Acolo, în albitura uneia dintre ultimele pagini, era priveliștea pe care o zărise, pe fugă, în spatele strămoșului său, aceea în care stelele curgeau spre interior, spre o lumină plâpândă, așa că a spus:

— O s-o citesc, Zakiel. Îți promit.

Pentru o clipă, bibliotecarul s-a uitat fix la tânăr în tăcere, cu ochii săi negri de nepătruns sub proeminența osoasă a sprâncenelor sale. Apoi a zâmbit și și-a scuturat praful de pe mâinile sale mari, osoase:

— Prea bine, stăpâne. Prea bine. Acum vom bea niște ceai și

vom vorbi despre istoria ministerului al cărui cel mai nou și mai tânăr membru vei deveni de îndată ce vei ajunge în Ys.

— Cu tot respectul, Zakiel, dar sunt sigur că istoria departamentului va fi primul lucru care îmi va fi predat când voi ajunge în Ys, și, fără îndoială, funcționarul va avea și el câteva cuvinte de spus despre ea în timpul călătoriei noastre.

— Nu cred că Prefectul Corin este un bărbat care face risipă de cuvinte, a spus Zakiel. Și nici nu se consideră profesor.

— Tata ar vrea să-mi ții mintea ocupată. Înțeleg. Ei bine atunci, mi-ar plăcea să aud ceva despre istoria unui alt minister. Unul care a fost desființat cu multă vreme în urmă. E cu puțință?

EXECUȚIA

După apusul soarelui, Yama s-a urcat pe platforma heliografului care înconjura vârful celui mai înalt turn al casei-donjon. A demontat capacul telescopului pentru observații și, întorcându-l pe greoaiele sale articulații cardanice care pluteau în băi de ulei închise etanș, i-a aliniat axele de declinație și pe cele ecuatoriale într-o combinație pe care o știa la fel de bine cum își știa propriul nume.

Dincolo de punctul de fugă care era, ușor-ușor, cuprins de întuneric, vârfurile turnurilor care se înălțau în inima orașului Ys străluceau în ultimele raze de lumină ale soarelui ca un mănunchi de ace învăpăiate ce pluteau sus, sus de tot, deasupra lumii, mai sus decât piscurile dezgolite ale Munților Mărginimii. Ys! În camera lui, Yama petrecuse ceva timp uitându-se la vechea sa hartă înainte de a o strânge și a o pune deoparte. Trasase cu degetul drumurile care străbăteau terenurile sterpe ale câmpiilor de coastă, trecătorile prin munții care înconjurau orașul. A jurat atunci ca, în vreo câteva zile, să stea la baza turnurilor ca un om liber.

Atunci când a înălțat telescopul și s-a sprijinit pe parapet, cu aerul cald răbufnind în rafale de jur împrejurul său, a văzut ace de lumină scânteind pe la jumătatea distanței dintre el și turnurile din Ys. Mesaje. Aerul era încărcat de mesaje care vorbeau despre război, despre bătălii purtate-n depărtări și despre asedii ce se desfășurau în centrul lumii.

Yama a mers pe cealaltă parte a turnului și s-a uitat fix, peste valea largă și puțin adâncă a râului Breas, către Aeolis, și a

văzut, înfiorându-se un pic, că rugul execuției fusese deja înfierbântat. Punctul de lumină licărea ca o stea posacă, otrăvită, care se prăbușise pe pământul din afara zidurilor orașelului.

— M-ar fi ucis cu dragă inimă, și-a spus, probând parcă în aer cuvintele, dac-ar fi avut de câștigat niscai parale.

Vreme îndelungată, Yama nu a făcut altceva decât să privească rugul, până când focul din zare a început să-și piardă strălucirea și a fost umbrît de luminile obișnuite ale orașului. Lob și proprietarul Casei Felinarelor-Fantomă erau morți. Edilul și bărbatul fără pic de culoare, funcționarul, Prefectul Corin, trebuie că porniseră către templu într-o procesiune mohorâtă, solemnă, condusă de Părintele Quine și flancată de oamenii sergentului Rhodean în armurile lor negre lustruite.

Cina îi fusese trimisă tânărului în camera sa, dar el o abandonase și coborâse în bucătărie și, înarmat cu noua sa autoritate, a hăcuit o bucată dintr-o roată de brînză, a luat un pepene, o sticlă de vin galben și una dintre pâinile de curmale care fuseseră coapte în dimineața aceea. A tăiat-o prin grădinile bucătăriei, a păcălit pentru ultima oară câinii de pază și a mers de-a lungul drumului înalt înainte de a plonja în josul pantei abrupte a falezei și a urma apoi potecile care mergeau pe creștetele barajelor ce despărțeau câmpurile inundate ale peonilor.

Râul Breas cel limpede și puțin adânc scotea, în întuneric, un sunet năvalnic în timp ce curgea zorit peste stîncile netede de pe fundul său. În dreptul pompei hidraulice, doi boi mergeau trudnic unul lângă altul în cercul lor, înhămați de trunchiul curățat al unui pin tânăr. Această bară răsucea axul care, gemând de parc-ar fi protestat față de veșnica sa tortură, ridica din râu un lanț de care erau atârinate găleți pe care le deșerta într-o cascadă fără de sfârșit în canalele ce alimentau sistemul de irigații al câmpurilor peonilor. Boii mergeau în cercul lor sub un acoperiș din frunze de palmier, iar cozile li se loveau ritmic de coastele pătate de balegă. Din când în când, animalele înșfăcau câte o gură din furajele care erau împrăștiate de jur împrejurul perimetrului potecii lor circulare, dar, în majoritatea timpului, mergeau cu capetele plecate, dinspre nicăieri spre niciunde.

„Nu, nu, s-a gândit Yama, eu, unul, n-o să slujesc.”

S-a așezat pe o piatră răsturnată aflată la mică distanță de cărare și a mâncat feliile de pepene care se topeau în gură de dulci ce erau în timp ce aștepta. Boii se târau în cerc, și iar în cerc, răsucind axul care gemea. Broaștele orăcăiau în câmpurile peonilor. Dincolo de oraș, la gura de vărsare a râului Breas, lumina cețoasă a Brațului Războinicului se ridica deasupra liniei orizontului. Urma să se înalțe din ce în ce mai târziu în fiecare seară, și din ce în ce mai departe în josul fluviului. În curând, n-avea să se mai înalțe deloc și Ochiul Proteguitoarelor urma să apară deasupra punctului de fugă din susul fluviului și-avea să fie vară. Dar, înainte de asta, Yama avea să fie în Ys.

Doi oameni veneau pe cărare, umbre ce se mișcau prin penumbra sinilie a Galaxiei. Yama a așteptat până când ei l-au depășit binișor înainte de a fluiera ascuțit.

— Am crezut că s-ar putea să nu fii aici, a spus Ananda în timp ce urca spre locul unde stătea tânărul.

— Ce bine că ne-am întâlnit! A spus Derev, peste umărul învățăcelului.

Galaxia arunca umbre albastrii peste părul ei alb, despletit, și câte-o scânteie în ochii ei mari și negri.

— O, ce bine că ne-am întâlnit, Yama!

S-a repezit spre el și l-a îmbrățișat. Trupul ei cu oase ușoare, brațele și picioarele lungi și subțiri, căldura ei, parfumul ei. Yama era întotdeauna uimit când descoperea că Derev era mai înaltă decât el.

În ciuda glacialei siguranțe pe care o nutrise de la remarcă lui Ananda despre zaiafetul de bețivan al lui Lob, iubirea lui a renăscut în strânsoarea fetei. Era un chin să nu răspundă îmbrățișării ei și se ura pentru că i se părea că asta era o trădare mai groaznică decât orice va fi făcut ea.

Derev s-a tras înapoi un pic și-a spus:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă bucur c-ai venit, i-a răspuns Yama. Aș vrea să te rog ceva.

Derev a zâmbit și și-a mișcat brațele într-un cerc grațios, făcându-și mânecile largi ale rochiei sale albe să lucească, plutind, în penumbră:

— Orice! Desigur, câtă vreme pot s-ascult, totuși, povestea

ta. Toată, nu doar ideile principale.

Ananda a descoperit bucata de brânză și a început să taie felii ca niște cojițe din ea:

— Am tot postit, a explicat el. Apă la micul dejun, apă la prânz.

— Și fistic, a adăugat Yama.

— N-am pretins niciodată c-o să fiu un preot bun. Se presupune c-ar trebui să fac curat în pronaos în vreme ce Părintele Quine ia cina cu Edilul și Prefectul Corin. Țsta-i un loc de întâlnire tare ciudat, Yama.

— E ceva ce mi-a spus cândva doctorul Dismas despre obiceiurile cu care ne deprindem. Am vrut să-mi reamintesc asta.

— Dar ești bine acum, a spus Derev. Ți-ai revenit după aventurile prin care ai trecut.

— Am avut multe de învățat din ele.

— Și-o să ne spui totul, de-a fir a păr, a intervenit Ananda care a împărțit felii de pâine cu brânză și a smuls dopul sticlei de vin cu cuțitașul său. Cred că ar trebui să-ncepi cu începutul, a adăugat.

Povestea a părut cu mult mai ciudată și mai interesantă decât experiența propriu-zisă. Pentru a povesti totul în mod concis, Yama a trebuit să treacă sub tăcere teama și tensiunea pe care le simțise în fiecare dintre momentele aventurilor sale, peste orele lungi de disconfort când încercase să doarmă pe banian în hainele sale ude, peste foamea tot mai mare și peste setea tot mai mistuitoare pe care le simțise în timp ce cutreiera pământul argilos și cuprins de arșiță al Cartierului Tăcut din Orașul Morților.

În timp ce vorbea, și-a adus aminte un vis pe care-l avusese pe când dormea pe catafalcul din vechiul cavou din Cartierul Tăcut. Visase că înota în Marele Fluviu și că un curent îl prinsese brusc și-l dusese către marginea lumii, acolo unde râul se revărsa cu un bubuit ca de tunet și o ceață din picături fine de apă. Se făcea că încercase să înoate împotriva curentului, dar brațele îi fuseseră prinse de-o parte și de alta ale trupului și el fusese purtat, neputincios, prin apa cea albă și năvalnică spre zgomotul asurzitor de la locul de vărsare al fluviului. Neputința tiranică a visului îl urmărise toată dimineața aceea, până în clipa când Lud și Lob îl ajunseseră

din urmă, dar visul îl uitase până atunci. Iar acum i se părea important, de parcă, în timp ce-și spunea povestea, visul și realitatea ar fi avut o graniță comună. Le-a spus celor doi prieteni despre vis de parcă-acesta ar fi fost încă o parte a aventurilor sale, iar apoi le-a descris de-a fir a păr cum îl luaseră Lud și Lob prin surprindere și cum îl omorâse, accidental, pe Lud.

— Descoperisem un pumnal vechi, iar Lob l-a înșfăcat, gata să mă ucidă pentru că-l omorâsem pe frate-său. Dar arma l-a rănit. A părut să se transforme-n ceva ca un strigoi sau un păianjen uriaș. Mi-e rușine s-o spun, dar am rupt-o imediat la fugă și l-am lăsat acolo cu fratele lui mort.

— Te-ar fi ucis fără să clipească, a spus Derev. De bună seamă că a trebuit să fugi.

— Ar fi trebuit să-i iau piuitul, a spus tânărul. Și cred că, dacă nu l-aș fi luat de acolo, cuțitul ar fi făcut-o în locul meu. El m-a ajutat, așa cum a făcut-o și corabia-fantomă.

— Lob a scăpat cu viață, a intervenit Ananda. Voia ca taică-său să te condamne pentru uciderea lui frate-său, dobitocul, dar apoi te-ai întors. Lob se condamnase deja singur-singurel, iar Umprac și-a mărturisit partea de vină în complot de îndată ce a fost arestat.

Umprac era numele proprietarului Casei Felinarelor Fantomă. Yama nu-l știuse până la proces.

— Așa că l-am ucis, până la urmă, și pe Lob. Ar fi trebuit să-l lichidez acolo, în cavou. Ar fi fost o moarte mai curată. Până la urmă, a făcut un târg tare, tare prost.

— Asta au zis și despre fermier, a zis Derev, după ce fata-vulpe s-a culcat cu el și i-a luat copilul drept plată.

Dintr-odată, având sentimentul că se prăbușește, Yama a văzut chipul fetei așa cum probabil că l-ar fi văzut un străin. Tot numai suprafețe plane, cu ochi mari negri, o guriță mititică și un năsturel de nas, încadrat de o cascadă de păr alb care se mișca în cea mai ușoară adiere de parcă-ar fi avut o viață a lui, proprie. Se urmăriseră unul pe altul toată vara trecută, deșteptați la posibilitățile pe care trupul fiecăruia din ei le oferea. Se culcaseră în ierburile înalte și uscate dintre morminte și-și gustaseră unul altuia gura, pielea. El pipăise umflătura sânilor ei mici, și-i urmărise cu degetul cupa pelvisului și conturul brațelor și picioarelor ei lungi, frumos

modelate. Nu făcuseră dragoste, își juraseră că nu vor face dragoste până ce nu vor fi căsătoriți. Acum, era bucuros că n-o făcuseră.

— Ții porumbei, Derev? A întrebat-o.

— Știi prea bine că tata crește. Pentru sacrificii. Încă mai vin aici pelerini să se roage la altarul templului. În cea mai mare parte a timpului, ei nu au nevoie de porumbei, totuși, ci de flori și de fructe.

— N-a fost nici picior de pelerin pe-aici anul trecut, a intervenit Ananda.

— Când se va sfârși războiul, vor veni din nou, i-a răspuns fata. Tata taie vârfurile aripilor porumbeilor. Ar fi un semn rău prevestitor dacă ar scăpa chiar în mijlocul unui sacrificiu.

— Vrei să zici c-ar fi de rău augur pentru negoțul lui, i-a tăiat-o ucenicul.

Derev a izbucnit în hohote de râs:

— Atunci înseamnă că dorințele Proteguiturilor sunt totuna cu acelea ale tatei, iar eu, una, mă bucur nespun că-i așa.

— Ar mai fi un singur mister, a intervenit Yama și le-a explicat că își pierduse cunoștința în urma unei căderi și că se trezise în altă parte, într-o cămăruță dintr-un pisc golit pe dinăuntru de pe malul Marelui Fluviu, vegheat de un bătrân și o bătrână care pretindeau că sunt custozii ai Orașului Morților.

— Mi-au arătat o minunăție. Era o tăbliță cu imagini dintr-un cavou și înfățișa pe cineva din seminția mea. Era ca și cum cei doi m-ar fi așteptat, și, de când m-am întors acasă, m-am tot gândit la ce mi-au arătat ei.

Derev a luat sticla cu vin, a tras o dușcă zdravănă și a spus:

— Păi bine, dar asta e grozav! E minunat! În mai puțin de o decadă ai descoperit doi oameni din seminția ta.

— Bărbatul din imaginea tabletei era în viață cu mult înainte de construirea Confluenței. Presupun că de mult e oale și ulcele. Ce-i interesant e că ambii custozii aveau deja habar de mine, căci ținuseră la îndemână tableta cu imagini și, totodată, trasaseră un drum de la ascunzătoarea lor până la terenurile casei-donjon. Așa m-am întors acasă. Unul din ei, femeia, era din seminția ta, Derev.

— Ei bine, așa sunt multe alte femei. Suntem neguțători și comercianți. Ne vei găsi pe tot cuprinsul Confluenței, în lungul și-n latul ei.

Derev s-a uitat cu răceală la Yama în timp ce-a spus toate acestea, iar lui i-a tresăltat inima, emoționat. Era dificil de continuat, dar trebuia s-o facă, așa că a spus:

— Nici eu nu m-am gândit prea mult la acest aspect, din chiar acest motiv, și nici n-am acordat prea multă atenție faptului că, asemenea ție, aveau la îndemână o comoară de ziceri și povestioare pilduitoare despre vulpi magice. Dar creșteau porumbei. Mă-ntreb, așadar, dac-aș căuta printre turturelele tatălui tău, oare n-aș găsi unele ale căror aripi să nu fi fost tăiate? Cred că le folosiți ca să păstrați legătura cu semenii voștri...

— Ce-nseamnă toate astea, Yama? A sărit Ananda. Ai organizat un adevărat proces aici.

— E-n regulă, Ananda, nu face nimic, l-a liniștit fata. Yama, tata spunea că s-ar putea să ghicești asta. De-aia nu mi-a îngăduit niciodată să merg la casa-donjon sau să vorbesc cu tine folosind limbajul oglinzilor. Dar, în ciuda tuturor acestor porunci, eu tot am venit aici. Voiam să te văd. Spune-mi tot ce știi și-o să-ți spun și eu lucrurile de care am habar. Cum ai ghicit că te-am ajutat?

— Cred că bătrâna, Beatrice, a avut un fiu și că el e tatăl tău. Când Lob s-a întors în Aeolis, i-ai dat bani și l-ai îmbătat pentru a-i afla povestea. Știu cu siguranță că n-a fost plătit de doctorul Dismas, așa că trebuie c-a făcut rost de bani din altă parte. M-ai găsit și m-ai dus la bunicii tăi. Ei au inventat o poveste despre cum s-au dus să caute o capră rătăcită și despre cum au dat peste mine, dar ei nu mănâncă decât legume. Și la fel fac și părinții tăi, Derev.

— Fac brânză din lapte de capră, a intervenit fata. Și chiar au pierdut una anul trecut, a mâncat-o un leopard. Dar ai ghicit, mai mult sau mai puțin, adevărul. Nu sunt sigură ce m-a speriat mai mult, să-l îmbăt pe Lob sau să cobor pe stânca falezei folosind frânghia pe care el a lăsat-o acolo și să-mi croiesc drum prin cavou, uitându-mă atent pe unde calc, pentru a te găsi.

— Familia ta a venit în Aeolis din cauza mea? Chiar sunt atât de important sau nu-s decât un prost să cred una ca asta? De ce ești atât de interesată de mine?

— Pentru că aparții unei seminții care a dispărut de pe fața lumii acum multă, multă vreme. Familia mea a rămas

credincioasă vechiului minister așa cum nimeni altcineva din seminția noastră nu a mai făcut-o. Noi venerăm morții și păstrăm vie memoria vieții lor pe cât de bine putem, dar nici măcar noi nu ne aducem aminte de seminția ta, decât din legendele de la începuturile lumii. Beatrice nu-i bunica mea, deși ea și soțul său au venit să locuiască în turn după ce s-au stins străbunicii mei. Vezi tu, bunicii mei își doreau o viață normală. Ei au pus bazele unei afaceri în josul fluviului, iar tata a moștenit-o, dar Beatrice și soțul ei l-au convins să se mute aici din cauza ta.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Știu că ești menit să faci lucruri mărețe, dar asta nu schimbă cu nimic ce simt pentru tine.

Yama și-a adus aminte poemul lui Beatrice și a recitat:

— „Lăsați faima, după care toți aleargă-n cursul vieții lor, /Să dăinuie înscrisă pe-ale noastre neobrăzate morminte.”

— Da, e unul dintre poemele preferate ale lui Beatrice. Întotdeauna a spus că e cu mult mai vechi decât Confluența însăși. Dar noi păstrăm vie amintirea tuturor morților, chiar dacă nimeni altcineva nu mai vrea s-o facă.

— Vasăzică, eu aparțin morților? A întrebat Yama.

Derev s-a plimbat de colo-colo, depărtându-și și apropiindu-și coatele de trup, așa cum făcea de obicei atunci când era agitată. Rochia ei albă licărea în lumina brațului întins al Galaxiei:

— Erai tare, tare bolnav când te-am găsit. Zăcuseși acolo toată noaptea. Te-am dus la Beatrice și la Osric prin drumul de pe chila Confluenței și ei ți-au salvat viața folosind mașini vechi. Nu am avut habar ce altceva să fac. Am crezut c-ai putea să mori dacă te-aș fi dus până la Aeolis sau dac-aș fi plecat să aduc soldații care te căutau. Ei bine, a sosit timpul să afli că familia mea a vegheat asupra ta. În fond, doctorul Dismas a aflat despre tine și te-a pus în pericol. La fel ar putea face și alții, iar tu trebuie să fii pregătit.

— Ce vrei să spui, Derev? A intervenit Ananda. Că ești cine știe ce soi de spion? De partea cui?

Yama a izbucnit în hohote de râs:

— Derev nu-i nicio spioană. E doar îngrijorată c-ar trebui să-mi primesc moștenirea, deși e așa cum e.

— Și mama, și tata știu totul, de asemenea. Nu-i vorba doar

de mine. La început, eu, una, nici măcar n-am avut habar de ce-am venit în Aeolis.

Ananda băuse deja aproape tot vinul. A înclinat sticla să dea de dușcă și ultima înghițitură, s-a șters la gură cu mâneca sutanei și a spus pe un ton solemn:

— Vasăzică, nu vrei să le vinzi rahaturi marinarilor și Nămoloșilor, Derev? Nu-i niciun rău în asta. E bine că vrei să nu te abați de la vechile tradiții ale neamului tău.

— Departamentul Custozilor Orașului Morților a fost desființat cu multă vreme-n urmă, a spus Yama privind-o pe fată.

— A fost înfrânt, i-a spus Derev, dar dăinuie încă. Acum nu mai sunt atât de mulți dintre noi. Trăim, în general, în munți sau în Ys.

— De ce sunteți interesați de mine?

— Ai văzut doar imaginea, i-a replicat fata și s-a întors cu spatele la Yama și la Ananda, pentru a privi în zare, peste câmpurile mlăștinoase, spre creasta de la marginea îndepărtată a văii râului Breas. Nu știu de ce ești important. Tata crede că are de-a face cu corabia Celor Vechi de Zile. Beatrice și Osric știu mai multe, cred, dar nu vor să-mi spună nici măcar mie tot ceea ce știu. Au tare multe secrete.

Ananda a intervenit:

— Corabia Celor Vechi de Zile a trecut în josul fluviului cu ani buni înainte să se fi născut Yama.

Derev i-a ignorat complet întreruperea:

— Cei Vechi de Zile au plecat să exploreze galaxia învecinată cu mult înainte ca Proteguitorii să fi ajuns la statutul de zei. Ei au plecat cu mai bine de cinci milioane de ani în urmă, pe când stelele Galaxiei încă mai erau mișcate în locurile pe care le ocupă azi. Cu mult înainte ca Puranele să fi fost scrise sau ca Ochiul Proteguitorilor să fi fost terminat, sau ca lumea noastră, Confluența, să fi fost construită.

— Așa pretindeau, cel puțin, i-a tăiat-o din nou ucenicul. Dar nu-i nicio vorbuliță despre ei în Purane.

— S-au reîntors pentru a descoperi că tot ce știau ei trecuse prin Ochiul Proteguitorilor și că erau cei din urmă oameni ai seminției lor. Au debarcat în Ys, au călătorit în josul fluviului și-apoi au navigat cât mai departe de Confluență, spre galaxia pe care o părăsiseră cu atât de multă vreme-n urmă, dar și-au lăsat ideile în urma lor.

— Au întors niște biete seminții inocente și necăzute până atunci în păcat împotriva cuvântului Proteguitorilor, a sărit învățăcelul preotului. Au deșteptat la viață tehnologii vechi și au creat armate de monștri ca să le împrăstie ereziile în cele patru vânturi.

— Și, douăzeci de ani după toate acestea, te-ai născut tu, Yama.

— Așa s-au mai născut o grămadă de alți oameni, a intervenit din nou Ananda. Noi toți trei ne-am născut după ce a început războiul. Derev țese o plăsmuire.

— Beatrice și Osric cred că seminția lui Yama e aceea care a construit Confluența, i-a spus Derev învățăcelului. Poate că Proteguitorii i-au înălțat seminția doar pentru a duce la îndeplinire această sarcină, și-apoi au risipit-o, sau poate că, drept răsplată, au trecut-o prin Ochi și ei au dispărut cu toții din univers. În orice caz, neamul lui a dispărut de pe Confluență demult, demult de tot. Și, cu toate acestea, Yama este acum aici, într-o perioadă de mari pericole.

Ananda a spus:

— Proteguitorii n-au avut nevoie de niciun ajutor în crearea Confluenței. Au spus doar cuvântul, și s-a făcut întocmai.

— Trebuie c-a fost un cuvânt teribil de lung, i-a tăiat-o fata și și-a ridicat brațele deasupra capului, înălțându-se pe vârful degetelor, la fel de grațioasă ca o dansatoare. Ea și-a adus aminte ceva ce învățase demult, așa c-a spus: A fost mai lung decât cuvintele din nucleele celulelor noastre care definesc ce suntem. Dacă toate diferitele instrucțiuni pentru toate semințiile diferite ale Confluenței ar fi puse la un loc, cuvântul rezultat n-ar fi nici măcar a suta parte din lungimea cuvântului care a definit condițiile inițiale necesare pentru crearea Confluenței. Cuvântul acela a fost un set de instrucțiuni sau de reguli. Seminția lui Yama a fost parte din acele instrucțiuni.

— Asta-i curată erezie, Derev, i-a tăiat-o Ananda. Oi fi eu un preot prost, nimic de zis, dar până și eu știu cum sună o erezie. Proteguitorii n-au avut nevoie de niciun ajutor în crearea Confluenței.

— Las-o să explice, i-a cerut Yama prietenului său.

Învățăcelul s-a ridicat în picioare:

— Nu-i decât o grămadă de minciuni, a spus pe un ton sec. Ai ei se amăgesc că știu mai multe despre Confluență și despre

Proteguitori decât se află scris în Purane. Țes sofisme complicate și se amăgesc pe ei înșiși cu visurile despre puterea ascunsă și te-au prins și pe tine-n laț, Yama. Vino cu mine! Nu-i mai da ascultare! Măine pleci către Ys. Nu te lăsa înșelat c-ai fi mai mult decât ești.

— Nu pretindem că înțelegem ceea ce ne amintim, a spus Derev. E, pur și simplu, datoria noastră. A fost datoria neamului nostru încă de la fondarea Confluenței, iar familia mea e printre ultimii care mai duc la îndeplinire această îndatorire. După înfrângerea departamentului, seminția noastră a fost împrăștiată în lungul și-n latul Marelui Fluviu. Au devenit neguțători. Bunicii mei și tata au vrut să fie ca ei toți, dar tata fost chemat înapoi la vechile tradiții.

— Stai jos, Ananda, a spus Yama. Te rog. Ajută-mă să înțeleg.

— Nu cred că ți-ai revenit pe deplin după boală, Yama, a spus învățăcelul. Ai fost bolnav. Partea asta o cred. Ți-ai dorit dintotdeauna să te vezi ca fiind centrul lumii, căci nu ai niciun centru al propriei tale vieți. Derev se poartă cu multă cruzime cu tine, iar eu, unul, n-o să-i mai dau ascultare niciun pic. Ai uitat până și de execuție. Dă-mi voie să-ți spun eu că Umprac a avut o moarte urâtă, c-a urlat la Proteguitori să-i vină-n ajutor când trăgea aer în piept, doar pentru a-i sudui, când expira, pe ei și pe toți cei care veniseră să se uite la el. Lob a fost stoic. Cu toate păcatele lui, a murit ca un adevărat bărbat.

— E o cruzime din partea ta să-mi spui toate astea, Ananda, i-a zis Yama.

— E adevărul-adevărat. Rămas-bun, prietene Yama. Dacă trebuie să visezi la glorie, visează atunci să fii un soldat obișnuit și să-ți dai viața de dragul Proteguitorilor. Toate celelalte nu-s decât deșertăciune.

Yama nu a încercat să-l oprească pe Ananda. Știa cât de încăpățânat putea fi prietenul său. Așa că s-a uitat cum se îndepărtează acesta mergând pe malul râului zgomotos, o umbră pe fundalul alcătuit de arcul alb-albastru al Galaxiei. Yama nădăjduia că tânărul preot se va întoarce măcar să-i facă un semn de rămas-bun cu mâna.

Dar acesta nu s-a întors.

— Trebuie să-mi dai crezare, Yama, a spus Derev. La început, am devenit prietena ta doar pentru că aceasta era datoria

mea. Dar asta s-a schimbat iute. Nu m-aș afla aici dacă nu s-ar fi schimbat.

Yama a zâmbit. Nu putea rămâne supărat pe ea; dacă-l amăgise, o făcuse numai și numai pentru că ea crezuse că astfel îl ajuta.

S-au prăbușit unul în brațele celuilalt și s-au sărutat și s-au tot sărutat, gâfâind. El a simțit căldura ei apăsându-l prin haine, rapida bătaie a inimii ei ca o pasăre dând din aripi în colivia pieptului. Părul i-a căzut în jurul feței ca un văl tremurător: tânărul s-ar fi putut îneca în parfumul lui uscat.

După o vreme, Yama a spus:

— Dacă tu ești cea care m-a dus la Beatrice și la Osric și dacă ei sunt cei care m-au grijit până m-am însănătoșit, atunci care-i tărașenia cu corabia-fantomă? Ei pretind c-au făcut-o și pe-asta?

Ochii lui Derev au strălucit la o palmă deasupra lui. Fata a spus:

— N-am auzit niciodată vreo vorbuliță despre nava asta înainte să-mi spui povestea ta. Dar pe fluviu există multe lucruri stranii, Yama. El se schimbă pururea.

— Și, cu toate acestea, rămâne pururi același, a răspuns tânărul, aducându-și aminte de tatuajul lui Caphis, de șarpele care-și înghițea propria coadă.

A adăugat:

— Credeai că anahoretul pe care l-am salvat de Lud și de Lob era din seminția mea.

— Probabil că el a fost prima generație, născut chiar după ce a sosit nava Celor Vechi de Zile.

— Probabil că există sute de oameni din seminția mea de-acum, Derev. Mii chiar!

— Așa cred și eu. Le-am spus lui Beatrice și lui Osric despre anahoret, dar ei n-au părut prea interesați. Poate că m-am înșelat când am crezut că era din seminția ta, dar parcă nu-mi vine a crede. Ți-a dat o monedă. Ar trebui s-o iei cu tine.

— Chiar așa a făcut. Să știi că uitasem cu desăvârșire de ea.

PELERINII

Yama a descoperit cuțitul la fundul tolbei sale în prima seară a călătoriei sale spre Ys în compania Prefectului Corin. Îi dăduse arma sergentului Rhodean în dimineața aceea, căci

Prefectul Corin spusese că nu era genul de lucru pe care s-ar cuveni să-l posede un ucenic. Prefectul fusese destul de precis în legătură cu ceea ce avea voie și cu ceea ce nu avea voie tânărul să care cu el; înainte de a porni la drum, se uitase prin tolba lui Yama și îndepărtase cuțitul și harta orașului Ys cea cu atâta grijă împăturită, precum și briceagul cu plăsele de corn care îi aparținuse cândva lui Telmon. Yama reușise să ia puține lucruri cu el, în afară de un schimb de haine și de banii pe care i-i dăduse Edilul. Mai avea și exemplarul din Purane, precum și moneda anahoretului, pe care o purta legată în jurul gâtului, pe sub cămașă, dar, pentru că îi fuseseră dăruite atât de recent, niciunul din cele două obiecte nu părea să fie cu adevărat unul dintre bunurile lui.

Probabil că sergentul Rhodean reușise să strecoare cuțitul înapoi în tolba lui Yama atunci când tânărul își lua la revedere. Era pus într-o teacă din piele de capră maronie cu pete albe și vârat sub cămașa și pantalonii de schimb ai tânărului. Yama s-a bucurat să-l vadă, chiar dacă încă îl făcea să se simtă stânjenit. Știa că toți eroii poartă cu ei arme cu însușiri speciale, iar el era plin de hotărâre să devină un erou. Era încă foarte, foarte tânăr.

Prefectul Corin l-a întrebat ce găsisese. Fără pic de tragere de inimă, Yama a scos cuțitul din teacă și l-a ținut în lumina focului. O lucire albăstruie s-a extins ușurel dinspre plăsele spre vârful lamei sale curbate. A emis un uruit ușor și ascuțit și un miros înțepător ca de electricitate care tocmai a fost descărcată în aer.

— Sunt sigur că sergentul Rhodean a avut cele mai bune intenții, a spus Prefectul Corin, dar nu o să ai nevoie de asta. Dacă vom fi atacați, n-o să facă nimic altceva decât să te pună și mai rău în pericol. În orice caz, e destul de puțin probabil că vom fi atacați.

Prefectul Corin stătea cu picioarele încrucișate de partea cealaltă a focușorului de tabără, curățel și dichisit în tunica lui grosolană, țesută-n casă, și în colanții lui cenușii. Fuma dintr-o pipă de lut cu gâtul lung pe care o ținea încheștată între dințișorii lui netezi. Toiagul său ferecat în fier stătea înfipt în pământ în spatele lui. Umblaseră toată ziua într-un ritm constant și aceasta fusese cea mai lungă intervenție pe care i-o spusese lui Yama vreodată.

— De aceea l-am și dat de pomană, domine³, numai că a venit înapoi, a spus Yama.

— Nu e în conformitate cu regulamentul.

— Ei bine, nici eu nu sunt încă ucenic, a răspuns tânărul adăugând: Poate că l-aș putea face cadou departamentului.

— Asta se poate, a îngăduit Prefectul Corin. Plocoanele nu-s un lucru cu totul și cu totul necunoscut. Arme ca aceasta sunt, în general, loiale stăpânului lor, dar loialitatea le poate fi distrusă cu tratamentul potrivit. Ei bine, nu putem s-o lăsam, pur și simplu, aici. Ai permisiunea s-o cari, dar nici să nu-ți treacă prin minte s-o folosești.

Numai că, de îndată ce Prefectul Corin a adormit, Yama a scos afară cuțitul și a început să exerseze fentele și împunsăturile pe care le învățase de la sergentul Rhodean, iar, mai apoi, a dormit dulce și profund, cu vârful cuțitului vârât în cenușa caldă a focului de tabără.

Ziua următoare, Yama a mers, ascultător, cu trei pași în urma Prefectului Corin de-a lungul potecilor înălțate printre câmpurile inundate care alcătuiau o țesătură complicată din petice cafenii și verzi pe lângă malurile râului. Era sezonul răsădirilor și ogoarele erau arate de perechi de bivoli struniți de băieței despuiați care-și controlau animalele date-n grijă cu nimic mai mult decât niște strigăte și cu puternice lovituri aplicate cu nuiielele lor lungi din bambus.

Un vânt rece sufla dinspre Marele Fluviu, agitând apele maronii care inundau ogoarele, mișcând drapelele de-un verde-aprins ale plantelor de bambus și smocurile de iarba-elefantului care creșteau în locurile unde se întâlneau colțurile a patru câmpuri. Yama și Prefectul Corin s-au sculat chiar înainte de ivirea zorilor, și-au spus rugăciunile și-au mers până când s-a făcut prea cald, apoi s-au adăpostit la umbra unui copac până la începutul serii, când, după o scurtă rugăciune, au mers din nou până ce Galaxia a început să se înalțe deasupra fluviului.

În mod obișnuit, lui Yama i-ar fi făcut plăcere această aventură, dar Prefectul Corin era un tovarăș taciturn și impasibil. Nu a făcut niciun comentariu despre absolut niciunul din cele pe care le-au văzut în drumul lor și era

³ Vocativul cuvântului latinesc dominus („domn, stăpân”) - (n. ed.)

asemenea unei mașini care se mișcă implacabil prin lumea luminată de soare, observând doar ceea ce-i necesar. N-a răspuns cu nimic altceva decât c-un mormăit atunci când tânărul i-a arătat o flotă de arce departe, pe apele sclipitoare ale Marelui Fluviu; a ignorat ruinele pe lângă care au trecut și până și o stâncă lungă de gresie în care fuseseră sculptați pilaștri, frize, și statui de oameni și fiare în jurul ușilor ce se căscau spre interior; a ignorat cătunele pe care le puteau zări printre pâlcurile de palmieri, magnoliile înflorite și pinii de pe marginea vechiului mal al fluviului din depărtarea albastră sau cei aflați pe insule de teren înălțat în mijlocul mozaicului de câmpuri inundate; a ignorat pescarii care munceau pe marginea Marelui Fluviu, dincolo de malul pietros năpădit de buruieni și dincolo de zonele puțin adânci de noroi date la iveală de retragerea râului, pescari ce stăteau cufundați până la coapse în apele puțin adânci și aruncau plase circulare peste apă sau care adăstau mai departe, în bărcuțe din scoarță de copac, și care foloseau cormorani negri legați de un picior pentru a prinde pește. (Yama s-a gândit la poemul pe care bătrâna custode, Beatrice, i-l recitase. Fusesse, oare, autorul lui strămoșul acelor măjari? A înțeles atunci un picuț din ceea ce Zakiel tot încercase să-l învețe, că, de fapt, cărțile nu erau îndărătnice desigur de hieroglife, ci ferestre transparente care priveau spre în afară, prin ochii altcuiva, către o lume familiară sau spre o lume care dăinuia doar atunci când cartea era citită și se stingea de îndată ce aceasta era pusă jos.)

Zidurile de nămol ale colibelor cu acoperișuri din stuf ale cătunelor încorporau adesea tablete furate de pe morminte, așa că imaginile trecutului (foarte adesea puse câș sau cu capul în jos) fulgerau în culori tremurătoare prin sărăcia vieților țăranilor. Pui și porci negri alergau printre colibe, urmăriți de țânci despuiați care abia învățau să meargă. Femeile pisau grâul sau curățau peștele de măruntaie sau reparau plasele de pescuit, urmărite de bărbați impasibili care stăteau în canaturile ușilor de la colibele lor sau la umbra copacilor, fumând din pipe de lut sau bând ceai verde din pahare ciobite.

Într-un sat era un obor din piatră pe al cărui nisip alb stătea încovrigat un dragon mititel. Dragonul era negru, cu un șir

dublu de plăci de formă rombică de-a lungul coamei de pe spate, și dormea ca un cățel, cu botul său lung și acoperit de solzi, pe labele din față. Muște se îngrămădeau de jur împrejurul ochilor săi cu gene lungi; duhnea a sulf și a gaze de mlaștină. Yama și-a amintit de vânătoarea eșuată de la sfârșitul iernii trecute, dinainte ca bietul Telmon să fi plecat, și i-ar fi plăcut să vadă mai mult din această minune, dar Prefectul Corin a trecut mai departe pe lângă obor cu pași mari, fără să-i acorde dragonului nici măcar o singură privire fugară.

Uneori sătenii ieșeau pentru a-i privi pe Yama și pe Prefectul Corin cum trec pe lângă ei și băiețași alergau cât îi țineau picioarele, încercând să le vândă felii de pepene sau pietricele de cuarț șlefuite sau amulete împletite din rămurele spinoase. Prefectul Corin ignora mulțimile însuflețite ale băieților; el nici măcar nu se obosea să-și folosească toiagul pentru a-și croi drum, ci, pur și simplu, trecea printre ei împingându-i în dreapta și-n stânga, ca și cum ar fi mers printr-un desiș. Yama era lăsat în urmă să-și ofere scuzele și să ceară păsuire, spunând iar și iar că ei nu aveau nicio para chioară. Era aproape adevărat. Yama avea cei doi riali de aur pe care i-i dăduse Edilul, dar unul din ei ar fi fost de ajuns pentru a cumpăra un sat întreg și nu avea mărunțiș. Iar Prefectul Corin nu avea nimic altceva decât toiagul și pălăria sa, colanții și tunică grosolană, sandalele și pătura sa și câteva unelte mititele pe care le împacheta într-o pungă de piele care-i atârna la cingătoare.

— Ai grijă cu el, îi șoptise Edilul tânărului atunci când îl îmbrățișase de rămas-bun. Să faci absolut tot ce-ți va cere, dar nimic în plus. Să nu-i dezvălui mai mult decât e absolut necesar. O să prindă din zbor orice slăbiciune, orice diferență, și le va folosi împotriva ta. Ține-ți modul în care procedează ei.

Prefectul era un bărbat simplu, ascetic. Bea ceai făcut din bucăți de scoarță de copac prăfuită și mânca numai fructe uscate și mugurii care fermentau ai unui lichen de frăsinică pe care-l culegea de pe stânci, cu toate că-i îngăduia lui Yama să gătească iepurii și șopârlele pe care le prindea cu lațuri din sârmă pe care le întindea în fiecare seară. În timp ce mergeau, Yama ciugulea bobite de hurmuz pe care le culegea din tufișurile ce creșteau printre mormintele păraginite, dar

acestea se terminaseră aproape cu totul de acum, căci nu mai era sezonul lor, și erau dificil de găsit sub noile frunze ale tufișurilor, iar Prefectul Corin nu-i permitea tânărului să se îndepărteze mai mult de câțiva pași de potecă. Printre morminte erau întinse curse, spunea el, și noaptea-și făceau apariția strigoi și chestii încă și mai rele decât aceștia. Yama nu se contrazicea cu el, dar, în afară de momentele când își satisfăcea necesitățile firești, nu ieșea niciodată din raza vizuală a Prefectului Corin. Și fuseseră sute de momente când își dorise s-o rupă la fugă și să scape de bărbat. Dar nu era încă timpul. Nu încă. Măcar învăța să aibă răbdare.

Întinderile de ținut necultivat dintre sate au început să devină tot mai mari. Erau tot mai puține câmpuri inundate și tot mai multe morminte părăginite, năpădite de plante târătoare și mușchi printre desigurii foșnitoare de bambus sau printre pâlcuri de curmali și palmieri de ulei, sau crânguri de chiparoși de mlaștină de-un verde-închis. Apoi au trecut pe lângă cel din urmă sat și șoseaua s-a lărgit într-un drum lung, cu pavaj drept. Era precum calea străveche care mergea între fluviu și marginea Cartierului Tăcut aflat în aval de Aeolis, s-a gândit Yama și abia apoi și-a dat seama că, de fapt, era același drum.

Era cea de-a treia zi a călătoriei lor. Și-au stabilit tabăra pentru noaptea aceea într-o vâlcică deasupra căreia se aplecau pini înalți. Vântul se mișca printre ramurile despuiate ale pinilor. Marele Fluviu se întindea în depărtare spre Galaxia care, chiar și la această oră târzie, nu-și arăta deasupra orizontului decât partea superioară a Brațului Războinicului, cu Coroana Albastră strălucind rece și puternic în punctul terminus al vârfului celui mai de sus al căii de lumină stelară cețoasă. Stelele haloului erau asemenea unor cărbuni ce se stingeau împrăștiți cu zgârcenie peste vatra stinsă a cerului; petele mânjite ale galaxiilor îndepărtate puteau fi zărite ici și colo.

Yama stătea întins lângă focușor pe un strat moale și adânc de maronii ace de pin și se gândea la Cei Vechi de Zile, întrebându-se cum trebuie să fie să te cufunzi prin vidul dintre galaxii pentru o perioadă mai lungă decât aceea cât existase Confluența. Iar Cei Vechi de Zile nu posedaseră nici măcar a suta parte din puterea copiilor lor îndepărtați, a Proteguitorilor.

Yama l-a întrebat pe Prefectul Corin dacă-l văzuse vreodată pe vreunul dintre Cei Vechi de Zile după ce aceștia veniseră în Ys. Pentru multă vreme, bărbatul nu a dat niciun răspuns, iar Yama începuse să creadă că nici măcar nu-l auzise sau că pur și simplu îi ignorase întrebarea. Dar, în cele din urmă, Prefectul Corin și-a scuturat pipa de tocul ciubotei și a spus:

— Am văzut doi dintre ei odată. Eram doar un băiețaș, cu puțin mai în vârstă decât ești tu acum, și de curând intrat în ucenicie. Erau amândoi înalți și la fel de asemănători ca niște frați, cu păr negru și chipuri la fel de albe ca și hârtia nouă. Noi spunem că anumite seminții au pielea albă – a ta e, de asemenea, foarte palidă –, dar înțelegem prin asta că nu este pigmentată, cu excepția faptului că e scăldată de sângele din țesuturile de sub ea. Dar a lor era cu adevărat albă, de parcă fețele le-ar fi fost pudrate cu cretă. Erau îmbrăcați cu cămăși lungi și albe care le lăsau brațele și picioarele goale, iar de cingători le atârnavă mașinării mititele. Mă aflu în Piața de Zi cu cel mai în vârstă dintre ucenici, cărând mirodeniile pe care tocmai le cumpărase. Cei doi Vechi de Zile mergeau pe aleile dintre rândurile de tarabe în fruntea unei mulțimi uriașe și au trecut pe lângă noi la fel de aproape pe cât te afli tu acum. Ar fi trebuit să fie uciși pe loc cu toții. Din nefericire, aceasta nu a fost o decizie pe care s-o poată lua departamentul nostru, deși chiar și pe atunci, în Ys, puteai să-ți dai seama că ideile lor erau periculoase. Confluența supraviețuiește doar pentru că nu se schimbă. Protegătorii ne țin laolaltă, căci lor le jură fidelitate fiecare departament, și astfel niciun departament nu arată vreo favoare specială vreuneia dintre semințiile Confluenței. Cei Vechi de Zile și-au infectat aliații cu erezia că fiecare seminție, ba chiar și fiecare individ, s-ar putea să aibă o valoare intrinsecă. Ei promovează individul deasupra societății, schimbarea deasupra datoriei. S-ar cuveni să meditezi la motivul pentru care toate astea sunt absolut greșite, Yama.

— E adevărat că în Ys se poartă războaie în zilele noastre? Că diferite ministere se luptă unele cu altele, chiar și în Palatul Memoriei Poporului?

Prefectul Corin i-a aruncat o privire pătrunzătoare peste focul mititel și i-a spus:

— Ai plecat urechea la cel mai greșit soi de bârfă.

Yama se gândea la custozii Oraşului Morţilor a căror rezistenţă se diminuase până la refuzul încăpăţânat de a ceda cursului istoriei. Poate că Derev va fi cea din urmă dintre ei. A spus, încercând să smulgă cât mai multe de la Prefect:

— Dar, de bună seamă, există dispute referitoare la faptul dacă un departament sau altul s-ar cuveni să ducă la îndeplinire o sarcină particulară. Am auzit că ministerele depăşite, învechite, uneori se opun fuzionării sau dizolvării şi am mai auzit, de asemenea, că aceste dispute au tot sporit şi că Departamentul Afacerilor Indigene îşi antrenează cei mai mulţi ucenici pentru a deveni soldaţi.

— Ai multe de învăţat, a spus Prefectul Corin. A tasat tutunul în scobitura pipei şi a aprins-o apoi înainte de a adăuga: Ucenicii nu-şi aleg singuri modul în care vor sluji departamentul, iar tu, în orice caz, eşti prea tânăr pentru a deveni ucenic. Ai avut o copilărie ciudată, cu vreo trei taţi în total şi nicio mamă. Ai mult prea multă trufie şi o educaţie nu tocmai suficientă, ba, pe deasupra, mare parte din ea e formată din stranii fragmente de istorie, filosofie şi cosmologie şi mult prea mult din artele războiului. Încă înainte de a putea fi acceptat ca ucenic, va trebui să recuperezi rămănerile tale în urmă în toate domeniile pe care educaţia ta le-a neglijat.

— Cred c-aş putea deveni un soldat bun, a răspuns Yama.

Prefectul Corin s-a mulţumit să tragă din pipa lui şi să-l privească pe tânăr cu ochii mijiţi. Erau mici şi apropiaţi şi licăreau palid pe chipul său acoperit de blană neagră. Dunga albă trecea peste coada ochiului său stâng. În cele din urmă, a spus:

— Am bătut tot drumul până aici pentru a executa doi oameni vinovaţi de crime care priveau viaţa privată a Edilului. Aşa se face în departament. Asta demonstrează că departamentul sprijină acţiunile omului său şi garantează că niciunul dintre membrii personalului local nu e silit să săvârşească fapta. În felul acesta, nu există nimeni pe care localnicii să se răzbune, cu excepţia Edilului însuşi, şi nimeni nu ar face una ca asta câtă vreme el îşi comandă propria garnizoană, căci deţine autoritatea conferită de Proteguitori de partea sa. Am fost de acord să te aduc la Ys deoarece este datoria mea. Asta nu înseamnă că îţi datorez ceva, în mod special nu răspunsuri la întrebările tale. Acum du-te şi te

culcă.

Mai târziu, cu mult după ce Prefectul se înfășurase în pătura sa și adormise, Yama s-a ridicat în picioare cu prudență și s-a îndepărtat de focul care arsesse complet și din care nu mai rămăsese decât cenușa albă în jurul unui miez de cărbuni incandescenti. Drumul se întindea în depărtare printre movile de piatră uscată și friabilă și pâlcuri de pini. Suprafața lui pavată licărea slab în lumina Galaxiei. Yama și-a pus ranița pe umeri și a purces. Voia să ajungă în Ys, dar era hotărât să nu devină ucenic de funcționar și, după ultima respingere a valorii sale, nu credea c-ar mai fi putut suporta nici măcar o zi în compania Prefectului Corin.

Nu ajunsese prea departe pe drumul său când a auzit un huruit uscat în bezna din față. Yama și-a pus mâna pe plăselele cuțitului, dar nu l-a scos din teacă de teamă ca nu cumva lumina acestuia să-l dea de gol. A înaintat cu multă precauție, cu ochii cășcați, simțind cum îl furnică pielea pe tot corpul și cum sângele îi freamătă-n urechi. Apoi o piatră s-a spart de pavaj chiar în spatele lui! S-a răsucit pe călcâie și-o altă piatră i-a explodat la picioare. O bucată i-a crestat pielea și a simțit cum sângele i se scurge în cizmă.

Și-a încheștat mâna pe cuțit și a spus:

— Cine-i acolo? Arată-te!

Liniște, și-apoi Prefectul Corin a pășit în spatele tânărului, l-a apucat de încheietura mâinii drepte și i-a spus la ureche:

— Mai ai încă multe de învățat, băiete!

— Isteață șmecheria, n-am ce zice, a răspuns Yama care se simțea, în mod straniu, calm de parcă s-ar fi așteptat de multă vreme la tot ce se întâmpla.

După o clipă, Prefectul Corin i-a dat drumul și a continuat:

— E un mare noroc pentru tine că eu sunt cel care a făcut-o, nu altcineva.

Yama nu-l mai văzuse zâmbind pe bărbat, dar, în lumina albastră a Galaxiei, a zărit cum buzele acestuia se strâng în ceea ce ar fi putut fi începutul unui surâs:

— Am promis să am grijă de tine și așa voi face. Între timp, lasă joaca la o parte. În regulă?

— În regulă, a răspuns tânărul.

— Bine. Ai nevoie de somn. Încă mai avem cale lungă de mers.

Devreme în ziua următoare, Yama și Prefectul Corin au trecut pe lângă un grup de pelerini pe care l-au lăsat repede în urma lor, numai că peregrinii i-au ajuns din nou în noaptea aceea și și-au stabilit tabăra la mică distanță de ei. Numărul lor era mai mare de două decade, bărbați și femei în robe portocalii pătate de praf, cu capete tunse chilug și pictate cu linii curbe ce reprezentau Ochiul Protegătorilor. Erau oameni pirpirii, cu chipuri emaciate sub frunțile lor bicefale, umflate, și cu o epidermă ca pielea tăbăcită, bălțată cu pete maronii și negre. Asemenea Prefectului Corin, nu aveau cu ei decât toiege și pungașe care le atârnavă de cingători. Cântau cu voci subțiri și clare în jurul focului lor de tabără, închegând armonii cadențate care se auzeau până departe peste pietrele uscate și mormintele goale de pe coastele dealurilor.

Yama și Prefectul Corin își stabiliseră tabăra sub un pâlț de smochini de pe marginea drumului. Un izvorăș țâșnea din pământ printre copaci, un șuvoi de apă limpede care, din gura căscată a unei stânci ce fusese sculptată să înfățișeze un chip bărbos, cădea într-un bazin puțin adânc strunit de pietre plate. Șoseaua întorsese spatele Marelui Fluviu și urca de-acum serpentinele dealurilor joase și domoale, presărate cu tufișuri de chaparral și pâlcuri de palmieri pitici cu frunze în dinți de ferăstrău, în timp ce se înălța ușor spre trecătoare.

Preotul care răspundea de grupul de pelerini a venit să stea de vorbă cu Prefectul Corin. Grupul său era dintr-un oraș aflat la vreo mie de leghe în josul râului. Călătoreau de mai bine de o jumătate de an, mai întâi cu o navă comercială, apoi pe jos, după ce corabia fusese scoasă din serviciu pentru a fi reparată după ce fusese atacată de tâlharii apelor. Pelerinii erau arhivari în drumul lor spre Palatul Memoriei Poporului, pentru a istorisi în arhive poveștile celor care muriseră în orașul lor în ultimii zece ani și pentru a le cere călăuzire prezicătorilor.

Preotul era un bărbat masiv, cu pielea netedă, pe nume Belarius. Avea un zâmbet binevoitor și obiceiul de a-și șterge sudoarea de pe scalpul dezgolit și pliurile grăsoase ale pieii de pe ceafă cu un pătrat de pânză. Pielea sa netedă, de un galben-crom, lucea ca untul. I-a oferit Prefectului Corin o țigară și nu s-a supărat deloc atunci când oferta i-a fost refuzată și, fără să aibă nevoie de vreo îmboldire, s-a apucat să vorbească despre riscurile călătoriei pe jos. Auzise că

existau bande răătăcioare de dezertori peste tot pe uscat, pe lângă obișnuiții tâlhari.

— Aproape de liniile de bătaie, așa o fi, nu zic nu, i-a replicat Prefectul Corin. Nu este însă așa și atât de departe în susul râului. A tras din pipă și l-a măsurat din priviri pe preotul cel gras: Sunteți înarmați?

Belarius a zâmbit – zâmbetul îi era la fel de larg ca al unei broaște și Yama s-a gândit că, probabil, prelatul ar fi putut să țină o felie de pepene întreagă-întreguță în gură.

— Suntem pelerini, iar nu soldați, a spus preotul.

— Dar aveți, de bună seamă, cuțite să vă pregătiți mâncarea, machete cu care să tăiați lemnele de foc, genul ăsta de lucruri?

— Oh, da.

— Un grup mare ca al vostru nu are de ce să se teamă. Oamenii care călătoresc singuri, câte doi sau câte trei, sunt cei vulnerabili.

Belarius și-a șters scalpul. Zâmbetul i-a devenit încă și mai larg și a spus, cu înflăcărare:

— Și voi n-ați văzut nimic până acum?

— În afară de trăncăneala băiatului ăstuia, a fost o călătorie liniștită.

Pe Yama l-a usturat observația Prefectului Corin, dar n-a scos o vorbuliță. Belarius și-a fumat țigara – mirosea pătrunzător a cuișoare – și le-a depănat o istorisire dezlânată despre modul exact în care corabia cu care sperase să-și ducă „încărcătura” tot drumul până la Ys fusese atacată prin surprindere într-o noapte de tâlharii apelor veniți într-o decadă de schifuri mici. Tâlharii fuseseră învinși când căpitanul navei poruncise să fie împrăștiată smoală pe apă și să i se dea foc.

— Corabia noastră și-a pus toți oamenii la rame și am vâslit până am scăpat de flăcări, a explicat Belarius, dar bandiții au fost mistuiți de pălălaie.

Prefectul Corin a ascultat, dar nu a făcut niciun comentariu.

Preotul a continuat:

— Bandiții au aruncat spre noi cu lanțuri care au stricat catargul și velatura și care au lovit coca chiar pe linia de plutire. Am început să luăm apă în câteva locuri, așa că abia ne-am târât până-n primul port. Cei aflați sub tutela mea n-au vrut să aștepte terminarea reparațiilor, așa că am pornit-o pe

jos. Nava ne va întâlni în Ys atunci când ne vom fi terminat treburile acolo. Un strigoi ne-a tot urmărit săptămâna care-a trecut, dar ăsta-i singurul necaz pe care l-am avut până acum. Așa vremuri am ajuns să trăim acum, când drumul e mai sigur decât Marele Fluviu.

După ce Belarius și-a umplut burduful pentru apă din izvor și a plecat, Yama a spus:

— Nu-ți place de el.

Prefectul Corin s-a gândit la spusele tânărului, apoi a zis pe un ton chibzuit:

— Nu-mi plac insultele voalate la adresa competenței departamentului meu. Dacă Marele Fluviu nu mai e sigur de vină e războiul, iar cei care călătoresc pe el s-ar cuveni să-și ia măsurile de prevedere corespunzătoare și să meargă în convoi. Nu doar atât, dar durduliul nostru preot nu a angajat nicio gardă de corp ca escortă pe drum, ceea ce ar fi fost foarte prudent, și-ar fi fost încă și mai prudent dac-ar fi așteptat până când nava le-ar fi fost reparată, în loc să plece mai departe pe jos. Cred mai degrabă că nu ne-a spus povestea decât pe jumătate. Fie nu are bani pentru a angaja oameni de pază sau pentru a plăti reparațiile corăbiei, fie e dispus să riște viețile celor pe care-i are în pază pentru a scoate un profit suplimentar. Și s-a mai și urcat la bordul unei nave care-avea un căpitan fanfaron, ceea ce nu spune nimic bun despre puterea lui de judecată. Dacă nava a fost capabilă să lase-n urmă focul pe care l-au aprins pe apă, atunci ar fi putut să-i lase-n urmă și pe bandiți. Adesea, fuga e mai sănătoasă decât lupta.

— Chiar dacă-i mai puțin onorabilă.

— Nu există pic de onoare în a purta o luptă inutilă. Căpitanul ar fi putut să-și distrugă nava la un loc cu bandiții cu scamatoria aia a lui.

— Vom sta împreună cu acești oameni?

— Cântatul lor va trezi fiece bandit pe o sută de leghe de jur împrejur, a spus Prefectul Corin. Și, dacă există niscăi bandiți pe aici, atunci vor fi mai degrabă atrași de un grup mai mare decât de unul mai mic.

BANDIȚII

Ziua următoare, Yama și Prefectul Corin au pornit-o-n fruntea

grupului de pelerini, dar nu s-au depărtat niciodată atât de mult încât să piardă din vedere norul de praf ridicat de aceștia. Când s-a lăsat seara, peregrinii i-au ajuns din urmă și și-au stabilit tabăra în apropierea lor, iar Belarius a venit să vorbească din nou cu Prefectul Corin despre călătoria de peste zi. A tot sporovăit cât i-a luat să fumeze două dintre țigările lui cu miros de cuișoare. Căntecele pelerinilor răsunau clare și puternice în liniștea serii.

Atunci când Prefectul Corin l-a trezit pe Yama dintr-un somn profund, era trecut de miezul nopții și din foc nu mai rămăsese decât cenușa caldă. Poposiseră lângă un mormânt pătrat acoperit de tulpini țepoase, cățărătoare, ale trandafirilor, de pe vârful unei faleze care privea spre Marele Fluviu. Bărbatul se sprijinea în toiag. În spatele lui, trandafirii albi licăreau ca niște fantome ale lor înșiși. Parfumul lor puternic umplea aerul.

— E ceva rău prin preajmă, a spus Prefectul Corin cu o voce liniștită.

Lumina Galaxiei puna câte-o scânteie în ochii săi apropiați:

— Ia-ți cuțitul și vino cu mine.

— Ce-i? A întrebat Yama în șoaptă.

— Poate că nu-i nimic. Vom vedea.

Au traversat drumul și au dat ocol taberei pelerinilor care fusese stabilită într-un crâng de eucalipti. Stânci joase se deslușeau, amenințătoare, deasupra. Intrările în mormintele săpate în stâncă erau ca niște rânduri dispuse în eșichier de ochi goi, scobiți: ascunzătoare pentru o întreagă armată. Yama n-a auzit nimic, doar foșnetul frunzelor de eucalipt și, în depărtare, țipătul unei bufnițe care vâna. În tabără, unul dintre pelerini gemea în somn. Când vântul și-a schimbat direcția, tânărul a prins un miros slab, scârbos, peste cel cu iz medicinal al eucaliptilor.

Prefectul Corin a arătat spre tabără cu toiagul său și s-a mișcat în față, în timp ce frunze uscate îi pârlăiau sub picioare. Yama a zărit ceva luând-o la sănătoasa printre copaci, ceva de mărimea unui om, dar care alerga, totuși, pe patru picioare, cu o mișcare șontăcăită într-o parte. Și-a scos cuțitul și a pornit în urmărirea arătării, dar Prefectul Corin l-a depășit și a sărit pe o stâncă ieșită din pământ în spatele copacilor, cu toiagul ridicat deasupra capului. A menținut această poză o

clipă, apoi a sărit jos.

— A dispărut, a spus. Ei bine, preotul are dreptate în legătură cu un lucru. Chiar îi urmărește un strigoii.

Yama și-a vârât cuțitul în teacă. Îi tremura mâna. Avea răsuflarea tăiată și sângele îi zvâcnea în cap. Și-a adus aminte când el și Telmon vânaseră o antilopă, înarmați doar cu topoare de piatră, ca oamenii din triburile de pe coline.

— L-am văzut! A spus.

— O să le zic să-și îngroape gunoiul și să se asigure că-și atârnă mâncarea de ramurile copacilor.

— Strigoii se pot cățăra, a zis Yama. Și a adăugat: Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să pornesc în urmărirea lui.

— Ai făcut-o cu mult curaj. Poate că am reușit să-l speriem și să-l facem să plece.

În timpul zilei care a urmat, Yama și Prefectul Corin au ajuns la trecătoarea care era doar cu puțin mai lată decât drumul și tăia printr-o coastă abruptă de blocuri cu margini neregulate de granit cenușiu care se înălțau brusc din pantele blânde pe care cei doi urcaseră toată dimineața. Un turn stivuit din pietre plate se înălța la marginea drumului, lângă intrarea în trecătoare; fusese construit în jurul unei lespezi gravate cu o listă de nume. Prefectul a spus că acela era monumentul comemorativ al unei bătălii purtate în Epoca Răzvrătirii, când acei câțiva oameni ale căror nume erau gravate pe lespede apăraseră trecătoarea împotriva unor sorți coplesitor de potrivnice. Fiecare om care apăraseră trecătoare murise, dar armata cu care luptaseră ei fusese ținută-n loc suficient de mult timp pentru ca întăririle din Ys să sosească și să o oblige să se retragă.

De partea cealaltă a drumului față de acest altar încropit era o platformă cât o casă de piatră roșie despicată pe mijloc de o singură crăpătură cu margini drepte. Prefectul Corin s-a așezat la umbra oferită de partea atârnată în afară a stâncii și a spus că urmau să-i aștepte pe pelerini să-i ajungă din urmă înainte de a încerca să străbată trecătoarea.

— Unde-s mulți puterea crește, a observat Yama, pentru a provoca o reacție.

— Ba taman pe dos, numai că tu, unul, nu pari să înțelegi asta.

Bărbatul s-a uitat cum tânărul bâjbâia de colo-colo fără de

astămpăr și, în cele din urmă, a spus:

— Se presupune că pe creștetul acestei stânci ar trebui să fie urmele unor pași, câte una de fiecare parte a crăpăturii. Se spune că un estetik ar fi stat acolo în picioare acum o eră și că s-ar fi suit la ceruri direct în Ochiul Protegătorilor. Forța ascensiunii sale a crăpat stânca și i-a lăsat urmele pașilor în roca topită de acolo.

— E adevărat?

— Fără doar și poate, ar fi necesară o cantitate uriașă de energie pentru a accelera pe cineva astfel încât să cadă dincolo de câmpurile gravitaționale ale Confluenței, mai mult decât suficientă pentru a topi stânca. Dar dacă energia ar fi aplicată toată odată, un trup normal ar fi încălzit instantaneu și transformat într-un nor de abur prin fricțiunea cu aerul. Nu te condamni că nu știi toate astea, Yama. Educația ta nu e deloc ce-ar trebui să fie.

Tânărul nu vedea ce sens ar fi avut să răspundă acestei provocări, așa că a continuat să se vânture de jur împrejur în căldura uscată, necăutând nimic în mod special. Alternativa ar fi fost să stea lângă Prefectul Corin. Șopârlițe șfichiuiuau peste pietrele încinse de soare; o pasăre colibri stacojiu-aurie a atârnat în aer într-o încețoșată zbatere de aripi câteva momente înainte de a țâșni ca săgeata mai departe. În cele din urmă, Yama a descoperit un drum în sus, peste un talmeș-balmeș de bolovani spre vârful plat al stâncii. Fractura era dreaptă și îngustă, iar străfundurile îi străluceau cu țândări din ceea ce părea a fi sticlă topită. Legendarele urme erau exact așa cum le descriesese Prefectul Corin, nimic mai mult decât o pereche de scobituri ovale de mărimea unor tălpi, câte una de fiecare parte a crăpăturii.

Yama s-a întins pe stânca granuloasă și caldă și a privit în sus, spre cerul albastru, pustiu. Gândurile i se mișcau lenevos. A început să citească din exemplarul lui din Purane, dar nu a descoperit nimic care să fi fost diferit față de ce învățase el pe de rost, așa că a pus cartea deoparte.

Lumina era prea puternică și era și mult prea cald pentru a citi și deja se uitase lung și cu îndârjire la poze; în afară de aceea care înfățișa crearea Ochiului Protegătorilor, toate erau doar cu puțin diferite de scenele trecutului demult apus captate de tabletele mormintelor – și, spre deosebire de

pozele tabletelor, acelea din carte nu se mișcau.

Yama se întrebă alene de ce strigoii îi urmărea pe pelerini și de ce Proteguitorii creaseră strigoii de la bun început. Căci, dacă Proteguitorii făcuseră lumea și tot ce se afla în ea, așa cum era scris în Purane, și dacă ei înălțaseră zece mii de seminții dintre animalele a zece mii de lumi, atunci ce erau strigoii care se aflau undeva între animale și cele mai umile dintre rasele indigene?

Potrivit argumentului în favoarea creației după un plan, pe care Zakiel li-l predase lui Yama și lui Telmon, strigoii existau deoarece ajutau procesele de descompunere, dar mai existau o mulțime de specii care se hrăneau cu stârvuri, iar strigoii aveau o poftă specială pentru carnea de om și-ar fi înșfăcat și copilași și prunci dac-ar fi putut. Alții spuneau că strigoii erau doar imperfect înălțați din stadiul de animale, naturile lor împărțind tot ce era mai rău din oameni și din fiare, sau că seminția lor nu avansase la fel cu acelea ale altor soiuri de oameni și nici nu rămăsese neschimbată, asemenea diferitelor rase indigene, ci dăduse-napoi până când ei nu mai păstrasera nimic din darurile Proteguiturilor în afara capacității de a face rău. Ambele argumente sugerau că lumea pe care Proteguitorii o creaseră era imperfectă, deși niciunul nu nega posibilitatea perfectibilității. Unii pretindeau că Proteguitorii aleseseră să nu creeze o lume perfectă, căci o astfel de lume ar fi fost neschimbătoare și doar una imperfectă ar îngădui posibilitatea existenței răului și, prin urmare, și a mântuirii. Prin natura lor, Proteguitorii nu pot face decât binele, dar, câtă vreme nu pot crea răul, prezența răului era o consecință inevitabilă în creația lor, tot așa cum lumina aruncă umbre atunci când obiectele materiale se interpun în calea ei. Alții susțineau că, de vreme ce lumina Proteguiturilor fusese pretutindeni la construirea lumii, unde-ar fi putut să se aștearnă atunci vreo umbră? Potrivit acestui argument, răul era o consecință a răzvrătirii oamenilor și mașinilor împotriva Proteguiturilor, și doar prin redescoperirea tărâmului pierdutei mulțumiri care existase înainte de răzvrătire ar fi putut fi alungat răul și ar fi putut oamenii să-și câștige mântuirea.

Și mai erau încă alții care argumentau că și răul își are rolul lui în marele plan ce nu poate fi înțeles de nimeni, decât de Proteguitorii înșiși. Că un asemenea plan putea să existe, cu

trecutul, prezentul și viitorul stabilite în mod absolut, era unul dintre motivele pentru care nimeni nu trebuia să se bazeze pe miracole. Cum ar fi spus Ananda, n-avea niciun sens să te rogi pentru mijlocire dacă totul fusese deja stabilit de la bun început. Dacă Proteguitorii voiau să se întâmple ceva, atunci ar fi creat deja acel lucru, fără să mai aștepte să audă rugăciuni care să le ceară mijlocirea, fără să mai aibă nevoie să protejeze fiecare suflet. Totul era predestinat în lungul, singurul, cuvânt pe care Proteguitorii îl rostiseră pentru a aduce lumea la existență.

Mintea lui Yama se revolta împotriva acestei noțiuni, așa cum un om care-a fost îngropat înainte de-a muri s-ar putea să se lupte cu lințoliul. Dacă totul nu era decât parte a unui plan predeterminat, atunci de ce-ar trebui cineva să facă absolut orice, cu atât mai mult să-i venereze pe Proteguitori? Cu excepția faptului că și asta era parte a planului și toți oamenii din lume nu erau decât niște marionete cu arc ce mergeau dacă le învârteai cheița și care se învârteau ca niște roți dințate de la naștere și până la moarte într-o serie de gesturi dinainte programate.

Era de netăgăduit că Proteguitorii pusese lumea în mișcare, dar Yama nu credea că ei o abandonaseră mânați de dezgust sau disperare sau pentru că, fiind atoatevăzători, știau fiecă detaliu al destinului ei. Nu, Yama prefera să creadă că Proteguitorii părăsiseră lumea pentru ca aceasta să crească așa cum va dori, tot așa cum un părinte iubitor trebuie să vegheze ca pruncul să crească pentru a fi independent. În felul acesta, semințiile pe care Proteguitorii le înălțaseră din animale ar putea să se înalțe încă și mai sus pentru a deveni egali lor, iar asta nu s-ar întâmpla dacă Proteguitorii ar interveni în destinul lor, căci, la fel cum un om nu poate crea un alt om, tot la fel nici zeii nu pot crea un alt zeu. Din acest motiv, era necesar ca indivizii să fie capabili să aleagă între bine și rău – ei trebuiau să fie capabili să aleagă, precum doctorul Dismas, să nu slujească bunătății, ci doar propriilor poftă. Fără posibilitatea existenței răului, nicio seminție nu și-ar putea defini propria bunătate. Existența răului permitea semințiilor să dea greș și să se prăbușească sau, dimpotrivă, să-și transcendă firile animalice grație propriilor lor eforturi.

Yama se întreba dacă strigoii aleseseră să cadă, delectându-

se cu firea lor bestială la fel cum doctorul Dismas se delecta cu răzvrătirea lui împotriva societății oamenilor. Desigur, animalele nu-și alegeau firile. Unui jaguar nu-i făcea plăcere durerea pe care-o provoca prăzii sale; el avea doar nevoie să mănânce. Pisicile se jucau cu șoricelii, dar numai pentru că mamele lor le învățaseră să vâneze cu ajutorul unor astfel de jocuri. Doar oamenii aveau liber-arbitru și puteau alege să se bălăcească în mocirla propriilor dorințe josnice sau să le biruiască grație puterii voinței. Și-atunci erau oamenii doar cu puțin diferiți de strigoi, cu excepția faptului că ei se luptau cu partea lor întunecată, câtă vreme strigoi înotau în ea cu ușurința nechibzuită și inocentă a peștelui în apă? Când se rugau Proteguitoilor poate că oamenii, în realitate, nu făceau nimic mai mult decât să se roage propriilor lor firi avansate, dar încă neîmplinite, tot așa cum un explorator ar putea contempla piscurile neumblate pe care trebuia să se cațere pentru a-și atinge scopul.

Dacă Proteguitorii părăsiseră lumea și-o lăsaseră să se descurce singură, cum o ști mai bine, și dacă nu exista nicio minune, cu excepția existenței liberului-arbitru, atunci ce fusese cu corabia-fantomă? Yama nu se rugase pentru apariția ei; sau, cel puțin, nu avea habar să fi făcut asta, dar, cu toate acestea, ea sosise cu exactitate atunci când avusese nevoie de-o diversiune pentru a-și duce la bun sfârșit evadarea. Veghea, oare, ceva asupra lui? Și dacă da, cu ce scop? Sau poate că nu fusese nimic mai mult decât o simplă coincidență: vreo mașinărie veche fusese deșteptată la viață în mod accidental, iar Yama folosisse ocazia pentru a scăpa. Era posibil să existe o altă lume unde corabia-fantomă nu apăruse deloc sau apăruse prea devreme sau prea târziu, și în care Yama plecase cu doctorul Dismas și cu Enobarbus, căpetenia militară. Ar fi călătorit în josul fluviului pe pinasă chiar în clipa aceea, un participant de voie sau de nevoie la planurile lor, poate către propria moarte, poate către împlinirea unui destin mai glorios decât ucenicia care i se întindea atunci înaintea.

Speculațiile tânărului s-au amplificat și, într-un anumit punct, el nu se mai afla la cârma lor, ci era purtat de cursul lor, ca o rămurică purtată de torentul Marelui Fluviu. A adormit și s-a trezit doar pentru a-l descoperi pe Prefectul Corin stând aplecat deasupra lui, o umbră neagră conturată pe fundalul

cerului orbitor de albastru.

— Probleme, a spus bărbatul și a arătat în josul pantei lungi și blânde.

O pată micuță de fum atârna la jumătatea distanței, tremurând în voalul arșiței, și în acel moment Yama și-a dat seama că, în tot acel timp, Prefectul Corin îi protejase pe pelerini.

Mai întâi i-au găsit pe morți. Cadavrele fuseseră târâte de pe drum și îngrămădite, apoi li se dăduse foc. Nu mai rămăsese mare lucru din ele, cu excepția scrumului unsuros și oaselor carbonizate, deși, în mod bizar, o pereche de picioare complet nemistuite de flăcări care încă mai erau încălțate cu sandale ieșeau de la fundul rugului funerar care-ți îngheța sângele-n vine. Prefectul Corin a cercetat prin cenușa caldă cu toiagul său și a numărat paisprezece cranii, ceea ce însemna că nouă lipseau. A început să cerceteze într-o direcție, aplecându-se foarte jos în timp ce căuta prin talmeș-balmeșul de urme de pe pământ, iar Yama, deși nu i se ceruse asta, a pornit-o în direcția opusă. Și tânărul a fost cel care, urmând o dâră de pete de sânge, l-a descoperit pe Belarius care se ascundea într-un cavou. Preotul legăna în brațe o femeie, iar sutana îi era muiată-n sângele ei.

— Au tras în noi din ascunzătorile lor dintre morminte, a povestit Belarius. Cred c-au împușcat-o pe Vrii din greșeală, fiindcă nu au mai tras în niciuna dintre celelalte femei. Atunci când toți bărbații au fost omorâți sau grav răniți, au venit după femei. Oameni mărunți, firoși, cu pielea de-un roșu-aprins, brațe și picioare lungi, unii pe jos, câțiva călare, vreo trei sau patru decade. Ca păianjenii. Aveau dinți ascuțiți și gheare ca niște spini. Mi-aduc aminte că nu puteau să-și închidă mâinile de jur împrejurul armelor.

— Cunoscut seminția asta, a spus Prefectul Corin. Sunt la mare depărtare de casă.

— Doi dintre ei au venit și s-au uitat la mine, și-au bătut joc grosolan de mine și-au plecat din nou, a zis Belarius.

— N-ar ucide-un preot, i-a explicat Prefectul Corin, aduce ghinion.

— Am încercat să-i opresc să mai jefuiască leșurile, a continuat preotul. M-au amenințat cu cuțitele lor sau m-au scuipat, sau au râs, dar nu s-au oprit din lucrul lor. Au despuiat

cadavrele și le-au dezmembrat, au tăiat ce voiau de pe capete. Unii dintre bărbați mai erau încă în viață. Când au terminat, au dat foc stârvurilor. Am vrut să acord iertarea de păcate celor adormiți, dar m-au împins cât colo.

— Și femeile?

Belarius a izbucnit în hohote de plâns:

— N-am vrut răul nimănui, a spus. Niciun rău. Niciun rău nimănui.

— Au luat femeile cu ei, a sugerat Prefectul Corin. Să le siluiască sau să le vândă. Nu te mai smiorcăi, omule! În ce direcție au pornit-o?

— Spre munți. Trebuie să mă crezi că n-am vrut răul nimănui. Dacă-ai fi stat cu noi în loc s-o luați înainte... Nu, iartă-mă. E rușinos să spun una ca asta.

— Am fi fost uciși și noi, i-a explicat Prefectul Corin. Acești bandiți lovesc iute și fără teamă. Sunt în stare să atace grupuri mai mari și mai bine înarmate decât ei dacă socotesc că surpriza și furia asaltului lor îi vor învinge pe adversari. Așa cum stau lucrurile, am mai putea încă să salvăm câțiva dintre oamenii tăi. Du-te și acordă iertarea de păcate morților tăi, omule. După aceea trebuie să te hotărăști dacă vrei să vii cu noi sau să stai aici.

Când Belarius s-a depărtat suficient și nu mai putea să-i audă, Prefectul Corin i-a spus lui Yama:

— Ascultă-mă cu mare băgare de seamă, băiete! Poți veni cu mine, dar numai dacă juri că vei face întocmai ce-ți voi spune.

— Negreșit, a răspuns pe dată Yama, care ar fi promis orice pentru șansa aceea.

N-a fost deloc dificil să le ia urma bandiților și femeilor capturate peste terenul arid și nisipos. Dâra lăsată de ei mergea paralel cu povârnișul de granit, peste o salbă de lacuri sărate uscate și cu țărături joase. Fiecare dintre ele era situat mai sus decât următorul, ca o serie de pași uriași. Prefectul Corin a impus un ritm necruțător, dar preotul, Belarius, a ținut, în mod surprinzător, pasul foarte bine; era unul dintre acei grași care sunt, totodată, puternici, iar șocul provocat de ambuscadă se atenua. Yama a presupus că asta era o șansă pentru ca Belarius să iasă cu fața curată din toată trădarea. Deja, omul începuse să vorbească despre atac de parc-ar fi fost un accident sau un dezastru natural din care urma să-i

salveze pe supraviețuitori.

— De parcă nu el ar fi fost cel care-a adus năpasta pe capetele lor, i-a spus Prefectul Corin lui Yama atunci când s-au oprit să se odihnească la umbra unui cavou. Chiar și în zilele bune, să duci un grup de pelerini spre Ys pe drumul de pe uscat fără o escortă adecvată e ca și cum ai mâna o turmă de mioare prin patria lupilor. Iar ăștia mai erau și arhivari, pe deasupra. Nu arhivari propriu-ziși – aceia fac parte din departament și sunt instruiți în arta ținerii de minte. Aceștia foloseau mașini pentru a înregistra viețile muribunzilor. Dacă le-ai fi privit cu atenție craniile, ai fi văzut că fuseseră sparte. Unii bandiți mănâncă creierele victimelor lor, dar aceștia au vrut mașinile din capetele lor.

Yama a izbucnit într-un hohot de râs, neîncrezător:

— N-am auzit în viața mea una ca asta!

Prefectul Corin și-a trecut mâna peste chipul lui acoperit de blană neagră, exact ca o pisică:

— E o mârșăvie, promulgată de un departament atât de corupt și de pervertit, încât caută să supraviețuiască prin imitarea grosolană a însărcinărilor duse la îndeplinire așa cum se cuvine de superiorii lor. Adevărații arhivari învață cum să-și administreze amintirile cu ajutorul instrucției primite; acești oameni voiau să devină arhivari în câteva zile, înghițind semințele mașinilor care migrau către o zonă specială din creier și cultivau acolo un soi de bibliotecă. Ceea ce nu-i lipsit de riscuri. În unul din cincizeci care înghit semințele, mașinile cresc fără conținere și distrug creierii gazdei lor.

— Dar, de bună seamă, doar cei netransformați au nevoie de arhivari, nu? Odată transformat, oricine este păstrat în memorie de Proteguitori.

— Mulți nu mai cred asta și, deoarece departamentul nostru nu va pune niciodată la dispoziție arhivari în orașele celor transformați, acești șarlatani fac adevărate averi codoșindu-i pe creduli. Asemenea adevăraților arhivari, ei ascultă poveștile vieților celor aflați pe moarte și promit să le transmită către altarele din Palatul Memoriei Poporului.

— Nu-i de mirare, atunci, că preotul e necăjit, a intervenit Yama. El crede că au murit cu mult mai mulți oameni decât cei pe care i-am văzut noi.

— În orice caz, ei sunt cu toții păstrați în memorie de

Proteguitori, a răspuns Prefectul Corin. Sfinți sau păcătoși, toți oamenii însemnați de Proteguitori sunt păstrați în memorie, câtă vreme arhivarii își amintesc poveștile cât de multor seminții netransformate pot. Preotul e necăjit pentru că reputația lui va fi pătată și își va pierde afacerea. Șșt! Iată-l că se-ntoarce!

Belarius își sfâșiasse partea muiată-n sânge a sutanei sale portocalii, lăsându-și doar un soi de kilt în jurul șalelor. Pielea lucioasă și galbenă a umerilor săi și sânii lui de grăsan se înnegriseră la soare până ce căpătaseră culoarea portocalelor roșii, iar el își scărpinga pielea pârlită de soare în timp ce le povestea Prefectului Corin și lui Yama că tocmai descoperise niște bălegar proaspăt de cal.

— Nu au cum să fie înaintea noastră cu mai mult de o oră. Dacă ne grăbim, îi putem prinde din urmă înainte să ajungă la dealurile de la poalele munților, a spus Prefectul Corin. Pe femei le fac să meargă pe jos. Asta-i încetinește.

— Păi, atunci înseamnă că propria lor cruzime le va aduce nimicirea, zicea Belarius, încleștându-și mâna dreaptă într-un pumn pe care l-a îngropat în palma celei stângi. O să-i prindem și-o să-i zdrobim.

Prefectul Corin a spus foarte calm:

— Or fi ei cruzi, dar nu-s proști. Ar putea să lege femeile de cai dac-ar vrea să ne întreacă, dar, cu toate astea, n-o fac. Cred că ne tachinează. Au chef de oleacă de distracție, de-o mică întrecere. Trebuie să mergem mai departe cu multă băgare de seamă. Vom aștepta până la căderea întunericului și-apoi o să-i urmăm în tabăra lor.

— O să ne lase-n urmă pe întuneric!

— Cunoscut seminția asta și ei nu călătoresc pe timp de noapte, căci sângele lor curge mai încet când se răcește aerul. Între timp, ne vom odihni. Te vei ruga pentru noi, Belarius. O să ne îndrepte mințile către lupta ce ne-așteaptă.

Au adăstat până când soarele a coborât după Munții Mărginimii și Galaxia a început să se înalțe peste orizontul de pe partea cealaltă a fluviului înainte de a purcede. Urmele lăsate de bandiți mergeau drept peste terenul alb și neted, într-o încălceală de lăsături puțin adânci care urcau panta spre un lanț de dealuri joase. Yama a încercat din răspuț să imite mersul domol al Prefectului Corin și și-a amintit să pășească

întotdeauna cu toată talpa pe pietrele acelea care se mișcau, așa cum îl învățase Telmon. Belarius era cu mult mai puțin sprinten și, din când în când, se împiedica și făcea pietrele s-o ia la vale-n josul pantei, troncănind. Morminte erau împrăștiate la intervale neregulate de-o parte și de alta ale micilor depresiuni, neornamentate și construite pătrășos, cu uși înalte și înguste care cu o eră în urmă fuseseră sparte pentru a se deschide. Câteva dintre ele mai aveau încă tăblițe cu imagini și acestea prindeau viață când cei trei bărbați treceau prin apropierea lor, așa că au fost nevoiți să meargă de-a lungul creștetelor lășăturilor pentru a evita să se lase trădați de lumina trecutului. Belarius s-a neliniștit că aveau să piardă urma, dar apoi Yama a zărit tremurătoarea picătură de lumină care strălucea în fața lor.

Era un copac uscat căruia i se dăduse foc pe fundul unei depresiuni adânci. Ardea cu o văpaie albă și un pârâit aspru, trimițând în sus cantități mari de fum alb și acru. Motivul decorativ al ramurilor sale alcătuia o pânză de umbre negre în miezul flăcărilor strălucitoare. Cei trei bărbați s-au uitat în jos spre el, iar Prefectul Corin a spus:

— Ei bine, știu că-i urmărim. Yama, ai grijă de Belarius. N-o să lipsesc mult.

A plecat înainte să apuce tânărlul să-i dea vreun răspuns, o umbră rapidă care a plutit în josul pantei, dând ocol copacului care ardea și dispărând în bezna din spatele lui. Belarius s-a așezat greoi jos și a șoptit:

— Voi doi n-ar trebui să muriți din cauza mea.

— Hai, mai bine, să nu vorbim despre moarte, i-a cerut Yama. Avea cuțitul în mână – îl scosese când văzuse copacul care ardea, dar acesta nu a dat la iveală nicio scânteie, iar el l-a pus la loc în teacă și a spus:

— Cu puțină vreme în urmă, am fost luat cu forța pe o pinasă, dar a apărut o corabie albă care strălucea c-un foc rece. Pinasa a atacat corabia cea albă și am reușit să scap. Cu toate acestea, nava cea albă nu era reală; chiar în timp ce se îndrepta către pinasă a început să se dizolve. A fost acesta, oare, un miracol? Și a fost făcut de dragul meu? Ce crezi?

— Nu se cuvine să punem sub semnul întrebării planul Proteguitorilor. Doar ei pot spune ce-i miraculos și ce nu.

Belarius era mult mai atent la întunericul de dincolo de

copacul în flăcări decât la povestea lui Yama. Fuma una dintre țigările lui cu parfum de cuișoare, protejând-o cu palma făcută căuș. Lumina copacului care ardea bătea nemiloasă-n el; umbrele așternute-n orbitele adânci ale ochilor săi îi transformau fața într-o hârcă.

Prefectul Corin s-a întors o oră mai târziu. Copacul arsese până nu mai rămăsese din el decât un butuc de scrum incandescent. Și-a făcut apariția din întuneric și a îngenuncheat între Belarius și Yama:

— Drumul e liber, a spus.

— I-ai văzut? L-a întrebat tânărul.

Prefectul Corin a cugetat un pic la întrebare. Yama gândi că bărbatul părea îngâmfat, ticălosul. În cele din urmă, a spus:

— L-am văzut pe prietenul nostru de noaptea trecută.

— Strigoiul?

— Ne urmărește. Într-un fel sau altul, o să se hrănească bine-n seara asta. Creasta se înalță și conduce pe ocolite la un loc de deasupra canionului la fundul căruia sunt cavouri mari și acolo-i locul unde au campat bandiții. Au despuiat femeile și le-au legat de pari, dar nu cred că și-au făcut încă treaba cu ele. Prefectul Corin a privit direct spre Belarius: Oamenii ăștia intră-n călduri precum câinii sau cerbii și nu-i sezonul lor încă. Le expun pe femei pentru a ne înfuria pe noi, iar noi nu ne vom mânia. Au încins un foc mare, dar, dincolo de el, aerul nopții îi va face mocăiți. Yama, tu și Belarius veți crea o diversiune, iar eu o să pătrund în tabără și-o să le tai femeilor legăturile, eliberându-le, și-o să le scot de-acolo.

— Nu-i cine știe ce plan, a observat Belarius.

— Ei bine, le-am putea lăsa pe femei în plata Proteguitorilor, i-a răspuns Prefectul Corin cu așa o seriozitate, că era clar c-ar face exact asta dacă preotul ar refuza să-i ajute.

— Vor adormi, a răspuns grăsanul. Așteptăm până dorm bine și-apoi le luăm pe femei.

— Nu, i-a tăiat-o Prefectul Corin. Ei nu adorm niciodată, ci doar devin mai puțin activi pe timpul nopții. Ne vor aștepta. De aceea trebuie să-i facem să iasă de acolo, preferabil cât mai departe de foc. Atunci o să-i omor. Am un pistol.

Era ca o pietricică plată, netezită de ape. Prindea lumina rece, albastră a Galaxiei și strălucea în palma Prefectului. Departamentul Afacerilor Indigene era, cu siguranță, mai

măreț decât își imaginase până atunci Yama dacă unul dintre membrii lui putea purta cu el o asemenea armă nu doar interzisă majorității, ci și atât de prețioasă, căci secretul manufacturării ei fusese pierdut c-o eră-n urmă, încât ar fi putut răscumpăra un întreg oraș precum Aeolis. Pistolul energetic al doctorului Dismas, care abia dacă mărea puterea luminii făcându-i undele să mășăluiască-n același pas, era o imitație grosolană a armei pe care o ținea în mână Prefectul Corin.

— Lucrurile alea sunt malefice, a spus Belarius.

— Mi-a mai salvat și înainte viața. Trage de trei ori, apoi trebuie să stea-n lumina soarelui toată ziua înainte de-a mai putea trage din nou. De aceea trebuie să-i scoateți într-un loc deschis, ca să am un câmp de tragere clar.

— Cum să creăm această diversiune? A întrebat tânărul.

— Sunt ferm convins că vă veți gândi voi la ceva când ajungeți acolo, l-a asigurat Prefectul Corin.

Buzele bărbatului erau strânse laolaltă, ca și cum și-ar fi reținut un surâs, și-n clipa aceea Yama a știut despre ce era, de fapt, vorba în toată povestea aceea.

Prefectul Corin a mai spus:

— Urmați culmea și fiți cu băgare de seamă să nu vă arătați pe fundalul cerului.

— Și cu cei puși de strajă ce facem?

— Nu există străjeri, l-a asigurat Prefectul. Nu mai există de-acum.

Și-apoi a dispărut.

Canionul era sinuos și îngust, o crevasă împăturită adânc care șerpuia pe după dealuri. Culmea se înălța deasupra lui într-o faleză asemănătoare cu tăblia unei mese disecate de ravene aride. Întins pe burtă și privind peste marginea pantei în canion, Yama a văzut focul pe care bandiții-l încinseseră pe fundul canionului de dedesubt. Lucirea lui roșiatică bătea pe fațadele albe ale mormintelor care fuseseră construite-n malurile canionului, precum și pe țarcul din tufăriș unde se învârteau zece cai, dar și pe șirul de femei goale legate fedeleș de pari.

— E ca un test, a spus tânărul.

Belarius, ciucit pe vine un pic mai departe de margine, s-a holbat doar la el.

— Trebuie să dau dovadă de spirit de inițiativă, i-a explicat Yama. Dacă n-o voi face, Prefectul Corin n-o să încerce să le salveze pe femei.

Nu a adăugat însă că totul mai era și-o pedeapsă. Pentru că își luase cu el cuțitul, pentru că voia să devină soldat, pentru că încercase să fugă. Știa că nu-și putea permite să dea greș, dar nu avea habar nici cum ar fi putut să reușească.

— Trufie, a spus preotul, bosumflat.

Părea să fi atins punctul în care absolut nimic nu mai conta pentru el:

— Se transformă pe sine într-un zeu meschin, care decide dacă bieții mei clienți trăiesc sau mor.

— Cred că asta depinde de noi de-acum. O fi el un om rece, dar chiar vrea să te ajute.

Belarius a arătat spre întunericul din spatele lui:

— Acolo-i un mort. Îi simt duhoarea.

Era unul dintre bandiți. Zăcea pe burtă în mijlocul unui cerc de tufișuri de chaparral. Grumazul îi fusese frânt și părea să se holbeze peste umăr la propria-i osândă.

Belarius a bâiguit o rugăciune scurtă, apoi a luat arcul scurt, solid al mortului și tolba lui cu săgeți fără pene-n coadă. Părea să se fi înveselit oleacă, iar Yama l-a întrebat dacă știa cum să mânuiască arcul:

— Nu sunt un adept al violenței.

— Vrei să ajuți la salvarea clienților tăi?

— Majoritatea sunt morți, a spus Belarius pe un ton grav. O să-i acord iertarea de păcate amărâtului ăluia acum.

Yama i-a lăsat în pace pe preot și pe mort și s-a instalat pe terenul de pe marginea canionului. Deși era ostenit, simțea o extraordinară claritate de gândire, o agerime ascuțită susținută de-un amestec de mânie și adrenalină. Poate că ăsta o fi fost un test, dar viețile femeilor depindeau de el. Iar asta era mai important decât să-i facă pe plac Prefectului Corin sau să-și demonstreze sieși că se putea ridica la înălțimea visurilor sale.

Un bolovan rotund se înălța pe marginea povârnișului. Era cât jumătate din înălțimea lui Yama și bine înfipt în țărână, dar a cedat un pic atunci când s-a sprijinit cu spatele de el și l-a împins. A încercat să-l facă pe Belarius să vină să-l ajute, dar preotul îngenunchease ca și cum s-ar fi rugat și fie n-a

priceput, fie n-a vrut să priceapă și nici n-a vrut să se ridice-n picioare când Yama l-a tras de braț. Tânărul a oftat adânc, cu așteptările înșelate, s-a întors la bolovan și a început să atace solul nisipos din jurul temeliei acestuia cu cuțitul cu care mânca. Nu săpa de multă vreme când a dat peste ceva metalic. Cuțitașul i-a tremurat în mână și el l-a scos afară doar pentru a descoperi că vârful tăișului fusese tăiat perfect. Descoperise o mașină.

Yama a îngenuncheat și i-a vorbit în șoaptă lucrului, cerându-i să vină la el. A făcut asta mai mult din reflex decât cu vreo speranță și a fost uluit când pământul s-a cutremurat între genunchii săi și mașina a alunecat în aer cu o mișcare bruscă, de patinare, ca o sămânță de pepene pe care ai strâns-o între degete. Se legăna în aer în fața chipului lui Yama, un oval argintiu, strălucitor, care i-ar fi încăput în palmă dac-ar fi îndrăznit să-l atingă. Era, în același timp, metalic și fluid, ca o picătură mare de hidrargir. Stropi de lumină licăreau ici și colo pe suprafața lui. Emitea un puternic miros de ozon și un sunet slab, ca un pârâit.

Yama a spus, încet și cu precauție, formând cuvintele nu doar cu buzele, ci și în mintea lui, așa cum făcea atunci când îi instruia pe câinii de pază ai casei-donjon:

— Am nevoie să fac în așa fel încât această parte a canionului să se prăbușească. Ajută-mă!

Mașina s-a prăbușit pe pământ și un micuț gheizer de țărână și pietricele a fost scuiat în sus în timp ce ea săpa tot mai jos și dispărea vederii. Yama s-a așezat pe vine, abia mai îndrăznind să respire, dar, deși a așteptat multă vreme, nimic altceva nu s-a mai întâmplat. Începuse să sape din nou la baza bolovanului când l-a descoperit Belarius.

Preotul scosese din rădăcini câteva tufișuri de chaparral și i-a spus:

— O să le dăm foc și-o să le azvârlim în jos spre acei netrebnici.

— Ajută-mă cu bolovanul ăsta.

Belarius a clătinat din cap și s-a așezat pe marginea povârnișului, apoi a început să lege la un loc tufișurile cu o bucată de pânză sfâșiată din resturile sutanei sale.

— Dacă vei da foc acelor tufișuri, o să te transformi singur într-o țintă pentru ei, i-a explicat tânărul.

— M-aștept să ai un amnar prin tolbă.

— Da, dar...

În canionul de sub ei caii au început să necheze unul la altul. Yama a privit peste margine și-a văzut că animalele fugeau acum dintr-un colț al țarcului în altul. Se mișcau în lumina focului ca apa care curge alungată de-un vânt puternic, schimbător, strânși la un loc, fluturându-și cozile și aruncându-și capetele pe spate. La început, tânărul a crezut că fuseseră tulburați de Prefectul Corin, dar apoi a zărit ceva alb care atârna cu capul în jos de grumazul unei iepe negre aflate-n mijlocul hergheliei cuprinse de panică. Strigoii îi descoperise pe bandiții care alergau acum spre cai cât îi țineau picioarele, pășind cumva în lături însă, greoi și aruncând umbre lungi și cocârjate fiindcă focul se afla în spatele lor, și chiar în clipa aceea Yama a împins cu toată forța lui bolovanul, știind că nu urma să mai aibă o șansă mai bună decât aceea.

Pământul s-a cutremurat sub picioarele tânărului și el și-a pierdut echilibrul și a căzut înapoi, lovindu-se cu ceafa de bolovan. Lovitura l-a amețit și n-a fost în stare să-l mai oprească pe Belarius să-i scotocească prin tolbă și să-i ia amnarul. Pământul s-a mișcat din nou și pietroiul s-a clătinat și s-a cufundat cam de-o palmă în sol. Yama și-a dat seama ce se întâmpla și a luat-o de-a bușilea pentru a se da din drum chiar în clipa în care marginea canionului se prăbușea.

Bolovanul a căzut în linie dreaptă. Un nor de praf și de țărână s-a înălțat și s-a auzit o bubuitură atunci când pietroiul s-a lovit de marginea canionului, urmată de-un moment de liniște. Pământul se mai cutremura încă, și tânărul a încercat să se ridice-n picioare, dar era ca și cum ar fi încercat să stea drepti într-o barcă prinsă de curenți de încrucișare. Belarius îngenunchease peste mănunchiul de tufe de chaparral, și lovea amnarul de cremenea sa. Praful era suflat în sus în spatele lui, delimitând o linie lungă și strâmbă, și, deodată, un soi de buze s-au deschis în pământ. Luminițe au roit în solul care clocotea. Yama le-a văzut când și-a înșfăcat tolba și a sărit peste tăietura care se tot lărgea. A aterizat în patru labe, dar pământul s-a cutremurat din nou și el s-a prăbușit. Belarius stătea în picioare de partea cealaltă a crăpăturii, cu picioarele înfipite tare depărtate, în timp ce rotea deasupra capului două tufe cuprinse de flăcări. Apoi marginea

canionului a cedat și s-a prăbușit cu un vuiet de alunecare. O clipă mai târziu, un nor mare de praf a clocotit în sus în timp ce s-a auzit un zgomot ca bubuitul tunetului și un fulger a lovit pe toată lungimea canionului la intervale rare. O dată, de două ori, de trei ori.

MAGISTRATUL

La început, casele nu au fost mai mult decât cavouri goale în care se mutaseră oamenii, creând cătune improvizate înșirate de-a lungul teraselor stâncoase de lângă vechiul mal al Marelui Fluviu. Oamenii care locuiau acolo se plimbau de colo-colo goi-pușcă. Erau slabi și foarte înalți, cu capete mici și păr negru lung și lucios și pielea de culoarea ruginii. Piepturile bărbaților erau scrijelite cu modele în spirală făcute din cicatrice; femeile își fixau părul cu lut roșu. Vânau șopârle, șerpi și iepuri, adunau pernițele tinere și zemoase ale perelor cactușilor opunția și săpau după tuberculi pe platoul arid de deasupra stâncilor, culegeau fenicul marin și măcriș de baltă din mlaștinile de pe marginea fluviului și lopătau spre zonele cu apă puțin adâncă ale acestuia pentru a arunca plase rotunde cu care prindeau pește pe care îl afumau pe grilaje făcute din ramurile tufișurilor de chaparral și din surcele de pin. Erau voioși și ospitalieri și le-au oferit cu dragă inimă și cu generozitate adăpost lui Yama și Prefectului Corin.

Apoi au apărut, printre morminte, casele adevărate, trainice, pătrate și zugrăvite-n galben, albastru sau roz, cu grădinițe plantate pe acoperișurile lor plate. Căsuțele urcau pe stânci ca niște grămezi de cutioare, cu străzi abrupte și înguste printre ele. Cătune de cocioabe fuseseră construite pe catalige deasupra albiilor înnămolite și a canalelor înfundate de aluviuni lăsate-n urmă de retragerea fluviului și, dincolo de acestea, uneori chiar la mai puțin de o leghe depărtare de drum, uneori la o distanță de două sau de trei leghe, era fluviul, și docurile construite din pontoane plutitoare, și traficul constant al bărcuțelor cu vele și al barjelor, și al cuferelor aerodinamice cu greement auriu și al sebecelor cu trei catarge care îmbrățișau țarmul de care nu se îndepărtau. De-a lungul drumului de pe malul vechiului fluviu, negustori stradali vindeau pește proaspăt și stridii, și midii din bazine, și homari care-abia ce fuseseră pregătiți la aburi, și crabi delicați, fenicul

marin și rădăcini de lotus, și castane-de-baltă, bambus și banane mici și roșii și câteva soiuri de varec, lapte de la caprele priponite-n apropiere, mirodenii, nuci murate, fructe proaspete și suc de iarbă, gheață, bijuterii făcute din scoici lustruite și din semințele zise și perle-negre ale copacului de *mgambo*, păsări în colivii, suluri de pânzeturi aprins colorate, sandale făcute din ponositele benzi de rulare ale pneurilor autocamioanelor, jucării ieftine din plastic, benzi cu înregistrări ale baladelor și rugăciunilor populare și mii de alte lucruri. Standurile și tarabele comercianților formau un soi de piață-n formă de panglică înșirată de-a lungul marginii prăfoase de pământ de pe acostamentul vechiului drum, o piață zgomotoasă din cauza muzicanților ambulanți și a zumzetului negoțului ce era creat în timp ce oamenii se tocmeau și pălăvrăgeau. Atunci când o navă de război a trecut prin dreptul lor, la o leghe distanță dincolo de acoperișurile îngrămădite îmbrăcate în hârtie gudronată ale cătunului de cocioabe și dincolo de macaralele docurilor plutitoare, toată lumea s-a oprit s-o privească. De parc-ar fi dat onorul, corabia și-a înălțat palele roșii-aurii ale vâslelor care erau mânuite fiecare în parte de câte trei oameni, și a tras o șarjă de fum alb dintr-un tun și toți cei care o priveau au aclamat.

Abia acela a fost momentul în care Yama a înțeles că vedea, pentru prima oară, țărmul îndepărtat al Marelui Fluviu, și că linia neagră de la orizont asemănătoare cu un nor de furtună era, de fapt, formată din case și docuri. Aici fluviul era adânc și rapid, mânjit în maroniu de-a lungul țărmului, dar de un albastru-întunecat în depărtare. Ajunsese în Ys și nici măcar n-avusese habar de asta; orașul se apropiase de el pe furiș, ca o armată în noapte – cavourile locuite ca iscoade, aceste case zugrăvite și cătunele de cocioabe dărăpănate ca primele linii de pedestrași. Era ca și cum, după eșecul încercării de salvare a pelerinilor, se trezise brusc dintr-un somn lung.

Prefectul Corin spusese puține despre alunecarea de teren care ucisese bandiții, femeile răpite și pe preotul lor, pe Belarius. „Ai făcut și tu ce-ai putut”, îi zisese el lui Yama. „Dacă n-am fi încercat, femeile oricum ar fi murit.”

Yama nu-i suflase o vorbuliță Prefectului despre mașină. Lasă-l să creadă ce-o pofti. Dar tânărul nu fusese-n stare să se oprească pe sine însuși din retrăirea a tot ce se întâmplase în

timp ce-și târșăia picioarele în urma Prefectului pe lungul drum spre Ys. Uneori simțea o vină îngrozitoare, căci numai trufia lui prostească fusese cea care-l îmboldise să folosească mașina, lucru care condusese la moartea bandiților și a femeilor răpite. Iar, uneori, se simțea cuprins și de-o îngrozitoare mânie îndreptată împotriva Prefectului Corin din cauză că acesta îi pusese o responsabilitate atât de mare pe umeri. N-avea nicio îndoială că Prefectul ar fi putut să pășească pur și simplu în tabăra bandiților, să-i omoare pe toți până la unul și să le elibereze pe femei. În loc de asta, el se folosise de situație pentru a-l testa pe Yama, iar Yama dăduse greș și se simțea vinovat pentru că dăduse greș, și-apoi mândru fiindcă fusese supus unui test imposibil.

Umilință sau mânie. În cele din urmă, Yama a acceptat-o pe cea de-a doua.

În timp ce mergea în urma Prefectului Corin, își imagina adesea că scoate cuțitul din teacă și că-i hăcuiește bărbatului căpățâna de pe umeri dintr-o singură lovitură sau că, dimpotrivă, culege un pietroi de pe marginea drumului și-l folosește ca pe-un ciocan. Visa să fugă repede și cât mai departe și, până când a trecut nava de război, fusese complet cufundat în visurile lui.

Yama și Prefectul Corin au mâncat la o dugheană de pe marginea drumului. Fără să i se fi cerut, patronul le adusese midii gătitе la aburi, lăptuci acvatice crocante prăjite în ulei de susan cu fâșii de ghimbir și ceai făcut din scoarță de *kakava*; în centrul mesei era un bol roșu din plastic în care puteau fi scuipate fragmente de scoarță. Prefectul Corin nu a plătit mâncarea – proprietarul dughenei, un bărbat înalt cu pielea palidă și flască și cu pânze elastice între degetele mâinilor, a zâmbit pur și simplu și a făcut o plecăciune atunci când au plecat.

— E bucuros s-ajute pe cineva din departament, a explicat Prefectul Corin când l-a întrebat Yama ce și cum.

— De ce?

Prefectul Corin și-a fluturat mâna în fața ochilor, de parc-ar fi alungat o muscă. Tânărul a întrebat din nou.

— Pentru că suntem în război, a spus bărbatul mai în vârstă. Pentru că departamentul nostru poartă acest război. Ai văzut doar cum au aclamat nava militară. Chiar e musai să pui

atâtea întrebări?

— Păi, cum altfel să învăț, dacă nu pun întrebări? A vrut să știe Yama.

Prefectul Corin s-a oprit, s-a sprijinit în toiagul său înalt și s-a uitat lung și fix la tânăr. Oamenii îi ocoleau. Era aglomerat acolo, cu case cu câte două-trei etaje înghesuite strâns una într-alta de fiecare parte a drumului. Un șir de cămile a pășit pe lângă ei, cu buzele lor căzute răsucite-n expresii îngâmfat disprețuitoare și cu clopoței de argint zornăindu-le pe hamurile din piele.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveți e când să pui întrebări și când să păstrezi tăcerea, i-a spus Prefectul Corin și-apoi i-a întors spatele și s-a îndepărtat cu pași mari prin mulțime.

Fără să se gândească la ce face, Yama s-a grăbit după el. Era ca și cum bărbatul acesta taciturn și sobru l-ar fi transformat într-un soi de animal de companie care merge la trap, cuprins de neliniște, ținându-se de coada stăpânului său. Și-a adus aminte ce-i spusese doctorul Dismas despre boii care-și târăsc picioarele de jur împrejurul pompei hidraulice pentru că atât îi duce pe ei capul, iar resentimentele i s-au involburat din nou, reîmprospătate.

Pe zone întinse de-acum, fluviul dispărea în spatele caselor și antrepozitelor. Dealurile se înălțau deasupra acoperișurilor plate ale construcțiilor de pe partea dinspre uscat a drumului și, după o vreme, Yama și-a dat seama că, de fapt, nu erau dealuri, ci clădiri. În depărtarea nedeslușită, turnurile pe care le zărise de atâtea ori pe fugă folosind telescopul de pe terasa heliografului casei-donjon străluceau ca niște fire de argint ce uneau pământul și cerul.

Trecuseră atâtea zile lungi de călătorie și turnurile tot păreau să se afle la fel de departe de el ca întotdeauna.

Pe drum erau din ce în ce mai mulți oameni, precum și șiruri de cămile și de boi, și căruțe cu aburi sau trase de cai, împodobite cu slogane pioase, și sănii care alunecau pe deasupra pământului la înălțimea brâului, decorate cu bare din lemn cioplite cu modele complicate pictate cu roșu și auriu. Și-aici mai erau și mașini. La început, Yama le-a confundat cu niște insecte sau cu niște păsări colibri în timp ce zburau șuierând încoace și-ncolo pe deasupra mulțimilor.

Nimeni din Aeolis nu deţinuse vreo maşină, nici măcar Edilul însuşi (câinii de pază nu erau decât nişte animale modificate chirurgical şi nu se puneau la socoteală), şi, dacă vreo maşină s-ar fi rătăcit pe străzile oraşelului, atunci toată lumea s-ar fi tras cât mai departe de ea posibil. Aici, nimeni nu băga în seamă multele maşini care ţâşneau sau se răsuceau prin aer, îndeplinindu-şi misterioasele lor însărcinări. Într-adevăr, un bărbat se îndrepta spre Yama şi spre Prefectul Corin cu o decadă de maşini mititele învărtindu-i-se deasupra capului.

Omul s-a oprit în faţa Prefectului Corin. O fi fost Prefectul înalt, dar bărbatul acesta era încă şi mai înalt – era cel mai înalt om pe care-l văzuse Yama vreodată-n viaţa lui. Purta o pelerină stacojie a cărei glugă îi era trasă peste cap şi o tunică neagră, cu pantaloni negri băgaţi în cizmele-i din piele neagră moale şi înalte până la coapsă. O biciuşcă scurtă, cu mai multe şfichiuri, ca acelea folosite de cei care mânau boii, era vârată la cingătoarea pantalonilor săi; capetele celor o sută de plesne ale biciuştii erau împletite cu bucăţele de metal de formă romboidală. Bărbatul l-a înfruntat pe Prefectul Corin şi-a spus:

— Eşti la mare distanţă de locul unde s-ar cuveni să te afli.

Prefectul Corin s-a sprijinit în toiagul său şi a privit în sus spre cel care-l înfrunta. Yama a stat drept în spatele Prefectului. Oamenii începeau deja să formeze un cerc larg în mijlocul căruia se aflau omul în pelerină roşie şi Prefectul Corin.

— Dacă ai treburi pe-aici, eu, unul, nu am auzit nimic despre asta, a spus bărbatul cu pelerină roşie.

O maşină a aterizat pe gâtul Prefectului Corin, chiar sub unghiul fălcii sale, dar acesta a ignorat-o şi a spus:

— Nu există niciun motiv pentru care-ar trebui să fi aflat.

— Există toate motivele din lume, a spus bărbatul care, observând că oamenii se uită la ei, a despicat aerul cu biciuşca; maşinile micuţe şi strălucitoare de deasupra capului său şi-au lărgit orbitele şi una dintre ele s-a lăsat în jos pentru a pluti în faţa buzelor omului. Circulaţi! A spus el şi vocea sa, amplificată de maşină, a reverberat cu ecou din clădirile aflate de ambele părţi ale drumului, dar majoritatea oamenilor abia dac-au făcut câţiva paşi înapoi. Maşina s-a ridicat şi bărbatul i-a spus Prefectului Corin cu vocea lui normală:

— Provoci dezordine!

— N-a fost nici pomeneală de dezordine până nu m-ai oprit tu, i-a răspuns Prefectul Corin. Și tare-aș vrea să știu de ce-ai făcut-o.

— Acesta este drumul, nu fluviul.

Prefectul a scuipat în praful de la picioarele sale:

— Am băgat și eu de seamă.

— Porți cu tine un pistol.

— Prin împuternicirea dată de departamentul meu.

— Mai vedem noi ce și cum cu asta. Ce treburi ai? Ne spionezi?

— Dacă vă faceți datoria, n-aveți a vă teme de nimic. Dar nu-ți face griji, frate, nu-s spion. Mă întorc dintr-un oraș aflat în aval unde am avut de împlinit o sarcină. A fost încheiată și-acum mă întorc.

— Și, cu toate acestea, călătorești pe drum.

— M-am gândit să-i arăt băiatului ăstuia câte ceva din regiunile rurale. A dus o viață tare ferită, izolată.

O mașină s-a repezit înainte și s-a învârtit în fața ochilor lui Yama. A urmat un fulger de lumină roșie în spatele ochilor băiatului și el a clipit, iar mașina a zburat în sus pentru a se alătura din nou dansului rotitor de deasupra capului bărbatului care a spus:

— Țsta-i eromenos-ul tău, băiețașul tău pederast? Trebuie că războiul merge tare prost dacă n-ai fost în stare să găsești ceva mai de soi. Țsta are o piele de cadavru. Și, pe deasupra, mai și cară cu el o armă interzisă.

— Din nou, prin împuternicirea dată de ministerul meu, a răspuns Prefectul Corin.

— Nu-i cunosc seminția, dar mi-aș da cu părerea că e prea tânăr pentru a fi deja ucenic. Ai face mai bine să-ți arăți documentele ofițerului zilei.

Bărbatul a pocnit din degete și mașinile au coborât și s-au aranjat pe o orbită strânsă în jurul capului Prefectului, dându-i acestuia târcoale ca niște viespi furioase din argint. Bărbatul cu pelerină stacojie s-a răsucit atunci pe călcâie și a șfichiuit aerul cu biciușca lui, astfel încât cei aflați cel mai aproape de el să se dea înapoi, presându-i pe cei aflați mai în spate:

— Faceți loc! A strigat, în timp ce-și croia drum prin mulțime cu biciușca lui. Faceți loc! Faceți loc!

În timp ce-l urmau, Yama i-a spus Prefectului Corin:

- Țsta e momentul potrivit pentru a pune o întrebare?
- E un magistrat. Un membru al autorității civile autonome din Ys. Există oarece zăzanie între departamentul lui și al meu. O să-și facă o datorie din a ne arăta cine conduce aici și-apoi o să ne vedem de drumul nostru.
- Cum de-a știut despre pistol și despre cuțit?
- Are mașini care i-au spus.

Yama a cercetat împletitura de du-te-vino a micilor mașini din jurul capului Prefectului Corin. Una încă mai era agățată de gâtlejul său, o mărgică din argint segmentată cu patru perechi de piciorușe ca niște sârmulițe și aripioare din mică încrucișate pe spate. Yama putea să simtă efectiv gândurile simple ale mașinilor și se întreba dacă ar fi putut să le facă să uite ce li se poruncise să facă, dar nu avea încredere în sine însuși că avea să le spună exact ce trebuie și, în afară de asta, nu avea de gând să-și dezvăluie talentul doar ca să-l ajute pe Prefect.

Drumul dădea într-un scuar mărginit de arbori-de-foc Illawarra care tocmai începeau să înfrunzească. Pe partea îndepărtată, un zid se înălța deasupra creștetelor arborilor. Era construit din blocuri de granit negru șlefuite și montate strâns lipite unele de altele, cu postamente pentru tunuri și cu turnuri de pază de-a lungul părții sale superioare. Mai mulți soldați trândăveau lângă o poartă înaltă tăiată în zid, urmărind traficul și pe cei care se îmbulzeau prin umbra oferită de arcada porții. Magistratul i-a condus pe Prefectul Corin și pe Yama prin scuar și soldații au luat brusc poziția de drepti când au trecut cu toții prin poartă. Au urcat apoi o scară pieptișă care se răsucea în sens invers acelor ceasornicului în interiorul zidului și dădea într-o pasarelă largă în partea de sus a acestuia. După ce au mers un pic pe ea, zidul a făcut dreapta în unghi drept și a început să meargă pe lângă vechiul mal al fluviului și-acolo era agățat un glob din sticlă fațetat care licărea în lumina soarelui.

Era cald și plin de lumină în interiorul sferei de sticlă. Magistrați în pelerine roșii stăteau în picioare lângă ferestre atârinate-n aer parcă, urmărind vederi aeriene ale drumului, ale navelor acostate la docuri sau care treceau în susul și-n josul fluviului, ale acoperișurilor din țiglă roșie și ale unui bărbat care mergea de-a lungul unei străzi aglomerate. Mașini

treceau glonț încolo și încioace în aerul luminos sau se învârtejeau în norișori. În mijlocul acestei întregi activități, un ofițer bărbos stătea jos cu cizmele cocoțate pe-o masă din plastic transparent și, după ce magistratul a vorbit cu el, ofițerul i-a cerut Prefectului Corin să se apropie.

— Doar o formalitate, a spus ofițerul, apatic, apoi și-a întins mâna.

Mașina cea cu opt piciorușe s-a desprins și-a picat de la gâtul Prefectului, iar degetele militarului s-au strâns un pic în jurul ei. Când s-au desfăcut din nou, mașina a săltat în aer și a început să se învârtască în jurul capului magistratului.

Ofițerul a căscat și a spus:

— Permisul dumneavoastră de liberă trecere, domnule Prefect Corin, dacă binevoiți. Și-a trecut unghia peste sigiliul imprimat pe tableta din rășină sintetică pe care i-o înmânase Prefectul și a spus: Nu ați luat-o la întoarcere pe fluviu, așa cum vi s-a poruncit.

— Nu mi s-a poruncit. Aș fi putut să călătoresc pe fluviu, dacă așa aș fi ales, dar decizia a fost lăsată la latitudinea mea. Băiatul urmează să-și înceapă ucenicia ca funcționar. Am vrut să-i arăt câte ceva din țară. A dus o viață tare izolată și ferită.

— E un drum greu și lung, a observat ofițerul.

Acum se uita la Yama care i-a surprins căutătura fixă și militarul i-a făcut cu ochiul, apoi a continuat:

— Nu scrie nimic aici despre băiat sau despre arma lui. Care-i ditamai baioneta pentru doar un biet ucenic.

— Moștenire de familie. E fiul Edilului din Aeolis.

Tonul Prefectului Corin sugera că nu mai era absolut nimic altceva de spus despre chestiunea aceea.

Ofițerul a așezat tableta pe birou și i-a spus magistratului:

— Nym, adu-i un scaun Prefectului Corin.

— Nu-i nevoie să mai tergiversăm lucrurile.

Ofițerul a căscat din nou. Limba și dinții lui fuseseră pătați cu roșu de frunzele narcotice pe care și le cocoloșise între gingii și obraz. Limba îi era neagră, lungă și c-un vârf ascuțit.

— O să ne ia ceva timp să confirmăm toate astea cu departamentul dumneavoastră. Ați dori, poate, niște băuturi răcoritoare?

Magistratul înalt, înveșmântat în roșu, a așezat lângă Prefectul Corin un taburet pe care ofițerul i l-a arătat și, după

un moment, Prefectul s-a așezat și a spus:

— N-am nevoie de nimic de la tine.

Militarul a scos un pachet de țigări, și-a pus una în gură și a aprins-o cu un chibrit pe care l-a frecat de suprafața biroului. A făcut toate astea într-un ritm relaxat, căutătura lui nu a părăsit, însă, chipul Prefectului. A expirat fumul și i-a spus magistratului:

— Niscai fructe ar merge. Și niște șerbet înghețat.

Apoi, către Prefectul Corin:

— Cât așteptăm, îmi puteți povesti despre lunga dumneavoastră plimbare din... și s-a uitat la tabletă:... Aeolis. Un grup de pelerini a fost dat dispărut pe undeva, pe acolo, cred. Poate că știți ceva. Între timp, Nym va vorbi cu băiatul și vom vedea dacă poveștile sunt la fel. Ce-ar putea fi mai simplu de-atât?

— Băiatul trebuie să stea cu mine, a spus Prefectul Corin. E răspunderea mea.

— Oh, cred că va fi în siguranță cu Nym, nu-i așa?

— Îmi am și eu ordinele mele, i-a replicat Prefectul.

Ofițerul și-a stins țigara pe jumătate fumată:

— Căroră le rămâneți credincios cu o admirabilă fidelitate. O să avem mare grijă de băiat. Dumneavoastră o să-mi spuneți mie povestea voastră. El o să i-o spună lui Nym. Apoi vom vedea dacă poveștile sunt la fel. Ce-ar putea fi mai simplu de-atât?

Prefectul Corin a intervenit din nou:

— Nu ai habar că...

Ofițerul a ridicat dintr-o sprânceană.

— El e responsabilitatea mea, a continuat Prefectul. Și-acum cred că vom pleca.

A început să se ridice de pe taburet și, pentru o clipită, a fost încoronat de un cerc zigzagat de scântei. Brusc s-a simțit un miros puternic de păr ars și el a căzut, greoi, în scaun. Mașinile mici îi înconjurau capul în cerc, calme, de parcă absolut nimic nu s-ar fi întâmplat.

— la băiatul de aici, Nym, a poruncit ofițerul. Află pe unde-a fost și unde se duce.

Prefectul Corin s-a răsucit și i-a aruncat lui Yama o privire întunecată. Umerii îi erau gârboviți și mâinile, strânse între genunchi. O linie subțire de păr prefăcut în cărbune alb îi

înconjura capul negru, neted și lucios, pe deasupra ochilor și vârfurilor urechilor lui strâns lipite de țeastă:

— Fă ce ți se spune, i-a îngăduit. Nimic mai mult de atât.

Magistratul, Nym, l-a luat pe Yama de braț și l-a cârmuit pe lângă ferestrele spânzurate-n aer. Mașinile și-au părăsit orbitele din jurul capului Prefectului Corin și l-au urmat pe bărbatul în roșu într-un nor compact. În lumina călduroasă a soarelui din afara domului, Nym s-a uitat prin tolba lui Yama și a scos afară cuțitul pus în teacă.

— A fost un dar de la tata, a spus tânărul.

Spera pe jumătate că arma avea să-i facă, totuși, ceva magistratului, dar a rămas inertă, așa că Yama a adăugat:

— Tatăl meu este Edilul lui Aeolis și mi-a spus să am mare grijă de ea.

— N-am de gând să ți-o fur, băiețăș, a spus magistratul și a scos tăișul pe jumătate afară din teaca sa. E frumușel echilibrată, n-am ce zice. Și loială, pe deasupra, adăugă, lăsând cuțitul să cadă înapoi în tolba tânărului. A încercat să mă muște, dar mai știu și eu câte ceva despre mașini. Tu, unul, presupun c-o folosești să tai lemnele de foc. Stai jos. Acolo. Așteaptă-mă. Să nu care cumva să te miști. Încearcă numai să pleci, și mașinile o să te doboare la pământ, așa cum au făcut cu maestrul tău. Încearcă numai să-ți folosești arma, și o să te fiarbă până n-o să mai rămână din tine decât o pată unsuroasă. O să mă-ntorc și-o să avem o mică discuție, tu și cu mine.

Yama s-a uitat în sus spre magistrat și a încercat să nu clipească atunci când mașinile s-au așezat pe o orbită foarte apropiată de capul său:

— Când aduci răcoritoarele pentru maestrul meu, încearcă să-ți amintești că și eu aș vrea niște șerbet.

— Oh, da, cum să nu, o s-avem o discuție frumușică, tu și cu mine. Maestrul tău nu are un permis de liberă trecere pentru tine și pot să pun pariu că tu, unul, n-ai un permis nici pentru cuțitul tău. Gândește-te la asta până mă-ntorc.

Yama a așteptat până când Nym a dispărut în jos pe scări, apoi le-a spus mașinilor să-l lase-n pace. Ele au vrut să știe unde-ar trebui să se ducă, așa că le-a întrebat dac-ar putea să traverseze fluviul și, când i-au spus că pot, le-a poruncit să se ducă fix pe partea cealaltă a fluviului și s-aștepte acolo.

Mașinile s-au adunat la un loc și-au format un rând, apoi au zburat direct peste marginea zidului, dispărând în albastrul cerului pe deasupra acoperișurilor înghesuite ale cocioabelor lacustre și pe deasupra catargelor corăbiilor ancorate la docurile plutitoare. Yama a coborât scările și a trecut, cu îndrăzneală, pe lângă soldații de la intrare. Niciunul dintre ei nu i-a aruncat nici măcar o privire-n fugă, așa că tânărul a ieșit din umbra porții în strada aglomerată de dincolo de zid.

CATERANUL⁴

La început, hangiul n-a vrut să-i închirieze o cameră lui Yama. Hanul era plin-ochi, a spus el, din cauza Târgului de pe Apă. Dar, atunci când Yama i-a arătat cei doi reali de aur, bărbatul a chicotit și-a zis că s-ar putea să-i ofere o învoială specială. Poate că dublul tarifului obișnuit, pentru a ține seama de deranj, și poate că tânărului i-ar face plăcere să mănânce în timp ce-așteaptă să-i fie pregătită camera...? Hangiul era un tânăr durduliu, cu o piele netedă, maronie, și păr alb, ghimpos, și un fel de a fi direct și vioi. A luat una dintre monede și a spus c-o să aducă restul de dimineață, de vreme ce zarafii își închiseseră prăvăliile pe ziua respectivă. Yama s-a așezat într-un colț al barului și, mintenaș, un ajutor de ospătar i-a adus o farfurie cu crevete fierte în carapacele lor și bame prăjite la foc iute și ardei cu chili și sos de arahide și rondele plate de pâine nedospită și o cupă de bere slabă de orez. Yama a mâncat hulpav. Mersese pe jos până când soarele coborâse sub nivelul acoperișurilor orașului și, cu toate că trecuse pe lângă numeroase dughene și vânzători stradali, nu fusese în stare să-și cumpere nimic de mâncat sau de băut – nu-și dăduse seama că existau oameni a căror afacere era să schimbe monede ca ale lui în bani mai mici ca valoare. Hangiul avea să-i schimbe moneda a doua zi și Yama va porni în căutarea seminției sale. Dar pe moment era mulțumit doar

⁴ Cateran, cuvânt provenit din termenul gaelic ceathairne, „țărănime”, care a desemnat, în istorie, un grup de războinici din Ținuturile înalte (Highland). Ulterior, termenul a ajuns să desemneze orice hoț de vite sau lotru (la singular, ceithernach sau catanach, din vechea celtică, unde cat însemna „bătălie; război”, iar nach, „om, bărbat”). (n. tr.)

să stea jos, cu burta pusă la cale, cu capul amețit în mod plăcut de berea ușoară, și să-i privească pe mușterii hanului.

Păreau să se încadreze cu toții în două grupuri distincte. Pe de-o parte, erau muncitorii simpli din vreo câteva seminții, îmbrăcați în tunici grosolane, țesute-n casă, și cu saboți în picioare, care stăteau la tejghea și beau în tăcere, și, pe de altă parte, era un grup de bărbați însoțiți de-o singură femeie cu părul roșu care mâncau la o masă lungă de sub o fereastră cu vitralii ce înfățișau emblema hanului, două topoare încrucișate. Făceau mult zgomot, căci se dedicau unor complicate jocuri de pahar și răcneau de la un capăt al mesei la altul. Yama a crezut că trebuie să fi fost soldați, caterani sau vreun alt soi de insurgenți, căci purtau cu toții diverse piese de armură, în special platoșe din metal sau rășină sintetică pictate cu diverse mașinării, brățări de protecție și apărători pentru fluierul piciorului. Mulți dintre ei erau plini de cicatrice sau aveau degete lipsă. Un bărbat uriaș, cu pieptul dezgolit, avea o apărătoare din argint peste un ochi; altul avea doar un braț, deși mânca la fel de repede și cu tot atâta îndemânare ca și comesenii lui. Femeia roșcată părea să fie una de-a lor, mai degrabă decât vreo concubină pe care-o adunaseră de pe drumuri; purta o tunică din piele fără mâneci și o fustă scurtă, tot din piele, care-i lăsa picioarele aproape complet goale.

Hangiul părea să-i cunoască pe caterani și, atunci când nu era prea ocupat, stătea cu ei, râdea la glumele lor și le turna vin sau bere celor care stăteau cel mai aproape de el. La un moment dat, i-a șoptit ceva la ureche bărbatului cu un singur ochi și-au râs amândoi, iar apoi hangiul a plecat să-l servească pe unul dintre mușterii lui, iar chiorul a rânjit la Yama din partea cealaltă a încăperii.

De îndată, ajutorul hangiului i-a spus tânărului că îi fusese pregătită camera și l-a condus pe după un colț și printr-o bucătărioară într-o curte luminată de reflectoare atârinate de un stâlp din centru. Pe două părți ale curții se zăreau grajduri zugrăvite și, pe o altă latură, o poartă largă pătrată, umbrită de un copac de avocado în care cârâiau și se tot foiau papagali verzi. Camera se găsea sub streșinile unuia din grajduri. Era lungă, joasă și întunecoasă, într-un capăt c-o singură fereastră care privea către stradă și către

Învălmășeala de acoperișuri care coborau către Marele Fluviu. Băiatul a aprins un felinar cu ulei de pește și a descoperit un urciur cu apă caldă, a dat la o parte pătura și și-a tot făcut de lucru cu perna mare de pe pat, iar apoi a ezitat, neavând, în mod clar, chef să plece.

— N-am mărunțiș, i-a spus Yama, dar mâine o să-ți dau sigur ceva pentru osteneala ta.

Băiatul s-a dus la ușă și s-a uitat afară, apoi a închis-o și s-a întors spre tânărl:

— Nu te cunosc, stăpâne, i-a spus, dar cred că se cuvine să-ți spun asta sau, altfel, o să mă mustre conștiința c-o să te am pe cuget. Nu trebuie să stai aici la noapte.

— Am plătit pentru camera mea cu bani buni, cinstiți, lăsați în cont, a spus Yama.

Băiatul a dat din cap aprobându-l. Era îmbrăcat cu o cămașă curată care fusese cam de prea multe ori cârpită și cu o pereche de nădragi. Era pe jumătate cât Yama de înălțime și tare pirpiriu, cu păr negru aranjat cu dichis și dat pe spate de pe fața ascuțită și îngustă. Avea ochi mari, cu irisuri aurii care luceau în lumina lumânării. A adăugat:

— Am văzut moneda pe care-ai lăsat-o pe încredere. N-o să te-ntreb cum ai pus mâna pe ea, da' socot c-ai putea cumpăra tot locu' ăsta cu ea. Stăpânul meu nu-i om rău, da' nici bun, dacă-nțelegi ce vreau să zic, și-s o grămadă de inși mai de soi decât el care-ar fi tentați de-atâta amar de bănet.

— Voi fi cu băgare de seamă, i-a răspuns tânărl; adevărul era că era tare ostenit și puținel amețit din cauza berii.

— Dacă dai de necaz, poți să te cațeri pe fereastră și de-acolo pe acoperiș, a continuat băietanul. Pe partea cea mai îndepărtată e vița unei plante agățătoare care-a crescut până sus pe zid. E ușor să coborî pe ea până jos. Eu, unul, am coborât pe-acolo de multe ori.

După ce băiatul a plecat, Yama a zăvorât ușa și s-a aplecat în afară pe fereastra larg deschisă, uitându-se îndelung la panorama oferită de acoperișuri și de fluviu sub cerul ce se întuneca treptat, în timp ce asculta zumzetul de seară al orașului. Se-auzea un vuiet constant și îndepărtat, sunetele amestecate ale milioanelor de oameni care-și vedeau de treburile lor, și, mai aproape, sunetele din vecini: strigătele unui negustor ambulant, o baladă pop cântată de-un

casetofon, cineva care ciocănea metalul cu mișcări iuți și sigure, o femeie care-și striga copiii. Yama s-a simțit cuprins de-o nemărginită pace și de conștiința vie a faptului că se afla acolo, singur în acel loc și timp special, cu întreaga sa viață desfășurându-i-se înainte, un mănunchi de minunate posibilități.

Și-a dat jos cămașa și s-a spălat pe brațe și pe față, apoi și-a scos cizmele și s-a spălat pe picioare. Patul avea o saltea umplută cu paie și plină de cocoloașe, dar cearșafurile fuseseră spălate de curând, iar pătura de lână era curată. Aceasta era, probabil, camera băiatului, s-a gândit Yama, ceea ce reprezenta, probabil, motivul pentru care acesta dorise ca el să plece.

Vru să se odihnească pentru câteva minute înainte de-a se ridica să închidă obloanele, dar, când s-a trezit, era cu mult mai târziu. Lumina rece a Galaxiei se întindea pe podea și ceva scotea un soi de hârșăit în grinzile de deasupra patului. Un șoricel sau vreun gecko, s-a gândit Yama, somnoros, dar apoi a simțit o atingere ușoară ca un fulg în minte și a știut că o mașină zburase în cameră prin fereastra pe care o lăsase cu neglijență deschisă.

Toropit de somn, Yama s-a întrebat dacă nu cumva mașina fusese cea care-l trezise, dar apoi, imediat, s-a auzit un zăngănit metalic dinspre ușă. S-a ridicat în capul oaselor și a orbecăit după felinar. Cineva împingea-n ușă, și tânărul, încă prost de somn, a strigat să vadă cine era.

Ușa s-a deschis larg c-un trosnet înfricoșător, trimițând lacătul distrus în zbor până-n partea cealaltă a camerei. În prag se profila silueta unui bărbat. Yama s-a rostogolit până pe podea, întinzându-se după tolba sa, și chiar atunci ceva a lovit patul. Lemnul a fost despicat și așchiile au sărit cât colo, iar paiele saltelei au zburat prin aer. Yama s-a răsucit din nou, trăgându-și tolba cu el. Tânărul s-a tăiat la mână când își scotea cuțitul afară, dar abia dac-a băgat de seamă. Lama arcuită a strălucit c-o firoasă lumină albastră și a scuipat scânteii sinilii și rotofeie din vârful.

Bărbatul s-a răsucit dinspre pat, o umbră în penumbra albăstruie. Rupsesse rama patului și ciopârțise salteaua-n fâșii-fâșiuțe cu lama lungă și lată a paloșului său. Yama a aruncat urciorul cu apă spre el, dar omul s-a ferit și-a spus:

— Dă-te bătut, băiețăș, și poate că te voi lăsa în viață.

Yama a ezitat, iar bărbatul s-a repezit să-l lovească atunci cu o neașteptată furie. Tânărul s-a ferit și-a auzit cum aerul este despicat deasupra capului său, așa că a lovit cu sete picioarele matahalei cu cuțitul, astfel încât acesta a fost silit să facă un pas înapoi. Cuțitul, a urlat și Yama a simțit fără veste o răceală în mușchii brațului.

— Te bați ca o muiere, a spus bărbatul; lumina cuțitului a strălucit pe chipul lui concentrat.

Apoi namila s-a repezit din nou înainte și Yama a încetat să mai gândească. Au preluat conducerea reflexele inoculate de nesfârșitele ore petrecute în gymnasium sub aspra îndrumare a sergentului Rhodean. Arma tânărului era mult mai potrivită pentru lupta la mică distanță decât lungul tăiș al bărbatului, dar acesta avea avantajul greutateii și al razei de acțiune mai mari oferite de înălțimea lui. Yama a reușit să parăze o serie de lovituri sălbătice menite să-l hăcuiască – arteziane de scânteii au fost împrăscate cu fiecare lovitură –, dar forța izbiturilor i-a amorțit încheietura mâinii și-apoi lama mai lungă a bărbatului s-a strecurat dincolo de garda cuțitului tânărului și i-a zdrelit acestuia antebrațul. Rana nu era dureroasă, dar a sângerat din belșug și i-a slăbit lui Yama forța cu care ținea încheștat cuțitul.

Tânărul a dărâmat un scaun și, în clipa cât i-a luat bărbatului să-i tragă un picior ca să-l zboare din calea sa, a reușit să iasă din colțul în care fusese forțat să se retragă. Dar matahala se mai afla încă între el și ușă și, într-un moment, l-a forțat din nou cu atacul său, iar Yama a fost din nou împins cu spatele la zid. Lumina albăstruie a cuțitului a strălucit puternic și ceva alb și numai piele și os s-a înălțat între Yama și bărbat, dar namila a izbucnit în râs, a spus doar „Cunosc și eu șmecheria asta” și-a tras un șut, reușind să-l izbească pe Yama în osul cotului cu vârful cizmei sale. Lovitura i-a amorțit tânărului brațul și l-a făcut să-și scape arma. Fantoma a dispărut cu un țcănit ascuțit.

Matahala și-a ridicat paloșul pentru a da lovitura de moarte. Pentru o clipă, a fost ca și cum Yama ar fi stat în picioare într-o postură de tablou vibrant. Apoi bărbatul a gemut, a slobozit un suspin lung care duhnea a ceapă și vapori de vin și s-a prăbușit în genunchi. Și-a scăpat paloșul din mână și și-a atins

cu labela urechea, apoi s-a prăvălit cu fața-n jos la picioarele tânărului.

Brațul drept al lui Yama era amortit de la cot până la încheietură, iar mâna stângă îi tremura atât de tare, încât i-a luat un minut întreg să găsească felinarul și să-l aprindă cu cremenea și amnarul său. La lumina palidă a acestuia a rupt fâșii din cearșaf și și-a legat rana superficială, dar însângerată, de pe antebraț și spintecătura mai mică pe care și-o făcuse singur în palmă. Apoi a stat jos, nemișcat, dar n-a auzit decât caii care tropăiau în grajdurile de dedesubt. Dacă auzise cineva într-adevăr cum fusese despicață ușa pentru-a fi deschisă sau lupta care urmasă – ceea ce era puțin probabil, de vreme ce toți ceilalți oaspeți trebuie că dormeau de mult tocmai, hăt, în partea cealaltă a curții –, atunci cu siguranță nu dădeau buzna să cerceteze despre ce fusese vorba.

Mortul era cateranul cu un ochi care îl privise pe Yama din partea cealaltă a barului hanului. În afară de o șuviță de sânge venos întunecat care-i curgea din urechea dreaptă, nu părea să fi fost deloc rănit. Pentru o clipă, Yama n-a priceput ceea ce tocmai se întâmplase. Apoi buzele mortului s-au desfăcut și au lăsat o mașină să i se strecoare afară din gură și să cadă pe podea.

Întregul trup în formă de lacrimă al mașinii era acoperit cu sânge și ea a vibrat c-un zumzet vioi până când a strălucit din nou, argintie și curată. Yama și-a întins mâna stângă și mașina a urcat în sus în aer și-a aterizat ușurel în palma lui.

— Nu-mi aduc aminte să-ți fi cerut ajutorul, i-a spus tânărul, dar îți sunt recunoscător.

Mașina îl căutase, erau multe asemenea ei care scotoceau în amănunțime acea parte a orașului Ys. Yama i-a spus c-ar trebui să caute în altă parte și c-ar trebui să le transmită ideea asta și tovarășelor ei, apoi a mers lângă fereastră și și-a întins mâna afară. Mașina s-a înălțat, a dat un ocol capului tânărului și-a zburat drept în noapte.

Yama și-a tras cămașa peste cap, și-a legat cizmele și s-a apucat de dezagreabila sarcină de a-l scotoci pe cateranul decedat. Bărbatul n-avea niciun ban asupra lui și purta cu el doar un pumnal scurt cu plăselele de os și un colac de sârmă cu știfturi de lemn pe post de mânere. A presupus că bărbatul avea să fie plătit după ce și-ar fi dus la îndeplinire sarcina.

Băiatul avusese, în cele din urmă, dreptate. Hangiul voia ambele monede.

Yama și-a pus cuțitul în teaca pe care și-a legat-o la cingătoare, apoi și-a ridicat ranița de pe jos. Brusc, a descoperit că-i venea greu să-i întoarcă spatele mortului, care părea să-l pihonească acum cu privirea din partea cealaltă a încăperii, așa că s-a cocoțat pe fereastră pășind într-o parte.

O grindă zdravănă ieșea în afară deasupra cercevelei; cândva, fusese, poate, un troliu folosit pentru a ridica proviziile din stradă. Yama a apucat bârna cu ambele mâini și s-a legănat o dată, de două ori și, la a treia legănare, și-a aruncat piciorul peste ea și s-a tras în sus, astfel încât să stea călare pe grindă. Rana de pe antebraț se căscase un pic, așa că a legat din nou bandajul. Apoi i-a fost destul de ușor să se ridice în picioare pe partea de sus a bârnei, care era lată, și să se urce pe muchia acoperișului.

TÂRGUL DE PE APĂ

Lujerul plantei cățărătoare era chiar acolo unde-i spusese ajutorul hangiului c-ar trebui să fie. Era foarte mare și foarte bătrân – probabil că fusese plantat pe vremea când fusese construit hanul – și Yama a coborât pe crengile lui zdrene și acoperite de frunze la fel de ușor ca și pe-o scară. Știa c-ar fi trebuit s-o ia la goană, dar mai știa și că Telmon n-ar fi făcut una ca asta. Era o chestiune de onoare să-și ia înapoi moneda, și-acolo, în bezna aleii înguste din spatele hanului, Yama și-a amintit zâmbetul duplicitar al hangiului și s-a simțit cuprins de-un șuvoi lent de mânie.

Își căuta pe bâjbâite drumul spre lumina portocalie a felinarului de la capătul aleii când a auzit pași în spatele lui. Pentru o clipă, s-a temut că fusese descoperit leșul cateranului și că prietenii acestuia porniseră în căutarea ucigașului. Dar nu s-a înălțat niciun strigăt și, cu siguranță, orașul nu era chiar atât de putred încât o crimă să treacă absolut neobservată. S-a căznit să nu se uite înapoi, ci a pășit după colț și și-a scos cuțitul, așteptând în umbra de lângă poarta hanului, sub bolta copacului de avocado.

Când băietanul a ieșit din alee, Yama l-a împins cu spatele-n zid și i-a pus cuțitul la gât.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău! A scâncit băiatul, iar

deasupra lor un papagal i-a imitat ca un ecou strigătul înspăimântat, modulându-l într-un chicotit strident.

Yama și-a dat la o parte cuțitul. Prin minte i-a trecut gândul că, dacă nefericitul cateran c-un singur ochi s-ar fi furișat în camera lui pentru a-i tăia gâtul sau pentru a-și folosi sârma de sugrumat, în loc să dea buzna fluturându-și sălbatic paloșul, atunci el, și nu mercenarul ar fi fost mort.

— A venit după tine, a spus băiatul. L-am văzut.

— E mort, i-a spus Yama și și-a pus cuțitul în teacă. S-ar fi cuvenit să-ți dau ascultare. După cum stau lucrurile, am omorât un om, iar stăpânul tău încă mai are moneda mea.

Băiatul și-a netezit, agitat, vesta jerpelită. Își redobândise demnitatea. S-a uitat în sus la Yama cu îndrăzneală și a spus:

— Ai putea să-i chemi pe magistrați.

— Nu vreau să te vâd în belea, dar poate că ai vrea să-mi arăți unde doarme stăpânul tău. Dacă iau înapoi moneda, jumătatea din ea îți va aparține.

Ștregarul i-a răspuns:

— Pandaras, la dispoziția dumneavoastră, conașule! Pentru o zecime din ea, îi pun și inima-n frigare pentru dumneata. Mă bate și-și înșală mușteriii, și-și proteste furnizorii și pe neguțătorii de vin. Dumneata ești un om curajos, stăpâne, dar un foarte slab cunoscător al hanurilor. Ești fugar, nu-i așa? De-aia nu vrei să-i chemi pe magistrați.

— Nu de magistrați mi-e mie cel mai frică, i-a răspuns Yama, gândindu-se la Prefectul Corin.

Pandaras a încuviințat:

— Familiile pot fi mai rele decât orice temniță, după cum eu însumi știu prea bine.

— În realitate, eu, unul, am venit în oraș pentru a-mi căuta familia.

— Și eu care-am crezut că ești de pe partea cea rea a zidurilor... nimeni dintre cei născuți în oraș nu ar purta la vedere un cuțit atât de vechi și de valoros ca al tău. Pot să pun pariu că mortul din camera dumatăle era mai interesat de cuțit decât de monedele tale. N-oi fi eu mai mult decât un copil al străzii, dar știu să mă descurc. Dacă vrei cu adevărat să-ți găsești familia, păi cum, atunci înseamnă că te pot ajuta într-o sută de moduri diferite. Cu dragă inimă mi-aș părăsi slujba din locul ăsta. N-a fost niciodată cine știe ce de capul ei,

oricum, și încep să fiu cam prea trecut pentru ea.

Yama își zise că toată pledoaria aceea abia-abia dacă era altceva decât o formă blândă de tâlhărie, dar, pentru moment, spuse c-ar fi bucuros să primească ajutorul băiatului.

— Stăpânu-meu doarme atât de adânc, că poți să tai lemne pe el, a spus Pandaras. N-o să se scoale până nu-i vei pune cuțitul la grumaz.

Pandaras l-a condus pe Yama în han prin ușa bucătăriei și apoi în sus pe scări. Și-a dus degetul la buzele-i negre înainte să descuie ușurel ușa. Cuțitul tânărului emitea o palidă strălucire albăstruie și el l-a ridicat ca pe-o lumânare în timp ce pășea în camera cu aer închis.

Hangiul sforăia sub un cearșaf aflat în neorânduială, pe un pat cu baldachin care ocupa aproape tot spațiul; nu mai exista nicio altă piesă de mobilier în cameră. Yama l-a zgâlțâit până l-a trezit, iar bărbatul i-a dat tânărului mâna la o parte și s-a ridicat în capul oaselor. Cearșaful a alunecat pe pieptul său dezgolit și neted până la movila pântecelui. Când Yama și-a îndreptat vârful cuțitului către fața lui, omul a zâmbit doar și a spus:

— Hai, dă-i bătaie și omoară-mă, ce mai stai? Dacă n-o s-o faci, probabil c-o să pun magistrații pe tine.

— Păi, atunci va trebui să explici de ce unul dintre oaspeții tăi a fost atacat în propria sa cameră. Și, apropo, vezi că-i un mort acolo, sus.

Hangiul i-a aruncat lui Yama o privire șireată. Licărirea albastră a cuțitului se reflecta, lichid, în ochii săi rotunzi și negri și strălucea în părul său țepos și alb. Omul a spus:

— Păi, de bună seamă că-i, altfel, n-ai mai fi aici. Cyg nu lucra pentru mine și n-ai cum să demonstrezi contrariul.

— Și-atunci cum de-i știi numele?

Ridicarea din umeri a hangiului a fost ca o clătinare a munților:

— Toată lumea-l știe pe Cyg.

— Atunci, poate că toată lumea știe și despre târgul pe care l-a făcut cu tine. Dă-mi moneda mea și plec de-ndată.

— Și, dacă nu ți-o dau, ce-o să faci? Dacă mă omori, n-o s-o mai găsești. De ce nu stăm noi doi jos, la un pahar de rachiu, și vorbim chibzuit despre toate astea? Aș putea găsi o întrebuintare unui cocoșel ager ca tine. Sunt multe moduri în

care poți face banul ăla să se înmulțească, iar eu, unul, le cunosc pe majoritatea.

— Am auzit că-ți înșeli mușteriii, a spus tânărul. Cei care înșală se tem întotdeauna că vor fi, la rândul lor, înșelați, așa că mai, mai c-aș presupune că singurul loc unde-ai fi putut să ascunzi moneda mea e pe undeva, prin camera asta. Probabil, sub pernă.

Hangiul a sărit atunci înainte și ceva a lovit cuțitul lui Yama. Încăperea s-a umplut c-o lumină albă, iar birtașul s-a pus pe urlat.

După aceea, hangiul s-a ghemuit cu spatele la traversa patului său și n-a mai vrut să-l privească pe Yama sau cuțitul lui. Mâna îi sângera rău, căci, deși își înfășurase cearșaful în jurul ei înainte să încerce să înșface cuțitul, lama îl tăiasc adânc. Numai că el nu mai dădea vreo atenție răni sale sau întrebărilor tânărului. Se holba doar la ceva care se topise pe cât de repede apăruse și nu făcea altceva decât să spună, iarăși și iarăși:

— N-avea ochi. Păr ca pânzele de păianjen, dar fără ochi.

Yama a scotocit sub perna mare și sub saltelele patului, iar apoi, aducându-și aminte de locșorul unde-și ascunsese harta în camera sa din casa-donjon, a ciocănit ușor dușumeaua cu cuțitul său până când a descoperit scândura slăbită din lăcașul ei sub care-și ascunsese hangiul realul de aur. A trebuit să-i arate birtașului cuțitul și să-l amenințe cu întoarcerea vedeniei pentru a-l face pe bărbat să se rostogolească pe burtă, astfel încât să-i poată pune căluș și să-i lege fedeleș degetele mari cu fâșiile smulse din propriul său cearșaf.

— Nu fac altceva decât să iau înapoi ceea ce-mi aparține, a spus tânărul. Nu cred c-ai câștigat până acum vreun bănuț din partea mea pentru ospitalitate. Nerodul pe care l-ai trimis să mă ucidă e mort. Fii recunoscător că nu ești și tu.

Pandaras aștepta afară, lângă poartă:

— O să mâncăm micul dejun lângă docurile pescarilor, a spus băiatul. Bărcile ies în larg înainte de prima mijire a zorilor, iar dughenele se deschid devreme.

Yama i-a arătat lui Pandaras realul de aur. Îi tremura mâna. Deși se simțea destul de calm în timp ce scotocea după monedă, era plin de-acum cu un surplus de energie nervoasă. A izbucnit în râs și-a zis:

— N-am niciun ban suficient de mărunț să plătesc pentru micul dejun.

Pandaras și-a băgat mâna în cămașa lui jerpelită și a scos afară, ținându-i sus, doi penny de fier uzați atârnați de un șnur răsucit în jurul gâtului său. I-a făcut cu ochiul:

— O să plătesc eu, stăpâne, și-apoi vei putea să mă plătești tu.

— Câtă vreme încetezi să mă mai numești „stăpâne”. Trebuie că abia-abia dacă ești cu puțin mai tânăr decât mine.

— Oh, în multe feluri sunt cu mult mai în vârstă, a spus Pandaras. Iartă-mă, dar tu ești, în mod clar, de viță nobilă. Oamenii cu sânge albastru trăiesc mai mult decât majoritatea; relativ vorbind, tu abia dac-ai fost înțărcat de la țâța doicii.

Și-a mijit ochii la Yama în timp ce treceau prin strălucirea portocalie a lămpii cu vapori de sodiu:

— Seminția ta nu-i una pe care s-o cunosc, dar în aval de Ys trăiesc mulți oameni stranii, și încă și mai mulți pe străzile lui. Totul poate fi găsit aici, așa se spune, dar chiar și dac-ai trăi o mie de ani și ți-ai petrece tot timpul căutând, și tot n-ai găsi chiar totul. Chiar dac-ai ajunge la capătul căutărilor tale, atât de multe se vor fi schimbat, încă ar fi deja vremea s-o iei din nou de la capăt.

Yama a zâmbit auzind bolboroseala băiatului:

— Adevărul despre seminția mea, asta-i ceea ce-am venit să descopăr, a spus, și, din fericire, cred că știu și unde să-l descopăr.

În timp ce coborau spre malul fluviului, pe străduțe înguste care erau uneori atât de abrupte încât abia-abia dacă erau ceva mai mult decât niște trepte puțin adânci, unde fiecare casă se sprijinea pe umărul vecinei sale, Yama i-a spus lui Pandaras câte ceva despre circumstanțele nașterii sale, despre ceea ce crezuse doctorul Dismas că descoperise și despre călătoria sa către Ys.

— Cunosc prea bine Departamentul Apotecarilor și Hirurgilor, i-a spus Pandaras. Nu-i cine știe ce loc măreț, ci-i fixat de etajele inferioare ale Palatului Memoriei Poporului, ca și cum le-ar fi venit mai târziu ideea.

— Atunci, trebuie să merg acolo, totuși, a spus Yama. Credeam c-am scăpat de el.

— Locul pe care-l cauți e pe acoperiș, i-a explicat puștiul. Nu

va trebui să intri, dacă asta-i ceea ce te îngrijorează.

Cerul începea să se lumineze când Yama și Pandaras au ajuns lângă vechiul mal al fluviului. O pereche de cămile a trecut în pas moale pe lângă ei, încărcate cu baloturi de pânză și mânate de-un băiețel somnoros, iar câțiva negustori începuseră deja să ridice obloanele dughenelor lor sau să aprindă focurile de gătit. Pe debarcaderul lung care mergea către malul fluviului printre cocioabe lacustre ridicate pe o pădure de piloni deasupra latelor șesuri mlăștinoase, pescarii făceau colac parâme și dădeau jos plase de pe stâlpii unde fuseseră puse la uscat, împăturindu-le în complicate cute duble.

Pentru prima oară în viața lui, Yama a băgat de seamă mărimea mahalalei de pe malul fluviului. Maghernițele se înghesuiau pe tot drumul, până la marginea docurilor plutitoare, pe o distanță de o jumătate de leghe, și mergeau de-a lungul malului cât puteai vedea cu ochii. Erau construite, în cea mai mare parte, din foi de plastic întunecate de fum și intemperii până deveniseră de-un cenușiu universal și aveau acoperișuri din carton gudronat sau din pânză de vele lăsată-n jos. Canale pline-ochi cu apă groasă, maronie, curgeau printre bancurile de nămol, pe sub învălmășeala de catalige și stâlpi de susținere. Pui priponiți ciuguleau printre firele de iarbă învechită pe peticele de pământ mai uscat. Deja oamenii se agitau de colo-colo, spălând rufe sau pe ei înșiși, întetind focușoare pentru gătit, transmițându-și unul altuia bârfele cele mai recente. Copii despuiați din vreo zece seminții sau mai multe se fugăreau unii pe alții de-a lungul pasarelelor înclinate din frânghie.

Pandaras a explicat că mahalalele erau casa celor refugiați din calea războiului:

— Corăbiile pleacă-n josul fluviului încărcate cu soldați și se reîntorc apoi cu acești nenorociți. Sunt aduși aici înainte ca ereticii să-i facă să-și piardă mințile.

— De ce locuiesc într-o asemenea mizerie?

— Nu au habar de nimic mai bun, stăpâne. Sunt doar niște sălbatici netransformați.

— Trebuie c-au fost cândva vânători sau pescari sau fermieri. Chiar nu există niciun locșor pentru ei în oraș? Cred că acesta e cu mult mai mic decât era pe vremuri.

— Unii dintre ei s-ar putea duce în cartierele goale, presupun, dar cei mai mulți ar fi uciși de bandiți și, în afară de asta, cartierele goale nu sunt bune pentru agricultură. Oriunde-ai săpa, nu există decât pietre și pietre sub alte pietre. Departamentului Afacerilor Indigene îi place să îi țină pe toți într-un singur loc, unde pot fi supravegheați cum se cuvine. Primesc mâncare de pomană și-un loc unde să trăiască.

— Presupun că mulți dintre ei devin cerșetori.

Pandaras a clătinat din cap cu vigoare:

— Nu, nu. Ar fi uciși imediat de cerșetorii profesioniști dac-ar încerca. Ei nu sunt nimic, stăpâne. Nici măcar nu-s ființe umane. Nu vezi cum trăiesc?

În umbrele de sub cea mai apropiată magherniță, lângă o băltoacă verde, stătătoare, doi bărbați despuiți trăgeau măruntaiele palide dintr-un caiman mic. Pe partea cealaltă a bălții, un băiat făcea pipi în apă, iar o femeie cufunda în apă un castron de plastic. Pe o terasă deasupra lor, o femeie cu un copil gol-pușcă ținut c-un braț fărâmița hartane cenușii de plastic comestibil într-un wok înnegrit atârnat deasupra unui foc mic. Lângă ea, un copil de-o vârstă și-un sex greu de precizat alegea, cu indiferență, niște frunze de varză oflitate.

Yama a spus:

— Mie-mi pare că sunt o armată postată la marginea orașului.

— Ei nu sunt nimic, stăpâne. Noi suntem puterea orașului, după cum o să vezi și singur.

Pandaras a ales o dugheană de lângă unul dintre digurile rutiere care mergeau către docurile din pontoane și a devorat, hămesit, o omletă cu crevete, apoi a terminat resturile lui Yama în timp ce acesta își încălzea mâinile în jurul unui castronel cu ceai. În lumina care devenea tot mai puternică, tânărul a văzut, la vreo trei-patru leghe în josul fluviului, zidul unde Prefectul Corin fusese dus cu o zi în urmă, o linie neagră care se ridica deasupra acoperișurilor de olane roșii ca spinarea unui dragon adormit. S-a întrebat dacă ecranele magistraților puteau fi întoarse în acea direcție. Nu, ei setaseră mașinile să-l caute, dar el se ocupase de ele. Pentru moment era în siguranță.

Pandaras a cerut mai mult ceai și i-a spus lui Yama că mai aveau cel puțin o oră până când deschideau zarafii.

Tânărul i-a zis:

— O să-mi plătesc datoria față de tine, să nu-ți faci nicio grijă în privința asta. Tu încotro o vei apuca?

— Poate chiar cu tine, stăpâne, a spus băiatul, rânjind cu gura până la urechi. O să te-ajut să-ți găsești familia. Nu ai habar unde te-ai născut și dorești să afli, câtă vreme eu, unul, îmi cunosc prea bine chiar locul nașterii și vreau să fug de el.

Băiatul avea dinți ascuțiți, mici, toți de exact aceeași mărime. Yama a observat că unghiile negre ale degetelor sale erau mai degrabă asemenea ghearelor și că mâinile însele, cu pernțe pielose în palme și cu degetele mari încârligate și înțepenite zdravăn la jumătatea distanței spre încheietură, semănau cu labele animalelor. Cu o zi în urmă văzuse mulți oameni din seminția lui Pandaras, căraușind ca hamali, mânând atelaje de animale și făcând alte o sută de feluri de munci umile. Puterea orașului.

Yama l-a întrebat pe băiat despre cateranii care mâncaseră în camera barului de la han, dar Pandaras n-a făcut altceva decât să ridice din umeri:

— Nu-l cunosc pe niciunul. Ajunseseră cu doar o oră înaintea ta și vor pleca în dimineața asta către Târgul de pe Apă de lângă Templul Negru, în căutare de oameni care să vrea să-i angajeze. M-am gândit chiar, la un moment dat, că s-ar putea să fi fost chiar tu unul dintre ei, asta până când i-ai arătat stăpânului meu moneda.

— Poate că și sunt unul dintre ei, dar încă n-o știu nici eu însumi, a spus tânărul, gândindu-se la jurământul pe care-l făcuse.

Știa cu mult prea bine că era încă prea tânăr pentru a se înrola în armată în oricare dintre modurile obișnuite, dar vârsta lui n-ar fi fost un obstacol în a deveni unul dintre membrii trupelor care nu aparțineau armatei regulate. L-o fi crezând Prefectul Corin prea cu caș la gură, dar deja omorâse un om într-o luptă față-n față și avusese parte de mai multe aventuri în ultimele două decade decât se așteaptă majoritatea oamenilor să aibă într-o viață întreagă.

— Înainte de a merge oriunde altundeva, du-mă la Târgul de pe Apă, Pandaras, a spus. Vreau să văd cum se face.

— Dacă vei intra voluntar în armată, atunci o să merg cu tine și-o să fiu scutierul tău. Ai suficienți bani cât să-ți cumperi o pușcă bună sau, încă și mai bine, un pistol, și-o să ai, de

asemenea, nevoie de armură. O s-o lustruiesc de-o să strălucească între bătlai și-o să-ți țin armele curate...

Yama a izbucnit în hohote de râs:

— Șșșt! Ai construit o întreagă fantezie pe-un singur moft. Nu vreau decât să aflu mai multe despre caterani; nu am chef să devin unul dintre ei. După ce-o să știu mai multe despre locul de unde provin, atunci, da, am de gând să mă înrolez și să ajut la câștigarea războiului. Fratele meu a fost ucis în timp ce se lupta cu ereticii. Am făcut un jurământ că voi lupta în locul lui.

Pandaras și-a golit ceașca de ceai și a scuipat bucățile de scoarță de copac pe pământ:

— O vom face pe prima înainte să-și sune Castelanul Celor Douăsprezece Rugăciuni tunul de amiază, a spus, iar pe cea de-a doua înainte să se-nalțe Galaxia pe cer. Cu ajutorul meu, orice-i posibil. Numai că trebuie să-mi ierți flecăreala. Neamul meu adoră să vorbească și să spună povești, și, mai presus de toate, să născopească fantasmagorii. Fără doar și poate că tu ne consideri trudituri doar oleacă mai buni și mai presus decât animalele de povară. Și ăsta-i, într-adevăr, modul în care ne câștigăm pâinea și berea, dar, cu toate c-om fi noi săraci în bunurile acestei lumi, suntem putred de bogați în lucrurile care țin de imaginație. Poveștile și cântecele noastre sunt spuse și cântate de fiecare seminție-n parte și vreo câțiva dintre noi au dobândit chiar o faimă temporară ca menestreli pentru casele mari și pentru neguțătorii bogați, sau ca muzicieni, cântăreți și povestitori ai înregistrărilor pe casete.

— S-ar părea că, ținând cont de toate talentele sale, neamul tău ar merita o condiție socială mai bună decât aceea pe care o deține, i-a răspuns Yama.

— Ah, dar noi nu trăim suficient de mult pentru a putea profita de toate aceste talente. În mod curent, nu mai mult de vreo douăzeci de ani; vârsta de douăzeci și cinci de ani e ceva nemaiauzit. Ești uimit, dar așa stau lucrurile. E blestemul și darul nostru. Curentul cel mai iute lustruiește cel mai neted pietrele, după cum obișnuia să spună bunicul meu, și-ntocmai e și cu noi. Trăim vieți scurte, dar intense, căci din ritmul traiului nostru ni se șes cântecele și poveștile.

— Atunci, aș putea să te-ntreb ce vârstă ai? A vrut să știe tânărul.

Pandaras și-a dezvelit dinții ascuțiți într-un zâmbet:

— Bănuiesc că mă crezi de vârsta ta, dar n-am mai mult de vreo patru anișori și, peste încă unul, o să mă-nsor. Asta, desigur, dacă nu pornesc în căutarea aventurii cu tine.

— Dacă-ai putea să-mi termini căutarea într-o singură zi, aş fi cel mai fericit om de pe Confluență, dar cred c-o să ne ia mai mult de-atât.

— O luntre albă și-o femeie care strălucea, precum și-o poză a unuia dintre strămoșii tăi făcută înainte de construirea Confluenței. Ce-ar putea fi mai special de-atât? O să fac un cântec despre toate astea cât ai bate din palme. Și-apoi, ai zis că știi unde să-ți începi căutările, în arhivele Departamentului Apotecarilor și Hirurgilor.

— Dacă doctorul Dismas n-a mințit. Despre multe altele, însă, a spus minciuni.

Cerul de deasupra acoperişurilor îngrămădite era albastru de-acum, iar traficul se întetea de-a lungul drumului. Bărci pescărești treceau dincolo de capetele cheiului și pânze cafenii-roșcate se umflau în vânt, iar păsări albe zburau pe urmele lor, dând piept cu fluxul de dimineață. În timp ce mergea lângă Pandaras, Yama se gândea la sutele de leghe de docuri, la miile de bărci ale uriașei flote pescărești care ieșeau în larg în fiecare zi pentru a hrăni miriadele de guri ale orașului, și a început să înțeleagă adevăratele proporții ale lui Ys.

Cum s-ar fi putut aștepta vreodată să afle ceva despre nașterea sa sau despre istoria oricărui altui om într-o asemenea îmbulzeală în veșnică mișcare? Și, cu toate acestea, doctorul Dismas descoperise ceva în arhivele ministerului său și nu se îndoia cătuși de puțin că și putea să-l descopere și el și, poate, chiar mai mult decât atât. Abia scăpat din aventura sa cu cateranul și de soarta monotonă pe care Edilul și Prefectul Corin voiau să-l silească s-o accepte, Yama simțea cum îi crește inima-n piept. Nici nu-i trecea prin cap c-ar fi putut să dea greș în căutarea pe care singur și-o stabilise drept țel. Așa cum bine precisase Pandaras, era încă foarte, foarte tânăr și nu dăduse greș în nimic cu adevărat important.

Primul zaraf a refuzat rialii lui Yama după ce abia dacă le-a aruncat o privire-n fugă. Cel de-al doilea, al cărui birou se afla

Într-un demisol mititel, cu podea din pământ bătătorit și pereți cu tencuială roz care se scorojea, a petrecut vreme îndelungată privind la monedele puse sub o lupă, apoi a răzuit o fărâmiță dintr-una și a încercat să o dizolve într-un dram de *aqua regia*. Zaraful era un bătrânel micuț și sfrijit care aproape că se pierdea cu totul în faldurile mantiei sale de mătase neagră. A cloncănit aprobator ca pentru sine atunci când fărâma de aur a refuzat să se dizolve în acid, chiar și atunci când a încălzit sticla-de-ceas cu preparatul, și i-a făcut semn cu mâna gărzii lui de corp impasibile care a adus boluri de ceai și un ceainic din aluminiu care văzuse zile mai bune, apoi și-a reluat poziția la picioarele scărilor care duceau afară, în stradă.

Pandaras s-a tocmi vreme de-o oră întreagă cu zaraful, consumând între timp câteva ceainice de ceai și o tavă cu prăjiturile-de-miere mititele și atât de copleșitor de dulci, că l-au făcut pe Yama să-l apuce durerea de dinți. Tânărul se simțea înghesuit și cotropit de neliniște în demisolul meschin și umed, cu tropăitul pașilor care mergeau încoace și-ncolo deasupra capului său și cu garda de corp care bloca aproape în întregime pătrunderea luminii care se revărsa în josul scării, așa că a fost teribil de ușurat când, într-un sfârșit, Pandaras a anunțat că târgul fusese încheiat:

— O să flămânzim în vreo lună de-acum încolo, dar bătrânul ăsta are-o inimă de piatră, a spus băiatul, uitându-se fix și plin de tupeu la zaraf.

— Ești mai mult decât bine-venit să-ți duci comenzile în altă parte, a spus zaraful, împingându-și chipul ascuțit dintre cutele de mătase neagră de deasupra capului său și aruncându-i lui Pandaras o privire firoasă și de-a dreptul belicoasă. Aș zice că monedele tale-s de furat și că orice preț ți-aș plăti ar fi mai mult decât corect. După cum stau lucrurile, risc să-mi distrug reputația de dragul tău.

— Nu va mai trebui să muncești vreme de-un an, i-a ripostat Pandaras.

În ciuda nerăbdării zarafului, puștiul a insistat să numere cantitatea mare de monede din argint și fier de două ori consecutiv. Bănuții de fier erau găuriți – pentru a fi înșirați în jurul gâtului, a spus puștiul. A și demonstrat pe loc șmecheria cu partea sa, înainte de a da mâna cu zaraful care, brusc, a

început să zâmbească și să le ureze celor doi toate binecuvântările Proteguitorilor.

Strada era strălucitoare și potopită de arșiță după demisolul zarafului. Drumul era mai aglomerat decât oricând, iar circulația care-i ticsea caldarâmul din asfalt abia dacă se târa la pas. Aerul era umplut de zgomotul copitelor și-al roților, de țipetele și înjurăturile birjarilor și căruțașilor, de strigătele negustorilor ambulanți și-ale comercianților, de notele argintii ale fluierelor și de clinchetul metalic al clopotelor. Băiețași țâșneau printre picioarele animalelor și oamenilor, adunând balega cailor, boilor și cămilelor pe care aveau apoi s-o modeleze în turtițe și s-o usuce pe ziduri pentru a o transforma în combustibil pentru focurile de gătit. Mai erau apoi milogii și hoții, călugării-cerșetori goi-puşcă și pelerinii, jonglerii și contorsioniștii, șarlatanii și magicienii, și mii și mii de alte minunății, atât de multe încât, în timp ce mergea în mijlocul învălmășelii, Yama a ajuns în curând să nu le mai observe decât pe cele mai ieșite din comun, căci altfel ar fi înnebunit de-atâta uluire.

O cupolă neagră se înălța printre catargele corăbiilor și acoperișurile plate ale antrepozitelor, la marginea fluviului, și Yama a arătat spre ea și-a spus:

— Chestia aia nu era acolo când am venit aici prima oară, azi-dimineață.

— E-o navă-de-vid, a spus Pandaras cu nonșalanță și și-a exprimat uimirea atunci când tovarășul său a insistat să se ducă și să se uite la ea. Nu-i decât o gabară pentru o navă-de-vid, de fapt. Adevărata navă cosmică căreia îi aparține e prea mare pentru a face călătoria-n aval, așa că atârnă dincolo de marginea Confluenței. Stă acolo de vreun an de-acum, descărcându-și minereurile. Gabara trebuie c-a tras la docuri pentru a încărca hrană proaspătă. Nu-i absolut nimic special.

În orice caz, nu s-au putut apropia prea mult de gabară: docul era închis și păzit cu strășnicie de o trupă de soldați înarmați cu flinte, mai potriviți pentru a demola o citadelă decât pentru a ține la distanță niște gură-cască. Yama s-a uitat în sus, către laterala neagră și netedă a gabarei încununate de o boltă palid-argintie care strălucea cu o văpaie albă în lumina soarelui, și s-a întrebat câți alți sori va fi văzut în călătoriile sale. Ar fi putut să rămână acolo toată ziua, cuprins de-un dor

nedefinit, dar Pandaras i-a prins brațul și l-a tras departe de acolo.

— E periculos să zăbovești pe-aici, a spus băiatul. Se spune că marinarii-stelelor fură copii, căci nu pot să-i zămislească singuri pe-ai lor. Dacă ai să vezi unul dintre ei, ai să înțelegi de ce. Cei mai mulți nici măcar nu mai arată a oameni.

În timp ce se îndepărtau, Yama l-a întrebat pe Pandaras dacă știa ceva despre corabia Celor Vechi de Zile.

Băiatul și-a atins grumazul cu pumnul.

— Bunicu-meu spunea că văzuse doi dintre ei mergând pe jos pe străzile cartierului nostru într-o noapte târziu, dar toată lumea din Ys care era în viață la vremea aceea ți-ar zice asta.

Și-a atins din nou grumazul cu pumnul și-a adăugat:

— Bunicu-meu spunea că străluceau așa cum apa fluviului lucește uneori în nopțile de vară și că păseau prin aer și se îndepărtau pe deasupra acoperișurilor. A făcut și-un cântec despre asta, dar, atunci când l-a trimis legaților, a fost arestat pentru erezie și a murit în timpul interogatoriilor.

Soarele urcase deja până la jumătatea drumului său spre zenit când Yama și Pandaras au ajuns la Templul Negru și Târgul de pe Apă. Templul Negru fusese foarte întins pe vremuri, construit pe propria sa insulă ce se-nălța de jur împrejurul unei ieșituri a unei roci din chila lumii, într-un golf larg și adânc, dar fusese devastat în timpul Epocii Răzvrătirii și-apoi fusese reconstruit, iar acum scăderea nivelului Marelui Fluviu îl lăsase complet eșuat într-o lagună mocirloasă și puțin adâncă, mărginită de palmieri. Conturul zidurilor interioare ale templului și un rând de pilaștri pe jumătate topiți se înălțau printre aflorimentele de rocă din chila lumii și printre crângurile de arbori-de-foc Illawarra; cele trei cercuri negre de altare ale templului scânteiau printre limbi de pământ acoperite de iarbă acolo unde fusese cândva nartexul. Nimic nu putea distruge altarele, nici măcar energiile desfășurate în timpul bătăliei care dusesse la recăștigarea Ys-ului din mâinile Răzvrătiților, căci ele nu erau decât parțial din lumea existenței materiale.

Se mai țineau încă slujbe la Templul Negru cu ocazia fiecărui An Nou, a spus Pandaras, iar Yama a băgat de seamă grămezile de flori proaspete și de ofrande de fructe din fața altarelor. Deși majoritatea avatarurilor dispăruseră în Epoca

Răzvrătirii și cu toate că ultimul dintre ele fusese redus la tăcere de către eretici, oamenii încă mai veneau acolo să le facă diverse cereri.

La gura golfului care înconjura insulița templului, dincolo de limbile de pământ zbârcite unde cârduri de ibiși albi păseau maiestuos pe picioare delicate, pe plute, pe pontoane și pe barje, Târgul de pe Apă era în toi. Stindardele a peste o sută de condotieri fâlfâiau de pe stâlpi și erau în plină desfășurare o duzină de dueluri demonstrative, fiecare dintre ele fiind purtat în centrul propriului său cerc de spectatori. Se vedeau dughene care vindeau toate tipurile de arme, armurieri care nădușeau lângă forjele lor în timp ce reparau sau reforjau piese de armură, furnizori care proslăveau calitățile propriilor mâncăruri conservate. Un neguțător umflase o sticlă de apă și sărea-n sus și-n jos pe ea pentru a-i demonstra durabilitatea. Ocnași proaspăt angajați prin contract ca ucenici în ale războiului ședea în grupuri posace pe băncile din spatele butucului de mezat; cei mai mulți dintre ei își etalau mutilările recente. Galioane, pinase și șalupe stăteau în apele din vecinătatea coastei, iar de catargele lor erau spânzurate steaguri în culori vii care fâlfâiau în briza puternică și caldă.

Yama sorbea cu încântare agitația și vacarmul, costumele exotice ale cateranilor și uniformele terne, cenușii-hulub ale soldaților din armata regulată amestecate cu sunetul care făcea să-ți țiui urechile produs de armele celor ce se duelau și cu mirosul de metal și de plastic încinse care venea dinspre forjele armurierilor. Dorea să vadă tot ce avea de oferit orașul, să-i cerceteze mărețele temple și până și cele mai sordide alei și curți după orice semn al seminției sale.

În timp ce-l urma pe Pandaras de-a lungul unei pasarele dintre două plute, cineva a ieșit din mulțime și l-a strigat în semn de salut. Inima i-a sărit din piept. Era femeia cu păr roșu care stătuse c-o seară-n urmă la masă cu bărbatul pe care-l ucisese. Când ea a văzut c-o auzise, a strigat din nou și și-a ridicat paloșul scos din teacă deasupra capului.

CREATURA DIN STICLĂ

— Acestea ți se cuvin ca pradă de război, câștigate-n luptă dreaptă, conform dreptului armelor, a spus Tamora, femeia cateran cu părul roșu. Paloșul e prea lung pentru tine, dar știu

un armurier care îl poate scurta și reechilibra atât de grozav, c-ai să poți jura după aceea că taman așa a fost făurit de prima dată. Zalele și apărătorile pentru fluierile picioarelor pot fi tăiate astfel încât să ți se potrivească și poți vinde apoi resturile. În felul acesta, o să-și plătească, practic, singure reparațiile. O armură veche e scumpă pentru că-i și cea mai bună. În special una din plastic, fiindcă nimeni nu mai are habar cum să facă drăcia asta în zilele noastre. Ai putea crede că platoșa mea e nouă, dar asta numai și numai pentru că am lustruit-o azi-dimineață. Are mai bine de o mie de ani vechime, dar, chiar dacă-i mai bună decât rahaturile pe care le fac în zilele noastre, tot e făcută numai din oțel. Dar, vezi, aceste apărători pentru fluierile picioarelor sunt cu-adevărat vechi. Aș fi putut să ți le iau, dar asta n-ar fi fost drept. Toată lumea zice că suntem doar niște vagabonzi și niște pungași, dar, chiar dacă nu aparținem niciunui departament, avem și noi tradițiile noastre. Așa că, de-acum încolo, astea toate-s responsabilitatea ta. Le-ai câștigat prin dreptul armelor. Poți face absolut ce vrei cu ele. Aruncă-le în fluviu, dac-ai chef, numai c-ar fi un păcat al dracului de mare dac-ai face-o.

— Vrea să i le oferi ei înapoi ca răsplată pentru că ți le-a dat, a explicat Pandaras.

— Vorbesc cu stăpânul, nu cu măscăriciul lui, i-a tăiat-o Tamora.

Pandaras și-a luat o poză teatrală:

— Sunt scutierul lui.

— Eu am fost măscăriciul, i-a spus Yama Tamorei, și, pentru c-am fost măscăriciul, prietenul tău a murit. De-asta nu pot lua aceste lucruri.

Tamora a ridicat din umeri:

— Cyg n-a fost unul dintre prietenii mei și, în ceea ce mă privește, el a fost măscăriciul, fiindcă s-a lăsat ucis de-o fărâmiță de om ca tine. Păi cum, ai ieșit de-atât de puțin timp din ou, că, probabil, încă mai ai vreo câteva bucățele de coajă lipite pe spate!

Pandaras a spus:

— Dacă e ca aceasta să fie cariera ta de-acum încolo, stăpâne, atunci trebuie să te înarmezi așa cum se cuvine. Ca scutier al domniei tale, propun cu tărie asta.

— Scutier, care va să zică? A întrebat Tamora și-a mai crăpat

încă o stridie cu unghiile ei puternice, striate, i-a sorbit zgomotos carnea și s-a șters la gură cu dosul palmei.

Părul roșu strălucitor al cateranei, despre care Yama bănuia că era vopsit, era tăiat foarte scurt, cu o şuviță lungă lăsată pe spate care-i cădea până la umeri. Își purta platoșa din oțel peste o fustă făcută din fâșii de piele și o cămașă-plasă care-i lăsa dezgolite brațele musculoase. Un tatuaj c-o pasăre care stătea pe-un cuib din flăcări se zărea pe pielea roșiatică a brațului său, flăcările făcute cu cerneală roșie, iar pasărea, cu aripile întinse la maximum de parcă și le-ar fi uscat la focul care o mistuia, cu albastru.

Stăteau cu toții la umbra oferită de umbrela mesei unei dughene cu mâncare de pe țărmul apei, lângă șoseaua care ducea de pe mal până la insula Templului Negru. Era o amiază scăldată-n lumina soarelui. Stăpânul dughenei stătea sub tenda de lână frigorică, ascultând cu ochii pe jumătate închiși o lungă rugăciune ale cărei versete erau recitate alternativ și care susura din casetofonul de sub scaunul lui.

Tamora și-a mijit ochii în lumina argintie care pârjolea limbile de pământ noroios. Avea o față micuță, sălbatică, triumfiară, cu ochi verzi și-o gură largă ce se întindea până la articulațiile fălcii. Sprâncenele formau o singură frânghie roșie ca o cărmidă; în acel moment frânghia era adâncită la mijloc și ea a spus:

— Cateranii nu au scutieri. Chestia asta-i pentru ofițerii armatei regulate, iar scutierii lor sunt numiți dintre soldații obișnuiți. Băietanul ăsta s-a lipit de tine ca o lipitoare, Yama. Aș putea să te scap de el, dac-ai vrea.

— Ei, chestia cu scutieru' nu-i decât o glumă între noi doi, i-a răspuns Yama.

— Chiar sunt scutierul lui, a insistat Pandaras. Stăpânul meu e de viță nobilă. Merită să aibă o întreagă suită de servitori, dar eu, unul, sunt atât de bun, că nu mai are nevoie de nimeni altcineva.

Yama a izbucnit în hohote de râs.

Tamora și-a mijit ochii la băiat.

— Voi, cei din seminția ta, sunteți toți o apă și-un pământ pentru mine, ca niște afurisiți de șobolani care-aleargă de colo-colo, umili, dar aș putea să jur că tu, unul, ești ajutorul hangiului șandramalei unde am stat peste noapte, zise,

adăugând către Yama: Dacă-aș fi mai suspicioasă, mai-mai c-aș bănuî existența unui complot aici.

— Dacă a existat vreun complot, a fost între prietenul tău și hangiu.

— Hâm! Atâta lucru măcar am bănuî și eu. Dacă supraviețuiesc misiunii pe care-o am acum, și nu-i niciun motiv să n-o fac, o să schimb eu vreo două vorbulițe cu pezevenghiul ăla de hangiu. De fapt, cred c-o să schimb mai mult decât niște simple vorbe.

Expresia obișnuită a Tamorei era o îmbufnare suspicioasă, posacă, dar, atunci când zâmbea, întregul chip parcă i se lumina și prindea viață, ca și cum ar fi picat brusc o mască sau ca și cum soarele tocmai ar fi ieșit dintre nori. În clipa aceea a zâmbit, ca și cum gândul la răzbunarea ei ar fi înveselit-o. Incisivii ei superiori erau lungi și zdraveni, cu vârfurile ascuțite.

— N-a apucat să se bucure de trădarea lui, a spus Yama.

Pandaras i-a tras una cu piciorul pe sub masă și s-a încruntat.

Tamora a continuat:

— Nu-s pornită după împruțitii tăi de bani sau, altfel, ți i-aș fi găbjit pân-acum. Abia ce-am acceptat o nouă misiune, așa că grăbește-te să te hotărăști cum vrei să scapi de ceea ce ți se cuvine prin dreptul armelor. Așa cum am mai spus, poți să le arunci pe toate-n fluviu sau să le lași în plata celor ce se hrănesc cu cadavre, dac-ai chef, dar ăsta-i un echipament cu adevărat bun.

Yama a ridicat paloșul. Lama lui lată era din fier și fusese folosită din plin la viața ei. Marginea sa zimțată era ascuțită brici. Plăselele erau din sârmă de bronz, iar măciulia mânerului, doar o bilă din plastic neornamentată, ciobită și crestată. A ridicat lama în fața ochilor, apoi a încercat câteva fandări. Tăietura de pe antebraț s-a dezlipit, vâscoasă, sub bandajul grosolan pe care-l legase în jurul ei, așa c-a pus paloșul jos. Niciunul dintre cei care stăteau la mesele din jurul dughenei nu aruncase nici măcar o privire etalării sale, deși nădăjduse că o vor face.

— Am un cuțit care mă slujește destul de bine, a spus tânărul, iar paloșul ăsta e făcut pentru un bărbat puternic și lipsit de subtilitate, obișnuit mai degrabă cu tăierea lemnului decât cu a se lupta așa cum se cuvine. Găsește un tăietor de

lemne și dă-i-l lui, deși presupun că, totuși, acesta își va prefera în continuare toporul său. Dar o să iau armura. După cum ai spus și tu, armura veche e cea mai bună.

— Ei bine, măcar știi ceva-ceva despre arme, a spus Tamora, în silă. Te afli aici ca să te angajezi? Dacă-i așa, îți dau un sfat gratis. Întoarce-te mâine, dis-de-diminează. Atunci se găsesc cele mai bune însărcinări. Condotierilor le place un soldat care se poate scula cu noaptea-n cap.

— Mă gândeam să mă uit la unu-două dueluri, a spus Yama.

— Căh! Lupte de dat în spectacol între mocofani unsuroși, îndopați cu porumb, care n-ar rezista nici măcar un minuțel într-o luptă adevărată. Chiar crezi că ne luptăm cu săbiile împotriva ereticilor? Luptele atrag oameni care n-ar veni altfel, asta-i tot. Și-apoi ăștia se îmbată împreună cu sergenții care fac recrutări și-n ziua următoare se trezesc angajați prin contract ca ucenici în armată, mahmuri și având încă gustul jurământului depus ca pe-un bănuț coclit în gură.

— Nu mă aflu aici pentru a mă înrola în armată. Poate c-o să devin cateran într-o bună zi, dar nu încă.

— Își caută neamul, a explicat Pandaras.

A fost rândul lui Yama să-i tragă un șut cu piciorul pe sub masa care era din cositor și vopsită-n verde, cu o umbreluță din bambus și hârtie. Apoi tânărul a spus:

— Caut anumite arhive într-una dintre bibliotecile ministeriale.

Tamora a înghițit și ultima stridie și a râgâit:

— Păi, în cazul ăsta, angajează-te în departamentul ăla. Sau, încă și mai bine, alătură-te afurisiților ălor de arhivari. După o ucenicie de numai vreo zece anișori s-ar putea să fii trimis în Palatul Memoriei Poporului; cel mai probabil, vei fi trimis să asculți poveștile scârnăviilor netransformate care stau pe vine în cine știe ce bordei nămolos. Dar ai șanse mai multe astfel decât dac-ai încerca să mituiești pe careva pentru a le câștiga încrederea. Sunt niște indivizi frugali și, în afară de asta, dacă vreunul dintre ei ar fi prins că-și trădează datoria, ar fi executat pe loc. Aceeași pedeapsă se aplică și oricui ar încerca să-i mituiască. Arhivele alea reprezintă tot ce-a mai rămas de pe urma celor morți, păstrate până când vor fi cu toții reînviați la sfârșitul timpului. E-un rahat al naibii de serios până și să te uiți la ele cum nu trebuie.

— Puranele spun că Protegitorii n-au nevoie de nicio arhivă, căci, la sfârșitul timpurilor va fi disponibilă o cantitate de energie infinită. În ultima clipă, atunci când universul se va prăbuși în el însuși, totul va fi posibil și toți cei care-au trăit vreodată vor trăi din nou de-a pururi, în prezentul etern. Și-n afară de asta, documentele pe care le caut eu nu se află în Palatul Memoriei Poporului, ci în arhivele Departamentului Apotecarilor și Hirurgilor.

— Ăsta-i, mai mult sau mai puțin, același loc. Doar că se află pe acoperiș mai degrabă decât înăuntru, atâta tot.

— Exact cum ți-am spus, stăpâne, a intervenit Pandaras. Nu ai nevoie de ea să-ți arate ceea ce eu, unul, știu deja.

Tamora l-a ignorat, pur și simplu, pe băiat:

— Și arhivele lor sunt menținute de arhivari. Dacă nu cumva ești tu însuși un sfarmă-oase sau mesagerul vreunui sfarmă-oase, atunci poți să dai uitării toată tărășenia. Treaba stă la fel în toate departamentele. Adevărul e tare costisitor și dificil de menținut în stare pură, așa că descoperirea lui fără să deții împuternicirea cuvenită e tare periculoasă.

Tamora a zâmbit:

— Dar asta nu înseamnă că nu există modalități de a-l descoperi.

— Nu face decât să pună momeala-n cârlig, a spus Pandaras. Fii cu băgare de seamă!

Yama i s-a adresat Tamorei:

— Spune-mi și mie un lucru. Ai luptat împotriva ereticilor – așa sugerează, cel puțin, tatuajul de pe brațul tău. În toate călătoriile tale, ai mai văzut vreun bărbat sau vreo femeie care să-mi semene?

— Am luptat în două campanii, iar în ultima am fost atât de grav rănită, încât mi-a trebuit un an să mă refac. Când voi fi în stare, voi pleca din nou. Se plătește mai bine decât ca gardă de corp și-i mult mai onorabil, deși onoarea are puțin de-a face cu toată tărășenia atunci când ești acolo. Nu, nu am văzut pe nimeni altcineva ca tine, dar asta nu înseamnă absolut nimic. Sunt zece mii de seminții pe Confluență, asta dacă nu pui la socoteală toate triburile alea de munteni indigeni care abia-abia dacă sunt cu puțin mai presus de animale.

— Atunci înțelegei cât de bine trebuie să caut, i-a spus Yama.

Tamora a zâmbit. Surâsul a părut să-i despice fața pe din două.

— Cât de mult ai plăti?

— Stăpâne...?

— Tot ce am. Am schimbat doi riali de aur în mărunțiș azidimineață. Sunt ai tăi dacă mă ajuți.

Pandaras s-a pus pe fluierat și a început să privească-n sus, spre albastrul cerului.

— Câh! Ca plată pentru a te duce la moarte, nu-i chiar atât de mult!

— Păzesc arhivele cu oameni sau cu mașini? A întrebat-o Yama.

— Păi cum, în special cu mașini, desigur. Cum am mai spus, arhivele fiecărui minister sunt importante. Chiar și cele mai sărace departamente își păzesc cu strășnicie arhivele - adesea, arhiva e tot ce le-a mai rămas.

— Ei bine, s-ar putea ca totul să fie mai ușor decât ai bănuî.

Tamora s-a holbat la Yama. El i-a susținut căutătura fixă de-un verde-strălucitor și, pentru un moment care-a părut tare lung, restul lumii s-a topit cu totul. Pupilele ei erau niște fante verticale mărginite de punctișoare de pigment auriu înghesuite strâns una într-alta care se estompau în arămiu la margine. Yama și-a imaginat că se îneacă în acea privire verde-aurie, tot așa cum un pescar lipsit de noroc s-ar putea îneca în torentul Marelui Fluviu. Era exact căutătura ce-ți oprește inima-n piept pe care un prădător i-o aruncă prăzii sale.

Vocea Tamorei a spus de undeva, de tare, tare departe:

— Înainte să te ajut, asta dacă o să te ajut, trebuie să-ți demonstrezi valoarea-n ochii mei.

— Cum? A întrebat tânărul, leșinat.

— Să nu ai încredere în ea, l-a avertizat Pandaras. Dacă ar fi vrut cu adevărat să se înhame-n misiunea asta, ți-ar fi cerut toți banii, până la ultima lăascaie. Sunt o grămadă de caterani taman ca ea. Dacă am arunca o piatră în orice direcție, am nimeri măcar vreo doi.

— Într-un fel, îmi cam datorezi asta, a spus Tamora.

Yama încă mai privea în ochii femeii cateran:

— Cred că Cyg urma să devină partenerul tău, a spus tânărul. Acum știu de ce-ai venit aici. Nu mă căutai pe mine, ci-un

înlocuitor pentru el. Ei bine, cam ce-ai vrea să mă pui să fac?

Tamora a arătat undeva, peste umărul lui, și Yama s-a întors și-a văzut cupola neagră, acoperită cu argint, a gabarei navei-de-vid înălțându-se deasupra arborilor-de-foc Illawarra de pe insula Templului Negru. Cateranul a adăugat:

— Trebuie s-aducem înapoi un marinar care s-a cărat fără aprobare de pe navă.

Au vândut paloșul unui armurier pentru ceva mai mult decât se așteptase Yama și-au lăsat cămașa de zale și apărătorile pentru fluierile picioarelor la același om pentru a fi micșorate și ajustate. Tamora a insistat ca tânărul să se ducă să-i fie tratate rănila de către unul dintre vracii care-și ridicaseră dughenele lângă arena pentru dueluri, iar Yama a stat și s-a uitat cum doi bărbați se băteau cu drujbele („Simple jonglerii ca să se dea-n spectacol”, a spus Tamora despre bătaie, rânjind batjocoritor), în timp ce tăietura de pe antebraț îi era cusută, acoperită cu gel albastru și bandajată cu dibăcie. Crestătura superficială din palma tânărului trebuia lăsată să se vindece singură, a spus doftorul, dar Tamora l-a silit s-o bandajeze, totuși, spunând că bandajul îl va ajuta pe Yama să-și apuce mai bine cuțitul. Ea i-a cumpărat lui Pandaras un cuțit c-o lamă lungă, rotundă și subțire și un box moarat, cu o crizantemă - drăcia se numea „găuritor de rinichi”.

— E numai bun să te furișezi cu el lângă cineva pe întuneric, a spus femeia cateran. Dacă stai pe vârfuri, șobolănașule, ai putea chiar să ajungi la organele vitale ale cuiva cu chestia asta.

Pandaras a încovoiat tăișul cuțitului între două degete terminate cu gheare și complet lipsite de îndemânare, l-a lins cu limba sa lungă și rozalie, apoi și l-a vârat la cingătoare. Yama i-a zis:

— Nu trebuie să mă urmezi. L-am omorât pe bărbatul care urma s-o ajute și se cuvine să-i iau locul. Dar nu-i nevoie ca tu să vii cu noi.

— Bine spus, a zis Tamora.

Pandaras și-a dezvelit dințișorii ascuțiți:

— Păi, cine altcineva să aibă grijă de tine? Și-n plus, n-am fost niciodată la bordul unei nave-de-vid.

Unul dintre străjeri i-a escortat peste chei până la gabara navei-de-vid. Cabluri și furtunuri din plastic flexibil zăceau

peste tot, ca o încălceală de șerpi care se încălzeau la soare. Un grup de muncitori, aproape goi în arșița soarelui, ridica cu ajutorul unui vinci o conductă colosală spre o deschizătură care se dilatase în coca neagră a gabarei. O pasarelă obișnuită din prelată și bambus urca înclinat către o intrare mai micuță.

Yama simți o presiune deosebită străbătându-i pielea în timp ce, urmând-o pe Tamora în susul pasarelei, s-a aplecat pentru a trece prin gura de acces. Înăuntru, un coridor se povârnea spre stânga, ducând departe de intrare, și înălța șerpuit, astfel încât nu îi putea fi zărit capătul. Yama a presupus că se încolăcea în interiorul cocii gabarei asemenea făgașului pe care o larvă îl lasă în urma sa într-un fruct. Culoarul era circular în secțiune transversală și luminat de o strălucire roșie, blândă și lipsită de vreo direcție anume, care părea să atârne în aer ca fumul. Deși coca neagră a gabarei radia dogoarea zilei, înăuntru era la fel de răcoare ca în grădina custozilor Orașului Morților.

Un alt străjer aștepta înăuntru. Era un bărbat scund și îndesat cu un chip searbăd și un spate lat și cocoșat. Capul îi era tuns chilug și cicatrice urâte îi zigzagau scalpul. Era îmbrăcat cu o vestă cu multe buzunare și cu pantaloni largi și nu părea să fie înarmat. Le-a spus să țină drumul drept pe mijlocul coridorului, să nu atingă absolut nimic și să nu vorbească sub niciun chip cu niciuna dintre vocile care s-ar putea să-i provoace.

— Am mai fost pe-aici și înainte, a spus Tamora, care părea potolită în lumina roșiatică și-n aerul răcoros al culoarului.

— Îmi aduc aminte de tine, a spus străjerul, și-mi aduc aminte și de bărbatul c-un singur ochi, dar nu-mi amintesc de niciunul dintre tovarășii tăi de-acum.

— Partenerul meu original a dat peste ceva mai degrabă neașteptat. Dar eu, una, mă aflu aici, așa cum am spus că voi fi, și pot să depun mărturie pentru ăștia doi. Condu-ne mai departe! Locul ăsta-i ca un cavou.

— E mai vechi decât orice cavou, a spus paznicul.

Au urcat și-au dat de două ori colțul culoarului.

Grupuri de lumini colorate erau plasate la întâmplare în chestia neagră care învelea ca o teacă pereții, tavanul și podeaua. Aceasta din urmă ceda, moale, sub cizmele lui Yama și în aerul luminat în roșu se simțea o vibrație slabă, cu o

frecvență atât de joasă, încât a simțit-o mai degrabă în oase decât în urechi.

Străjerul s-a oprit și și-a apăsat palma de perete, iar chestia neagră s-a încrețit și s-a tras înapoi c-un scârțâit. O lumină obișnuită s-a revărsat prin orificiul creat care dădea într-o încăpere ce n-avea mai mult de douăzeci de pași dintr-un capăt în celălalt, înconjurată de o fereastră îngustă care dădea peste acoperișurile orașului, într-o direcție, și peste întinderea lucitoare de ape a Marelui Fluviu în cealaltă. Nori neregulați de lumini colorate erau suspendați de tavan ca niște stalactite într-o peșteră și un clondir din sticlă cu pereți groși atârna din plafon în mijlocul unui roi de lumini; el conținea un soi de inflorescență albă aflată într-un lichid care-o făcea tumescentă.

Yama a întrebat-o în șoaptă pe Tamora:

— Unde este căpitanul?

Citise câteva dintre vechile romanțuri din biblioteca vastă a casei-donjon și se aștepta la un bărbat înalt, într-o uniformă impecabilă, arhaică, cu ochi strălucitori și pătrunzători și pielea înnegrită de lumina crudă a soriilor de pe alte planete.

Pandaras a chicotit pe seama neștiinței sale, dar a tăcut imediat când străjerul i-a aruncat o privire.

— Nu există niciun căpitan, decât atunci când echipajul se adună împreună, dar pilotul acestui vas o să stea de vorbă cu voi.

— Același cu care am vorbit acum două zile? A vrut să știe Tamora.

— Are vreo importanță? A întrebat-o străjerul.

Și, zicând acestea, bărbatul a scos un cerculeț din aur dintr-unul dintre buzunarele sale și l-a potrivit pe scalpul său plin de cicatrice. Deodată, trupul i-a devenit rigid. Ochii i-au clipit, fiecare într-un ritm diferit, iar gura i s-a căscat și i s-a închis.

Tamora a pășit în față și a spus:

— Știi cine sunt?

Gura paznicului era larg căscată. Saliva îi șerpuia printre buze. Limba i se zvârcolea în spatele dinților ca un șarpe rănit, iar răsuflarea îi ieșea din piept c-un sâsâit care s-a modulat, încetîșor, într-un cuvânt:

— Daaa.

Pandaras i-a tras una cu cotul lui Yama și a arătat spre

inflorescența din sticlă cu un deget încovoiat:

— Iacătă-l și pe marinarul-stelelor, a spus. Vorbește prin intermediul străjerului.

Yama a privit mai atent la creatura din interiorul sticlei. Ceea ce crezuse că erau petalele cărnoase ale vreunei flori exotice erau, de fapt, lobii unui creier grupați în jurul unui miez întrețesut din filamente roz și cenușii. Lamele ușoare, bogate-n sânge roșu, se unduiau încetișor încolo și încoace prin lichidul gros în care stăteau în suspensie. Arăta un picuț ca un calmar, doar că, în loc de tentacule, avea filamente albe și cu multe ramificații care dispăreau pe fundul sticlei.

Pandaras i-a spus în șoaptă tânărului:

— Nu-i nimic altceva decât un sistem nervos. De-aia are nevoie de marionete.

Străjerul și-a smucit capul de jur împrejur și s-a holbat la Yama și la Pandaras. Ochii nu-i mai clipeau de-acum în ritmuri diferite, dar pupila stângului era cu mult mai mare decât aceea a dreptului. Vorbind cu mult efort, de parcă și-ar fi forțat cuvintele să-i iasă pe lângă niște pietricele care-i fuseseră vârâte pe gât, spuse:

— Mi-ai spus că vei aduce numai un singur alt om.

— Ăla înaltul, da, i-a răspuns Tamora. Numai că el și-a adus... servitorul.

Pandaras a pășit în față și a făcut o plecăciune adâncă, din mijloc:

— Sunt scutierul lui Yama. El este un adevărat maestru al luptelor. Numai noaptea trecută a omorât un bărbat, un războinic experimentat care era mai bine înarmat decât el și care a crezut că-l poate jefui în vreme ce dormea.

Marinarul-stelelor a spus, prin intermediul marionetei sale:

— N-am mai zărit seminția asta de foarte multă vreme, dar ai ales cum se cuvine. El are abilități pe care le vei descoperi a fi tare folositoare.

Yama s-a holbat la creatura din sticlă, șocat până-n străfundul ființei sale.

— Așa deci? A întrebat Tamora.

— V-am scanat pe fiecare-n parte atunci când ați pășit la bord. Acesta - și străjerul și-a lovit pieptul cu palma deschisă - se va îngriji de contract, urmând obiceiul locului. Cel mai bine ar fi să aduceți leșul întreg, dar, dacă este vătămat grav,

atunci puteţi aduce doar o mostră de ţesut. O bucată de mărimea celui mai mic deget al tău va fi suficientă. Îţi aminteşti ce ţi-am spus.

— Stai puţin! A sărit Yama. Îmi cunoşti seminţia?

Tamora l-a ignorat. Închise ochii şi recită:

— „Trebuie să fie în apropierea coloanei vertebrale. Gazda trebuie mutilată pentru a şterge complet toate urmele ocupării sale. Arde-o, dacă-i posibil.”

Cateranul deschise ochii:

— Să zicem c-am fi prinşi? Ce să le spunem magistraţilor?

— Dacă sunteţi prinşi de cel pe care-l urmăriţi, nu veţi trăi suficient ca să mai apucaţi să le ziceţi ceva magistraţilor.

— El va şti că tu ne-ai trimis.

— Iar noi vom mai trimite şi pe alţii, dacă voi veţi da greş. Am încredere însă că n-o veţi face.

— Îmi cunoşti seminţia, a ţinut-o Yama pe-a lui. Cum se face că-mi cunoşti neamul?

Pandaras a iscodit:

— Nu suntem primii care încearcă treaba asta, nu-i aşa?

— A mai fost o încercare anterioară, i-a răspuns Tamora. A dat greş. De aceea şi suntem atât de bine plătiţi.

Străjerul a completat:

— Asta dacă veţi reuşi.

— Pf! Zici că am un făcător de minuni cu mine. De bună seamă că vom avea succes.

Străjerul căuta pe dibuite după cerculeţul pe care-l purta pe cap, aşa că Yama a spus iute:

— Nu! Vreau să-mi spui cum se face că-mi cunoşti seminţia!

Capul paznicului s-a răsucit spre tânăra:

— Credeam că aţi murit cu toţii, a spus el şi şi-a tras cerculeţul de pe cap.

Omul a căzut apoi în genunchi şi-a vomat o gură întreagă de fiere galbenă care-a fost pe dată absorbită de podeaua neagră, apoi s-a ridicat în picioare şi s-a şters la gură cu mâneca tunicii. A întrebat cu propria sa voce:

— S-a căzut la învoială?

— Vei face contractul, iar noi ne vom pune degetele mari pe el, a spus Tamora.

— Afară, a zis străjerul.

Yama zise:

- Știa cine sunt! Trebuie să vorbesc cu el!
- Paznicul s-a vârât între Yama și făptura din sticlă și-a spus:
- Poate când vă veți întoarce.
- Trebuie să pornim de îndată, a confirmat Tamora. E-o cursă lungă până la proprietate.
- Ușa s-a deschis scrâșnind. Yama a privit spre marinarul-steelor din sticla sa și a spus:
- Mă voi întoarce, și, pe deasupra, cu multe, multe întrebări.

IACHIMO

Atunci când străjerul uriaș a trecut de partea cealaltă a porții pentru cea de-a treia oară, Tamora a spus:

— După fix patru sute de bătăi de inimă. Ai putea măsura cât să fierbi un ou după el.

Stătea întinsă lângă Yama și Pandaras sub un pâlț de tufișuri ghimpoase, în umbra de dincolo de strălucirea albă, orbitoare a bateriei de lămpi cu arc care pârlăiau pe creștetul zidului. Poarta era pătrată, cu zăbrele din bare de oțel, fixată într-un zid înalt din stâncă lichefiată lustruită până ajunsese la fel de netedă ca sticla neagră. Zidul se întindea în depărtare, învăluit în beznă și de-o parte, și de alta și despărțit de hățișul sterp printr-o fâșie lată de pământ nisipos și arid.

— Eu tot mai cred c-ar trebui să sărim peste zid în altă parte. Restul perimetrului nu are cum să fie la fel de strașnic păzit ca și poarta, a spus Yama.

— Poarta e strașnic păzită pentru că este cea mai slabă parte a zidului, i-a explicat caterana. De-aia o să și trecem prin ea. Străjerul e și el om. Nu arată deloc ca unul, dar asta este. El hotărăște pe cine să lase înăuntru și pe cine să țină afară. În alte părți, străjeri vor fi mașinile sau câinii. Țștia ne vor ucide fără să stea pe gânduri și-o vor face atât de repede, că nici n-o să-ți dai seama până nu te vei trezi în mâinile Proteguitorilor. Ascultă-mă! După ce străjerul trece încă o dată, o să mă cațăr pe zid, o să-l omor, o să deschid poarta și-o să vă dau și vouă drumul înăuntru.

— Dacă el dă semnalul de alarmă...

— N-o să aibă timp pentru așa ceva, l-a asigurat Tamora și și-a arătat dinții.

— Aia n-o să-ți fie de niciun folos împotriva armurii, a intervenit Pandaras.

— Ȑștia or să-ți muște și-or să-ți scuipe capu' dacă nu-ți ții gura mintenaș. Tacă-ți fleanca! Asta-i treabă de războinici.

Erau cu toții obosiți și irascibili. Avuseseră parte de un drum lung de la malul fluviului și până acolo. Deși călătoriseră majoritatea drumului cu un rădvan public, tot trebuiseră să meargă pe jos ultimele trei leghe. Proprietatea neguțătorului se afla pe creștetul unui lanț de dealuri răzlețite care, legate între ele de creste abrupte, acoperite de tufișuri, se înălțau asemenea unor dinți tociți la marginile rezervorului de apă al orașului. C-o eră în urmă, dealurile fuseseră parte din Ys. În timp ce Yama, Tamora și Pandaras urcau prin codrul de pini uscat și parfumat, dăduseră peste o stradă antică pavată și peste rămășițele clădirilor care se înșiraseră de-a lungul ei. Se odihniseră acolo până imediat după apus. Yama și Pandaras mâncaseră prăjiturile cu stafide pe care și le cumpăraseră cu ore bune înainte, în vreme ce Tamora colindase cuprinsă de nerăbdare printre ruine, devorând fâșii de carne uscată și tăind ușor cu floreta ei capetele scămoase cu semințe ale răchitanilor.

Neguțătorul care deținea proprietatea era un marinar-al-stelelor care-și părăsise nava fără permisiune ultima oară când aceasta mai staționase dincolo de marginile Confluenței, în urmă cu peste patruzeci de ani. Își adunase averea uriașă prin punerea clandestină în folosință a tehnologiilor a căror folosire era interzisă în afara navei sale de vid. Fie și numai pentru asta, în afară de infracțiunea propriu-zisă a dezertării, și fusese condamnat la moarte de către colegii lui de echipaj, numai că aceștia nu aveau nicio jurisdicție în afara navei lor și, din cauza aceloraiși legi pe care neguțătorul le încălcase, nu-și puteau folosi puterile pentru a-l captura.

Tamora era cel de-al doilea cateran angajat pentru a duce la îndeplinire sentința. Primul nu se reîntorsese și se presupunea că fusese ucis de către străjile neguțătorului. Yama credea că asta îi pune pe ei în dezavantaj, de vreme ce negustorul urma să se aștepte la un alt atac, dar Tamora spusese că asta nu schimba cu nimic situația:

— El se tot așteaptă la asta încă de când s-a întors vechea lui navă. De aia s-a și retras pe această proprietate, care are mijloace de apărare mai bune decât complexul pe care-l întreține în oraș. Avem mare noroc că nu sunt patrule și-n

afara zidurilor.

De fapt, Yama ceruse deja câtorva mașini să-i ignore cu totul în timp ce se trudeau să urce dealul prin codrul de pin, numai că nu atrăsese atenția asupra acestui lucru. Era un mare avantaj că era capabil să ducă la îndeplinire ceva despre care nimeni nu credea că era posibil. Își datora deja viața acestei capacități și era în beneficiul lui s-o lase pe Tamora să creadă că îl ucisese pe cateran prin forța armelor, mai degrabă decât printr-un șiretlic norocos.

Acum, ghemuit între femeie și Pandaras în tufișurile uscate, Yama detecta, slab, alte mașini dincolo de zidul înalt și negru, dar erau prea departe pentru a putea să le numere, cu atât mai puțin pentru a le influența. Avea gura uscată, iar mâinile îi căpătaseră un tremurat de necontrolat. Toate aventurile lui cu Telmon nu fuseseră decât niște jocuri de copii lipsite de orice risc, o pregătire inadecvată pentru adevărata aventură. Sugestia lui de a încerca prin altă parte a zidului fusese făcută tot atât de mult din nevoia de a amâna inevitabilul, cât și din aceea de a prezenta o altă tactică.

— Am o idee, a spus Pandaras. Stăpâne, împrumută-mi tolba ta și cartea aceea pe care o tot citești.

Tamora a spus cu sălbăticie:

— Fă cum îți spun eu. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Îl pot face pe paznic să deschidă poarta pentru mine, a promis băietanul. Sau ai prefera să-ți rupi dinții în barele de oțel?

— Dacă insiști că trebuie s-o luăm pe poartă, i-a spus Yama Tamorei în timp ce-și golea tolba, s-ar cuveni măcar să-i ascultăm ideea.

— Pf! Insist? Eu vă spun ce să faceți, iar voi faceți. Asta nu-i o democrație. Așteaptă!

Dar Pandaras se ridicase deja în picioare, cu tolba lui Yama spânzurată împrejurul gâtului, ieșind în mijlocul drumului de asfalt care trecea drept prin poartă. Tamora a șuiertat printre dinți, cuprinsă de frustrare, în timp ce băiatul pășea în strălucirea lămpilor cu arc, iar Yama i-a spus:

— E mai deștept decât ai crede.

— O să fie mort într-o clipită, indiferent dacă-i deștept sau nu.

Pandaras a bătut cu pumnul în poartă. Un clopot a cântat cu triluri undeva, în depărtare, și s-a auzit lătrat de câini în

apropiere.

— Aveai habar că sunt câini aici? A vrut să știe Yama.

— În! Câinii nu înseamnă nimic. E lesne să ucizi câini.

Tânărul nu era la fel de sigur de asta. Oricare dintre câinii de pază ai casei-donjon ar fi putut să doboare și-un ditamai boul dacă și-ar fi încleștat fălcile puternice de traheea victimei sale și ar fi gătit-o – or, dacă era să te iei după volumul și ferocitatea lătraturilor, dincolo de poartă se aflau pe puțin vreo doisprezece dulăi.

Paznicul a apărut de partea cealaltă a porții. În armura lui supradimensionată vopsită-n stacojiu de parc-ar fi fost muiată-n sânge proaspăt, era pe puțin de două ori cât Pandaras de înalt. Ochii îi erau tăciuni roșii care scânteiau, incandescenti, în umbra de sub viziera coifului său conic. Pistoalele energetice fixate pe umerii săi și-au dirijat gurile către Pandaras, iar vocea amplificată de bas a străjerului a început să bubueie și să răsună cu ecou sub poartă.

Pandaras s-a ținut tare pe poziții. Și-a ridicat tolba, a deschis-o și i-a arătat-o paznicului, apoi a scos afară cartea și i-a răsfoit paginile, într-o pantomimă exagerată. Străjerul s-a întins printre zăbrele de oțel, cu brațul întinzându-i-se mai mult decât s-ar cuveni s-o facă un braț omenesc, dar Pandaras a ținut înapoi și a pus cartea la loc în tolba, apoi și-a încrucișat brațele la piept și și-a clătinat capul dintr-o parte într-alta.

Paznicul s-a sfătuit cu sine însuși într-un mormăit bubuitor de sunete subsonice, apoi punctele roșii ale ochilor săi s-au aprins și o dâră de lumină roșie intensă l-a măturat pe băiat din cap până-n picioare și înapoi. Lumina cea roșie s-a stins și, cu un zăngănit, poarta s-a deschis un pic. Pandaras s-a strecurat prin deschizătură. Poarta s-a închis c-o izbitură în spatele lui și puștiul l-a urmat pe paznicul cel monstruos de înalt în umbra de dincolo de poartă.

— E curajos, măscăriciul tău, n-am ce zice, a remarcat Tamora, dar e chiar mai prost decât am crezut că e posibil să fie cineva.

— Să așteptăm și să vedem, a spus Yama, deși nu credea cu adevărat că băiatul poate face ceva împotriva gigantului în armură.

Tânărul a fost la fel de uluit ca și femeia cateran atunci când,

doar câteva minute mai târziu, câinii au început să latre din nou, poarta s-a deschis c-un zăngănit și Pandaras s-a ițit în deschizătură, făcându-le semn cu mâna să se apropie.

Paznicul uriaș era căzut pe burtă, rășchirat, pe alee, la mică distanță de poartă. Coiful îi era întors într-o parte, iar unul din brațe îi era răsucit la spate, de parcă ar fi încercat să ajungă la ceva de pe spatele său. Yama știa că e mort, dar simțea totuși o pâlpâire de inteligență artificială în craniul bărbatului, de parcă acolo ceva era încă viu, holbându-se cu o neputință plină de furie prin ochii săi morți.

Pandaras i-a înapoiat lui Yama tolba cu un gest teatral, iar tânărul și-a îndesat lucrurile în ea. Tamora trase un șut în cuirasa stacojie a străjerului, apoi se întoarse spre Pandaras:

— Să-mi spui negreșit mai târziu cum ai izbutit asta, a spus femeia. Acum trebuie să-i reducem la tăcere pe dulăi. Ai mare noroc că nu i-a pus pe tine.

Pandaras își ridică, calm, privirea spre ea:

— Pe un biet mesager nevinovat ca mine, adică?

— Hai, dă-o dracului, nu mai face atâta pe drăgălașul.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de câini, a cerut Yama.

— Fă-o repede, a spus Pandaras. Înainte să-l omor, paznicul a trimis după cineva care să vină și să mă escorteze până la conac.

Câinii hămăiau tare de-acum și alți dulăi le răspundeau din părți îndepărtate ale terenului din jurul casei. Yama a descoperit cotețul în stânga porții, tăiat în temelia zidului. Câțiva câini își vârau boturile printre barele ușii cuștii cu o ferocitate atât de mare, încât coifurile lor și mașinile înglobate în umerii lor aruncau scântei atunci când se loveau de gratiile de fier. Dulăii urlau și scheunau și se aruncau asupra ușii într-un tumult sălbatic, iar lui Yama i-au trebuit câteva minute bune să-i liniștească până la punctul în care le-a putut cere să comunice cu tovarășii lor și să-i asigure pe aceștia că nu era nimic în neregulă.

— Duceți-vă la culcare! Le-a spus tânărul dulăilor, de îndată ce ei au transmis mesajul, iar apoi a rupt-o la fugă spre drum.

Tamora și Pandaras îl rostogoliseră pe paznic sub ascunzișul parțial oferit de un pâlț de tufișuri de ciumăfaie din apropierea drumului. Tamora desprinsese pistoalele grele ale paznicului din dispozitivele de fixare de pe umerii acestuia. I-a înmânat

unul lui Yama și i-a arătat cum să apropie prin apăsare două plăcuțe de contact pentru a-l face să tragă.

— S-ar cuveni să am și eu unul din alea, a spus Pandaras. În conformitate cu dreptul armelor și tot restul.

Tamora și-a arătat dinții.

— Ai ucis un om împlătoșat cu o armură complet încărcată care avea de două ori înălțimea ta și era înarmat cu aceste două pistoale. Aș zice că ești suficient de periculos cu „găuritorul de rinichi” pe care l-am ales pentru tine. Urmașimă, dacă puteți!

Și, zicând acestea, femeia s-a azvârlit în tufișuri, iar Yama și Pandaras au rupt-o la fugă după ea, croindu-și drum lovind în dreapta și-n stânga ramurile înclinate, încărcate cu flori albe, cerate. Tamora și Pandaras l-au depășit repede pe Yama, dar puștiul n-a putut să-și susțină izbucnirea inițială de viteză, așa că tânărul l-a ajuns în curând din urmă. Băiatul se rezemase de trunchiul unui stejar de plută și privea întinderea întunecată de iarbă de dincolo de acesta, în timp ce încerca să-și recapete răsuflarea.

— E cuprinsă de furia sângelui, a spus Pandaras atunci când a putut vorbi din nou. N-are niciun sens s-o urmărești.

Printr-o perdea de arbori, Yama a zărit un șirag de luminițe care ardeau departe, la celălalt capăt al pajiștii largi. A început să meargă în direcția lor, cu băiatul tropăind lângă el.

— Vrei să-mi spui cum l-ai ucis pe paznic? Poate c-o să am eu însumi nevoie cândva de șiretlicul ăsta.

— Cum i-ai calmat pe câinii de pază?

— Răspunzi întotdeauna la o întrebare c-o altă întrebare?

— Noi spunem că tot ceea ce știi te face să fii ceea ce ești. Așa că niciodată nu trebuie să fii nesăbuit și să dai pe gratis ceea ce cunoști sau, altminteri, străinii vor lua bucăți din tine până n-o să mai rămână absolut nimic.

— Pare-se că absolut nimic nu-i pe gratis în orașul ăsta.

— Doar Proteguitorii știu totul, stăpâne. Toți ceilalți trebuie să plătească pentru ele sau să facă schimb cu informațiile. Cum i-ai calmat pe dulăi?

— Avem câini asemănători la noi acasă. Știu cum să comunic cu ei.

— Poate c-o să mă-nveți și pe mine șmecheria asta când o să ai ceva timp.

— Nu sunt sigur că e posibil, Pandaras, dar presupun că pot încerca. Cum ai trecut de poartă și cum l-ai ucis pe paznic?

— I-am arătat cartea ta. Te-am văzut citind-o când ne odihneam printre ruine. E foarte veche și, prin urmare, foarte valoroasă. Fostul meu stăpân – și, zicând acestea, Pandaras a scuiat cu sete pe iarba frumos tăiată – și cateranul ăla neghiob pe care l-ai ucis ar fi luat realii de aur și ar fi lăsat cartea, dar familia mamei mele face negoț cu cărți și știu și eu câte ceva despre ele. Destul cât să am habar că valorează mai mult decât banii. Am vorbit cu cineva prin intermediul paznicului, iar ei m-au lăsat să intru. Bogătașii colecționează adesea cărți. Căci în ele există putere.

— Datorită cunoașterii pe care o conțin.

— Începi să te prinzi. În ceea ce privește uciderea străjii, n-a fost nicio șmecherie la mijloc. O să-ți zic imediat cum am făcut-o, stăpâne, iar tu trebuie să-mi spui ceva, la rândul-ți, mai târziu. Paznicul părea un uriaș, dar nu era decât un bărbat obișnuit înăuntrul acelei armuri. Fără energie, nu putea să se miște nici măcar un pas, cu ea, ar fi putut să-și aburce-un cal pe umeri și să tot alerge la fel de repede ca un cerb. I-am sărit în spate, acolo unde nu mă putea ajunge, și-am scos cablul care conecta alimentarea cu energie de mușchii din armură. Apoi mi-am vârât cuțitul în deschizătura pe unde se băga cablul și i-am sfredelit măduva spinării. O șmecherie pe care m-a învățat-o unul dintre frații mei vitregi. Familia celui de-al treilea soț al mamei lucra într-un atelier de topitorie care recondiționa armuri. Am dat și eu o mână de ajutor acolo pe când eram puiut. Ajungi să le cunoști punctele slabe în felul ăsta – fiindcă taman acolo e mai mare nevoie de reparații. Chiar trebuie să mergem atât de repede?

— Unde se află casa, Pandaras?

— Omul ăsta-i putred de bogat, dar nu aparține uneia dintre vechile familii de neguțători, care au moșii în amonte de oraș. Așa că are un complex lângă docuri unde își face afacerile și această proprietate între dealurile de la marginea orașului. De aceea zidul este atât de înalt și de puternic și tot de aceea are atât de mulți oameni de pază. Pe-aici se tem cu toții de bandele de tâlhari și-și înarmează oamenii de parcă aceștia ar trebui să se lupte c-o cohortă.

Yama a dat aprobator din cap:

— Țara de dincolo de dealuri e tare sălbatică. Cred însă c-a fost cândva parte a orașului.

— Nimeni nu trăiește acolo. Oricum, nimeni care să fie cât de cât important. Tâlharii vin din oraș.

— Atunci înseamnă că legea e mai slabă aici?

— Mai puternică, stăpâne, dacă ești certat cu ea. Bogătașii își fac propriile legi. Pentru oamenii obișnuiți, magistrații sunt cei care decid ce-i drept și ce-i greșit. Nu era la fel și acolo de unde vii?

Yama s-a gândit la Edil și la garda civilă, apoi a spus:

— Mai mult sau mai puțin. Păi, atunci casa va fi fiind fortificată. Simpla forță a armelor s-ar putea să nu fie cel mai bun mod de a intra în ea.

— Fortificată și ascunsă, asta-i moda zilele astea. Ne-am putea fâțâi de colo-colo o zi întreagă și tot n-am da de ea. Luminile alea sunt, probabil, de unde locuiesc servitorii sau din vreun complex pentru alți paznici.

Pandaras s-a oprit să-și descâlcească marginea mânecii dintre nuiielele țepoase ale unui tufiș:

— Dacă mă întrebi pe mine, toată verdeața asta grețoasă face parte din sistemul de apărare.

— E o potecă pe-acolo, a observat Yama. Poate că ne va conduce către casă.

— Dacă-ar fi fost atât de simplu, am fi cu toții putred de bogați și-am avea propriile noastre căsoaie, este? Probabil că nu duce decât până la o capcană plină-ochi cu crocodili și șerpi.

— Ei bine, oricum or sta lucrurile, vine cineva de-a lungul ei. Uite!

Yama i-a dat pistolul lui Pandaras. Era atât de greu, încât puștiul a avut nevoie de ambele mâini pentru a-l ține:

— Așteaptă, a spus băiatul, nu poți să...

Dar, mânat de un iureș de exaltare, Yama alerga deja către luminile și locul de unde se-auzeau sunetele scoase de niște copite. Era mai bine să acționeze decât să se ascundă, s-a gândit, și în acel moment a înțeles de ce Tamora o pornise la atac atât de nesăbuit. În timp ce alerga, și-a scos cartea din tolbă; atunci când luminile s-au abătut asupra lui prin aerul întunecat, s-a oprit și-a ridicat-o cât mai sus. Un grup de trei mașini s-a învârtit și s-a oprit deasupra capului său, scaldându-l într-un potop de lumină albă. Yama și-a mijit ochii

prin strălucirea lor la cei trei călăreți care se opriseră la marginea drumului.

Doi paznici în armuri de plastic își struneau din hățuri bidivii care se cabrau, în timp ce îndreptau spre el lănci ușoare. Cel de-al treilea era un bătrânel blajin călare pe-un buiestraș sur mai potrivit pentru o femeie. Purta o tunică neagră simplă, iar părul cărunt și lung îi era pieptănat pe spate, lăsându-i liberă lama îngustă a feței. Pielea îi era galbenă și foarte netedă, întinsă de mai-mai să plesnească peste niște pomeți înalți și-o frunte brăzdată și înaltă, la rându-i.

Yama ridică și mai sus cartea. Bărbatul cu părul alb spuse:

— De ce nu aștepți la poartă?

— Paznicul a fost atacat, m-am speriat și am luat-o la fugă. Hoții sunt pe urmele a ceea ce port cu mine încă de când am venit în acest oraș. Numai noaptea trecută a trebuit să ucid un bărbat care voia s-o fure de la mine.

Omul cu părul alb și-a îndemnat calul, apropiindu-se de Yama lateral, și s-a aplecat pentru a examina cartea, apoi a spus:

— Pot înțelege, cu siguranță, de ce ar vrea cineva să fure asta.

— Mi s-a spus că e foarte prețioasă.

— Într-adevăr.

Bărbatul cărunt îl privi fix pe tânăr pentru un minut întreg. Cei doi oameni de pază îl priveau, deși lăncile lor încă mai erau îndreptate către Yama, care stătea nemișcat în lumina celor trei mașini. În cele din urmă, bătrânelul spuse:

— De unde ești de fel, băiete?

— Din josul fluviului.

Oare știa deja? Și dacă el știa, câți alții mai aveau habar?

— Ai fost printre morminte, nu-i așa?

— Ești tare înțelept, Domnia Ta.

Era posibil ca Edilul să fi știut. Poate că de-aia și dorise să-l îngroape pe Yama într-o slujbă tristă și monotonă de funcționar, departe de ochii lumii. Și, dacă Edilul știuse, atunci și Prefectul Corin știuse, la rându-i.

Unul dintre străjeri a intervenit:

— la cartea și lasă-ne să ne ocupăm noi de el. N-o să-i simtă nimeni lipsa.

— I-am permis să între, a spus bărbatul cu părul alb. Deși s-ar fi convenit să aștepte la poartă, continuu să fiu responsabil

pentru el. Băiete, de unde ai cartea asta? Dintr-unul dintre vechile cavouri din josul fluviului? Ai mai găsit și altceva acolo?

Înainte ca Yama să poată răspunde, cel de-al doilea om de pază spuse:

— Are aspectul palid al unui jefuitor de morminte.

Bărbatul cu părul alb și-a ridicat o mână, pentru a-l reduce la tăcere. Degetele îi erau foarte lungi, cu unghiile pilite până când deveniseră vârfuri ascuțite și vopsite-n negru:

— Nu-i vorba doar de carte. Și băiatul mă interesează.

Primul paznic a spus:

— Poartă cu el, în tolă, un cuțit energetic.

— O altă pradă, presupun, spuse bătrânul. N-ai de gând să-l folosești, nu-i așa, băiete?

— N-am venit să teucid, răspunse Yama.

Cel de-al doilea om de pază a intervenit:

— E cam bătrân pentru tine, Iachimo.

— Taci din gură, a spus pe un ton agreabil bărbatul cu părul alb, Iachimo, sau, dacă nu, îți spintec limba și-o mănânc sub ochii tăi, zicându-i apoi lui Yama: Mi se supun pentru că știu că nu fac niciodată o amenințare-n van. Aș vrea ca lucrurile să stea altfel, dar loialitatea nu-i ceva ce se poate cumpăra. Trebuie s-o câștigi prin teamă sau prin iubire. Eu, unul, găsesc că teama e mai eficientă.

Cel de-al doilea paznic a spus:

— Ar trebui să verificăm poarta.

— Căinii n-au dat nicio alarmă adevărată, și nici vreunul dintre oamenii de pază n-a făcut-o, i-a replicat Iachimo.

Primul paznic a zis:

— Și, cu toate astea, iacă-l pe băiețu' ăsta care se fâșie de colo-colo pe domenii. S-ar putea să mai fie și alții.

— Oh, prea bine atunci, spuse Iachimo, dar grăbiți-vă. Tu vei veni cu mine, băiete, adăugă spre Yama, coborând de pe buiestrașul său.

În timp ce traversau drumul și se afundau printr-un pâlă de pini aflat dincolo de el, Iachimo a întrebat:

— Cartea chiar este din Orașul Morților? Răspunde-mi sincer. Pot mirosi o minciună de la o poștă și nu prea am răbdare cu ocolișurile și eschivările.

Yama nu se îndoia de asta, dar s-a gândit că Iachimo era

genul de om care se încrede prea mult în propria deșteptăciune, așa că-i disprețuiește pe toți ceilalți oameni și nu le acordă atât de multă atenție pe cât s-ar cuveni, așa că a spus:

— Nu e din Orașul Morților, *domine*, ci dintr-un loc din apropierea acestuia.

— Hmm! Din câte îmi amintesc, casa ocupată de Edilul din Aeolis are o bibliotecă vastă.

Iachimo s-a răsucit pe călcâie, s-a uitat la Yama și a zâmbit:

— Văd c-am dat peste adevăr. Ei bine, mă îndoiesc că Edilul îi va simți lipsa. În bibliotecă se găsesc tot soiul de rahaturi, dar, așa cum pretind măjarii din regiunea aceea, rubinele sunt zămislite adesea-n nămol de lumina ochiului Proteguitorilor. Prostii, desigur, dar, în ciuda acestui lucru, conțin un sâmbure de adevăr. În cazul acesta, măjarii nu-s străini de perle, care sunt produse de anumite crustacee atunci când sunt iritate de un fir de nisip și secretă straturi de mucozități pentru a împrejmuiri iritația. Mucozitățile astea se-ntăresc și devin perlele negre sau roșii căutate cu atâta sete de domnii și domnițele de neam înalt care nu au habar de mârșava și grosolana origine a preaiubitelor lor giuvaiere. Cartea ta este o perlă, fără nicio îndoială. Am știut-o de îndată ce-am văzut-o, deși nu cred că tu erai cel care o țineai înălțată la poartă.

— Era prietenul meu. Numai că el s-a speriat și a fugit.

— Paznicii îl vor prinde negreșit. Sau câinii, dacă n-are noroc.

— Nu-i decât un ajutor de la unul dintre hanurile de lângă malul fluviului. M-am împrietenit cu el.

— Lucru din care el trage nădejde să profite, așa cred, a spus Iachimo, apoi s-a oprit și s-a răsucit pe călcâie pentru a se uita înapoi la locul de unde veniseră.

O clipă mai târziu, un fir de lumină albă a străpuns ca o lance beznă, iluminând un rând îndepărtat de copaci. Yama a simțit cum pământul îi tremură sub picioare și un zgomot ca de tunet a răsunat peste întregul teren.

Iachimo a înșfăcat umărul lui Yama și l-a împins pe acesta înainte:

— Una dintre armele montate pe unul dintre oamenii de pază, dacă nu cumva mă-nșel. Și nu mă înșel niciodată. Cred că prietenul tău a fost descoperit. Să nu care cumva să-ți treacă prin cap s-o rupi la fugă, băiete, sau vei suferi aceeași

soartă.

Yama nu s-a opus. Atât Tamora, cât și Pandaras erau înarmați cu pistoalele luate de la paznicul porții, iar Iachimo încă nu știa că acesta era mort. În plus, era dus chiar către locul pe care-l căutau ceilalți.

Yama și Iachimo au coborât printr-o trecătoare îngustă dintre două stânci abrupte de care atârnavă multe ferigi și orhidee. O altă fulgerare albă a luminat frântura de cer de deasupra lor. Pietricele au căzut zăngănind de-a lungul pereților în timpul cutremurului care a urmat celui mai mare de dinainte. Iachimo a strâns mai tare umărul tânărului și l-a împins să meargă mai departe:

— Chestia asta îmi mănâncă mai mult timp decât mi-ar plăcea, a spus el.

— Tu ai comanda asupra oamenilor de pază? Nu par să facă o treabă prea bună.

— Am comanda asupra întregii case. Și să nu care cumva să crezi că am ieșit afară de dragul tău, băiete. Am făcut-o pentru carte. Dar trebuie să admit că tu însuși ești o ciudățenie a naturii. Ar putea să-mi iasă ceva din asta.

Yama a spus plin de îndrăzneală:

— Ce știi despre seminția mea? Ai recunoscut-o și de-aia nu am fost ucis.

— Pare-se că știi mai puține decât mine. Mă-ntreb dacă-ți cunoști măcar părinții.

— Doar că mama e moartă.

O domniță argintie într-o luntre albă. Vechiul conetabil, Thaw, spusese că îl smulsese de la sânul ei mort, dar, ca băietan, Yama visase mereu că ea nu fusese decât cufundată într-un somn profund și că îl căuta prin sălbăticia mormintelor din jurul Aeolisului. Uneori o căuta și el pe ea pe acolo – așa cum încă mai făcea.

— Oh, e moartă ca morții, asta-i sigur, a spus Iachimo. Moartă acum un car de ani. Probabil că tu ești prima generație, readus la viață dintr-un model stocat pe undeva.

Trecătoarea îngustă dădea într-o curte slab luminată de felinare plutitoare, micuțe cât licuricii, care alunecau prin aerul negru. Podeaua din dale era ticsită cu statui cenușii de oameni și animale în mărime naturală într-o varietate de poze contorsionate. Iachimo l-a împins pe Yama înainte. În mod

oribil, statuile s-au mișcat și s-au cutremurat, stârnind valuri de praf cenușiu și mirosul uscat al electricității. Câteva și-au deschis chiar ochii, dar orbitele pe care le-au răsucit spre Yama erau ca niște bile de marmură, albe și seci.

Iachimo i-a spus lui Yama la ureche:

— Sunt lucruri mai rele care ți se pot întâmpla decât să fii returnat la păstrare. Ne înțelegem unul pe altul?

Tânărul s-a gândit la cuțitul său. I-a trecut prin cap că erau situații în care ar fi fost o faptă mai plină de milostenie să-l întoarcă mai curând asupra lui însuși decât asupra dușmanilor și a spus:

— Mă duci la stăpânul tău.

— El nu vrea decât să se uite la carte. Tu vei fi cadoul-surpriză. O să vedem ce cade din tine după ce te scuturăm nițel și dup-aia vom sta de vorbă.

Iachimo i-a zâmbit lui Yama, dar surâsul nu era decât o simplă mișcare a anumitor mușchi de pe chipul său îngust cu sprâncene ridicate. Era cufundat în propriile sale gânduri, a văzut tânărul, un bărbat atât de deștept, încât făcea planuri la fel de natural pe cât alții respirau.

— Cum se face că ai habar de seminția mea? A vrut să afle Yama.

— Cei din seminția stăpânului meu trăiesc foarte mult, iar el e unul dintre cei mai bătrâni. M-a învățat multe despre istoria lumii. Știu că va fi interesat de tine. Desigur, s-ar putea să vrea să te omoare, dar eu o să-ncerc să previn asta. Așa că-mi vei fi de două ori dator cu viața ta. Gândește-te la asta atunci când vei sta de vorbă cu el. Putem face multe lucruri împreună, tu și cu mine.

Yama și-a adus aminte că pilotul gabarei navei-de-vid spusese că îi cunoaște seminția și a înțeles că el însuși era un trofeu pe care Iachimo urma să-l ofere stăpânului său în speranța că va fi avansat sau recompensat pentru asta, așa că a spus:

— Mie mi se pare că ăsta-i un târg care ține cam prea mult seamă doar de interesele uneia din părți. Eu ce am de câștigat?

— Viața ta, pentru început. Stăpânul meu s-ar putea să vrea să te omoare pe dată sau să te folosească și-apoi să te ucidă, dar eu te pot ajuta pe tine și tu mă poți ajuta pe mine. Lua-le-

ar dracu' pe toate bazaconiile astea!

Iachimo stătea lângă statuia unui băiat gol – sau poate că fusese cândva un băiat viu, închis în piatră sau transformat în vreun fel – și statuia reușise să-i înșface tivul tunicii. Iachimo a tras, nerăbdător, de haină, apoi i-a rupt degetele statuii, unul câte unul. Acestea au scos un pocnet sec și s-au transformat în praf când au atins podeaua.

Iachimo și-a frecat mâinile cu un gest energic și a spus:

— Stăpânul meu a readus la viață anumite tehnologii de mult considerate a fi fost uitate. Aceasta reprezintă temelia averii și puterii sale. Înțelegeți, așadar, de ce veți fi de un interes considerabil pentru el.

Yama și-a dat atunci seama că aceea era o întrebare, dar nu avea habar cum ar fi putut începe măcar să-i răspundă. În loc de asta, a zis:

— E o ediție foarte veche a Puranelor.

— Oh, cartea! Asemenea ție, nu este un original, dar nici nu-i o rudă prea depărtată a unuia. Ai citit-o?

— Da.

— Să nu-i spui asta stăpânului meu. Să-i zici, în schimb, c-ai furat-o, nimic mai mult. Să minți dacă trebuie; altfel s-ar putea să te omoare pe loc, și asta-i ceva ce va fi foarte greu de prevenit. El controlează oamenii de pază de aici. Hai să mergem! Ne așteaptă.

Pe cealaltă parte a curții se găseau o ușă cu arcade și o scară largă din marmură care ducea către un cerc de lumină albă și caldă. Unghiile lungi și ascuțite ale lui Iachimo s-au înfipt în umărul lui Yama, înțepându-i acestuia pielea prin cămașă.

— Să stai drept, l-a mai sfătuit bătrânelul. Folosește-ți șira spinării așa cum a fost menită să fie folosită. Adu-ți aminte că ai fost creat după chipul Proteguiturilor și uită că strămoșii tăi au fost niște animale care mergeau în patru labe. Bun! Acum pășește înainte și să nu te holbezi la nimic. Îndeosebi și mai presus de orice, să nu te holbezi la stăpân. E mai sensibil decât s-ar putea să pară. Nu a fost întotdeauna așa cum este acum.

BĂRBATUL-SCORBURĂ

Când Yama a ajuns la capătul de jos al scărilor, știa deja că deasupra capului său se aflau o grămadă de mașini, dar

mărimea încăperii rămânea, totuși, uluitoare. Pilaștrii din aur răsuciți în forme fantastice se întindeau până-n depărtări de-a lungul unei pajiști verzi ca smaraldul, conferind perspectivă unui spațiu ce avea, probabil, o mie de pași în lungime și trei sute în lățime. Pajiștea era presărată cu insule de canapele tapisate cu mătăsuri strălucitoare, fântâni arteziene, pomi fructiferi pitici, și statui – acestea din urmă doar din gresie roșie sau din marmură, nu din carne pietrificată. Jardinieri cu flori exotice parfumau aerul. Constelații de lumini albe, diamantine, pluteau în aer sub un tavan înalt din sticlă. Deasupra geamului nu era aer, ci apă – bancuri de crapi negri și aurii înotau, leneși, prin curenții iluminați, iar frunzele late ale nuferilor atârnav deasupra lor precum siluetele norilor.

Mii de mașini mititele se târau printre firele ierbii tăiate scurt și cu grijă sau se răsuceau prin aerul luminos ca niște cărăbuși sau libelule de argint cu aripi din mică, gândurile lor alcătuind o singură armonie din ce în ce mai sonoră, în mintea lui Yama. Bărbați în uniforme albe și stacojii și coifuri de argint stăteau în poziție de dreptți în nișe săpate în pereții din marmură. Erau cufundați între-o nemișcare stranie și, asemenea paznicului prăbușit de la intrare, emiteau sclipiri slabe de inteligență artificială, ca și cum craniile lor ar fi fost populate de mașini.

În timp ce Yama străbătea pajiștea, cu lachimo urmându-l la mică distanță, a auzit muzică în depărtare: fugile cristaline ale unei tamburine ca un răs argintiu deasupra pulsului solemn al unei *tabla*⁵. O sculptură din lumină s-a răsucit în aer ca o coloană contorsionată de eșarfe în culori țipătoare văzută prin pâcla arșiței.

Doi muzicanți stăteau într-un cuib din perne din mătase brodată într-unul din capetele unei canapele uriașe pe care zăcea cel mai gras bărbat pe care Yama îl văzuse vreodată-n viața lui. Acesta era gol, cu excepția unui șorțuleț ce-i acoperea vintrele, și la fel de lipsit de orice firicel de păr ca o focă. Un cerculeț din aur îi încorona capul ras chilug. Faldurile groase ale pântecelui său se revărsau peste coaste și-i înveleau coapsele puhave. Pielea lui neagră strălucea, unsă cu

⁵ Tabla, instrument de percuție membranofon folosit în muzica clasică, populară și devoțională din subcontinentul indian, despre care legenda spune că ar fi fost inventat în secolul al XIII-lea de poetul și muzicianul sufit Amir Khusro. (n. tr.)

uleiuri și unguente, iar lumina sculpturii aluneca pe ea în curcubeie unsuroase. Era proptit pe-o parte în mijlocul pernelor și pernîțelor, și dezmierda din când în când, absent, o femeie goală care-l hrănea cu pateuri dintr-un morman stivuit până sus de tot pe o tîpsie de argint. Fără umbră de îndoială, acela era stăpânul casei, neguțătorul, marinarul-stelelor cel vagabond.

Yama s-a oprit la câțiva pași de el și a făcut o plecăciune adâncă, dar negustorul nu l-a băgat în seamă și nu i-a răspuns la salut. Tânărul a rămas în picioare, nădușind, cu lachimo lângă el, în vreme ce muzicanții treceau prin variațiunile minunatei lor *raga*⁶, iar neguțătorul a devorat o duzină de pateuri, unul după altul, mîngîind pernele lucioase ale sânilor mari ai femeii cu degetele sale puhave, acoperite cu inele. Asemenea stăpânului său, femeia era lipsită de păr. Petalele labiilor sale erau străpunse de inele; de unul dintre aceste inele atârna un lanț fin din aur care mergea până la o brățară de pe încheietura neguțătorului.

Atunci când sunetele armonioase de clopoței ale tamburei care marcau încheierea cântului s-au stins, stăpânul casei și-a închis ochii și a oftat din greu, apoi le-a făcut muzicanților semn cu mîna că pot pleca.

— Băătură! A spus el cu o voce ascuțită, gâfâită. Femeia a sărit cât colo și a turnat vin roșu într-o cupă pe care i-a dus-o negustorului la buze. Acesta a leorpăit oribil vinul, cu balele curgându-i din gură, și a vărsat din el de pe bărbie pe piept, până pe podeaua ierboasă. Yama a văzut atunci că pernele de pe canapea erau pătate de scurgeri mai vechi și murdărite cu firimituri și coji doar pe jumătate mâncate; iar sub parfumurile bogate de nard și iasomie, și sub dulcele fum al lumînărilor care pluteau într-un vas cu apă, persista, primordial, duhoarea stătută de nădușeală veche și de mâncare stricată.

⁶ Raga (sanscrită), unul dintre cadrele melodice (care folosește cinci sau mai multe note) folosite de muzica clasică indiană, practic, un ansamblu de reguli vedice referitoare la maniera în care trebuie construită o melodie. O raga stabilește, astfel: regulile mișcărilor ascendente și descendente, gama muzicală, notele ce pot fi utilizate oricum și cele care trebuie evitate pe cât posibil etc., oferind un cadru pentru interpretare și improvizare. (n .tr.)

Neguțătorul a râgâit și s-a uitat fix la Yama. Obrajii îi erau atât de buhăiți de grăsime, încât îi împingeau gura într-un boboc de trandafir strivit, iar ochii îi cercetau pe deasupra meterezelor lor ca niște santinele, aruncând ici și colo priviri fugare, ca și cum s-ar fi așteptat la un atac prin surprindere din orice direcție. La un moment dat a spus, arțăgos:

— Ce-i asta, Iachimo? Nu-i cam bătrâior pentru gusturile tale, ce zici?

Iachimo și-a plecat capul:

— Foarte amuzant, stăpâne, dar știți prea bine că nu v-aș bate în veci la cap cu cei cu care-mi împart patul. Poate v-ar fi cu putință să priviți cu mai multă atenție? Cred că veți descoperi că e un tip rar, unul care nu a mai fost văzut pe Confluența de o grămadă de timp.

Negustorul și-a fluturat o labă umflată ca o cocă prin fața ochilor, de parc-ar fi încercat s-alunge o muscă:

— Joci întotdeauna vreun joc sau altul, Iachimo. Asta o să te ducă la pierzanie, în cele din urmă. Zi-mi ce ai de zis și s-o terminăm odată!

— Cred că e unul dintre Constructori, a spus Iachimo.

Negustorul a izbucnit în hohote de râs – o serie de grohăituri care au făcut să i se zguduie trupul uriaș, lucios, tot așa cum o furtună face să se clatine suprafața unui râu. În cele din urmă, a reușit să spună:

— Minte ta inventivă nu încetează niciodată să mă uimească, Iachimo! Recunosc că prezintă tipul somatic, dar ăsta nu-i decât vreun șobolan-de-fluviu pe care un șarlatan l-a modificat chirurgical, fără îndoială, inspirându-se din vreo tabletă sau vreo sculptură veche. Ai fost dus de nas.

— A venit aici de bunăvoie. A adus o carte de-o mare vechime. O am aici.

Neguțătorul a luat exemplarul din Purane de la Iachimo și l-a răsfoit, neîndemânatic, cu labelle, grohăind ca pentru sine, înainte de a-l azvârli, neglijent, deoparte. Volumul a aterizat cu fața-n jos și rășchirat printre pernele pe care zăcea tolănit negustorul. Yama a încercat s-o recupereze, dar Iachimo l-a prins de braț.

— Am văzut mai bune, a spus burduhănosul. Dacă acest contrafăcut zice că ți-a adus unul dintre originalele Puranelor, atunci și ăsta va fi tot o făcătură. Nu mă mai interesează. Du

creatura asta de aici, Iachimo, cu cartea ei cu tot. Descotorosește-te de el în modul obișnuit și descotorosește-te și de tovarășul lui, de asemenea, de îndată ce-l vei fi prins. Sau trebuie să pun stăpânire pe paznici și să fac eu însumi și asta?

— Nu va fi necesar, stăpâne. Celălalt băiat nu-i, cu siguranță, mai mult decât un simplu șobolan-de-fluviu căruia n-o să-i simtă nimeni lipsa. Acesta însă e ceva mai rar de găsit.

Zicând acestea, bătrânelul l-a împins pe Yama în spate, deasupra noadei, c-o unghie la fel de ascuțită ca un stilet, și i-a șoptit:

— Arată-i ce poți să faci.

— Nu înțeleg ce vrei de la mine.

— Oh, ba înțelegi și încă prea bine, a sâsâit Iachimo. Știu ce poți face cu mașinile. Doar ai trecut de paznic, așa că ai habar despre o parte din moștenirea ta.

Neguțătorul a intervenit:

— Sunt într-o dispoziție indulgentă, Iachimo. Iată care-i încercarea ta. O să le poruncesc soldaților mei să te ucidă, băiețuș. Înțelegi ce spun? Oprește-i, și-apoi mai stăm de vorbă. Altfel, voi fi scăpat de-un impostor.

Patru dintre oamenii de pază au pornit-o înainte din nișele lor. Yama a făcut, involuntar, un pas înapoi în timp ce străjerii, cu chipuri inexpressive sub coifurile lor din argint, și-au ridicat în aer iataganele lucitoare și au mășăluit de-a curmezișul pajiștii spre el, doi dinspre dreapta și doi dinspre stânga.

Iachimo a spus pe-un ton lingușitor:

— Stăpâne, de bună seamă că toate acestea nu-s necesare...

— Lasă-mă și pe mine să mă distrez nițel, i-a cerut negustorul. Ce însemnătate are el pentru tine, eh?

Yama și-a vârât mâinile în tolbă și a dat peste mânerul cuțitului său, dar străjerii erau aproape de el și a înțeles că nu avea cum să lupte cu patru deodată. A simțit un soi de dilatare pișcătoare și a strigat din toți răunchii:

— Opriți-vă! Opriți-vă acum!

Oamenii de pază au înțepenit c-un picior în aer, în timp ce pășeau, apoi, mișcându-se ca unul singur, au îngenuncheat, și-au așternut pe jos iataganele și s-au ploconit până când coifurile din argint le-au atins iarba.

Neguțătorul s-a ridicat și a guițat:

— Ce înseamnă asta? Mă trădezi, lachimo?

— Ba dimpotrivă, stăpâne. L-aș uide într-o clipită, dacă îmi poruncești. Dar acum vezi și domnia ta că nu-i nici pe departe contrafacerea unui șarlatan.

Neguțătorul îl privea dușmănos pe Yama. Apoi s-a auzit un smiorcăit ascuțit, ca și cum o albină ar fi fost prinsă într-o sticlă, și-o mașină s-a prăbușit prin aer și a început să plutească amenințător prin fața ochilor tânărului. O lumină roșie l-a fulgerat pe acesta până-n fundul ochilor, iar el i-a cerut mașinii să plece, dar lumina cea roșie a mai fulgerat o dată, umplându-i întregul câmp vizual. Nu mai putea zări nimic, în afară de strălucirea sângerie, și a rămas nemișcat, deși panica făcea să-i tremure pieptul ca o porumbiță prinsă-n laț. Simțea fiecare ungher al mințișoarei deștepte a mașinii, dar, printr-o bruscă inversare, de parcă o floare s-ar fi micșorat înapoi până la a deveni din nou sămânța din care încolțise, ea s-a închis pentru el.

Undeva, dincolo de lumina cea roșie, neguțătorul a spus:

— Născut recent. Nu-i reîntors din morți. De unde-i de fel, lachimo?

— Din josul fluviului, a răspuns bătrânelul, aproape de urechea lui Yama. Nu prea departe-n josul fluviului, totuși. Dintr-un orașel numit Aeolis aflat printre cavouri. Cel puțin cartea de-acolo vine.

— Orașul Morților, care va să zică, a spus neguțătorul. Sunt morminte mai vechi chiar în altă parte pe Confluență, dar presupun că tu nu ai habar de asta. Băiețaș, încetează să mai încerci să-mi controlezi mașinile. Le-am spus să te ignore și, din fericire pentru tine, nu-ți cunoști încă proporțiile capacităților. Din fericire și pentru tine, lachimo. Ai riscat o groază aducându-l aici cu tine, așa să știi. N-am să uit una ca asta.

— Al tău sunt pentru-a fi pedepsit sau răsplătit după cum ți-e voia, stăpâne. Ca întotdeauna. Dar te rog să fii încredințat că acest băiat nu înțelege pe deplin ce este. Altfel nu aș fi putut să-l iau prizonier.

— Și-așa a făcut destule stricăciuni. Am trecut în revistă sistemele de securitate, ceva ce tu, unul, nu te-ai obosit să faci. A orbit câinii de pază și mașinile care patrulează terenul din jurul casei și de aceea el și prietenul său au putut să

hoinărească pe moșie în perfectă siguranță. Le-am reparat însă. Tot el l-a ucis și pe paznicul porții, iar tovarășul său e înarmat. Așteaptă... sunt doi, amândoi înarmați și liberi pe moșie. Sistemului de securitate i s-a cerut să îi ignore, dar acum îi urmăresc. Ai lăsat ca lucrurile să-ți scape de sub control, lachimo.

— N-am avut niciun motiv să bănuiesc că sistemul de securitate nu opera în mod corect, stăpâne, dar asta nu face decât să confirme că am dreptate. Aici avem o comoară rară.

Yama și-a întors capul înapoi și-ncolo, dar nu putea vedea decât o ceață sângerie. O țandără de durere era înfiptă-n fiecare din ochii săi, așa că a întrebat:

— Sunt orbit? Și vocea îi era mai timidă și mai slabă decât i-ar fi plăcut lui să fie.

— Presupun că nu-i necesar să fii orbit de-adevăratelea, a spus neguțătorul și ceața sângerie a dispărut.

Tânărul și-a frecat ochii care-l usturau cu încheieturile degetelor, clipind din răspluteri în neașteptata lumină strălucitoare. Doi dintre străjeri stăteau în poziție de dreptți în spatele canapelei neguțătorului, cu uniformele lor alb-stacojii lucindu-le și iataganele ținute-n fața ochilor, de parc-ar fi fost la paradă.

— Nu băga-n seamă jucărioarele mele! N-o să-ți facă niciun rău câtă vreme te vei purta cum se cuvine, a spus neguțătorul cu vocea care-i devenise unsuros-mătăsoasă de-acum. Bea, mănâncă. N-am decât ce-i mai bun din toate. Cele mai bune vinuri, cele mai fine cărnuri, cele mai fragede legume.

— Puțin vin, dacă se poate. Mulțumesc.

Femeia despuiată a turnat un vin la fel de bogat și de roșu ca sângele proaspăt într-un pocal din aur pe care i l-a înmănat lui Yama, apoi a turnat o altă cupă pentru neguțătorul care a și leorpăit-o cu balele curgându-i înainte chiar ca tânărul să fi apucat măcar să guste din pocalul său. Yama se așteptase la cine știe ce vin superior și rar și a fost dezamăgit să descopere că acesta nu era cu nimic mai bun decât vinul obișnuit din pivnițele casei-donjon.

Neguțătorul a plescăit din buze și a spus:

— Știi ce sunt eu? Și încetează să mai încerci să preiei controlul asupra servitorilor mei. O să faci să mă ia o durere de cap.

Yama tot încercase s-o convingă pe una dintre mașinile care iluminau încăperea să zboare-n jos și să se așeze deasupra capului său, dar, în ciuda senzației sale de dilatare, de parcă gândurile i-ar fi devenit mai mari decât propriul craniu, ar fi putut la fel de bine să încerce să-i poruncească unui zăgan să-și abandoneze culcușu-i de gheață de pe dealurile înalte ale Munților Mărginimii. S-a holbat la cerculețul de aur de pe tigva cărnoasă și fără fir de păr a neguțătorului și a spus:

— Ești, de fapt, una dintre acele creaturi care alcătuiesc echipajul unei nave-de-vid. Presupun c-ai furat trupul acesta.

— De fapt și de drept, am pus să fie crescut pentru mine. Îți place?

Yama a mai luat o gură de vin. Se simțea mai calm de-acum, așa c-a răspuns:

— Mă uluiește.

— Ai fost crescut să fii politician. Asta-i bine. O să faci lucrurile mai ușoare, nu, lachimo?

— Sunt convins c-ar mai suporta un picuț mai multă șlefuire, stăpâne.

— Încă n-am reușit să dau peste un trup care să reziste poftelor mele, i-a spus burduhănosul tânărului, dar asta n-are mare importanță, căci se găsesc mereu mai multe trupuri pentru mine. Acesta este al... al câtelea e, lachimo? Al zecelea?

— Cel de-al nouălea, stăpâne.

— Ei bine, în curând va fi nevoie de un al zecelea și vor mai fi și altele, un șir fără de sfârșit. Ce vârstă ai, băiete? Nu mai mult de douăzeci de ani, presupun. Trupul ăsta are pe jumătate vârsta asta.

Neguțătorul a dezmiardat cu laba-i sâniile femeii. Ea îl hrănea cu migdale îndulcite pe care i le vâra în gură de îndată ce aceasta se deschidea. El le mesteca mecanic și o lungă fâșie de terci și de bale i se scurgea, nestingherită, sub bărbie.

— Am fost mascul și femelă la vremea mea, de asemenea, a spus neguțătorul. Mai mult mascul, dată fiind starea actuală a civilizației, dar, acum că mi-am strâns averea și nu mai am nevoie să-mi părăsesc moșia, poate că data viitoare voi fi din nou femelă. Mai sunt și alții ca tine?

— Asta este exact ceea ce eu însumi vreau să descopăr, i-a răspuns Yama. Tu îmi cunoști seminția. Știi mai multe decât

mine, pare-se. M-ai numit constructor. Un constructor de ce anume?

Dar deja știa. Citise în Purane și își amintise și de bărbatul din tăblița cu imagini pe care Osric și Beatrice i-o arătaseră.

Iachimo a intervenit:

— „Iar Proteguitorii ridicat-au un bărbat și pus-au pe fruntea-i a lor pecete, și ridicat-au o femeie din același neam, și pus-au pe-a ei frunte pecete deopotrivă. Din lutul alb al regiunii din mijloc făurit-au astă rasă, și datu-i-au suflare de viață cu ale lor peceti. Și cei din astă rasă fost-au servii Proteguiturilor. Și, cu nesfârșitele-i miriade, rasa aiasta făurit-a lumea după ale Proteguiturilor idei.” E mai mult de-atât, dar ai prins ideea. Acela-i neamul tău, băiete. Morți de-atâta vreme, că aproape nimeni nu-și mai aduce aminte...

Pe neașteptate, camera a prins a străluci: o lumină albă a fulgerat dincolo de lacul care atârna deasupra încăperii celei lungi. Plute de frunze de nufăr se legănau năvalnic pe valurile care se loveau unele de altele și a început să se audă un sunet profund, apăsător, amortizat ca și cum o ușă masivă tocmai ar fi fost trântită în chila lumii.

— Nicio nădejde acolo, băiete. Ai adormit câțiva dintre paznicii mei, dar acum sunt din nou cu toții sub comanda mea și-aproape că i-au prins pe cei doi prieteni ai tăi. Iachimo, n-ai suflat o vorbă cum că unul dintre ei ar fi fost cateran.

— A mai fost doar un alt băiat, stăpâne. Nu am habar de nimeni altcineva.

Neguțătorul și-a închis ochii. Pentru o clipă, Yama a simțit cum o mie de inteligențe îi populează capul. Apoi senzația a dispărut și negustorul a spus:

— Ea a omorât câțiva oameni de pază, dar unul dintre ei a reușit s-o zărească-n fugă. E din Neamul-cel-Feroce și e înarmată cu unul din pistoalele paznicului porții.

— Sunt încă o mulțime de străjeri, stăpâne, și multe mașini. În plus, lacul va absorbi orice explozie a pistolului.

Neguțătorul a tras femeia mai aproape de el:

— E unealta unui asasin, dobitocule! Din ce alt motiv ar veni până- aici un cateran? Știi doar că m-am tot așteptat la una ca asta încă de când vechea mea navă s-a înturnat prin varietate.

— A fost, e drept, cel care a pătruns în antrepozit, a spus

Iachimo, dar ne-am ocupat de el destul de ușor.

— Ăla n-a fost decât începutul. Ei n-o să aibă liniște până când...

Deodată a mai apărut un fulger de lumină albă. O porțiune din apa de deasupra tavanului de sticlă a clocotit transformându-se într-un nor de bule albe, iar sticla a sunat ca un clopot spart.

Neguțătorul a închis ochii pentru scurt timp, apoi s-a relaxat și a tras-o pe femeia despuiată mai aproape:

— Ei bine, nu mai contează de-acum. Iachimo, e o armă în tolba lui. Scoate-o de-acolo și dă-mi-o.

Bărbatul cu părul alb a ridicat cuțitul pus în teacă și a spus:

— Țsta nu-i decât un cuțit, stăpâne.

— Știu ce e. Adu-l aici.

Iachimo i-a întins cuțitul pus în teacă, desigur, cu mânerul înainte. Yama a implorat arma să facă în așa fel încât să apară forma oribilă care îi îngrozise pe Lob și pe hangiul de la Topoarele încrucișate, dar se afla în centrul unei tăceri care înăbușea tot. Neguțătorul și-a mijit ochii la teaca din piele de capră a cuțitului și-apoi femeia l-a scos afară și l-a împlântat în pânțele lui Iachimo.

Bătrânul a gemut și s-a prăbușit în genunchi. Cuțitul a străfulgerat albastru și femeia a țipat și l-a scăpat, apoi și-a înșfăcat mâna care-i fumega. Cuțitul s-a înfipt cu vârful înainte în iarbă, sfârâind slab și emițând o burniță de scânteii mari și albastre.

Iachimo se ținea de pânțele cu ambele mâini. Peste tot pe degetele lui era de-acum sânge, ca și pe partea din față a tunicii sale negre.

Neguțătorul s-a uitat doar la femeie și aceasta a tăcut în mijlocul unui țipăt:

— Astfel pier toți aceia care se gândesc să mă trădeze. Acum, băiete, îmi vei răspunde doar cu adevărul-adevărat la toate întrebările sau li te vei alătura celor doi amici ai tăi. Da, au fost capturați amândoi. Nu-s morți, nu încă. Vom sta de vorbă, tu și cu mine, și le vom decide soarta.

Iachimo, îngenunchind deasupra cuțitului și a unei băltoace din propriul său sânge, a spus ceva despre un cerc, apoi străjerii l-au înșfăcat, l-au smucit în sus, i-au tăiat beregata și l-au cărat departe de neguțător, și toate acestea într-o singură

mişcare rapidă.

Ei au trântit cadavrul pe iarba tăiată cu grijă de lângă sculptura de lumină și s-au reîntors la poziția lor din spatele canapelei negustorului.

— Ești o mare belea, băiete, așa să știi, a spus burduhănosul.

Femeia, care tremura din toate încheieturile, a pus între buzele sale ca bobocul de trandafir muștiucul unei pipe de lut și a aprins apoi fărâma de rășină din cavitatea acesteia. El a tras un fum lung și-apoi a spus, lăsând să i se scurgă fumul din gură odată cu vorbele:

— Seminția ta a fost cea dintâi. Restul au venit mai târziu, dar voi ați fost primii. N-aș fi crezut în veci c-o să-ți mai văd vreodată neamul, dar asta-i o epocă a miracolelor. Dă-mi ascultare, băiete, sau altfel voi fi nevoit să te ucid și pe tine. Vezi doar cât e de lesne.

Yama ținea pocalul de vin atât de strâns, încât și-a redeschis rana din palmă. L-a aruncat cât colo și a spus pe cât de îndrăzneț a putut:

— Îmi vei cruța prietenii?

— Au venit să mă ucidă, nu-i așa? Trimiși de tovarășii din fostul meu echipaj care sunt geloși pe mine.

Tânărul nu putea nega asta, așa că s-a holbat într-o tăcere îndărătnică la neguțătorul care trăgea, calm, din pipa lui și contempla rotocoalele de fum pe care le sufla. În cele din urmă, burduhănosul a spus:

— Femeia e cateran, iar loialitatea ăstora e lesne de cumpărat. Aș putea s-o întrebuițez la ceva. Băiatul nu-i cu nimic diferit de milioanele de alți șobolani-de-fluviu din Ys. L-aș putea uide și-ar fi ca și cum nici nu s-ar fi născut vreodată. Văd că tu ai vrea ca el să trăiască. Ești tare sentimental. Fie, atunci. Trebuie să-ți demonstrezi valoarea în ochii mei și probabil că băiatul va trăi. Știi cu precizie ce ești?

— Spui că fac parte din seminția Constructorilor și am văzut o tabletă antică în care era înfățișat unul din neamul meu înainte de facerea lumii. Dar mi s-a mai spus, de asemenea, că s-ar putea să fiu un copil al Celor Vechi de Zile.

— Hmm! E posibil ca ei să fi avut ceva de-a face cu asta. În scurta perioadă de timp pe care-au petrecut-o pe-aici și-au vârât nasul în multe chestii care nu-i priveau. N-au realizat nimic care să aibă o importanță oarecare, de bună seamă. Cu

toate că e posibil să-i fi apărut ca niște adevărați zei populației degenerate de pe Confluență, ei datau cu vreo câteva milioane de ani dinainte de Proteguitori. Rudele lor au fost strămoșii Proteguitorilor, dar având cam tot atâta legătură cu aceștia cât are cu mine unul dintre plantivorii fără creier care hăpăiau plancton și care sunt strămoșii seminției mele. Și numai deoarece acești Cei Vechi de Zile au fost transportați dintr-o eră în alta în timp ce mergeau către galaxia din vecinătatea noastră și înapoi cu viteze apropiate de cea a luminii au apărut ei atât de târziu, ca un actor întârziat de diverse situații care, incapabil să se stăpânească, dă buzna pe scenă pentru a-și spune replicile și descoperă că a întrerupt monologul de final în loc de începutul Actului II. Noi suntem la sfârșitul veacurilor, tinere constructor. Acest întreg experiment splendid și grandios și-a urmat aproape în totalitate cursul. Micuțul război prostesc stârnit în josul fluviului de Cei Vechi de Zile nu-i decât o notă de subsol.

Neguțătorul părea extenuat de acest discurs și a mai băut niscai vin înainte de a continua:

— Știi, nu m-am mai gândit la asta de foarte multă vreme. Iachimo a fost un bărbat foarte inteligent, dar nicidecum unul curajos. Era condamnat să aibă doar rolul de servitor și ura chestia asta. La-nceput am crezut că faci parte din vreunul dintre planurile sale și încă n-am alungat cu totul acest gând din minte. Nu cred că doar din simplă neglijență i-a permis el unui cateran să cutreiere de capul său pe-aici sau că ție ți-a fost îngăduit să porți cu tine un cuțit în prezența mea.

— Nu l-am mai văzut niciodată înainte de seara asta. Nu sunt slujitorul niciunui om.

— Nu fi prost! l-a spus neguțătorul. Ca majoritatea celor de-aici, de pe această lume, seminția ta a fost creată ca una de slujitori ai voinței nemijlocite a Proteguitorilor.

— Noi cu toții îi slujim pe Proteguitori cum putem, a zis Yama.

— Ai fost dat pe mâinile unui preot, a remarcat negustorul. Îi papagalicești frazele pioase, dar n-o să-mi spui acum că și crezi în ele de-adevăratelea?

Yama n-a putut să-i dea un răspuns. Credința lui nu fusese niciodată ceva ce putuse pune sub semnul întrebării, dar în acea clipă a înțeles că, nesocotind dorințele tatălui său, se răzvrătise împotriva locului pe care-l ocupa în ierarhia socială

și, oare, nu provenea această ierarhie de la Proteguitorii înșiși? Așa predicau preoții, dar acum Yama nu mai era sigur că și era adevărat. Căci tot preoții mai predicau și că Proteguitorii voiau ca toate creațiile lor să avanseze dintr-o condiție joasă într-una înaltă, și, oare, cum se putea întâmpla asta dacă societatea era nestrămutată, veșnică și neschimbătoare?

Neguțătorul a râgâit:

— Ești o ciudățenie, băiete, așa să știi. Un reîntors din morți. Un gând venit prea târziu sau un accident – tot una-i. Dar, chiar și așa, ai putea fi util. Tu și cu mine am putea face lucruri mărețe împreună. Ai întrebat de ce mă aflu aici. Pentru că mi-am adus aminte ceea ce toți ceilalți din neamul meu au uitat de mult. Ei sunt pierduți în contemplarea ascetică a matematicii varietăților și a începutului și sfârșitului cosmosului, dar eu, unul, mi-am adus aminte de lumea reală, de pofta de mâncare și de sex, și tot restul acestei minunate și jengoase îndeletniciri de a trăi. Ei ți-ar spune că matematica e realitatea care stă la baza a tot și a toate; eu spun că nu-i decât o abstractizare a lumii reale, o stafie, și, zicând acestea, a râgâit din nou. Asta-i riposta mea împotriva algebrei.

Yama a făcut un salt intuitiv îndrăzneț:

— L-ai întâlnit pe Cei Vechi de Zile, nu-i așa? L-a întrebat pe negustor.

— Nava mea i-a dat binețe navei lor în timp ce aceasta cădea prin vid spre Ochiul Proteguiturilor. Ei văzuseră construirea Ochiului prin intermediul luminii antice călătoare pe când se aflau la sute de mii de ani-lumină în afara galaxiei noastre și au fost uimiți să constate că viața inteligentă organică încă mai exista. Ne-am contopit universurile mentale și am vorbit vreme îndelungată acolo, iar eu i-am urmat afară, în lume. Și iată-mă-s! E remarcabil de lesne să faci avere în acest ev întunecat, dar eu consider că simpla satisfacere a poftelor nu-i suficientă. Dacă ești cu adevărat un Constructor, și nu sunt tocmai convins c-ai fi, atunci probabil că mă poți ajuta. Am planuri mari.

— Cred că nu-s servitorul nimănui. Nu te pot sluji așa cum a făcut-o Iachimo.

Neguțătorul a izbucnit în hohote de râs:

— Păi, aș nădărdui că nu. Va trebui să te dezveți de aroganța

ta, pentru bun început; apoi o să văd ce pot face din tine. Te pot învăța multe lucruri, băiețuș. Te pot ajuta să-ți valorifici întregul potențial. Sunt mulți de-alde lachimo pe lume, inteligenți și învățați, și absolut lipsiți de îndrăzneala de a acționa conform propriilor convingeri. Slugile înnăscute ca el sunt fără număr. Tu ești ceva mai mult. Trebuie să mă gândesc serios la asta, și-așa vei face la rândul tău. Dar vei sluji sau vei muri și la fel vor face și prietenii tăi.

Eșarfele răsucite de culoare din sculptura de lumină s-au unit într-un cenușiu oțelit și s-au lărgit până s-au transformat într-un soi de fereastră care-i înfățișa pe Pandaras și pe Tamora îngenucheați în interiorul unor cuști mititele suspendate-n aerul întunecat.

Pentru o clipă, lui Yama i s-a oprit răsuflarea-n piept. În cele din urmă, a spus:

— Dă-le drumul și-o să te slujesc cum pot.

Neguțătorul și-a deplasat imensa-i masă uleioasă:

— N-aș prea crede. O să-ți dau o mostră a sortii lor în vreme ce voi decide cum pot să te folosesc. Când vei putea face promisiunea aceea din toată inima, atunci mai stăm de vorbă.

Cei doi străjeri s-au întors spre Yama care se holba de-acum, cuprins de-o neașteptată panică, la fețele lor oarbe, lipsite de orice expresie. Panica lui s-a transformat în ceva imens, o uriașă pasăre sălbatică pe care el însuși o pusese-n libertate și ale cărei aripi fâlfâiau la marginile câmpului său vizual. Cuprins de disperare, lipsit cu totul de speranță, mintea lui a emis un strigăt puternic, implorator, după ajutor.

Neguțătorul își duse laba la cap și undeva, departe-n încăpere, ceva a lovit tavanul de sticlă cu un bubuit formidabil. Pentru o clipă, totul a fost cufundat în tăcere. Apoi un jet de picături de apă au început să se întindă-n jos și sticla de jur împrejurul său a cedat c-un bubuit asurzitor. Apoi jetul a devenit o cascadă ce se lărgea tot mai mult și care se revărsa-n jos pentru ca apoi să ricoșeze din podea și să trimită un val maro-roșcat care a potopit întreaga lățime a încăperii, doborând pilaștrii și statuile și măturând din calea sa mese și divane.

Canapeaua negustorului a țâșnit, hurducându-se în aer. Femeia a slobozit un gutural strigăt de avertizare și s-a încheștat de carnea stăpânului său așa cum un marinar

naufragiat se încleștează de-o bucată de epavă plutitoare. Yama s-a repezit înainte prin apa care se tot umfla (pentru o clipă, cadavrul lui Iachimo s-a agățat de gleznele sale, apoi a fost măturat departe), a făcut un salt disperat și s-a prins de unul din capetele canapelei care se înălța. Greutatea lui a clătinat-o pe lungime cu atâta violență încât, pentru un moment, tânărul a atârnat în jos, apoi, în următorul, a căzut în față și s-a prăbușit peste picioarele neguțătorului.

Burduhănosul urla din toți răunchii și femeia lui l-a zgâriat cu ghearele pe Yama cu o furie bruscă, unghiile ei lungi deschizându-i o rană pe frunte, așa că sângele i se revărsa acum tânărului în ochi. Canapeaua s-a răsucit într-un rotocol amețitor deasupra străjerilor, în timp ce aceștia se luptau să stea drepti în mijlocul potopului care clocotea de jur împrejurul lor. Neguțătorul i-a prins mâinile lui Yama, dar încleștarea lui era plăpândă și tânărul, pe jumătate orbit, a înșfăcat cerculețul de aur care înconjura scalpul cărnos al bărbatului și-apoi a tras de el cu toată forța sa.

Pentru o clipă, s-a temut că acel cerc n-o să cedeze, dar apoi el s-a rupt în două c-un pocnet și s-a deșirat ca o panglică. Toate luminile s-au stins. Canapeaua s-a înclinat, iar Yama, neguțătorul și femeia s-au prăbușit în șuvoiul revărsat. Tânărul s-a cufundat și a înghițit o gură de apă nămolosă, apoi a ieșit la suprafață scuișând și gâfâind, încercând să tragă aer în piept.

Străjerii se prăbușiseră, la fel făcuseră și toate mașinile.

Yama a pus o întrebare și, după un moment, puncte de intensă lumină albă au izbucnit în lungimea camerei, lucind prin vârtejul cafeniu. Tânărul și-a șters sângele din ochi. Curentul se învârteja în jurul mijlocului său, iar el strângea-n pumn o încâlceală de filamente aurii de-ale căror capete atârnav vâscoase bucățele de carne. În celălalt capăt al încăperii uriașe, ceva plutea la o palmă deasupra apei, răsucindu-se încetișor la o sută optzeci de grade, iar și iar. Era la fel de mare ca și capul lui Yama, și negru, și decorat peste tot cu țepi de diferite lungimi și grosimi, unii asemenea spinilor unui trandafir, alții lungi și conici, și cercetând încoace și-ncolo c-o inteligență oarbă. Lucrul radia o amenințare glacială și întunecată, o negare nu doar a vieții, ci a înseși realității lumii. Pentru un moment, Yama a încremenit de

groază, apoi mașina s-a ridicat drept în sus, izbindu-se și croindu-și drum prin tavan. Tânărul a simțit-o cum se înalță sus și tot mai sus, și, pentru o clipă, a simțit cum toate mașinile din Ys se-ntorc spre ea... numai că dispăruse.

Neguțătorul zăcea rășchirat pe canapeaua prăbușită ca o balenă eșuată pe-o plajă. O rană zdrențuită îi încorona capul și sângele curgea din ea; respira anevoie și lăsa să-i curgă din nas, cu fiecare suflare, o substanță gelatinoasă din sânge și mucozități. Femeia era întinsă sub el, complet cufundată-n apă. Capul ei era răsucit la spate, iar ochii îi priveau fix în sus, prin apa ce se tot rotea. Peste tot prin cameră, străjerii erau și ei morți.

Yama a ridicat rămășițele zdrențuite ale cerculețului în fața ochilor neguțătorului și a spus:

— Iachimo mi-a zis despre asta cu ultima lui suflare, dar deja i ghicisem secretul. Am văzut ceva asemănător pe gabară.

— Protegitorii s-au cărat de tot, a șoptit negustorul.

Apele potopului se retrăgeau de-acum, gonind spre nivelurile aflate mai jos, în subsolul casei cufundate. Yama a îngenuncheat lângă canapea și a întrebat:

— De ce mă aflu aici?

Bărbatul a tras aer în piept. Sângele îi țâșnea pe nări și pe gură. A spus, îmbibat de umezeală:

— Să nu slujești nimănui!

— Dacă Protegitorii s-au cărat, eu de ce-am fost adus înapoi?

Negustorul a încercat să mai spună ceva, dar n-a făcut decât să sufle un balonaș de sânge. Yama l-a lăsat acolo unde zăcea și a plecat să-i găsească pe Tamora și pe Pandaras.

NEAMUL-CEL-FEROCE

Tamora s-a întors la focul de tabără într-o fugă ușoară, relaxată, cu salturi mari. Rânjea larg și avea sânge de jur împrejurul gurii. A aruncat o pereche de iepuroi la picioarele lui Yama și a spus, plină de mândrie:

— Așa trăim, când ne este cu putință. Noi suntem Neamul-cel-Feroce, Memsh Tek!

— Nu putem trăi cu toții doar cu carne goală, a spus Pandaras.

— Cei de-o teapă cu tine își țin zilele cu frunze și jegul

măturat în rigole, i-a răspuns femeia, și de-aia și sunt atât de pricăjiți. Carnea și sângele sunt ceea ce-i trebuie unui războinic, așa că bucură-te că îți dau mațe proaspete de cea mai bună calitate. O să te facă puternic.

Și, zicând acestea, a despicat pântelele iepuroilor cu unghia ascuțită a degetului său mare, și-a îndesat în gură ficații lor aburinzi, de-un roșu-intens, și i-a înfulecat cât ai clipi. Apoi le-a tras pieile îmblănite de pe trupurile eviscerate cu ușurința cu care și-ar scoate cineva mânușile din mâini și s-a apucat să-i dezmembreze cu dinții și unghiile.

Cu aceeași îndemânare de măcelar atacase și carcasa neguțătorului, folosind un iatagan luat de la unul dintre străjerii morți pentru a-l fileta pe burduhănos de la gâtleej până la fund și a scoate la iveală chestia care-și săpase vizuină-n carnea grăsoasă ca o anghilă vâscoasă. Nu prea era asemănătoare cu creatura îmbuteliată pe care Yama o văzuse pe gabară. Înelișul îi era contractat și filamente albe se împletiseră de jur împrejurul coloanei vertebrale a gazdei sale precum coardele ciupercilor în lemnul putred.

Tamora a păstrat majoritatea cărnii iepuroilor pentru ea însăși și-a mâncat-o crudă, dar le-a permis lui Yama și lui Pandaras să-și gătească pulpele în spuza focului. Carnea nesărată era pe jumătate arsă, pe jumătate crudă, dar cei doi tineri au sfâșiat-o, flămânzi, de pe oase.

— Carnea arsă face rău la digestie, a spus cateranul, rânjind la ei de dincolo de rămășițele focului.

Femeia purta doar fusta din fâșii de piele. Cele două perechi de sâni abia dacă erau ceva mai mult decât niște simple sfârcuri mărite, ca niște monede ce-și pierduseră lustrul, fixate pe îngusta-i cutie toracică. Pe lângă pasărea care ardea în cuibul de foc de pe partea de sus a brațului, niște triunghiuri inversate erau tatuate cu cerneală neagră pe umerii săi. Era bandajată de jur împrejurul mijlocului – fusese arsă de întoarcerea flăcării unei împușcături trase de un paznic c-un pistol energetic. A luat o dușcă de rachiu și i-a trecut mai departe clondirul lui Yama, care-l cumpărase dintr-un magazin de alcool și folosise puțin din el pentru a conserva filamentele pe care Tamora le tăiașe din cadavrul neguțătorului, filamente pe care le pusese apoi într-o frumoasă ploscă miniaturală tăiată dintr-un singur cristal de cuarț trandafiriu, pe care

tânărul o găsisese printre sfărâăturile rămase-n urma potopului atunci când scotocise după exemplarul său din Purane.

Yama a băut și i-a trecut clondirul lui Pandaras care sfărâma oasele iepuroiului între dinți.

— Beți! Le-a cerut Tamora. Am purtat o bătlie măreață azi.

Pandaras a scuipat o bucațică de zgârci în foc. El lăsase deja să se înțeleagă destul de clar cât de nefericit era să se găsească în porțiunea de sălbăticie a Neamului-cel-Feroce și acum stătea cu găuritorul lui de rinichi întins în poală și cu urechile-i mobile ciulite.

— Eu, unul, aș prefera să-mi păstrez mintea limpede, a spus puștiul.

Tamora a izbucnit în hohote de râs:

— Fii fără grijă, că n-o să te confunde nimeni c-un iepuroi. Oi fi tu de mărimea potrivită, n-am ce zice, da' nu poți fugi destul de iute ca să faci vânarea ta interesantă.

Pandaras a luat cea mai mică înghițitură cu puțință din clondirul de rachiu și i-a pasat-o-napoi lui Yama, apoi i-a dat replica Tamorei:

— Da, ce să spun, tu, una, ți-ai luat fără îndoială tălpășița când au venit soldații.

— Pf! Asta numai și numai ca să te-ajung pe tine din urmă și să mă conving că gonești în direcția cea bună.

— Da, era acolo o pradă de-ajuns de bogată să căpătuiască un om pe viață și noi a trebuit s-o lăsăm baltă să fie jefuită de garda orașului!

— Sunt cateran, nu tâlhar. Am făcut ceea ce ne-am angajat prin contract că vom face. Fii fericit! Femeia a rânjit din nou, cu limba trandafirie atârându-i printre dinții mari și ascuțiți. Mănâncă-ți oasele arse. Bea. Dormi. Aici suntem în siguranță și mâine vom fi plătiți.

Yama și-a dat seama că era beată. Clondirul de rachiu fusese cel mai mic pe care-l putuse cumpăra, dar tot era suficient de mare, așa cum se exprimase Pandaras, cât să poți îneca în el un bebeluș. N-avuseseră nevoie decât de câteva drame pentru a umple plosca din cristal, iar Tamora băuse aproape jumătate din ce mai rămăsese.

— În siguranță? A ripostat Pandaras. În mijlocul unui număr nedefinit de haite de urlători setoși de sânge ca tine? N-o să

pot pune geană pe geană la noapte.

— O să cânt un cânt măreț despre triumful nostru, iar tu îi vei da ascultare. Dă clondiru' mai departe, Yama! Că doar nu-i copilașu' tău.

Yama a tras o dușcă de rachiu care i-a ars gâtlejul, a dat clondirul mai departe și a pornit-o spre creasta culmii, cât mai la distanță de foc. Dealurile nisipoase unde cei din Neamul-cel-Feroce își aveau terenurile de vânătoare priveau spre Marele Fluviu pe deasupra largului rezervor de apă al orașului. Lumina cețoasă a Brațului Războinicului se înălța deasupra orizontului de pe celălalt mal. Era trecut de miezul nopții. Orașul era aproape complet întunecat de-acum, dar multe focuri de tabără licăreau printre tufișurile mititele și printre pâlcurile de pini, eucalipti și ferigi ale terenurilor de vânătoare ce aparțineau Neamului-cel-Feroce și, dinspre fiecare tabără, veneau sunetele îndepărtatelor voci ce-nălțau cântece.

Yama stătea pe iarba uscată și asculta muzica de noapte a celor din Neamul-cel-Feroce. Mașina sălbătică și mortală încă îl mai bântuia, ca un țiuit în ureche sau ca imaginea ce-ți rămâne pe retină după ce-ai privit o lumină mistuitoare de strălucitoare. Și, dincolo de ecoul psihic, putea să simtă fluxul și refluxul miriadelor de mașini din oraș, ca pe strângerile și desfacerile unei plase. Și ele fuseseră, cu toatele, tulburate de mașina sălbătică, iar undele de panică stârnite de perturbare încă se mai propagau, răspândindu-se tot mai departe, sărind dintr-un grup de mașini într-alt grup de mașini de-a lungul docurilor, gonind în depărtare, spre masa colosală a Palatului Memoriei Poporului, ciocnindu-se de temeliile înaltelor turnuri și urcând apoi de-a lungul lor, dincolo de atmosferă.

Yama încă nu avea habar cum invocase mașina sălbătică și, cu toate că-l salvase, se temea că s-ar putea s-o cheme din nou, din greșeală, și era îngrozit de gândul că se expusese pentru a fi descoperit de rețeaua de mașini care-i servea pe magistrați sau pe Prefectul Corin care, mai mult ca sigur, încă mai scotocea peste tot după el. Descinderea mașinii sălbătice fusesse cea mai înfricoșătoare și cea mai rușinoasă dintre toate aventurile sale. Fusesse paralizat de groază atunci când se confruntase cu ea și chiar și-n acel moment încă mai simțea că-l însemnase într-un mod nedeslușit, căci o părticică din el tânjea după ea și după tot ceea ce i-ar fi putut spune.

Era posibil ca mașina să-l mai urmărească încă; se putea întoarce-n orice clipă, iar Yama nu știa ce-ar fi fost în stare să facă dacă ea ar fi revenit.

Neguțătorul – lui Yama încă îi era dificil să se gândească la el ca la parazitatorul fascicului din fibre nervoase ce-și scormoniseră adânc o vizuină în trupul strașnic de gras – spusese că el era Constructor, membrul primei seminții din Ys. Pilotul navei-de-vid îi zisese, la rândul său, ceva asemănător, iar tableta pe care Beatrice și Osric i-o arătaseră sugera același lucru. Neamul său pășise pe Confluență în zilele ei de început, sculptând lumea sub directa îndrumare a Proteguitorilor, și se stinsese cu multe epoci în urmă, cu atât de multă vreme în urmă, că majoritatea oamenilor și uitaseră de existența lor. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, se afla totuși acolo și tot nu știa de ce, la fel cum nu cunoștea nici întreaga mărime a puterilor sale.

Negustorul lăsase să se înțeleagă că ar fi avut habar de ce era capabil Yama, dar poate că mințise pentru a sluji propriilor sale interese și, de altminteri, era mort de-acum. Poate că alți marinari-ai-stelelor știau, de asemenea – doar Iachimo spusese că ei trăiau vieți foarte lungi – sau poate că, așa cum Yama nădăjduse înainte de a pleca din Aeolis, existau arhive pe undeva prin Ys care i-ar fi putut explica absolut totul sau care, cel puțin, l-ar fi putut conduce spre alți oameni asemenea lui.

Dar el tot nu avea habar cum fusese adus pe lume sau de ce fusese găsit plutind pe fluviu la sânul unei femei moarte care s-ar fi putut să fie mama lui sau vreo doică sau cu totul și cu totul altceva, dar, fără îndoială, se născuse pentru a-i sluji pe Proteguitori în vreun fel sau altul. După ce Proteguitorii se prăbușiseră prin orizontul evenimentelor, prin gura „puțului” gravitațional al găurii negre, al Ochiului, ei mai puteau veghea asupra lumii pe care o creaseră, căci nimic nu se prăbușea mai repede decât lumina, numai că nu mai puteau s-o influențeze cu nimic. Dar poate că, totuși, raza lor de acțiune era mare – poate că îi sorociseră nașterea, acum, în ceea ce neguțătorul numise vremurile din urmă, cu mult înainte să se fi retras din univers. Poate că, așa cum credea Derev, mulți dintre cei din neamul lui Yama umblau acum pe fața lumii, așa cum o făcuseră și-n vremea începuturilor. Dar cu ce scop?

Toată copilăria lui se rugase pentru o revelație, un semn, o aluzie și nu primise nimic. Poate că nu se cuvenea să mai aștepte altceva. Poate că însăși forma vieții lui era semnul pe care-l aștepta, dacă ar fi putut, cumva, s-o înțeleagă.

Numai că nu putea să creadă că era slujitorul mașinilor sălbătice. Țsta era cel mai îngrozitor gând dintre toate.

Yama a stat pe movila de iarbă uscată, înconjurat de cântecele greierilor care veneau de peste tot din bezna din jurul său, și a răsfoit paginile Puranelor. Cartea se uscaseră destul de frumusește, deși un colț al primei coperte încă mai era vag, dar permanent, pătat de sângele neguțătorului. Paginile păstrau o lumină slabă, iar hieroglifele ieșeau în vedere ca niște umbre pe fundalul acestei străluciri palide. Yama a descoperit sura pe care o citase Iachimo și a citit-o de la început la sfârșit:

„Pentru întâiași dată, lumea iscatu-s-a pe sine ca un germen auriu de sunet. De-ndată ce gândurile Proteguitorilor întorsu-s-au către crearea universului, lungă vocală ce descria al lumii contur a purces a vibra în curatul tărâm al gândului și răsunat-a din nou din ea însăși. Din buclele interpretării vibrațiilor covăsiu-s-a materia incipientă a lumii. La începuturi, n-a fost-a nimic altceva decât o sferă din aer și apă, cu un fir de noroi în centru.

Iar Proteguitorii ridicat-au un bărbat și pus-au pe fruntea-i a lor pecete, și ridicat-au o femeie din același neam, și pus-au pe-a ei frunte pecete deopotrivă. Din lutul alb al regiunii din mijloc făurit-au astă rasă, și datu-i-au suflare de viață cu ale lor peceti. Și cei din astă rasă fost-au servii Proteguitorilor. Și, cu nesfârșitele-i miriade, rasa aiasta făurit-a lumea după ale Proteguitorilor idei.”

Yama a citit mai departe, deși sura următoare nu era decât o descriere exhaustivă a dimensiunilor și compoziției lumii, iar el știa că nu mai era nicio altă menționare a Constructorilor sau a soților lor. Citatele acestea se găseau spre sfârșitul Puranelor. Lumea și tot ce exista în ea erau doar un gând tardiv, la sfârșitul istoriei Galaxiei, creată în ultimul moment dinainte ca Proteguitorii să se prăbușească prin Ochi și să nu se mai știe nimic de ei în univers. Nimic nu fusese scris în Purane despre

miile de seminții ale Confluenței; dac-ar fi fost fie și numai o însemnare, atunci n-ar mai fi existat niciun motiv pentru disputele nesfârșite între preoți și filosofi despre cauza creării lumii.

Tamora a spus:

— Citești, dară? Nu există nimic în cărți ce n-ai putea învăța mai bine-n lume, nimic în afară de rahaturi fantasmagorice despre monștri și-alte chestii de genul ăsta. O să-ți faci mintea și ochii să putrezească dacă citești atâta din cărți.

— Ei bine, am întâlnit un monstru real azi.

— Ei, da-i mort de-acu' javra, și-avem o bucățică din creierul lui pus în rachiu drept dovadă. Și cu asta basta cu el.

Yama nu le suflase o vorbă Tamorei și lui Pandaras despre mașina sălbătică. Căteranul se grozăvise că una dintre loviturile ei de pistol slăbise tavanul și cauzase, astfel, potopul care îi salvase, iar Yama nu-i corectase greșeala. Simțind un nou val de rușine la amintirea minciunii sale, a spus încetișor:

— Presupun că neguțătorul a fost un soi de monstru. A încercat să fugă de adevăratul său eu și a îngăduit ca o părticică hămesită din el însuși să-i conducă întreaga viață. Era numai poftă și nimic mai mult. Cred că ar fi fost în stare să hăpăie lumea-ntreagă, dac-ar fi putut.

— Tu vrei să fii soldat. Ia de-aici un sfat. Să nu te gândești niciodată la ceea ce ai de făcut și niciodată la el de-ndată ce l-ai făcut.

— Și poți să uiți chiar atât de lesne?

— De bună seamă că nu. Dar eu, una, încerc din răputeri. Am fost capturați, băiatul tău șobolan și cu mine, și azvârliți în cuști, dar tu ai trecut prin chestii mai nasoale, așa cred. Negustorul încerca să te supună voinței sale. Cuvintele celor din neamul său sunt asemenea spinilor, iar unele dintre ele încă mai sunt înfipite în carnea ta. Dar se vor ofili, iar tu o să le dai uitării.

Yama a zâmbit doar și i-a răspuns:

— Poate că n-ar fi un lucru chiar atât de rău să fii conducătorul lumii.

Tamora s-a așezat pe jos, lângă el. Era doar o umbră-n beznă:

— Ai distruge administrația civilă și-ai conduce singur în locul ei? L-a întrebat. Cum ar schimba asta lumea în mai bine?

Yama îi simțea căldura. Femeia emitea un miros puternic compus din cel al sângelui proaspăt, al nădușelii și al moscului concentrat. N-a spus decât:

— Negreșit că nu. Dar neguțătorul mi-a spus ceva despre seminția mea. S-ar putea să fiu singur-singurel pe lume. S-ar putea să nu fiu decât o greșeală lepădată-n grabă la sfârșitul tuturor lucrurilor. Sau s-ar putea să fiu cu totul și cu totul altceva. Ceva hărăzit, merit să fie.

— Futălăul ăla gras mințea de înghețau apele. Cum altfel mai bine să te faci să-l urmezi decât spunându-ți că ești singurul din neamul tău și că el știe absolut totul despre tine?

— Nu sunt sigur că mințea, Tamora. Cel puțin, cred că a spus, parțial, adevărul.

— Să știi că n-am uitat ce vrei și-am adăstat atât la vânătoare de iepuroi pentru că am plecat, de fapt, să-ntreb în dreapta și-n stânga. Ascultă-mă! Am o modalitate de-a descoperi ceea ce vrei. E o însărcinare pentru doi caterani. Un departament micuț care nu face nici cât o ceapă degerată are nevoie de cineva care să-i organizeze apărarea teritoriilor din interiorul Palatului Memoriei Poporului. Au loc multe dispute între ministere, iar cele puternice devin mai puternice pe seama celor slabe. Așa funcționează lumea, dar nu mă deranjează să-i apăr pe cei slabi dacă sunt plătită pentru asta.

— Atunci poate că ei sunt mai puternici decât tine, la urma urmelor.

— Pf! Ascultă-mă! Când pe-aici sunt fătați niște pui, pruncii sunt expuși pe culmea unui deal pentru o zi. Toți cei care-s slabi mor sau sunt luați de păsări sau de vulpi. Noi suntem Neamul-cel-Feroce, înțelegi? Noi ne menținem seminția puternică. Gălbejiții, și cioroii, și șerprii, și restul gunoaielor de-acolo, de jos, din oraș, sunt cei pe care-i prădăm. Ei au nevoie de noi, nu invers. Și, zicând acestea, Tamora a scuipat câș; da, băuse o grămadă de rachiu:

— Există prada și există vânătorul, a spus. Trebuie să te hotărăști ce ești. Nu ai încă habar, ăsta-i momentul s-o descoperi. Ești pregătit pentru asta?

— Pare un plan bun.

— Pe undeva, nu se știe pe unde, ai dobândit obiceiul de a nu vorbi pe șleau. Dacă vrei să spui da, apăi spune-o!

— Da. Da, o s-o fac. Dacă asta înseamnă să pătrund în Palatul

Memoriei Poporului.

— Păi, atunci va trebui să mă plătești, că io am găsit slujba asta pentru tine și tot io o să fac și toată treaba.

— Mai știi și eu câte ceva despre luptă.

Tamora a scuipat din nou:

— Ascultă la mine, asta-i o treabă periculoasă. Acest departamentuț va fi cu siguranță atacat și ei n-au nici măcar un ofițer de pază, că altfel n-ar angaja pe cineva din afară. Sunt sortiți să piardă, înțelegi, dar, dacă totul se va face așa cum se cuvine, atunci numai robii lor vor fi uciși. Noi vom putea scăpa, probabil, sau, în cel mai rău caz, ne putem pierde gajul când vom fi răscumpărați. Încă mai vrei însărcinarea asta?

— E un mod de-a pătrunde înăuntru.

— Chiar așa! Acest minister obișnuia să facă afaceri cu prezicerile, dar acum s-a degradat mult. N-au mai rămas decât vreo câțiva profeți, dar e plasat cât se poate de favorabil în Palatul Memoriei Poporului și alte departamente mai puternice vor să-l strămute. Are nevoie de noi să-i antrenăm pe robii săi astfel încât aceștia să fie-n stare să susțină un soi oarecare de apărare, dar o să ai suficient timp să cauți orice va fi fiind chestia pe care-o cauți. O să cădem de acord asupra plății chiar acum. O să plătești orice cheltuieli se vor ivi din partea ta din onorariul pentru uciderea neguțătorului și pentru această nouă însărcinare, iar eu o să-mi păstrez jumătate din ambele retribuții și apoi jumătate din orice va fi rămas din plata ta.

— Și ăsta-i un preț cinstit?

— Pf! Se presupune că trebuie să te tocmești, idiotule! E de două ori mai mult decât răsplata pentru riscul asumat.

— O să plătesc, oricum o fi. Dacă descopăr ceea ce vreau să aflu, n-o să mai am nicio nevoie de bani.

— Dacă vrei să te alături armatei ca ofițer, o să ai nevoie de-o groază de parai, mai mulți decât ai acum cu tine. Va trebui să-ți cumperi restul armurii proprii, și bidivii, și arme. Iar dacă scotocești după informații, vor fi mite de plătit. Eu o să iau un sfert din onorariul tău, tocmindu-mă cu mine însămi ca idioata, și-o să împart cheltuielile cu tine. O să ai nevoie de restul, crede-mă pe cuvânt când îți zic.

— Ești o persoană bună la suflet, Tamora, deși mi-ar plăcea

mai mult dac-ai fi mai tolerantă. Nicio seminție nu se cade să se înalțe pe sine deasupra celorlalte.

— O să ies binișor pe profit din toată daravera asta, crede-mă pe cuvânt. Și înc-o chestie. N-o să-i suflăm o vorbuliță șobolănuțului despre toate astea. Facem asta fără el.

— Te temi de el fiindcă l-a ucis pe paznicul porții?

— Dacă m-aș teme de vreunul de teapa lui, apai n-aș mai îndrăzni în veci să scui în rigolă, de teamă să nu-l lovesc pe vreunul în ochi. Lasă-l să vină, dacă trebuie, da' io, una, n-o să mă prefac că-mi convine, și orice plată va vrea o să vină de la tine, nu de la mine.

— El e ca mine, Tamora. Vrea să fie altceva decât ceea ce l-a menit soarta să fie.

— Atunci e, de bună seamă, un prostănac la fel de mare ca tine.

Și, spunând acestea, Tamora i-a înmănat lui Yama clondirul cu rachiu; era aproape gol:

— Bea! Apoi mă vei asculta cum cânt cântecul biruinței noastre. Șobolănuțului îi e teamă să stea cu frații și surorile mele, da' știu că ție n-o să-ți fie.

Deși Yama a încercat să n-o arate, era intimidat de oamenii feroce și mândri care stăteau de jur împrejurul focului de tabără: exact o decadă din neamul Tamorei, bărbați și femei foarte musculoși, însemnați pe umeri cu tatuaje identice ale unor triumhuri inversate. Cea mai firoasă dintre toți era o matriarhă cu spatele drept, o coamă albă și o dantelărie de cicatrice fine pe tot trunchiul ei gol, care îl privea pe Yama cu ochii ei cu fund roșu de pe partea cealaltă a focului în timp ce Tamora cânta.

Cântecul de biruință al cateranei era o lamentație discordantă și urlată din toți bojocii care se răsucea asemenea unei sârme de argint ascuțite în beza de deasupra flăcărilor focului de tabără. Când a terminat, caterana a luat o dușcă zdravănă dintr-un burduf de vin în timp ce femeile și bărbații murmurau și dădeau aprobator din capete, dezvelindu-și colții în zâmbete iuți, deși unul dintre ei s-a plâns totuși că, de fapt, cântecul fusese mai puțin despre Tamora și mai mult despre acest străin cu fața palidă ca zerul.

— Asta pentru c-a fost aventura lui, i-a răspuns Tamora.

— Păi, atunci, lasă-l să și-o cânte singur, a bombănit bărbatul.

Matriarha a iscodit-o pe Tamora despre Yama, spunând că nu mai văzuse pe cineva din seminția lui până atunci.

— E din josul fluviului, bunico.

— Asta explică totul. Mi se spune că-s multe neamuri ciudate în josul fluviului, deși eu, una, nu m-am deranjat niciodată să mă duc să-i văd, iar de-acu-s prea bătrână pentru a mai trebui să-mi bat capul cu asta. Vorbește cu mine, băiete. Spune-mi cum au venit pe lume cei din seminția ta.

— Acesta-i un mister până și pentru mine însumi. Am citit câte ceva în Purane despre neamul meu și am văzut o imagine a unuia dintre ei pe o tăbliță veche, dar asta-i tot ce știu.

— Păi, atunci înseamnă că ai tăi sunt, cu adevărat, foarte ciudați, a spus matriarha. Fiecare seminție își are propria poveste și propriile taine, și cele trei nume ale sale. Protegitorii au ales să înalțe fiecă seminție după chipul lor dintr-un motiv anume, iar poveștile explică de ce. N-o să-ți găsești adevărata poveste în cărțulia aia pe care-o cari după tine. Aia-i despre taine încă și mai vechi, și absolut deloc despre această lume a noastră.

Zicând acestea, a lovit-o cu palma pe una din femei și a înșfăcat un burduf cu vin de la ea:

— Știi, îl țin departe de mine, i-a spus ea lui Yama, fiindcă se tem c-o să mă fac de ocară dacă mă îmbăt.

— Nimic nu te poate îmbăta pe tine, bunico, a spus unul dintre bărbați. De-aia-ți și raționăm băutura sau, altfel, te-ai otrăvi încercând să te îmbeți.

Matriarha a scuipat cu sete-n foc:

— O gură din poșirca asta, apăi da, asta mă va otrăvi, de bună seamă. Nu-și mai permite nimeni o udeală mai acătării? Pe vremuri, am fi folosit chestia asta pe post de combustibil pentru felinare.

Yama încă mai avea la el clondirul de rachiu în care mai rămăseseră pe fund câteva degete din lichiorul limpede, cu parfum de caise.

— Ia de-aici, bunico, a spus el și i-a înmânat clondirul matriarhei.

Bătrâna a golit sticla și s-a lins pe buze, în semn de apreciere:

— Știi cum am venit noi pe lume, băiete? O să-ți spun.

Câțiva dintre oamenii așezați în jurul focului au gemut, iar matriarha a spus, cu asprime:

— O să vă facă numai bine s-o auziți din nou. Voi, ăștia tinereii din ziua de azi, nu cunoașteți poveștile așa de bine pe cât s-ar cuveni. Ascultați, atunci. După ce lumea a fost făcută, câțiva dintre Proteguitori au pus animale pe suprafața ei și au aprins scânteia inteligenței în ele. Există oameni care descind din coioți, spre exemplu, ai căror strămoși au fost învățați de Proteguitori să-și îngroape morții. Acest obicei bizar a produs o schimbare în coioți, căci au învățat să stea în capul oaselor astfel încât să poată adăsta lângă morminte și să-și jelească răposaii așa cum se cuvine. Dar statul pe pietrele reci le-a tocit cozile stufoase și, după mai multe generații, au început să stea pe două picioare, căci piatra era inconfortabilă pentru fundurile lor goale. Când s-a-ntâmplat asta, labelle lor din față s-au lungit pentru-a deveni mâini umane, iar boturile lor ascuțite s-au scurtat, puțin câte puțin, până când au devenit fețe umane. Asta-i o poveste, și-s atât de multe asemenea ei pe cât sunt seminții care au descins din diferite soiuri de animale care au fost învățate să devină umane. Dar propriul nostru neam are o origine cu totul diferită. Doi dintre Proteguitori s-au luat la harță despre modul cel mai potrivit de a face neamuri omenești. Proteguitorii nu au sexe în sensul în care înțelegem noi sexul, dar e mai ușor să ne gândim la ei ca și cum ar fi fost soț și soție. Unul din ei, Enki, era Proteguitorul care avea în grijă apa lumii, așa că munca lui era tare grea, căci, în acele vremuri de început, tot ce era din lume era Marele Fluviu, care curgea dinspre niciunde spre nicăieri. El se plângea de munca lui soției sale, lui Ninmah, care era Proteguitoarea Pământului, iar ea i-a sugerat să creeze o rasă de marionete sau păpuși care să facă munca în locul lor. Și așa au și făcut, folosind mici cantități din nămolul alb care plutea în suspensie în Marele Fluviu. Văd că tu, unul, știi partea asta din poveste.

— Mi-a spus cineva oleacă din ea azi. Se găsește și-n Purane.

— Ce îți spun eu e mai adevărat, căci a fost spus din gură-n gură vreme de mii de generații, așa că vorbele sale sunt încă vii și n-au devenit chestii moarte storcite pe plastic sau pe lemnul făcut pastă. Ei bine, atunci, după ce această rasă a fost produsă din nămolul fluviului, a avut loc o mare petrecere,

căci Proteguitorii nu mai trebuiau să muncească la creația lor. Multă bere a fost consumată, iar Ninmah s-a amețit în mod special. Ea l-a strigat pe Enki, spunându-i: „Cât de bun sau de prost e corpul uman? Aș putea să-l remodelez în orice fel aș pofti, dar ai putea găsi atunci însărcinări pentru el?” Enki a dat curs acestei provocări și, astfel, Ninmah a făcut o femeie stearpă și-un eunuc și alți câțiva nevolnici. Dar Enki a găsit însărcinări pentru fiecare dintre ei. Pe femeia cea stearpă a făcut-o concubină, eunucul a fost transformat în funcționar de stat și tot așa. Apoi, în același spirit de joacă, el a provocat-o pe Ninmah. Enki urma să modeleze diferitele rase, iar ea trebuia să le găsească o însărcinare. Nevasta a acceptat, așa că Enki a creat mai întâi un bărbat a cărui facere era deja îndepărtată de el, și astfel a apărut în fața lui Ninmah primul bătrân. Proteguitoarea i-a oferit acestuia pâine, dar el era prea slăbit pentru a se întinde după ea, iar atunci când i-a aruncat-o-n gură, moșul n-a putut s-o mestece fiindcă nu mai avea dinți, astfel că Ninmah n-a putut să găsească nicio întrebuintă pentru acest nefericit. Apoi Enki a făcut mulți alți infirmi și monștri, iar Ninmah n-a putut găsi nicio întrebuintă nici pentru ei. Perechea de Proteguitori s-a cufundat apoi într-un somn cauzat de beție și, când s-a deșteptat, totul era cuprins de zarvă, căci nevolnicii pe care-i făcuse Enki se răspândiseră pe tot cuprinsul lumii. Enki și Ninmah au fost somați în fața celorlalți Proteguitori pentru a da explicații despre faptele lor și, pentru a scăpa de pedeapsă, Enki și Ninmah au mai creat o ultimă rasă, care urma să-i vâneze pe cei schilozi și bătrâni, astfel încât să facă rasele lumii mai puternice mistuindu-le membrii mai slabi. Și astfel am venit noi pe lume și se spune că avem un temperament nemilostiv și că suntem iuți la mânie, căci, atunci când ne-au făcut, Enki și Ninmah sufereau îngrozitor de pe urma efectelor cauzate de faptul că băuseră prea multă bere, iar acest lucru ne-a fost transmis și nouă, la fel cum un olar își lasă amprenta-n lut.

— Auzisem doar începutul acestei povești, a spus Yama, așa că mă bucur c-am ascultat și sfârșitul ei.

— Acum trebuie să spui și tu o poveste, a zis, tare, unul dintre bărbați.

Era același om care se plânse mai devreme. Era mai mic decât ceilalți, dar tot c-un cap mai înalt decât Yama. Purta

pantaloni din piele negri și o jachetă din piele neagră presărată cu cuie din aramă.

— la mai taci din gură, Gorgo, i-a tăiat-o matriarha. Acest tânăr e oaspetele nostru.

Gorgo s-a uitat pe deasupra focului la Yama, iar acesta din urmă i-a susținut privirea agresivă și sfidătoare. Niciunul dintre ei nu voia să privească-n altă parte, dar apoi o creangă s-a frânt în foc și-a trimis bucățele arzânde direct în poala lui Gorgo, care s-a pus pe înjurat și a măturat scânteile, în vreme ce toți ceilalți au izbucnit în hohote de râs.

Gorgo s-a uitat urât și-a spus:

— l-am auzit motivele de fălire reflectate în cântecul Tamorei. Mă-ntreb, pur și simplu, dac-are inimă să vorbească pentru el însuși. Ne datorează favoarea asta, cred.

— Că și ești tu ăl mai mare și mai tare când vine vorba de-a ști ce i se cuvine și cui, a zis careva.

Gorgo s-a răsucit spre bărbatul care vorbise:

— Nu fac presiuni pentru a-mi obține plata decât atunci când e nevoie, așa cum prea bine știți cu toții. Cât de înfiorător de săraci ați fi dacă nu v-aș găsi de lucru! Îmi sunteți datori vânduți de la mic și pân' la mare.

Matriarha a intervenit:

— Despre astfel de lucruri nu se vorbește. Oare nu suntem Neamul-cel-Feroce a cărui onoare e la fel de renumită ca și puterea și furia noastră?

— Anumitor oameni trebuie să li se readucă aminte ce-i aia onoare, a spus Gorgo.

Atunci una dintre femei a intervenit:

— Noi luptăm. Tu obții răsplata.

— Atunci nu-mi mai cereți de lucru, a spus Gorgo, bosumflat. Găsiți-vă singuri! Eu, unul, nu oblig pe nimeni, așa cum prea bine se știe, dar sunt atât de mulți cei care-mi cer ajutorul, c-abia dacă mai am timp să dorm sau să-mi prind hrana. Dar iată-l aici, în fața tuturor, pe oaspetele nostru. Să nu-l dăm uitării! Am auzit lucruri mărețe despre el de la Tamora. Faceți liniște și să-l lăsăm să vorbească pentru el însuși.

Yama s-a gândit că bărbatul putea vorbi și mios atunci când alegea s-o facă, dar că miera vorbelor sale nu făcea decât să-i ascundă invidia și lipsa de încredere. În mod limpede, Gorgo credea că seminția lui Yama era una de

gunoaie și scursuri ale societății, așa că tânărul a spus:

— O să spun o poveste, deși mă tem că s-ar putea să vă plictisească. Este despre cum mi-a fost salvată viața de unul dintre băștinași.

Gorgo a mormăit că nu prea suna deloc a poveste adevărată:

— Zi-ne, mai bine, ceva despre neamul tău, a spus bărbatul. Te rog, nu-mi spune că așa un erou grozav ca tine, asta dacă e să dăm crezare spuselor surorii noastre, aici de față, se rușinează atât de tare cu seminția lui încât trebuie să inventeze povești despre creaturi subumane care nu poartă binecuvântarea Proteguitorilor.

Yama a zâmbit. Această din urmă replică era ușor de contracarat:

— Aș vrea să știu astfel de povești, numai că am fost crescut ca orfan.

— Poate că alor tăi le-a fost rușine cu tine, a spus Gorgo, doar c-a fost singurul care-a râs la propria-i vorbă de duh.

— Spune-ți povestea, i-a cerut Tamora, și nu-l lăsa pe Gorgo să te mai întrerupă. E gelos, fiindcă n-are nicio poveste proprie.

Când Yama a început, și-a dat seama că băuse mai mult decât intenționase, dar nu mai putea da înapoi de-acum. A descris, așadar, cum fusese răpit și dus pe pinasă, cum evadase (fără a pomeni însă despre nava-fantomă) și cum se azvârlise de bunăvoie pe o insulă-banian aflată departe de mal:

— Am dat peste unul dintre măjarii indigeni legat fedeleș într-o capcană lăsată de unul dintre oamenii din orașul pe care-l administrează tatăl meu. Oamenii din oraș îi vâneau cândva pe măjari, dar tata a pus punct acestei practici. Nefericitul pescar era prins într-o capcană făcută din fire puternice, lipicioase, de soiul celor folosite pentru a prinde-n laț lilieci care ating ușor suprafața apei în căutare de pește. Nu am putut să-l eliberez fără să risc să fiu, la rândul meu, legat fedeleș, așa că am pus și eu o capcană și-am așteptat. Atunci când vânătorul a venit să-și ridice prada, așa cum un păianjen coboară pe firul lui pentru a revendica musculița pe care-a prins-o plasa lui, a devenit vânatul. Am luat spray-ul care dizolvă cleiul capcanei, iar eu și măjarul ne-am croit drum, evadând, și l-am lăsat pe vânătorul cel prost pradă chinurilor acelor vânători mititei și

mâncăcioși care-și depășesc prada ca număr, țăntarii și muștele. La rândul său, măjarul m-a hrănit și m-a dus înapoi pe malul Marelui Fluviu. Și, astfel, ne-am salvat unul pe celălalt.

— O poveste pescărească, fantasmagorie pură, a spus Gorgo, înfruntându-i din nou privirea lui Yama.

— E adevărat că am lăsat multe deoparte, dar, dac-aș povesti totul, atunci ar trebui să stăm treji toată noaptea. O să mai spun un singur lucru. Dacă n-ar fi fost bunătatea măjarului, nu m-aș afla azi aici, așa că am învățat să nu mă zoresc niciodată să judec un om, oricare-ar fi el, și indiferent cât de neînsemnat ar putea să pară.

Gorgo a sărit imediat:

— Ne cere să-i admirăm propria reflecție în poveștile sale. Dă-mi voie să-ți spun că tot ce văd eu, unul, e un nerod. Orice om cu scaun la cap l-ar fi devorat pe pescar și i-ar fi luat luntrișoara, apoi ar fi scăpat cu stomacul bine pus la cale.

— Eu n-am făcut decât să vă spun, pur și simplu, ce s-a întâmplat, a răspuns tânărul, înfruntând căutătura ochilor galbeni ai bărbatului. Orice ai vedea în cuvintele mele e ceea ce tu însuși pui acolo. Dac-ai fi încercat să-i furi vânătorului prada, te-ai fi prins tu însuși în capcană și-ai fi fost măcelărit și devorat dimpreună cu măjarul.

Gorgo a sărit ca ars:

— Cred că mai am și eu habar de câte ceva despre vânătoare și știu că nu ești nici pe departe atât de deștept pe cât îți închipui c-ai fi. Te-ai dat de partea prăzii, așadar nu ești nici picătură de vânător.

Yama a sărit și el în picioare, căci n-avea de gând să se uite-n sus dintr-o poziție mai joasă atunci când avea să răspundă insultei lui Gorgo. Poate că n-ar fi făcut una ca asta dac-ar fi fost mai puțin beat, dar simțea deja împunsătura mândriei rănite. Și, în plus, nu-l considera pe Gorgo o adevărată amenințare. Era doar un bărbat obișnuit să folosească vorbele așa cum alții folosesc armele. O fi fost el mai înalt și mai masiv decât Yama și înarmat cu o falcă mai puternică și cu dinți ascuțiți, dar sergentul Rhodean îl învățase pe tânăr câteva modalități în care asemenea diferențe puteau fi transformate-n avantaje pentru cel aparent mai slab.

— Am descris doar ceea ce s-a întâmplat, nici mai mult, nici

mai puțin, a spus Yama. Nădăjduiesc că nu va fi nevoie să demonstrez adevărul spuselor mele.

Tamora l-a prins pe Yama de mână și-a spus:

— Nu-l băga-n seamă pe Gorgo. A vrut dintotdeauna să mă fută, iar eu l-am refuzat întotdeauna. E iute la mânie și gelos.

Gorgo a izbucnit în hohote de râs:

— Cred că m-ai înțeles complet greșit, surioaro! Nu mă opun halucinațiilor tale, ci halucinațiilor lui. Și adu-ți aminte ce-mi datorezi înainte să mă mai insulti.

— Stați jos amândoi, a spus matriarha. Yama e oaspetele nostru, Gorgo. Aduci dezonoare peste noi toți cu comportamentul tău. Stai jos! Bea! Ne mai pierdem cu toții cumpătul uneori și, cu cât dăm mai puțină importanță acestui lucru, cu atât mai bine.

— Voi toți îmi sunteți datori vânduți, a ținut-o Gorgo pe-a lui, într-un fel sau într-altul.

Zicând acestea, s-a uitat urât la oamenii strânși în cerc, apoi a scuipat cu năduf în foc, s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat, țanțoș, în noapte.

A urmat o tăcere apăsătoare. Yama s-a așezat la loc și și-a cerut scuze, spunând că băuse prea mult și-și pierduse, de bună seamă, dreapta judecată.

— Ei, cu toții i-am mai tras câte-o palmă lui Gorgo la un moment dat, i-a spus una dintre femei. Se înfurie dacă-i sunt ignorate avansurile.

— E, mai degrabă, mânios decât feroce, a spus careva și toți ceilalți au izbucnit în hohote de râs.

— E o rușine de tot rahatul pentru noi toți, a spus Tamora. O secătură și-un laș. Nu vânează niciodată, dar se hrănește din animalele vâdate de noi toți. Odată a tras într-un om c-o arbaletă, în loc să se lupte-n luptă dreaptă...

— Destul! A poruncit matriarha. Nu ne vorbim de rău unii pe alții pe la spate.

— L-aș vorbi și-n față cu dragă inimă, a spus Tamora, dac-ar avea vreodată tupeul să mă privească-n ochi.

— Dacă nu mai suflăm o vorbă despre tărașenia asta, a intervenit Yama, promit să nu mai suflu o vorbă despre mine însumi.

Au urmat apoi încă și mai multe jocuri de băută și mai multe cântece și, în cele din urmă, Yama s-a rugat să fie slobozit,

căci, cu toate că neamurile Tamorei păreau să aibă nevoie de foarte puțin somn, el, unul, era extenuat de aventurile prin care trecuse. Și-a dibuit drumul înapoi spre propriul său foc de tabără la lumina slabă a Brațului Războinicului, căzând de vreo câteva ori, dar nesimțind nicio lovitură.

Pandaras era ghemuit lângă scrumul cald, cu „găuritorul lui de rinichi” încleștat strâns în ambele mâini. Yama s-a întins un pic mai departe de puști, pe marginea care privea spre orașul întunecat. Nu-și amintea să se fi înfășurat în pătura sa și nici să fi adormit, dar s-a trezit atunci când Tamora a tras pătura la o parte de pe el. Trupul ei gol lucea în bezna aproape totală. El nu i-a opus rezistență atunci când femeia a început să-i desfacă șireturile cămășii sau când i-a acoperit gura cu a ei.

TĂRÂMUL VÂNTULUI

A doua zi dis-de-dimineasă, Pandaras s-a uitat, cu o veselie nedisimulată, cum Tamora curăța zgârieturile de pe coastele lui Yama și locurile dureroase de pe umerii și gâtul lui unde îl mușcase. Băietanul și-a netezit părul pe spate cu încheieturile umezite în propria-i salivă, și-a scuturat praful de pe vesta zdrențuită și a anunțat că el, unul, era gata de plecare.

— Putem să ne cumpărăm micul dejun pe drumul spre docuri. Cu toți banii pe care i-am câștigat, n-avem niciun motiv să trăim ca niște țărani netransformați.

— Ai dormit buștean azi-noapte, a spus Yama.

— Ba eu, unul, n-am pus geană pe geană, așa să știi, stăpâne. Când nu leșinam de teamă, am ascultat fiecă sunet al nopții, închipuindu-mi că vreun mâncător-de-carne hămesit se furișă să mă înșface. Ai mei au trăit dintotdeauna în oraș. Noi n-am fost făcuți pentru viața la țară.

Yama și-a ridicat cămașa. Era pătată cu nămol din potopul care se prăbușise prin tavanul casei neguțătorului și bălțată cu pleavă acolo unde el și Tamora o folosiseră pe post de pernă. A spus:

— Ar trebui să-mi spăl hainele. Asta n-o să facă o impresie prea bună asupra noilor noștri angajatori.

Pandaras a ridicat privirea:

— Ne cărăbănim, așadar? O să ne încasăm recompensa, și-o să mergem la noul nostru angajator, în Palatul Memoriei Poporului, și-o să-ți găsim familia, toate înainte ca munții să

înfulece soarele. Am putea fi deja acolo, stăpâne, dacă n-ai fi dormit până atât de târziu.

— Să nu ne grăbim chiar în halul ăsta, a zis Yama zâmbind la vederea zelului lui Pandaras.

— O să fiu un boșorog în scurtă vreme și-atunci n-o să-ți mai pot fi de niciun folos. Măcar lasă-mă să-ți spăl hainele. N-o să-mi ia decât un minuțel și-apoi sunt, totuși, scutierul tău.

Tamora și-a scărpinat pielea înroșită de la marginea bandajului care-i înconjura mijlocul:

— Pf! Halal scutier mai ești și tu, n-am ce zice, i-a tăiat-o femeia, cu paie-n păr și țărână pe rât. Hai cu mine, Yama! E un loc de îmbăiere nu prea departe de aici.

Pandaras a făcut un gest teatral cu „găuritorul lui de rinichi”, a adoptat o poză marțială și i-a zâmbit lui Yama căutându-i aprobarea. Avea o mare aplecare spre dramatizare, de parcă toată lumea-ar fi fost doar o scenă, iar el însuși, actorul din rolul principal. În cele din urmă, a spus:

— O să-ți păzesc tolba, stăpâne, dar să nu mă lași singur prea îndelungă vreme. Pot eu să lupt și să pun pe fugă vreo doi-trei dintre sălbaticii ăștia lihniți de foame, dar nicidecum un trib întreg.

Un șir de piscine tăiate-n bazinele din calcar cobora în trepte în josul pantei dealului, iar apa lor se înălța din izvoarele calde din apropierea crestei și cădea dintr-o piscină-n următoarea. Fiecare dintre ele era un pic mai rece decât cea aflată deasupra sa. Yama a stat cu Tamora la capătul puțin adânc al piscinei celei mai fierbinți pe care-a putut-o suporta și și-a frecat cămașa și pantalonii cu nisip alb. Le-a întins să se usuce pe o rocă plată care fusese deja încălzită de soare, iar apoi i-a permis Tamorei să-l frece pe spate. Peștișori dungați cu negru și argintiu săgetau de jur împrejurul picioarelor lui în apa limpede și fierbinte, mușcându-i țărâna dintre degete. Alți oameni foloseau piscinele aflate mai sus, strigându-se, veseli, unii pe alții sub cerul azuriu.

Tamora i-a explicat că apa provenea din Munții Mărginimii:

— Toată lumea din oraș care-și permite acest lucru folosește apa de munte; doar cerșetorii și refugiații beau apă din fluviu.

— Atunci trebuie că ei sunt cei mai sfinți din Ys, căci apa Marelui Fluviu e sacră.

— Pf! Sfințenia nu purifică râul de tot rahatul din el. Cei mai

mulți se îmbăiază în el doar o dată pe an, în ziua sfântă sărbătorită de seminția lor. Altfel, aceia care-și permit asta evită s-o facă și de aceea apa este adusă în oraș. Unul dintre râurile subterane care transportă apa de munte trece prin apropiere. De aia ne avem noi terenurile de vânătoare aici. Peste tot sunt adăpători unde vin animalele să bea apă și unde vânătoarea-i bună, iar în acest loc am ascuns mașinile pentru încălzirea apei.

— E un loc minunat, a spus Yama. Privește, un șoim!

Tamora a ridicat curelușa din jurul gâtului tânărului și a atins cu degetul moneda care atârna de ea:

— Ce-i ăsta? Un suvenir?

— Mi l-a dat cineva. Înainte să plec din Aeolis.

— Le găsești peste tot, dacă te obosești să sapi vreo câteva minute. Obişnuiam să ne jucăm cu ele când eram copii. Totuși, aceasta-i mai puțin uzată decât majoritatea. Cine ți-a dat-o? O drăguță, probabil?

Derev. Asta era a doua oară când îi trăda încrederea. Deși nu avea habar dac-avea s-o mai vadă vreodată pe Derev și deși fusese beat criță, s-a simțit brusc rușinat că îi permisesese Tamorei să-i facă safteaua.

Respirația femeii i-a atins ușor obrazul. Avea un iz mentolat de la frunza pe care o rupsesese dintr-un tufiș și și-o împăturise în gură, între dinți și obraz. Și-a trecut degetele peste linia falcii lui Yama și a spus:

— Pe-aici începe să mijească părul.

— E o lamă de sticlă-n tolba mea. Ar fi trebuit s-o aduc să mă rad. Sau poate c-o să las să-mi crească barba.

— A fost prima dată pentru tine, nu-i așa? Să nu-ți fie rușine. Toată lumea trebuie să aibă o primă dată.

— Nu. Vreau să spun, nu a fost prima oară.

Vocea ascuțită, exaltată, a lui Telmon în timp ce dădea de zid ușa salonului cald, parfumat, luminat de felinare, al bordelului. Femeile care se întorceau spre ei ca niște orhidee exotice ce se deschid. Yama se dusese cu Telmon pentru că i se ceruse s-o facă, fiindcă fusese curios, fiindcă fratele său urma să plece la război. După aceea, bănuise că Derev aflase cumva despre asta și, dacă ea nu trecuse cu vederea, atunci măcar înțelesese. De aceea fusese tânărul atât de înflăcărat cu promisiunile pe care i le făcuse fetei în noaptea dinainte

plecării din Aeolis și, totuși, cât de lesne le încâlcise pe toate! S-a simțit brusc cuprins de dezolare. Cum de-i trecuse măcar prin cap c-ar fi fost cine știe ce erou?

— A fost prima oară pentru tine cu cineva din Neamul-cel-Feroce. Asta ar trebui să treacă prin foc și să mistuie amintirea oricărei alte dăți, zise Tamora, mușcându-l de umăr. Ai o piele moale care are gust de sare.

— Transpir peste tot, mai puțin în palme și-n tălpi.

— Serios? Cât de ciudat! Dar îmi place gustul. De-aia te-am și mușcat azi-noapte.

— Mă vindec repede.

— Yama, ascultă-mă! I-a spus femeia. N-o să se mai întâmple niciodată. Nu câtă vreme vom lucra împreună. Nu, rămâi nemișcat! Nu pot să-ți curăț spatele dacă te răsucești. Am sărbătorit împreună azi-noapte și-a fost bine. Dar n-o să las ca asta să se amestece cu munca mea. Dacă nu-ți place chestia asta și crezi c-ai fost folosit, atunci găsește-ți alt cateran. Sunt o grămadă pe-aici și încă și mai mulți la Târgul de pe Apă. Ai bani suficienți cât să-i angajezi pe cei mai buni.

— Eram cel puțin la fel de beat ca tine.

— Mai beat, așa spune. Nădăduiesc însă că nu m-ai futut doar pentru că erai beat.

Yama s-a îmbujorat:

— Vreau să spun că mi-am pierdut orice inhibiții așa fi putut avea altfel. Tamora...

— Să nu începi cu cine știe ce vorbe mieroase cu mine! Și nici să nu-mi povestești despre drăguța pe care se poate s-o fi lăsat acasă sau despre cât de rău îți pare. Aia a fost acolo și-atunci. Asta-i aici și-acum. Suntem tovarăși de luptă. Ne-am futut. Asta-i sfârșitul acestei părți a poveștii.

— Toți ai tăi sunt la fel de direcți?

— Vorbim așa cum ni se arată lucrurile. Să nu faci astfel e-o dovadă de slăbiciune. Îmi placi și noaptea trecută m-am simțit bine. Am avut noroc, căci sunt anumite seminții care nu sunt în călduri decât o dată pe an – imaginează-ți cât de imposibil de dorit trebuie să fie – și-apoi nu-i niciun pericol c-am putea face vreun copil împreună. Asta-i ce se-ntâmplă când se fut cei din neamul meu, doar dacă nu cumva femeia e deja însărcinată. Eu, una, nu-s pregătită pentru asta, nu încă. În vreo câțiva ani o să-mi găsesc niște bărbați cu care să alerg

și-o să creștem o familie împreună, dar nu încă. Mulți dintre noi aleg împreunarea metică tocmai din cauza asta.

Yama era tare interesat și-a întrebat-o:

— N-ați putea folosi prezervative?

Tamora a izbucnit în hohote de râs:

— N-ai văzut niciodată mătârânga unuia dintre bărbații neamului meu! Are pe ea spini care s-o țină-n loc! Să pui un prezervativ pe chestia aia? Pf! Există o buruiană de leac pe care anumite femei o fierb într-un ceai pe care-l beau să-și oprească menstruațiile, dar nu are succes în majoritatea timpului.

— Femeile din neamul tău sunt mai puternice decât bărbații.

— Chestia asta e, în general, adevărată, pentru toate semințiile, chiar și atunci când nu pare să fie așa. Noi suntem doar mai cinstite în legătură cu asta, probabil. Acum curăță-mi și tu spatele și să mergem să-l găsim pe șobolănelul tău. Dacă avem noroc, poate c-a fugit înapoi acolo unde-i e locul.

În timp ce coborau înapoi pe deal, de-a lungul cărării ce serpuia printre pâlcuri de salvie și rogoz, Yama a zărit pe cineva îmbrăcat în negru care-i urmărea de la umbra oferită de liziera unui crâng de stejari-veșnic-verzi. S-a gândit c-ar fi putut fi Gorgo, dar, indiferent cine va fi fost, a pășit înapoi în umbră și-a dispărut înainte ca Yama să i-l poată arăta Tamorei.

Orașul era încă tulburat de faptul că Yama invocase mașina sălbătică. Magistrații și norii de mașini care-i însoțeau patrulau pe străzi și, cu toate că tânărul le-a cerut mașinilor să-i ignore pe el și pe tovarășii săi, se temea totuși că îi va scăpa una dintre ele până când va fi prea târziu s-o facă să se răzgândească și să nu-i pârască sau că Prefectul Corin se va repezi asupra lui din mulțime. Se tot întorcea înapoi și-ncolo până când Tamora i-a zis să înceteze sau, altfel, vor fi cu siguranță arestați. Grupulețe de soldați se repezeau din fiecare intersecție. Erau membri ai gărzii orașului, înarmați cu flinte și carabine și îmbrăcați în pantaloni roșii largi cu platoșe din plastic la fel de lucioase și de noros transparente ca gheața. Ei supravegheau mulțimile cu ochi insolenți și duri, dar nu provocau pe nimeni. Nu îndrăzneau, a spus Pandaras, iar Yama l-a întrebat cum era cu puțință una ca asta, de vreme ce ostașii dețineau autoritatea Proteguitorilor.

— Sunt cu mult mai mulți de-ai noștri decât de-ai lor, i-a explicat puștiul și a făcut semnul pe care tânărul îl mai observase și înainte, atingându-și gâtul cu pumnul încheștat.

Băiatul nu părea speriat de soldați, ci, dimpotrivă, își afișa în mod deschis sfidarea la adresa lor, iar Yama a băgat de seamă că și mulți alți oameni făceau același semn atunci când treceau pe lângă un grup de soldați. Unii chiar scuiپau sau strigau înjurături, fiind în siguranță în anonimatul mulțimii.

Pandaras a continuat:

— Cu războiul care se poartă-n josul fluviului, sunt încă și mai puțini soldați în oraș decât de obicei, așa că ei trebuie să mențină pacea cu ajutorul terorii. De-aia sunt atât de urâți. Îl vezi pe cocoșul ăla de colo?

Yama a privit în sus. Un ofițer într-o armură de corp completă cu tentă aurie stătea-n picioare pe un disc din metal care plutea în aer deasupra coroanelor prăfuite ale arborilor pagodelor care mărgineau o parte a bulevardului larg și gălăgios.

— Ar putea să facă una cu pământul un întreg cvartal c-o singură împușcătură, dacă și-ar pune-n minte asta, a spus Pandaras. Numai că n-ar face-o decât dacă n-ar mai avea nicio altă variantă, căci altfel s-ar stârni răzmerițe și o parte încă și mai mare din oraș ar fi arsă până-n temelii. Dacă fură cineva un pistol și încearcă să-l folosească împotriva soldaților sau magistraților, atunci însă s-ar putea s-o facă.

— Pare o pedeapsă excesivă.

— Armele energetice sunt interzise, a spus Tamora, ceea ce-i un ghinion al dracului de mare. Mi-ar plăcea s-am una chiar acu'. Mi-aș croi drum prin toate turmele astea de erbivore cât ai clipi din ochi.

— Unul dintre unchii mei din partea mamei a fost prins într-un protest față de biruri cu vreo câțiva ani în urmă, a continuat Pandaras. Era într-o parte a orașului aflată vreo câteva leghe mai în amonte. Un negustor a cumpărat un cvartal și l-a pus la pământ să facă un parc, iar legații au hotărât că fiecare dintre comercianții și meșteșugarii care locuiau de jur împrejurul acestuia trebuia să plătească biruri mai mari. Doar parcul făcea zona mai atrăgătoare, este? Legații au spus că mai mulți oameni vor veni acolo datorită locului deschis și că vor cheltui mai mult în prăvăliile aflate

împrejurul lui. Așa că negustorașii s-au strâns la un loc și au declarat o grevă fiscală în semn de protest. Legații i-au chemat pe magistrați, iar aceștia au venit și au supus întreaga zonă unei blocade. Și-au pus mașinile să se învârtă-n aer pentru a forma o linie de îngrădire, astfel încât nimeni să nu mai poată intra sau ieși. A durat vreo sută de zile, iar, la final, au spus că oamenii dinăuntru liniei de îngrădire se mâncau unii pe alții. Haleala se terminase și nu mai era niciun mod de a aduce mai multă înăuntru. Câțiva au încercat să sape tuneluri, dar magistrații au trimis în interiorul lor mașini care i-au ucis.

Yama nu s-a putut abține să nu întrebe:

— De ce n-au renunțat la grevă?

— Au renunțat, după douăzeci de zile. Ar fi rezistat ei și mai mult, nu-i vorbă, dar acolo mai erau și copii și mai erau și oamenii care nici măcar nu locuiau în zonă, ci doar se întâmplase să treacă pe acolo atunci când a fost ridicată blocada. Așa că au prezentat o jalbă prin care se predau, dar magistrații au continuat totuși asediul în chip de pedeapsă. Genul ăsta de lucruri se presupune că trebuie să ne facă pe noi toți ceilalți să devenim prea înspăimântați și pentru a scuipa măcar dacă n-am primit permisiunea de-a o face.

— Nu-i alt chip, a spus Tamora. Sunt prea mulți oamenii care locuiesc în oraș și majoritatea-s niște proști sau niște rumegătoare. O dispută între vecini poate să se transforme într-o vendetă între seminții în care să fie uciși oamenii cu miile. În loc de asta, magistrații sau garda ucid doi sau trei, sau chiar o sută dacă-i nevoie, iar chestiunea se rezolvă înainte de a se întinde. Sunt mai bine de-o duzină de seminții de care-ar putea scăpa și nimeni nici n-ar băga de seamă c-au dispărut.

— Noi suntem puterea lui Ys, a strigat Pandaras, sfidător, și, pentru prima oară, Tamora nu i-a răspuns nimic.

Au ajuns la docuri târziu în după-amiaza aceea. Același paznic îndesat și cu capul tuns ca-n palmă i-a întâmpinat în umbra gabarei. El s-a uitat la plosca plină cu rachiu și la fibrele de țesut nervos care pluteau înăuntru și a spus că auzise deja că neguțătorul era mort.

Tamora i-a zis:

— Păi, atunci o să ne luăm banii și-o să ne cărăm.

Yama i-a spus omului de pază:

— Ai zis că va trebui să testezi ceea ce ți-am adus.

— Tot orașul știe că a fost ucis noaptea trecută, i-a răspuns paznicul. Ca să fiu cinstit, am fi preferat să se atragă mai puțin atenția asupra întregii țărășenii, dar suntem fericiți că însărcinarea a fost dusă la îndeplinire. Să nu vă faceți griji. Vă vom plăti.

— Păi, atunci hai s-o facem mintenaș, a sărit Tamora, și-o să ne vedem cu atât mai repede de drum.

Numai că Yama s-a repezit să spună:

— Dar am făcut o învoială. O să mă asigur că va fi respectată cuvânt cu cuvânt. Stăpânul tău a dorit să testeze ceea ce am adus, iar eu n-o s-o fac în niciun alt fel, pentru a demonstra că suntem cinstiți.

Paznicul s-a holbat la tânăr, apoi i-a răspuns:

— N-o să vă jignesc ignorând să duc la îndeplinire toate cele asupra cărora ne-am învoit. Veniți cu mine.

În timp ce-l urmau pe paznic în susul pasarelei, Tamora l-a prins pe Yama de braț și i-a șoptit, feroce:

— Țsta-i un risc prostesc! Facem treaba, luăm paraii, ne cărăm. Cui îi pasă ce cred despre noi? Complicațiile sunt periculoase, în special când au de-a face cu marinarii-stelelor, iar noi avem o întâlnire la Târgul de pe Apă.

— Am motivele mele, i-a răspuns tânărul, încăpățânat. Tu și Pandaras puteți aștepta pe docuri sau puteți merge direct la Târgul de pe Apă, cum vă e voia.

Întorsese asta pe toate părțile în mintea lui în timp ce umblau pe străzile orașului către cheiul fluvial unde era acostată gabara navei-de-vid. Marinarul-stelelor care pilota gabara spusese că știa ceva despre seminția lui Yama și, chiar dacă nu era decât o zecime din ceea ce pretinsese neguțătorul că ar fi cunoscut, și tot merita să afle. Yama era pregătit să plătească pentru informații și, oricum, credea că știe un mod sigur de a le obține dacă marinarul-stelelor refuza să-i spună ceva.

Înăuntrul navei, în încăperea rotundă din partea de sus a coridorului spiralat, paznicul a scos capacul ploștii de cristal și i-a turnat conținutul pe podeaua neagră care a absorbit iute rachiul și filamentele de țesut nervos. Apoi el și-a fixat cerculețul de aur pe scalpul său tuns și acoperit de cicatrice și

a spus cu o voce care nu mai era a sa:

— Acesta vă va plăti. Ce altceva mai vreți de la mine?

Yama s-a adresat inflorescenței carnoase care plutea în propria sa sticlă:

— Am vorbit cu colegul tău de echipaj înainte să moară. Mi-a spus că știa ceva despre seminția mea.

Marinarul-stelelor a zis prin portavocea sa umană:

— Fără îndoială, a spus multe lucruri pentru a-și salva viața.

— Asta mi-a zis-o când ne ținea prizonieri, pe mine și pe prietenii mei.

— Atunci, probabil că se fudulea. Trebuie să înțelegi că era nebun. Se corupsese singur cu dorințele cărnii.

— Îmi amintesc că tu însuși ai spus că am talente care s-ar putea să fie folositoare.

— M-am înșelat. Ele s-au dovedit a fi... supărătoare. Nu ai niciun control asupra a ceea ce poți face.

Tamora a intervenit:

— Ar trebui s-o lăsăm baltă. Yama, o să te ajut să descoperi ceea ce vrei să știi, dar în Palatul Memoriei Poporului, nu aici. Am căzut la învoială.

Yama a ținut-o, cu încăpățănare, pe-a lui:

— Nu am uitat. Cele câteva întrebări pe care vreau să le pun nu vor opri căutările mele, ci s-ar putea doar să le ajute.

S-a întors înapoi spre chestia dinăuntrul sticlei:

— O să renunț la partea mea din recompensa cuvenită pentru uciderea colegului tău de echipaj dacă mă vei ajuta să înțeleg ceea ce mi-a spus.

— Nu-i da ascultare, Domnia Ta! A spus Tamora. Nu are niciun drept să facă acest târg.

Gura paznicului s-a deschis și s-a închis. Bărbia sa lucea din cauza salivei scurse:

— S-a ținut din cauza dorințelor cărnii. Eu, cu toate acestea, nu sunt nebun. Nu am nimic să-ți spun decât dacă-mi poți demonstra că știi ce ești. Întoarce-te atunci, și putem sta de vorbă.

— Dacă-ș fi știut asta, n-aș mai avea absolut nimic să te-ntreb.

Tamora l-a înșfăcat pe Yama de braț:

— Riști totul, prostule! Hai, vino!

Tânărul a încercat să se elibereze, dar încleștarea Tamorei nu

ceda, iar unghiile ei ascuțite i s-au împlântat în carne până a început să curgă sânge. Yama s-a vârât mai aproape de ea, cu gândul s-o arunce din coasta lui, dar cateranul știa șmecheria asta, și i-a tras un cap în nas. Un junghi de durere i-a spintecat țeasta și i-au dat lacrimile. Tamora i-a răsucit brațul în sus la spate și-a început să-l târască de-a curmezișul încăperii către intrarea dilatată, dar Pandaras s-a înfășurat tot în jurul picioarelor femeii și și-a încheștat dinții ascuțiți în coapsa ei. Tamora a urlat, iar Yama s-a smuls și s-a eliberat din strânsoarea ei, aruncându-se asupra paznicului și smulgându-i acestuia cerculețul de aur de pe frunte și-apoi îndesându-și-l pe propriul creștet.

Lumină albă.

Zgomot alb.

Ceva era în capul său. A zbughit-o când l-a observat și Yama s-a întors într-o direcție pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci și a fugit după acel ceva. Era o femeie, o femeie goală și grațioasă cu o piele palidă și păr lung negru care-i flutura în spate în timp ce ea se avânta-n sus prin curenți de lumină care se ciocneau unii de alții. Chiar în timp ce fugea, ea continua să se uite în spate, peste umărul său gol. Ochii săi ardeau cu o strălucire disperată.

Yama a urmat-o c-o exaltare care devenea tot mai intensă. Părea să fie conectat cumva cu ea printr-un soi de cordon care devenea tot mai scurt și mai puternic, iar el s-a răsucit și s-a întors după cea pe care-o hăitua fără să se gândească în timp ce se cufundau amândoi printre jurubițe de lumină întrețesute.

Alți oameni mergeau agale pe lângă ei pe fiecare parte și, dincolo de aceste prezențe nevăzute, Yama simțea o uriașă adunare, grupată preponderent în roiuri la fel de îndepărtate și de șterse ca niște stele de halou. Erau echipajele navelor-de-vid care se întâlneau cu toatele în acest tărâm al minții unde înotau la fel de ușor ca niște pești în fluviu. Ori de câte ori tânărul își îndrepta atenția spre unul sau altul dintre aceste roiuri, simțea cum se dilată, eteric, și întrezărea fulgurant lumina combinată a altor minți, ca printr-o fereastră ale cărei storuri sunt ridicate pentru a întâmpina soarele ce răsare. De fiecare dată, mințile pe care le atingea cu a sa se trăgeau înapoi; obloanele erau ferecate; lumina se stinge.

În disperata lui urmărire a femeii prin tărâmul minții, Yama a lăsat în spate un adevărat siaj de locuitori scandalizați și contrariați. Ei strigau pe cineva, un paznic sau un gardian, iar acesta s-a înălțat înspre Yama ca un val de presiune, înclinându-se prin dimensiuni nevăzute și nebănuite ca o știucă lunecând fără de efort prin apă spre un boboc de rață ce pedalează la suprafață. Yama și-a dublat și redublat efortul de-a o prinde pe femeie și era cât pe ce s-o înșface când o lumină albă l-a orbit și zgomotul alb i-a bubuit în urechi, iar o podea neagră a zburat în sus și l-a izbit cu toată greutatea lumii.

TEMPLUL FÂNTÂNII NEGRE

Când Yama s-a deșteptat, primul lucru pe care l-a văzut a fost Pandaras care stătea cu picioarele încrucișate sub el la capătul patului, cosând o ruptură în a doua cea mai bună cămașă a lui. Yama era gol-goluț sub un cearșaf atât de apretat, că zgâria și era lipicios din cauza nădușelii vechi. Îl durea capul și cu ceva vreme în urmă se părea că un animaluț se furișase în caverna uscată a gurii lui și murise acolo. Probabil că fusese unul dintre verișorii geckoului verde care atârna cu capul în jos într-o petic de lumină pe peretele din partea cealaltă a camerei, cu gâtleju-i roșu pulsând. Se afla într-o cămăruță cu pereții tencuiți cu ocru și zugrăviți cu modele gemene de vițe-de-vie albastre și cu căpriori prăfuiți sub un tavan înclinat. Lumina după-amiezii intra prin două ferestre înalte și, odată cu ea, și zgomotul, praful și mirosurile unei străzi aglomerate.

Pandaras l-a ajutat să se ridice în capul oaselor, foindu-se agitat și făcându-și de lucru cu perna mare de la capul patului, iar apoi i-a adus un pocal cu apă:

— Are sare și zahăr în ea, stăpâne. Bea-o! O să te facă să prinzi puteri.

Yama i-a dat ascultare băiatului. Se părea că dormise vreme de-o noapte și cea mai mare parte din ziua care-i urmase. Pandaras și Tamora îl aduseseră acolo de la docuri.

— A ieșit să stea de vorbă cu bărbatul cu care ar fi trebuit să vorbim ieri. Și nici n-am mai fost plătiți de marinarul-steelor, așa că-i foc și pară pe tine.

— Îmi aduc aminte că tu, unul, ai încercat să mă ajuți.

Tânărul și-a dat seama că la un moment dat își mușcase limba și partea dinăuntru a obrazilor:

— L-ai ucis pe paznic cu acel „găuritor de rinichi” al tău.

— Asta a fost înainte, stăpâne. La poarta moșiei neguțătorului. După aceea a urmat gabara navei-de-vid unde ai înșfăcat cununița de la paznic și ți-ai pus-o pe cap.

— Neguțătorul purta o cununiță. Cu ajutorul ei își controla servitorii. Dar am rupt-o când am luat-o de la el.

— Asta s-a-ntâmplat pe gabara navei-de-vid. Te rog, încearcă să-ți aduci aminte, stăpâne! Ți-ai pus cerculețul pe cap și de-ndată te-ai prăbușit cu spume la gură și cu ochii dați peste cap. Una dintre surorile mele vitrege are boala-copiilor și exact așa se manifestă.

— O femeie. Am văzut o femeie. Dar a fugit de mine.

Pandaras a zorit mai departe cu povestea lui:

— Ți-am înșfăcat cerculețul de pe cap, dar nu te-ai deșteptat. Au sosit și mai mulți paznici și ne-au dus în marș forțat jos de pe gabară. Primul paznic, acela de la care ai luat cununița, el și Tamora s-au luat la harță în legătură cu onorariul. Am crezut că ea avea să-l ucidă, dar el și tovarășii lui și-au scos pistoalele, iar după aceea n-a mai fost nicio ceartă. Am luat ceva din banii tăi să plătim pentru cameră și pentru palanchinul care te-a cărat până aici. Nădăjduiesc c-am făcut bine ce-am făcut.

— Tamora trebuie că-i foc și pară și pe tine.

— Pe mine nu prea mă bagă-n seamă, ceea ce-i taman cum trebuie. Am mușcat-o destul de nasol când a încercat să te oprească să iei cerculețul, dar și-a bandajat picioarele și n-a suflat o vorbuliță despre trășenia asta. N-o să recunoască-n veci că pot și eu s-o rănesc, nu-i așa? Iar de-acum nu mai mi-e frică de ea, că știu că pot s-o vatăm și-o s-o și fac din nou dacă voi fi nevoit. N-am vrut să mă pun cu ea, stăpâne, dar nici ea n-ar fi trebuit să încerce să te oprească. N-are dreptul.

Yama și-a închis ochii. Roiuri de lumini atârnav de tavanul încăperii rotunde din partea de sus a gabarei navei-de-vid. Creatura din sticlă, cu branhiile roșii-trandafirii și c-un strat protector alb ca liliacul împăturit de jur împrejurul unei cosițe de țesut nervos gol:

— Îmi aduc aminte, a spus. Am încercat să aflu câte ceva despre seminția mea. Tărâmul minții...

Pandaras a dat aprobator din cap, cu înflăcărare:

— Ai luat cununița de la paznic și ți-ai pus-o pe cap.

— Poate c-ar fi fost mai bine dacă m-ar fi oprit Tamora. Ea își făcea griji că n-o să mai am nicio nevoie de ea.

Pandaras a luat pocalul gol de la Yama și i-a răspuns:

— Ei bine, și chiar ai nevoie de ea, stăpâne? Ai stat față-n față cu creatura aia și i-ai vorbit direct. Ți-a spus ceea ce voiai să afli?

Totul părea un vis care se topea chiar în timp ce Yama încerca să-și aducă aminte detaliile sale. Femeia care fugea, stelele palide ale altor minți. În cele din urmă, tânărul a spus:

— Am văzut ceva, stele ale altor minți, dar nu am aflat nimic despre mine însumi, cu excepția faptului că aceloră care alcătuiesc echipajele navelor-de-vid le e teamă de mine.

— Păi, să știi că și pe mine m-ai băgat în toți sperieții, stăpâne. Am crezut c-ai plecat în locul unde sălășluiesc ei și că ți-ai lăsat trupul în urmă. O să cer să-ți fie adusă niște mâncare. N-ai mai pus nimic în gură de două zile.

— Ai fost bun cu mine, Pandaras.

— Păi cum, e o noutate grozavă să pot arunca porunci în dreapta și-n stânga într-un loc ca ăsta. Cu ceva vreme-n urmă eram eu ăla care alerga la strigătul fiecărui cocoșel și încă n-am uitat cum era.

— N-a fost cu cine știe ce vreme-n urmă. Doar câteva zile.

— Pentru mine a fost mai multă vreme decât pentru tine. Odihnește-te, stăpâne! O să mă-ntorc mintenaș.

Dar Pandaras a dispărut pentru mult timp. Camera era călduroasă și închisă, iar Yama și-a înfășurat cearșaful de jur împrejur și s-a așezat la una dintre ferestre, unde se simțea o oarecare adiere. Era slăbit, dar odihnit și vioi. Bandajul îi dispăruse de pe rana de la antebraț, și carnea se legase în jurul zbârciturilor făcute de cruciulițele negre ale copcilor; iar rana pe care și-o făcuse singur în palmă nu mai era de-acum decât o linie argintie estompată. Toate vânătăile și micile tăieturi căpătate în recente sale aventuri se vindecau și ele și cineva, probabil Pandaras, îl bărbierise în timp ce dormise.

Hanul se înălța pe un bulevard larg împărțit în două prin mijloc de un șir de palmieri. Mulțimea care se înghiontea de-a lungul șoselei albe, prăfuite conținea mai mulți oameni decât văzuse Yama vreodată-n viața lui, mii și mii dintr-o sută de

seminții diferite. Erau vânzători ambulanți și călugări cerșetori îmbrăcați numai în aer, grupuri de pelerini, preoți, funcționari superiori care se zoreau în grupuri de câte doi sau trei, scribi, muzicanți, acrobați, târfe și șarlatani. Un echilibrist mergea pe deasupra capetelor mulțimii pe o sârmă întinsă dintr-o parte într-alta a bulevardului. Vânzătorii stradali prăjeau banane și batate pe farfurii din fier încălzite sau nuci în uriașe castroane din aramă așezate deasupra unor sobe cu păcură. Băieți rufoși alergau printre oameni, vânzând gheață aromată, fâșii răsucite de lemn-dulce, dropsuri, nuci prăjite, țigări, brelocuri din plastic ce reprezentau unul sau altul dintre ipostazele demult pierdute ale Proteguiturilor și medalii stanțate cu chipurile eroilor oficiali ai războiului împotriva ereticilor. Cerșetorii expuneau o sută de soiuri diferite de mutilări și diformități.

Mesageri călare pe viveride suple sau pe acarinate cu penajul negru goneau în plin galop printre mulțimi. Câteva notabilități de vază mergeau la pas sub oranisturi din mătase ținute-n sus de dragomani sau erau purtați pe lectici ori palanchine. Un grup de giganți solemni mergeau cufundați până la brâu în gloată, de parc-ar fi înaintat cu greu printr-un râu. Vizavi de el, pe partea cealaltă a bulevardului, oamenii se adunaseră în fața unui altar din piatră și ardeau conuri de tămâie cumpărate de la un preot, murmurând rugăciuni și trăgând fumul cu mâna spre ei înșiși. O procesiune de candidați la hirotonisire în sutane roșii, cu capetele lor proaspăt rase lucind de ulei, șerpuia într-un lung șir răzlețit în spatele unor bărbați care loveau în tobe.

În depărtare, răgetul unor trompete stridente răsună deasupra sunetelor arterei aglomerate și, de îndată, a apărut și procesiunea pe care o vesteau. Era o căruță colosală, trasă de o echipă formată din vreo sută de bărbați asudați și pe jumătate goi, cu preoți care făceau să fumege cădelnițe de o parte și de alta. Era vopsită-n stacojiu și auriu și împodobită cu ghirlande de flori, iar în mijlocul mormanelor de flori se înălța un ecran, cu ovalul său negru încadrat de ornamentații cu cartușe aurite și bogat împodobite. Căruța s-a oprit aproape direct în fața ferestrei tânărului și oamenii adunați pe acoperișuri aruncau găleți cu apă pe bărbații care o trăgeau și lăsau să cadă, într-o ninsoare multicoloră, încă și mai multe

ghirlande de flori pe care și împrejurul oamenilor și preoților care-i însoțeau. Yama s-a aplecat și mai mult pe pervaz să vadă mai bine și, în acel moment, a auzit un zgomot în spatele lui, în cameră, și s-a răsucit, crezând că era Pandaras.

Un petic de tencuială din ocră aflat în partea opusă ferestrei era crăpat acum într-un model asemenea unei pânze de păianjen, iar în centrul acestei plase stătea înfiptă săgeata unei arbalette.

Săgeata cu pricina era la fel de lungă cât antebrațul tânărului, cu vergeaua dintr-un lemn tare dens și roșu și cu aripi de zbor din pene roșii. Judecând după unghiul oblic sub care vârful se înfipsea în tencuială, trebuie că fusese trasă de pe unul dintre acoperișurile netede de pe partea bulevardului opusă hanului, căci toate se înălțau mai sus decât fereastra. Yama s-a lăsat pe vine și a cercetat cu atenție creștetele acoperișurilor, dar erau sute de oameni înghesuiți de-a lungul marginilor lor, care împrăștiu flori și revărsau șuvițe argintii de apă asupra căruței. A încercat să găsească o mașină care să fi urmărit totul, dar, pare-se, nu era niciun magistrat prin preajmă.

Încă ciucit, Yama a închis și a ferecat obloanele grele, din șipci, ale ambelor ferestre, apoi a scos vârful săgeții din perete.

Câteva minute mai târziu, Pandaras s-a întors deschizând calea unui servitor care a așezat o tavă acoperită cu un ștergar alb pe o masă joasă și rotundă ce alcătuia, împreună cu patul și scaunul pe care stătea tânărul, singura mobilă din cameră. Pandaras i-a făcut semn să plece băiatului și a dat la o parte capacul tăvii ca un prestidigitator, scoțând la iveală un platou cu fructe și cărnuri reci, precum și un urcior brumat cu vin alb. A turnat vinul în două cupe și i-a înmănat una din ele lui Yama.

— Îmi cer scuze că a durat atât, stăpâne. Are loc un festival. Am fost nevoiți să plătim dublul tarifului normal doar pentru a dobândi camera.

Vinul era rece și la fel de dulce și de gros ca melasa.

— Am văzut cum a trecut pe-aici procesiunea, a spus tânărul.

— Pe-aici are loc mai mereu câte-o procesiune. E-n firea locului. Mănâncă, stăpâne! Trebuie să pui capăt postului tău înainte de a putea pleca oriunde.

Yama a luat felia de pepene roșu pe care i-o întinsese

Pandaras:

— Unde ne aflăm?

Pandaras a mușcat din propria sa felie de pepene:

— Păi cum, e taman cartierul care se-ntinde între fluviu și Palatul Memoriei Poporului.

— Cred că s-ar cuveni să plecăm s-o găsim pe Tamora. Unde-mi sunt hainele?

— Pantalonii sunt sub saltea, să nu se șifoneze. Eu tocmai îți cârlesc una din cămăși, cealaltă-i în ranița ta. Stăpâne, trebuie să mănânci și-apoi să te hodinești.

— Nu prea cred, a spus Yama și i-a arătat lui Pandaras săgeata arbaletului.

Hangița i-a strigat pe cei doi tineri în timp ce-și croiau drum prin barul torid și aglomerat al hanului. Era o femeie durdulie, cu pielea cafenie, șolduroasă și cu fundul mare, al cărei păr lung și negru strălucea de grăsime și era împletit într-o coadă groasă. Asuda rău de tot în sarongul ei purpuriu-auriu și a fluturat încoace și-ncolo o frunză de palmier tocită tot timpul cât le-a explicat că fusese lăsat un mesaj pentru ei.

— Îl am chiar aici, a spus ea, cotrobăind printr-un sertar al biroului său. Rogu-vă, aveți oleacă de răbdare, domnii mei. Azi e o zi tare aglomerată. Nu-i așa? Nu. Stați un pic, iacătă-o!

Yama a luat bucata de hârtie rigidă. Fusese împăturită de patru ori și închisă ca un plic, apoi pecetluită cu o pată de ceară. Tânărul a întors-o pe toate părțile, apoi l-a întrebat pe Pandaras:

— Tamora știe să scrie și să citească?

— Și-a pus degetul pe contract, stăpâne, așa că mi-aș da cu presupusul că are cam tot atâta știință de carte cât mine, ceea ce vrea să zică nici măcar un pic.

Hangița a spus, îndatoritoare:

— Sunt scribi la fiecare colț de stradă. Pecetea e una de-ale lor.

— Știi cumva a cui, mai exact?

— Sunt tare mulți. Pare-mi-se c-aș putea să-l pun pe unul dintre băieții mei să...

Și, zicând acestea, hangița și-a tamponat fruntea cu un pătrat de pânză galbenă care duhnea a ulei de mentă. Ochii îi erau fardați cu suliman albastru și foiță de aur, iar sprâncenele îi fuseseră răsucite și înțepenite cu ceară pentru a forma niște

vârfuri lungi și conice care creau senzația că un fluture i se cocoșase pe față.

— Asta, de bună seamă, când vom fi mai puțin ocupați, a adăugat ea. Vedeți dumneavoastră, azi e zi de sărbătoare.

— Am văzut căruța trecând pe lângă han, a spus Yama.

— Căruța? Oh, vreți să spuneți racla. Nu, nu, asta n-are nimic de-a face cu festivalul. Ea trece-n susul și-n josul străzii în fiecare zi, cu excepția zilei sale de sărbătoare, desigur, când este înfățișată Marelui Fluviu. Numai că sărbătoarea ei e peste vreo sută de zile și-i doar o chestiune de interes local. Însă pentru festival au venit aici oameni de pe tot cuprinsul Ys-ului, ba încă și din josul fluviului. O perioadă grozav de aglomerată, deși, de bună seamă, nu mai sunt chiar atât de mulți oameni câți veneau odată. Înțelegeți, tot mai puțini se încumetă să călătorească, din cauza războiului. De-aia am și reușit să vă găsesc o cameră liberă așa de pe nepusă masă.

— A mutat doi pelerini în grajduri, iar nouă ne cere dublul sumei pe care-ar fi plătit-o ei, a remarcat Pandaras.

— Da, dar acum ei plătesc mai puțin decât ar fi plătit altfel, a intervenit hangița, așa că, până la urmă, totu-i egal, nu primesc nici mai mult, nici mai puțin. Nădăjduiesc că mesajul nu-i unul care să conțină vești proaste, domnii mei. Camera-i a dumneavoastră atâta timp cât o veți dori.

În ciuda pretenției sale c-ar fi fost ocupată nevoie mare, se părea că femeia avea o grămadă de timp pentru a-și vârî nasul unde nu-i fierbea oala, în treburile altora.

Yama a ridicat hârtia împăturită și a spus:

— Cine ți-a adus asta?

— Să vă spun sincer, n-am văzut. Unul dintre băieții mei mi-a dat-o. L-aș putea găsi pe el, presupun, deși-i așa o zăpăceală pe-aici azi...

— Din cauza festivalului, negreșit.

Și, zicând acestea, Yama a rupt sigiliul de ceară și a despăturit hârtia.

Mesajul era scurt și scris cu hieroglife aliniate cu dibăcie, cu trăsături în jos pline de fermitate și cu delicate răsuciri pe liniile trase-s sus. Cel mai probabil, fusese așternut pe hârtie de un scrib, asta dacă nu cumva Tamora petrecuse la fel de mult ca și Yama pentru a învăța cele mai alese nuanțe ale caligrafiei:

„Trebuie să plec. Bărbatul pe care-l cauți se află-n Templul Fântânii Negre.”

Pandaras a întrebat:

— Ce scrie?

Yama i-a citit băiatului mesajul, iar hangița a spus:

— Nu-i prea departe de-aici. Luați-o-n jos prin pasajul de pe partea stângă a hanului și porniți înspre Palat. V-aș putea da un băiețaș purtător-de-faclă dac-ați binevoi s-așteptați oleacă...

Dar Yama și Pandaras deja își croiau drum prin încăperea aglomerată spre ușa deschisă și bulevardul luminat de razele soarelui din spatele ei.

Străduțele înguste care se întortocheau în spatele hanului erau mai răcoroase și mai puțin aglomerate decât bulevardul principal. Erau pavate cu cărămizi neregulate, antice, și copii despuiați se jucau în pârlășele de apă jecoasă care curgeau în josul rigolelor din centru. Casele aveau acoperișuri plate și niciuna nu era mai înaltă de două etaje, cu ferestruici oblonite și pereți acoperiți cu tencuială groasă, galbenă sau portocalie, pereți care se fărâmițau și văzuseră multe reparații și peticiri la viața lor. Multe aveau ateliere meșteșugărești la parterele deschise spre stradă, așa că Yama și Pandaras au trecut pe lângă mai bine de-o sută de *tableaux vivants* ale priceperii și sânguinței, majoritatea având de-a face cu manufacturarea suvenirelor religioase care erau expuse în prăvălioare ce se-nălțau la fiecă colț al fiecărei străzi, deși niciuna dintre aceste prăvălioare nu părea să fie deschisă.

Era un loc dubios și secretos, s-a gândit Yama când a băgat de seamă că oamenii se opreau din ceea ce aveau de făcut pentru a se holba fățiș la el și la Pandaras când treceau pe lângă ei. Dar îi plăcea configurația plină de neprevăzut a locului, care făcea ca o străduță îngustă să poată da pe neașteptate într-un scuar preafrumos, c-o fântână arteziană în mijloc, și-i mai plăceau și micuțele altare ale vecinătăților fixate pe pereții caselor, cu coroane de flori îngălbenite și piramide de cenușă în fața câte unui cerc de sticlă neagră pătat de muște care imita prost transparența întunecată a adevăratelor altare.

Domurile, pinaclurile, turnurile templelor, și altarele se înălțau din mijlocul înghesuitelor acoperișuri plate ale caselor

comune ca niște corăbii naufragiate pe-o banchiză murdară din pustiul de gheață de la izvorul Marelui Fluviu aflat la sute și sute de leghe depărtare în amonte. Și, dincolo de aceste case și temple și altare, muntele negru al Palatului Memoriei Poporului se înălța, terasă după terasă, spre îndepărtatul său pisc, în vreme ce soarele care apunea înroșea cerul din spatele lui.

Pandaras i-a explicat că această parte a orașului fusese lăsată afacerilor care aveau de-a face cu venerarea Proteguitorilor și cu guvernarea orașului Ys. Departamentele administrației civile care fuseseră strămutate din interiorul Palatului Memoriei Poporului ocupau clădiri mai neînsemnate la marginea sa și o mie de secte prosperau fățiș sau pitite-n secrete odăi din subteran.

— Noaptea poate fi un loc teribil de periculos pentru străini, a continuat puștiul.

— Am la mine cuțitul. Și tu-l ai pe-al tău.

— Ar fi trebuit să-ți fi îmbrăcat armura, stăpâne. Am pescuit-o din Târgul de pe Apă, scurtată cu dibăcie și lustruită de-i la fel de bună ca nouă.

Yama dăduse peste ea când își scosese cămașa din tolă, așa c-a spus:

— Ar fi atras atenția. Ar fi putut să-i cadă cuiva cu tron. Deja mă simt de parc-aș fi eu însumi o procesiune, dacă e să judeci după felul în care oamenii se-ntorc să se holbeze la noi.

— S-ar putea să ne vrea sângele. Sau să vrea să ne scobească și să ne scoată creierii din cap și să-i pună-n cuve, păstrându-i vii tot timpul – sau ca pe marinarii-stelelor.

Yama a izbucnit în hohote de râs la auzul acestor fantasmagorii.

Pandaras a ținut-o însă pe-a lui, sumbru:

— Țasta-i un loc al binelui și-al răului, stăpâne. Este Cartierul-cel-Nou, construit pe locul unde s-a purtat o bătălie sângeroasă. Ești o persoană aparte. Să nu uiți niciodată asta. Ai fi o pradă grozavă pentru-un sacrificiu de sânge.

— Nou? Mie mi se pare foarte vechi.

— Asta-i pentru că absolut nimic n-a mai fost reconstruit de pe vremea Epocii Răzvrătirii. Restul orașului e cu mult, mult mai vechi, dar oamenii dărmă tot timpul clădirile vechi și ridică altele noi în locul lor. Arhieriei au poruncit doborârea

clădirilor ruinate de pe locul unde s-a purtat ultima bătălie între mașini, oasele și carcasele tuturor morților au fost răsturnate-n gropi uriașe, iar pământul aflat de jur împrejur a fost nivelat, apoi au fost construite aceste case.

— Știu că s-a purtat o bătălie în apropiere de Ys, dar am crezut până acum c-a fost mult mai departe-n susul fluviului, a spus Yama care și-a adus atunci aminte că Templul Fântânii Negre avusese ceva de-a face cu această ultimă luptă, deși nu putea să-și reamintească exact care anume fusese legătura asta.

Pandaras a continuat:

— Au construit casele peste câmpul de bătălie și nimic nu s-a mai schimbat de-atunci, cu excepția clădirilor altarelor și ale templelor.

— Crezusem că aceste case au fost construite în jurul lor.

— Casele trebuie să fie dărmate ori de câte ori se construiește un nou templu. E o întreprindere periculoasă, în pământ zac otrăvuri vechi și arme vechi, iar, uneori, armele se descarcă atunci când sunt dezgropate. Există un minister special care nu face nimic altceva decât să caute, cu ajutorul divinației, arme vechi și să facă în așa fel încât acestea să devină nepericuloase atunci când le descoperă. Și, pe deasupra, unele părți ale acestui cartier mai sunt și bânuite de stafii. De-aia oamenii-s atât de ciudați pe-aici, știi? Fantomele le intră-n capete și-i molipsesc cu idei din vremi trecute.

— N-am văzut niciodată-n viața mea vreo fantomă, a remarcat Yama.

Ipostazele care bântuiau Orașul Morților nu se puneau la socoteală căci abia-abia dacă erau niște proiecții semi-inteligente. Și, câtă vreme alde Amnan pretindeau că luminile albastre care puteau fi văzute plutind printre ruinele aflate mai jos de casa-donjon erau spectre, *eidolon*-ii morților lipsiți de tihnă, Zakiel spusese mereu că nu erau nimic mai mult decât flăcărui ale gazelor de mlaștină care ardeau.

— Acestea sunt, în majoritatea cazurilor, fantome de mașini, dar uneori și de oameni și se spune că astea-s printre cele mai rele. De-aia se fac atât de multe icoane pe-aici, stăpâne. Dacă ar fi să te uiți într-una dintre casele-astea, ai găsi strat peste strat de icoane pe pereți.

— Ca să țină fantomele la distanță, nu?
— Nu prea funcționează de obicei. Cel puțin, eu, unul, așa am auzit.

— Ia uită-te acolo! Țsta-i templul pe care-l căutăm?

Se înălța la câteva străzi în fața lor, un cub colosal construit din uriașe blocuri de piatră grosolan cioplite și pătate de funingine până deveniseră negre, încoronate de-un dom în formă de ceapă, împodobit cu țigle aurite zgâriate.

Pandaras și-a mijit ochii spre el, apoi a spus:

— Nu, al nostru are un acoperiș rotunjit, cu o gaură-n mijloc.

— Desigur! Pe-acolo pe unde s-a prăbușit mașina!

Templul Fântânii Negre fusese construit multă vreme după căderea înfiorătoare cuprinsă de flăcări a mașinii sălbătice, dar domul său fusese lăsat, în mod simbolic, neterminat, cu o deschidere în apexul său direct deasupra gropii adânci săpate atunci când mașina lovise suprafața lumii și topise o trecere în stâncă până hăt, departe, în chila lumii. Lui Yama îi fusese spusă povestea de către ipostaza unui neguțător de piei care își avusese tăbăcăria chiar lângă șantierul templului. Mysyme, acesta fusese numele negustorului. Avusese două neveste și șase preafrumoase fiice și făcuse multe milostenii printre orfanii șobolani-de-apă ai docurilor. Mysyme era mort de-o eră întreagă și Yama își pierduse cu ani buni în urmă interesul pentru răspunsurile limitate ale ipostazei sale, dar atunci și le reaminti pe toate. Tatăl lui Mysyme văzuse cu ochii lui prăbușirea mașinii, și-i povestise fiului său că, atunci când aceasta lovise pământul, o dâră de rocă topită fusese azvârlită mai sus decât limitele superioare ale atmosferei, în vreme ce fumul focurilor secundare întunecase cerul de deasupra orașului Ys o decadă întreagă.

— E un pic la stânga, a explicat Pandaras, și, poate, la vreo zece minute de drum de aici. Locul ăla cu acoperișul de aur e mormântul vreunui sfânt războinic. E compact tot, cu excepția unei camere secrete.

— Ești o enciclopedie ambulantă, Pandaras.

— Am un unchi care locuia pe-aici și odată am stat cu el. Era din partea mamei și asta se întâmpla când a fugit tata, și mama s-a dus să-l caute. A stat plecată un an întreg și nu i-a dat niciodată de urmă. Iar un an e o perioadă lungă pentru neamul meu. Ei, și ea s-a întors și s-a măritat c-un alt bărbat

și, când nici asta n-a mers, s-a măritat cu tatăl meu vitreg. Nu mă împac prea bine cu el și de-aia am acceptat slujba de la han, căci îmi dădea dreptul la o cameră. Și-apoi ai apărut tu, și iată-ne! Zise Pandaras, zâmbind cu gura până la urechi: Multă vreme după ce am părăsit partea asta de oraș m-am tot gândit că, poate, eram bântuit. Mă trezeam și mi se părea c-auzisem voci, voci care îmi spusese ră diverse lucruri în somn. Dar nu le-am mai auzit de când te-am întâlnit pe tine, stăpâne. Poate că seminția ta e un leac împotriva fantomelor.

— Toți cei din seminția mea sunt niște fantome, din puținul pe care am reușit să-l aflu despre ei, a spus cu amărăciune Yama.

Templul Fântânii Negre se înălța în centrul unei piețe largi, liniștite, pavate cu pietre acoperite cu mușchi. Fusese construit în forma unei cruci, cu un atriu lung și abside scurte; cupola sa, acoperită cu foiță de aur care strălucea în ultimele raze ale soarelui, acoperea punctul în care absidele se intersectau cu atrium. Templul era înveșmântat în piatră neagră lucitoare, deși, pe ici, pe colo, părți din această armătură căzuseră, dând la iveală calcarul cenușiu de dedesubt. Yama și Pandaras au mers de jur împrejurul templului și n-au zărit pe nimeni, iar apoi au urcat lunga scară cu trepte puțin adânci și-au intrat prin nartexul înalt.

Înăuntru era beznă, dar o coloană groasă, piezișă, de lumină roșatică, cădea prin apexul deschis al cupolei în celălalt capăt al atriumului lung flancat de colonade. Yama a pornit spre lumină. Nu se zărea nici urmă de Tamora sau de cunoștința ei misterioasă; întregul templu părea părăsit. Pilaștrii colonadelor erau acoperiți de sculpturi complicate, iar mozaicurile distruse ale podelei schițau contururile unor siluete de eroi. Yama s-a gândit că templul fusese, cândva, absolut splendid, dar acum avea aerul unui loc de care nu se mai îngrijește nimeni. L-a găsit a fi o alegere ciudată pentru o întâlnire – mult mai potrivit însă pentru o ambuscadă.

Pandaras simțea, în mod limpede, același lucru, căci căpșorul lui cu blană linsă se întorcea în toate părțile în timp ce străbăteau atrium. Lumina roșatică, însuflețită de firicele de praf ce se învâртеbeau, cădea pe un zid înalt până la mijloc din piatră brută care înconjura o groapă largă ce se prăbușea în beznă de dedesubt. Era însăși fântâna, puțul pe care-l făcuse

mașina căzută. Creasta lată a zidului era acoperită de rămășițele transformate în scrum ale conurilor de tămâie, iar ici și colo se zăreau ofrande de fructe și flori. Din câteva bețișoare parfumate înfipite-n crăpăturile zidului se înălțau rotocoale de fum cu un miros dulceag, dar florile erau veștejite și maronii, iar grămăjoarele de fructe aveau urme de putregai.

— Nu vin prea mulți oameni pe-aici, a spus Pandaras. Fantoma mașinii e puternică și iute la mânăie.

Yama s-a apucat strâns de marginea crestei zidului și a privit în adâncurile fântânii. Un curent slab de aer rece și stătut a suflat de jur împrejurul său dinspre străfundurile neluminate. Zidurile puțului erau curgeri lungi, sticloase, ale stâncii topite de demult, cu filoane de impurități care se micșorau, topindu-se către un punct de fugă la fel de mic cât vârful degetului său mare. Era imposibil de spus cât de adâncă era, de fapt, fântâna, și, din curiozitate, Yama a lăsat să cadă o rodie stricăță, moale, în aerul întunecat.

— Asta nu-i o idee bună, a spus Pandaras.

— Nu cred că un fruct poate să trezească din somn această mașină anume. A căzut cale lungă, dacă-mi aduc bine aminte – cel puțin vreme de două zile – și a apărut pe cer ca o stea înveșmântată în păr arzând. Când a lovit pământul, lovitura a doborât mii de case și a dat naștere unui val în râu care a măturat în calea-i cea mai mare parte a orașului de pe celălalt mal. Iar apoi cerul s-a întunecat de la fumul tuturor focurilor stârnite.

— S-ar putea ca acolo, jos, să mai fie și alte lucruri, a remarcat Pandaras. Lilieci, spre exemplu. Eu, unul, am o ură specială față de lilieci.

Yama a recunoscut:

— Ar fi trebuit să arunc o monedă. Aș fi putut s-o aud cum se lovește de fund.

Dar o părțică din mintea lui se încăpățâna să insiste că rodia încă mai cădea prin aerul negru spre fund, la două leghe sau chiar mai mult înspre chila lumii. El și Pandaras au dat ocol fântânii, dar, în afară de bețișoarele parfumate fumegânde, nu mai era niciun semn că Tamora sau oricine altcineva fusese pe acolo de curând, iar aerul liniștit începea să le pară înăbușitor, apăsător de parc-ar fi adăpostit o notă

muzicală la nesfârșit prelungită chiar sub pragul a ceea ce prindea urechea.

— S-ar cuveni să plecăm de-aici, stăpâne, a spus Pandaras. Ea nu-i aici. Poate c-a dat bir cu fugiții și ne-a părăsit, a adăugat, plin de speranță.

— A făcut un contract cu mine. Aș zice că ăsta-i un lucru serios pentru cineva care trăiește de la o slujbă la alta. Vom mai aștepta un picuț.

A scos hârtia și-a mai citit-o o dată:

— „Bărbatul pe care-l cauți.” Mă întreb ce-o fi vrut să spună cu asta.

— În curând se va lăsa întunericul.

Yama a zâmbit și-a spus:

— Cred că locul ăsta te bagă-n sperieți.

— Poate că tu n-oi fi crezând în fantome, stăpâne, dar sunt mulți cei care cred... Majoritatea oamenilor din oraș, aș zice.

— S-ar cuveni să am mai multe motive decât cei mai mulți oameni pentru a crede în stafii, de vreme ce-am crescut în mijlocul Orașului Morților, dar nu am. Doar pentru că o mulțime de oameni cred în fantome, asta nu le face să fie reale. Aș putea crede că Proteguitorii s-au reîncarnat în țestoase de fluviu și-aș putea chiar convinge un milion de inși să creadă asta, dar asta nu înseamnă și c-ar fi adevărat.

— Nu se cuvine să glumești în legătură cu lucrurile astea, a sărit băiatul. Mai ales aici.

— Cu siguranță, Proteguitorii vor ierta o glumă nevinovată.

— Da, dar mulți îs cei care se vor ofusca în locul lor, a ținut-o pe-a lui, plin de încăpățănare, Pandaras.

În ciuda aerului său experimentat, băiatul era profund superstițios din fire. Yama remarcase grija cu care puștiul se spăla în mod ritual la sculare și înainte de-a mânca, felul în care își încrucișa degetele când trecea pe lângă un altar – o superstiție pe care o împărtășea cu cetățenii din Aeolis care credeau că gestul masca faptul că veniseră lângă un altar fără să aducă vreo ofrandă –, precum și abnegația sa la rugăciune. Asemenea celor din seminția Amnan, care nu puteau sau nu voiau să citească Puranele, și, astfel, le cunoșteau doar la mâna a doua din predicile preoților sau iconoclaștilor, Pandaras și nenumărate alte milioane de oameni obișnuți din Ys credeau că Proteguitorii suferiseră o transsubstanțiere,

dispărând nu în Ochi, ci dispersându-se în fiecare particulă a lumii pe care o creaseră, astfel încât erau pretutindeni în același timp, nemuritori, invizibili și, în ciuda puterilor lor nelimitate, iuți în a judeca și trebuind să fie constant îmbunați prin ofrande și rugăciuni. Și-atunci nu era deloc surprinzător că Pandaras credea în fantome și alți întorși-din-morți.

— Stafiile sunt mai asemănătoare ideilor decât ai crede, a continuat băiatul. Cu cât oamenii cred mai mult în ele, cu atât devin mai puternice. Ia ascultă! Ce-a fost aia?

— N-am auzit nimic, a răspuns Yama, dar, chiar când spunea asta, s-a simțit un scurt huruit, de parcă templul, cu toate pietrele lui masive, s-ar fi mișcat puțin și-apoi s-ar fi liniștit la loc.

Huruitul păru-se să vină dinspre fântână, așa că Yama s-a aplecat peste ghizd și s-a uitat în străfundurile acesteia. Vântul care venea din adâncuri părea să sufle cu ceva mai multă putere și avea un miros slab și înțepător, ca de metal încălzit.

— Vino, să plecăm de-aici, l-a rugat Pandaras, neliniștit; băiatul își tot muta greutatea de pe-un picior pe altul, de parcă ar fi fost pe punctul s-o rupă la fugă.

— O să ne uităm și-n abside. Dacă urma să se întâmple ceva, Pandaras, s-ar fi întâmplat până acum.

— Dacă e să se-ntâmple, va fi cu atât mai rău pentru că a tot așteptat.

— Tu ia-o la stânga, eu o s-o iau la dreapta și, dacă nu găsim nimic, îți promit că ieșim imediat din locul ăsta.

— O să vin cu tine, stăpâne, dacă nu te superi. Nu-mi place deloc să fiu lăsat singur în hecatomba asta.

Arcada care dădea în absida din dreapta fântânii avea o draperie dintr-o împletitură fină de plastic negru în spatele căreia se afla un spațiu de formă pătrată, cu tavan înalt, luminat de raze groase de lumină slabă care cădeau prin orificiile ce străpungeau pereții groși chiar sub acoperișul boltit. În centrul acestui spațiu era așezat un altar, un cerc negru lucios ca o monedă sau luneta unui uriaș care stătea pe-o parte. Statui de trei ori cât un stat de om se înălțau în firidele plasate de jur împrejurul celor patru pereți, deși nu erau statui ale unor oameni și nici nu erau sculptate-n piatră, ci erau alcătuite din același material translucid și neted ca și

armurile antice. Yama zări vag forme și lanțuri în interiorul piepturilor și membrelor lor.

Pandaras s-a dus glonț spre o statuie și a ciocănit-o cu încheieturile degetelor în fluierul piciorului, care a scos un sunet înfundat.

— E o poveste care spune că aceste chestii au luptat împotriva Insurgenților.

— Mai degrabă au fost create să semene cu marii generali, a spus Yama, privind în sus spre chipurile lor sumbre.

— Nu-ți face griji, a spus o voce de femeie. Dorm de-atât de multă vreme, c-au și uitat cum să se deștepte.

FEMEIA ÎN ALB

Yama s-a răsucit pe călcâie și fascicule de lumină orbitor de albă s-au luat, pe neașteptate, la întrecere prin discul negru al altarului. Tânărul și-a ridicat mâna pentru a-și proteja ochii, dar lumina cea albă se estompase deja, transformându-se într-o jucăușă licărire de culori blânde ce se învâртеjeau.

Laba încleștată a lui Pandaras i-a fluturat acestuia pe sub gura larg căscată:

— Stăpâne, ăsta-i vreun șiretlic mârșav.

Precaut, Yama a pășit prin lumina policromă și a atins suprafața rece și netedă a altarului. Îi trecu prin cap ideea absolut dementă că ar putea să alunece în ea la fel de ușor cum ar aluneca în apa răcoroasă a fluviului.

Asemenea unei reflecții, o mână s-a ridicat printre culorile învâртеjite pentru a i-o întâlni pe-a lui. Pentru un moment, i se păru că i-a simțit atingerea, ca o mânășă care i-a lunecat pe piele, și s-a tras înapoi, șocat și cuprins de scârbă.

Hohote de râs, ca zornăitul unor clopoței de argint. Fâșii și vârtejuri, și pete dintr-o sută de culori s-au contopit și o femeie apăru încadrată de discul altarului. Pandaras a țipat din toți bojocii și-a rupt-o la fugă, azvârlindu-se cu violență, cuprins de-o panică furibundă, prin draperia din împletitură neagră care despărțea absidele de partea principală a templului.

Yama a îngenuncheat în fața altarului, cuprins de teamă și de uluire:

— Domniță... ce dorești de la mine?

— Oh, te rog, ridică-te-n picioare! Nu pot sta de vorbă cu

creștetul capului tău.

Yama a ascultat-o. A presupus că femeia era unul dintre avatarurile Proteguitorilor care, după cum era scris în Purane, stătea între lumea cotidiană și măreția stăpânilor lor, privind în ambele părți în același timp. Era înaltă și zveltă, cu o căutătură poruncitoare, trufașă, și era îmbrăcată într-un veșmânt alb dintr-o singură piesă care i se lipea de membre și trup. Pielea sa avea culoarea bronzului abia turnat, iar părul său lung și negru era prins într-un soi de plasă pe umărul drept. O grădină înverzită se pierdea-n zare în spatele ei: pajiști netede și un labirint din garduri-vii înalte și frumos tunse. Dintr-o fântână arteziană din piatră țâșnea un șuvoi bogat de apă, înălțându-se în aerul luminat de soare.

— Cine ești, *domina*? Locuiești în acest altar?

— Nu prea mai am habar pe unde locuiesc, zilele astea. Sunt împrăștiată, presupun c-așa ai putea spune. Dar acesta-i unul dintre locurile unde încă mai pot privi afară, spre lume. E ca o fereastră. Tu trăiești într-o casă făcută din camere. Eu locuiesc într-un spațiu făcut în general din ferestre care dau spre locuri diferite. Tu m-ai atras spre această fereastră, am privit afară și-am dat de tine.

— Te-am atras? *Domina*, nu asta mi-a fost intenția.

— Porți cheia în jurul gâtului. Măcar atât lucru și tot trebuie c-ai descoperit.

Yama a ridicat moneda care atârna de șnurul din jurul gâtului său, moneda pe care anahoretul i-o dăduse în noaptea primăvărată în care doctorul Dismas se întorsese din Ys și totul se schimbaseră. Tânărul plecase să vâneze broaște și prinsese ceva cu mult, mult mai straniu. Moneda era caldă, dar, probabil, doar pentru că stătuse lipită de pielea lui.

Femeia din altar a spus:

— Funcționează pe bază de lumină și a comunicat pentru puțin timp cu acest emițător-receptor. L-am auzit și am venit aici. Să nu-ți fie frică. Ți place unde locuiesc?

Yama i-a răspuns, cu o politețe meditativă:

— N-am mai văzut niciodată o grădină ca a domniei tale.

— Păi, de bună seamă că n-ai mai văzut. E dintr-o lume care-a dispărut cu multă vreme-n urmă, poate chiar de pe Pământ. Vrei s-o schimbi? Știi, aș putea locui oriunde. Sau, cel puțin, în orice există pe un fișier care nu a fost distrus. Serverele sunt

foarte vechi și-s multe lucruri care s-au distrus. Atomii migrează; razele cosmice și neutrinii perturbă configurațiile de linii... Oricum o fi, îmi plac grădinile. Stârnesc ceva în memoria mea. Originalul meu a domnit, cândva, peste multe lumi și, cu siguranță, unele dintre ele posedau și grădini. E posibil ca, odată ca niciodată, ea să fi deținut o grădină exact ca aceasta. Dar am uitat atât de multe lucruri și-apoi nici măcar n-am fost vreodată cu adevărat întreagă încă de la bun început. Sunt și păuni aici. Știi ce-s păunii? Nu, presupun că nu. Probabil că există creaturi autohtone asemănătoare păunilor pe undeva, pe Confluență, dar nu am fișierele la îndemână. Poate că, dacă stăm de vorbă suficient de mult timp, unul dintre ei va trece pe lângă noi. Sunt niște păsări. Masculii au cozi uriașe în formă de evantai, cu ochi pe ele.

Yama a fost brusc copleșit de imaginea unei păsări cu gât lung, de-un albastru electric și cu arce concentrice de ochi învâpăiați care aruncau priviri furișe peste căpșorul său minuscul. S-a răsucit pe călcâie, presându-și găvanele ochilor cu podurile palmelor, dar viziunea încă mai pulsa în interiorul capului său.

— Stai un pic, a spus femeia.

Era, oare, o notă de incertitudine în glasul ei?

— N-am vrut să... Amplificarea e dificil de controlat...

Discurile de ochi care ardeau s-au topit; deja, în spatele pleoapelor sale nu mai era de-acum decât obișnuita beznă sângerie și caldă. Cu multă precauție, Yama s-a reîntors cu fața spre altar.

— Nu este real, i-a spus femeia.

Și, zicând acestea, ea a pășit către suprafața internă a altarului și și-a presat mâinile de aceasta, apoi a început să se uite printre ele de parc-ar fi încercat să vadă prin fereastra unei camere luminate către peisajul întunecat. Palmele îi fuseseră vopsite-n roșu. Aurină roșie. A continuat:

— Că nu-i adevărat e lucrul important de reamintit. Dar, oare, nu-i totul doar o iluzie? Suntem cu toții niște unde și până și undele nu-s decât niște corzi abia întrezărite încolăcite în ele-însele.

Părea să vorbească de-acum cu sine însăși, dar apoi i-a zâmbit lui Yama. Sau nu, căci ochii săi nu erau tocmai concentrați asupra lui, ci într-un punct situat un pic într-o

parte, deasupra capului tânărului.

Yama a spus, mânat de licărul bănuiei:

— Scuzați-mă, *domina*, dar chiar sunteți, cu adevărat, un avatar? N-am mai văzut unul până acum.

— Eu nu mi-s fragmentul vreunui zeu, Yamamanama. Odată ca niciodată, umbra originalului meu a domnit peste un milion de sisteme planetare, dar nu a pretins nicicând c-ar fi fost cine știe ce zeu. Niciunul dintre transcendenți nu a pretins asta, doar dușmanii lor au făcut-o.

Teama și uluirea au lăsat loc ușurării. Yama a izbucnit în râs și a zis:

— O ipostază. Ești doar o ipostază. Sau o stafie.

— O stafie în mașină. Da, ăsta-i un mod de privi lucrurile. De ce nu? Chiar și atunci când originalul meu a pășit pe suprafața acestui straniu habitat, ea nu era nimic mai mult decât copia unei amintiri și presupun că asta mă face pe mine să nu fiu nimic altceva decât fantoma unei fantome. Dar și tu ești o fantomă. Nici nu s-ar cuveni să te afli aici, în epoca asta. Ești fie mult prea tânăr, fie mult prea bătrân, cu vreo sută de mii de ani în orice direcție-ai alege... Știi de ce te afli aici?

— Îmi doresc din tot sufletul să aflu, a spus tânărul, dar nu cred în fantome.

— Am mai stat de vorbă și înainte.

Femeia și-a înclinat capul cu un gest de-o neobișnuită cochetărie și a zâmbit:

— Nu-ți aduci aminte, așa-i? Ei bine, erai foarte tânăr, iar bărbatul ăla prost care era cu tine ți-a ascuns chipul în faldurile veșmintelor sale. Cred că el a făcut negreșit ceva altarului, pentru că fereastra aceea mi-a fost închisă de-atunci, asemenea multor altora. Sunt multe pagube vechi în sistem de pe vremea războiului dintre mașini. N-am mai putut decât să te zăresc în treacăt, când și când, în timp ce creșteai. Cât aș vrea să-ți fi putut vorbi! Cât aș vrea să te fi putut ajuta! Sunt atât de fericită să te întâlnesc din nou, numai că tu n-ar trebui să fii aici, în acest oraș straniu și înspăimântător. Ar trebui să fii pe drumul tău în josul fluviului, spre război.

— Ce știi despre mine? Te rog, *domina*, vrei să-mi spui ce știi?

— Există portaluri. Varietăți ale spațiului menținute deschise de gravitația negativă a materiei stranii sau materiei quark.

Ele duc în orice direcție, chiar și către trecut, până în momentul când au fost create. Cred că de-acolo ai venit. Asta sau navele-de-vid. Poate că părinții tăi erau pasageri legali sau clandestini pe o navă-de-vid și-au călătorit în timp datorită vitezei unui voiaj de lungă durată. N-am aflat unde-au plecat navele-de-vid. N-a fost suficient timp pentru a afla nici măcar o zecime din tot ceea ce voiam să știm. În orice caz, ai venit de undeva, din trecutul îndepărtat al acestei lumi stranii, Yamamanama, dar, cu toate că am cercetat arhivele, nu știu cine te-a trimis sau de ce. Contează, oare? Ești aici și-s multe de făcut.

Lui Yama nu-i venea s-o creadă. Pentru că, dacă fusese într-adevăr trimis atunci și acolo din trecutul îndepărtat, de pe vremea când cei din neamul său, Constructorii, clădiseră lumea în conformitate cu dorințele Proteguiturilor, atunci el nu-și va putea găsi niciodată familia sau pe ceilalți asemenea lui. O să fie singur-singurel, iar asta era de neconceput, așa că a spus:

— Am fost găsit pe fluviu. Eram un prunc, zăcând la pieptul unei moarte pe o luntre albă.

Pe neașteptate, a simțit că inima poate să-i explodeze de atâta dor:

— Te rog, spune-mi! Spune-mi de ce mă aflu aici!

Femeia din altar și-a înălțat mâinile, cu încheieturile răsucite într-o elegantă ridicare din umeri, și a zis:

— Eu sunt străină pe-aici. Originalul meu a ieșit în lumea ta și a murit aici, dar nu înainte de-a începe s-o schimbe. Și, înainte de-a muri, o parte din ea a venit aici, și iată-mă-s, încă prin preajmă. Uneori mă întreb dacă nu cumva și tu faci parte din ceea ce ea a făcut după ce m-a lăsat aici. Asta te-ar transforma în fiul meu, dac-ar fi adevărat?

— Caut răspunsuri, nu și mai multe mistere, i-a răspuns Yama.

— Îngăduie-mi să-ți dau un exemplu. Vezi statuile alea? Tu crezi că sunt monumente ale unor eroi morți, dar adevărul e mai simplu decât orice poveste.

— Vasăzică, nu-s statui?

— Nicidecum. Sunt soldați. Au fost cartiruiți aici după ce-a fost construită partea principală a templului, pentru a-l păzi împotriva a ceea ce preoții prostănaci ai templului denumesc

Creatura-de-Dedesubt. Presupun că, atunci când absidele au fost remodelate, cu mulți ani mai târziu, a fost mai ușor să încorporeze soldații în arhitectură decât să-i miște din loc. Cei mai mulți de soiul lor au fost topiți și părțile din armuri le-au fost smulse de pe rămășițele pământești, așa că, într-un fel, ei încă mai apară populația. Dar soldații aflați de jur împrejurul nostru sunt realitatea, iar soldații umani care poartă rămășițele topite ale tegumentelor fraților lor nu-s decât umbrele acestei realități, la fel cum eu sunt doar o umbră a celei în numele căreia vorbesc. Spre deosebire de ostași, ea chiar a dispărut din lumea asta și doar eu am mai rămas.

Yama a privit în sus, la cea mai apropiată dintre siluete. Aceasta se holba deasupra capului tânărului, la unul dintre tovarășii săi de pe partea opusă a absidei pătrate, dar Yama și-a închipuit că, pentru o clipă, îi vede ochii scăpărând spre el. Erau roșii și aveau o ușoară licărire despre care știa că nu fusese acolo mai devreme.

— Atunci, și eu sunt tot o umbră? A întrebat tânărul. Îi caut pe ceilalți care sunt ca mine. Îi voi putea găsi vreodată?

— Aș fi uluită și încântată dac-ai face-o, dar sunt morți de mult cu toții. Cred că tu vei fi de ajuns, Yamamanama. Deja ai descoperit că poți controla mașinile care mențin acest habitat. Te pot învăța multe alte lucruri.

— Seminția mea a fost creată de Proteguitori pentru a clădi lumea, iar apoi ei au plecat. Măcar atâta lucru am aflat și eu. Voi descoperi mai multe în Palatul Memoriei Poporului.

— Au fost aduși înapoi, a spus femeia. Ai putea spune că, dacă eu, una, sunt umbra a ceea ce am fost cândva, atunci neamul tău a fost umbra a ceea ce tu numești Proteguitorii și a ceea ce presupun că eu aș putea numi copiii mei, deși ei sunt la fel de îndepărtați de mine cum sunt eu de simplele maimuțe antropoide care au plecat din Africa și-au dat foc întregii Galaxii.

Cineva îi spusese ceva similar lui Yama și încă de puțină vreme. Cine? Încercând să-și aducă aminte, el a spus mecanic:

— Cu toții suntem umbrele Proteguitorilor.

— Nu chiar toți. Există multe soiuri diferite de oameni pe această lume stranie – presupun că trebuie s-o numesc, totuși, o lume – și fiecare dintre ele a fost prelucrată și reprelucrată, modelată și remodelată, până când n-a mai rămas decât o

umbră din animalele care i-au fost strămoși. Cele mai multe, dar nu toate, au fost presărate cu un fragment de material ereditar derivat din Protegitorii înșiși. Rasele dominante ale acestui habitat provin din multe locuri și timpuri diferite, dar sunt cu toate însemnate de această însușire și cu toate cred că pot evolua către o condiție mai înaltă. Într-adevăr, multe par să fi evoluat dincolo de existență, dar nu-i împede dacă au reușit să transcendă sau doar s-au stins cu totul. Însă rasele primitive care seamănă cu oamenii, dar sunt doar cu puțin mai bune decât animalele, nu sunt însemnate și n-au avansat niciodată din starea lor originară. Sunt încă multe pe care nu le înțeleg despre această lume, dar măcar atâta lucru știu și eu.

— Dacă mă poți ajuta să înțeleg de unde vin, poate că și eu te-aș putea ajuta.

Femeia i-a surâs:

— Încerci să te tocmești cu mine. Dar deja ți-am spus de unde vii, Yamamanama, și te-am și ajutat deja. Am cântat multe cântări de laudă în cinstea ta. Multora le-am spus că vei veni. Am ridicat chiar și-un războinic de frunte care să lupte pentru tine. S-ar cuveni să fii cu el acum, navigând în josul fluviului către război.

Yama și-a amintit de povestea tânărului războinic și a întrebat:

— Cu Enobarbus?

— Și soldatul. Dar voiam să spun doctorul Dismas. El m-a găsit acum multă vreme, cu mult înainte de a apuca să vorbesc cu Enobarbus. S-ar cuveni să fii cu ei acum. Cu ajutorul lor și, în special, cu ajutorul meu, ai putea salva lumea.

Yama a izbucnit în hohote de râs:

— Domniță, o să fac tot ce-o să pot împotriva ereticilor, dar nu cred că pot face mai mult decât oricare alt bărbat.

— Împotriva ereticilor? Nu te prosti! N-oi fi putut eu să vorbesc cu tine până acum, dar te-am urmărit cu atenție. Ți-am auzit rugăciunile după moartea fratelui tău. Știu cu câtă disperare îți dorești să devii erou și să-l răzbuni. Oh, iar eu te pot face cu mult mai mult de-atât!

După aflarea veștilor despre moartea lui Telmon, Yama se rugase toată noaptea în fața altarului din templu. Edilul

trimisese doi soldați să-l vegheze, dar aceștia adormiseră și, în ora tăcută dinaintea răsăritului, Yama ceruse un semn că va conduce armata către o victorie măreață în numele lui Telmon. Se gândise atunci că dorea să răscumpere moartea fratelui său, dar înțelegea acum că rugăciunile lui fuseseră mânate doar de egoism. Dorise să-și modeleze propria viață, să-i cunoască începuturile și să i se ofere un destin. A înțeles că rugăciunea îi fusese ascultată și dorința, împlinită, în cele din urmă, dar nu în modul în care sperase.

— Trebuie să-ți iei în primire moștenirea, a spus femeia în alb. Te pot ajuta. Împreună putem completa schimbările pe care le-a început originalul meu. Cred că ai început deja să explorezi ceea ce poți face. Sunt mult mai multe lucruri de care ești capabil, dacă mă vei lăsa să te învăț.

— Dacă m-ai fi ascultat, *domina*, ai fi știut că m-am juruit să salvez lumea, nu s-o schimb.

I se întunecase ei, oare, căutătura? Pentru un moment, lui Yama i s-a părut că strania ei frumusețe nu era decât o mască sau o peliculă care ascundea ceva oribil.

— Dacă vrei să salvezi lumea, atunci aceasta trebuie schimbată, a spus femeia în alb. Schimbarea este esențială vieții. Lumea va fi schimbată indiferent ce parte va câștiga războiul, dar numai una din părți poate garanta că staza nu va fi din nou impusă cu forța. Staza conservă lucrurile moarte, dar sufocă viața. Una dintre facțiunile slujitorilor acestei lumi a înțeles acest lucru cu multă vreme în urmă. Dar ei au dat greș și aceia dintre ei care au supraviețuit au fost surghiuniți. Acum ei sunt slujitorii noștri și împreună vom birui acolo unde ei singuri n-au reușit s-o facă.

Yama și-a adus aminte de prezența neagră și rece a mașinii sălbătice pe care o invocase în mod necugetat acasă la neguțător și a avut nevoie de toată puterea lui de voință ca să n-o rupă la goană cât mai departe de femeie, așa cum fugise Pandaras când dăduse prima oară ochii cu ea. De-acum știa de partea cui era acest avatar și unde l-ar fi dus Enobarbus și doctorul Dismas dacă n-ar fi evadat. Doctorul Dismas minșise în legătură cu absolut totul. Era un spion pentru eretici, iar Enobarbus nu era deloc un luptător împotriva lor, ci un senior al războiului care lupta de partea lor și care nu evadase atunci când nava îi fusese scufundată, ci fusese capturat de eretici și

transformat într-unul de-al lor. Sau poate că i se garantase o trecere sigură pentru că deja era unul de-al lor – căci, oare, nu spusese el despre o apariție care-i vorbise dintr-un altar al templului neamului său? Yama știa acum cine-i vorbise tânărului războinic și știa și pe ce curs fusese cârmit. Nu împotriva ereticilor, ci de partea lor. Ce prost fusese să creadă altfel!

În cele din urmă, tânărul a spus:

— Lumea nu poate fi salvată prin contestarea voinței celor care au creat-o. O să lupt împotriva ereticilor, n-o să-i slujesc nicidecum.

Clopoței de argint zornăiau de jur împrejurul lui:

— Ești încă atât de tânăr, Yamamanama! Încă te mai agăți de credințele copilăriei tale! Dar te vei răzgândi. Doctorul Dismas mi-a promis că deja a semănat semințele schimbării în tine. Uită-te la asta, Yamamanama! Tot ceea ce vezi poate fi al tău!

Altarul a fost străluminat dintr-o parte într-alta de o lumină albă. Yama și-a închis ochii, dar lumina albă era și înăuntrul capului său. Ceva lung și îngust a plutit apoi în ea, ca un ac în lapte. Era harta lui. Nu, nu, era lumea.

Jumătate era verde și albastră, și albă, cu Marele Fluviu curgând de o parte și cu lanțul Munților Mărginimii de cealaltă, și cu calotele glaciare ale Capătului Lumii strălucind în soare; jumătate era un deșert maro-roșcat precum pielea tăbăcită, pătat și scobit cu cicatrice și cratere de-un negru și-un roșu pline de mânie, cu râul secăt și calotele glaciare dispărute.

O clipă lungă, lungă, harta a plutit pe dinaintea ochilor lui Yama, senină și îmbietoare. Iar apoi dusă a fost, iar femeia în alb i-a zâmbit din fereastra altarului, cu pajiștea cea verde și cu gardurile cele vii și înalte ale grădinii retrăgându-se ușor, ușor în spatele ei.

— Împreună vom face lucruri mărețe, a spus ea. Pentru început, vom reface această lume și pe toți cei din ea.

Yama, de neclintit, a spus:

— Ești o ipostază a unuia dintre Cei Vechi de Zile. Tu i-ai ridicat pe eretici împotriva voinței Proteguitorilor. Tu ești dușmana mea.

— Nu-s nici pe departe dușmana ta, Yamamanama. Cum ar putea vorbi un dușman dintr-un altar?

— Ereticii le-au redus la tăcere pe ultimele avataruri ale

Proteguitorilor. De ce nu le-ar fi luat altceva locul? De ce mă tentezi cu viziuni prostești? Nimeni nu poate stăpâni lumea.

Femeia în alb a zâmbit:

— Nimeni n-o face, e drept, și tocmai asta e problema. Orice organism avansat trebuie să aibă un principiu dominant sau, în caz contrar, diferitele sale părți se vor război unele cu altele, iar el va fi paralizat de inacțiune. Ceea ce e adevărat în cazul organismelor, e valabil și-n cazul lumilor. Ai atât de multe îndoieli! Înțeleg. Șșt! Niciun cuvîntel în plus. Vine cineva. Vom sta din nou de vorbă. Dacă nu aici, atunci la unul dintre emițător-receptoarele care încă mai funcționează. Multe dintre ele pot fi găsite pe celălalt mal al fluviului.

— Dacă voi mai vorbi vreodată cu tine, va fi pentru că voi fi găsit un mod de a te distruge.

Ea a zâmbit:

— Cred c-o să-ți schimbi părerea în legătură cu asta.

— Niciodată!

— Oh, dar eu, una, cred c-o vei face. Deja a început. Pe curând!

Și-apoi a dispărut, și, odată cu ea, a dispărut și lumina. Yama putea privi din nou prin discul de-o transparență întunecată al altarului. În celălalt capăt al absidei, draperia din împletitură neagră s-a mișcat, căci era trasă într-o parte de cineva.

ASASINUL

Nu era Pandaras, nici măcar Tamora, ci un uriaș cu pieptul dezgolit în pantaloni negri și strâmți din piele. Pielea îi era de culoarea ruginii, iar chipul îi era ascuns de-o mască c-un oval din moleschin negru și moale. Ținea în mână un iatagan gata scos din teacă și mai avea și-un pistol cu percuție vârat la betelie. Brațele-i vânjoase erau legate strâns cu fâșii de piele; avea platoșe pentru antebrațe din plastic, pătate de vârstă foarte înaintată și legate cu șnururi.

De îndată ce l-a zărit pe Yama, bărbatul a înaintat iute pe după altar. Tânărlul a făcut un pas înapoi și și-a scos cuțitul cel lung. Acesta strălucea c-o flacăra albastră, de parc-ar fi fost muiat în coniac care ardea. Uriașul a zâmbit. Gura îi era roșie și udă în crăpătura din masca sa neagră. Dinții ascuțiți ai unui animal mic și feroce alcătuiau un model radial împrejurul fantei pentru gură a măștii, iar oscioare alcătuiau un model

zigzagat împrejurul găurilor pentru ochi, exagerându-le mărimea. Pielea de culoarea ruginii îi strălucea namilei de parc-ar fi fost dată cu ulei, iar un model spiralat de creștături de bici i se înălța pe pielea de pe piept. Yama s-a gândit la oamenii prietenoși care colonizaseră cavourile abandonate de la marginea orașului Ys. Acesta era unul dintre fiii lor, corupt de oraș. Sau poate că își părăsise neamul pentru că fusese deja corupt.

— Cine te-a trimis? A întrebat tânărul.

Yama era conștient că una dintre statui se afla la doar câțiva pași în spatele lui. Aducându-și aminte ceea ce-l învățase sergentul Rhodean, l-a urmărit cu atenție pe bărbat în timp ce acesta se îndrepta spre el, căutând slăbiciuni care-ar fi putut fi exploatate dacă s-ar fi ajuns la luptă.

— Dă tu numai la o parte lama aia idioată de-mpuns și-o să-ți zic, i-a răspuns uriașul.

Vocea îi era joasă și vorbirea înceată, și reverbera cu ecou din acoperișul boltit al absidei:

— Mi s-a cerut să te ucid încetîșor, dar promit s-o fac repede dacă nu te lupți.

— Gorgo te-a trimis. Te-a angajat la Târgul de pe Apă.

Bărbatul a holbat un pic ochii sub mască și Yama a știut în clipa aceea că bănuise corect sau, cel puțin, că nimerise aproape de adevăr, așa că a continuat:

— Sau ești un prieten de-al lui Gorgo, sau cineva care-i e dator c-o favoare. În orice caz, nu-i o faptă de onoare.

— Onoarea n-are nimic de-a face cu asta, i-a replicat bărbatul.

Degetele lui Yama asudau pe plăselele cuțitului, iar pielea și mușchii antebrațului său îl furnicau de parc-ar fi fost ținut aproape de-un foc, deși lama armei nu emitea niciun pic de căldură. „Pandaras n-a știut că trebuia să lase cuțitul la soare cât am fost bolnav”, s-a gândit tânărul. „Acum își ia energia de care are nevoie direct de la mine, iar eu trebuie să lovesc în curând.”

— Ți-a spus Gorgo și pe cine-am mai ucis? L-a iscodit Yama pe uriaș. Nu avea cum să fi uitat, căci s-a întâmplat cu numai două nopți în urmă. A fost un neguțător putred de bogat și grozav de puternic, cu mulți oameni de pază. Am fost prizonierul lui, iar cuțitul mi-a fost luat, dar acum el e mort,

totuși, iar eu stau aici, în fața ta. Cară-te acum și-o să te cruț.

Chema în ajutor orice mașină s-ar fi aflat prin preajmă, dar nu era niciuna în apropiere. Nu putea simți decât roirea lor îndepărtată, fără țintă, tot așa cum un om aude multele voci ale orașului ca pe-un vuiet nedeslușit.

— Crezi că, dacă mă vei ține de vorbă, o să te cruț sau îți vor veni ajutoare, a spus asasinul. Astea nu-s decât speranțe prostești. Dă-ți încolo arma și-o să ai parte de-o expediere rapidă pe lumea cealaltă. Ai cuvântul meu.

— Și, probabil, tu dai din gură pentru că nu ai inima s-o faci.

Asasinul a izbucnit în hohote de râs, un huruit ca al unor stânci ce s-ar fi mișcat una peste cealaltă în stomacul său.

— E taman pe dos. Am fost plătit să te ucid cât de încet posibil și să nu-ți spun numele clientului meu până în ultimul moment. Nu vrei să-ți dai deoparte micuța ta lamă prostească? Care va să zică, alegi o moarte lentă.

Yama a văzut că asasinul era dreptaci, dac-ar fi alergat spre stânga, bărbatul ar fi trebuit să se răsucească înainte de a lovi. În acea clipă, tânărul ar fi avut șansa unei lovituri încununate de succes. Deși altarul era întunecat și lumina soarelui ce apunea urcase până la jumătatea pereților, așternând un luciu arămiu pe trunchiurile noros opace ale soldaților gigantici, totul în absida cea pătrată strălucea extrem de bine definit. Yama nu se simțise niciodată mai viu decât atunci, în momentul dinaintea morții lui sigure.

A țipat și-a luat-o la fugă, lovind chipul mascat al uriașului. Oponentul său s-a învârtit cu o viteză uluitoare și a parat mecanic și cu atâta forță, încât Yama abia-abia dac-a fost capabil să se apere de lovitura lui. Cuțitul a urlat și-a scuipat un șuvoi de scânteii și a crestat paloșul asasinului.

Uriașul nu și-a forțat mai departe avantajul, ci s-a holbat, distras, la ceva aflat deasupra capului lui Yama. Tânărul a lovit din nou, repezindu-se înainte cu vârful armei sale; sergentul Rhodean îl învățase că avantajul unei lame scurte era precizia cu care putea fi direcționată. Asasinul a parat cu aceeași forță brutală și nepăsătoare ca și înainte și a făcut un pas înapoi, scoțându-și pistolul cu percuție de la cingătoare.

Pe neașteptate, praful a început să clocotească de jur împrejurul lor, formând un nor uscat, sufocant. Așchii de piatră au început să cadă ca o ploaie cu grindină, răsunând pe

lespezile podelei. În mijlocul tuturor acestora, Yama s-a repezit înainte. A fost o lovitură ușoară și lipsită de forță care abia dacă i-a julit asasinului pieptul, dar cuțitul a străfulgerat și a apărut un fulger strașnic de lumină albastră care l-a doborât pe uriaș la pământ. Brațul tânărului a amortit de îndată de la încheietură și până la umăr. În timp ce-și trecea arma în mâna stângă, asasinul s-a ridicat în picioare și și-a înălțat pistolul.

Gura namilei se mișca în interiorul măștii, iar ochii îi erau holbați. El a tras și-a tot tras în ceva aflat în spatele lui Yama. Pistolul n-a mai funcționat la cea de-a treia împușcătură, iar asasinul l-a azvârlit cu forță peste capul tânărului și a rupt-o la fugă, la fel cum Pandaras o rupsesse la fugă atunci când apăruse femeia în alb în altar.

Yama l-a urmărit pe asasin, cu sângele cântându-i în cap, dar bărbatul s-a prăbușit prin draperia din împletitură neagră și tânărul s-a oprit brusc, temându-se că pe partea cealaltă îl putea aștepta o ambuscadă. Așa că s-a întors pe călcâie și s-a uitat în sus la soldatul care pășise afară din firida sa, apoi i-a cerut acestuia să se ducă înapoi la culcare până când va fi din nou nevoie de el. Ostașul, cu ochii strălucindu-i roșii pe chipul-i impasibil, și-a lovit platoșa cu pumnul său înzăuat, iar sunetul a reverberat în absidă ca într-un clopot.

CEL-DE-DEDESUBT

La mare depărtare în josul atriului copleșit de umbre, la lumina unui felinar cu ulei de palmier care fusese coborât pe un lanț din tavanul înalt, doi bărbați se aplecau deasupra a ceva. Yama a țâșnit înainte, cu cuțitul ridicat, dar nu erau decât niște preoți care-l îngrijeau pe Pandaras. Băiatul zăcea rășchirat pe podeaua din mozaic, viu, dar lipsit de cunoștință. Yama a îngenuncheat și i-a atins fața. Ochii i s-au deschis, dar părea incapabil să vorbească. Pe tâmpla lui se vedea o tăietură adâncă și însângerată care părea să fie singura lui rană.

Tânărul și-a pus cuțitul în teacă și a privit în sus spre cei doi preoți. Aceștia purtau sutane simple, țesute-n casă, și aveau chipuri lătărețe, cu sprâncene late, și coame încâlcite de păr alb: erau din aceeași seminție cu Enobarbus. Deși Yama bănuise că acesta fusese locul unde tânăra căpetenie avusese viziunea, a simțit, totuși, un ușor șoc al recunoașterii.

I-a întrebat pe preoți dacă văzuseră cine-i rănise prietenul, iar ei s-au uitat unul la altul înainte de a îndrăzni să-i spună că un bărbat tocmai gonise pe lângă ei, dar că deja îl descoperiseră pe Pandaras când l-au văzut. Yama a zâmbit, gândindu-se la spectacolul pe care trebuie să-l fi oferit asasinul mascat care fugea cât îl țineau picioarele prin templu, cu un paloș în mână și sângele șiroindu-i pe pieptul dezgolit. Gorgo trebuie că era prin preajmă – dacă-și trimisese asasinul, cu siguranță că ar fi vrut să fie martor la ceea ce plătise – și va fi zărit și punerea pe fugă a angajatului său.

Preoții s-au uitat unul la altul înainte ca acela din ei care vorbise și mai devreme să spună:

— Eu sunt Antros, iar acesta este fratele meu, Balcus. Suntem supraveghetorii templului. Avem un loc unde putem spăla rănila prietenului tău și le putem îngriji și pe ale tale. Urmați-ne!

Brațul drept al lui Yama își recăpătase aproape toată forța, deși îl mânca acum de parc-ar fi fost înțepat de o ceată de furnici. L-a ridicat pe Pandaras și l-a urmat pe bătrânul preot. Pielea băiatului era caldă, iar bătăile inimii sale erau ușoare și rapide, dar el n-avea cum să știe dacă acestea erau sau nu normale.

Dincolo de colonadă, pe partea stângă a atriului, era o micuță grotă săpată în piatra groasă a zidului exterior al templului. Apa șiroia într-o piatră puțin scobită printr-un jgheab din plastic fixat în centrul unui vârtej din mozaic roșu. Yama l-a ajutat pe Pandaras să ingenuncheze și a spălat rana superficială de pe tâmpla puștiului. Sângele care încălcise părul lucios al băiatului curgea tulbure în apa limpede și rece, dar, în mod evident, sângerarea se oprise deja, iar marginile rănilor erau curate.

— O să ai o durere de cap, i-a spus Yama lui Pandaras, dar nimic mai rău de-atât. Cred că te-a lovit cu marginea platoșei pentru antebraț sau cu pistolul, mai degrabă decât cu paloșul. Ar fi trebuit să stai cu mine, Pandaras.

Băietanul încă era incapabil să vorbească, dar i-a prins cu stângăcie mâna lui Yama și a strâns-o.

Preotul cel bătrân, Antros, a insistat să curețe tăieturile superficiale de pe spatele lui Yama. În timp ce muncea, a spus:

— Am auzit două împușcături. Ești norocos că nu te-a nimerit, deși mi-aș da cu presupusul că a ratat doar cu puțin și c-ai fost rănit de așchii de piatră doborâte din pereți.

— Din fericire, nu trăgea deloc spre mine, a spus Yama.

— Cândva, acesta a fost un loc grozav, a continuat Antros. Pilaștrii erau pictați în azuriu și auriu, iar lumânările din ceară de albine la fel de înalte cât un stat de om înmiresmau aerul cu parfumul lor. Templul nostru era plin ochi cu călugări-cerșetori și pelerini din fiecare oraș aflat de-a lungul fluviului. Asta se întâmpla, de bună seamă, cu mult înainte de-a mă naște, dar tot îmi amintesc cum un avatar al Proteguitoilor a apărut în altar.

— Era acest avatar o femeie îmbrăcată în alb?

— Nu era nici bărbat, nici femeie, nici tânăr, nici bătrân, zise bătrânul preot, zâmbind aducerii-aminte: Cât de mult îmi e dor de râsul lui sălbatic – era plin de-o bucurie extraordinară, și, cu toate acestea, avatarul era o creatură blajină. Dar acum a dispărut. Au dispărut cu toții. Oamenii încă mai vin să se roage la altar, desigur, dar, deși Proteguitorii ascultă fiecă rugă, oamenii au căzut atât de departe de harul divin, încât nu mai există răspunsuri la întrebările lor. Foarte puțini sunt cei care mai vin aici, și încă și mai puțini pentru a se descoperi smeriți dinaintea creatorilor lor. Cei mai mulți dintre cei care totuși mai vin o fac pentru a-i cere Celui-de-Dedesubt să le blesteme dușmanii, dar nici măcar aceștia nu mai sunt chiar atât de mulți.

— Presupun că majorității oamenilor le e frică de locul ăsta.

— Taman așa, deși mai avem, din când în când, probleme cu sectanții, căci ei sunt atrași de același lucru de care se tem oamenii obișnuți. Fratele meu și cu mine venim aici în fiecare seară pentru a aprinde felinarele, căci altfel templul nu e foarte folosit, nici măcar de propria noastră seminție. Desigur, ne avem și noi ziua noastră de hram, când atriul e decorat cu frunze de palmier și ghirlande de iederă și când are loc o procesiune solemnă pentru a stropi cu agheasmă fiecare colțisor și pentru a-l împăciui pe Cel-de-Dedesubt. Dar, altfel, așa cum am mai spus, majoritatea oamenilor se țin la distanță. Tu ești străin pe-aici. Un pelerin, probabil. Îmi pare nespus de rău că tu și prietenul tău ați fost atacați. Fără îndoială, un lotru v-a urmărit și a văzut o ocazie.

Yama l-a întrebat pe Antros dacă Cel-de-Dedesubt era mașina care se prăbușise din cer în timpul bătăliei finale care avusese loc la sfârșitul Epocii Răzvrătirii.

— Așa este. Nu trebuie să presupui însă și că a fost distrusă. Mai degrabă, a fost înmormântată de vie în roca topită de propria-i cădere. Se mișcă, uneori. De fapt, în ultima vreme a fost tare neliniștită. Ascultați! O auziți?

Yama încuviință. Bănuise că fluieratul ascuțit din capul lui era doar propriul său sânge care îi gonea prin vene din cauza freamătlui produs de scurta lui încăierare.

— E pentru a doua oară în doar două zile, a spus Antros. Cei mai mulți din seminția noastră sunt soldați și parte din datoria noastră e să păzim fântâna și lucrul înmormântat pe fundul ei. Dar mulți au plecat în josul fluviului pentru a lupta în război și mulți dintre ei au fost uciși acolo.

— L-am întâlnit pe unul dintre ei, a spus Yama.

Tânărul nu avea nevoie să întrebe când începuse mașina să devină neliniștită și a simțit cum îi îngheață sângele în vine. El era cel care ceruse ajutor în casa neguțătorului, iar mașina sălbătică care răspunsese chemării sale nu fusese singura care-l auzise. Cine altcineva o mai făcuse? Oare ce mai deșteptase în mod necugetat?

Afară, în atriu, a început dintr-odată să strige cineva, stârnind ecouri care se suprapuneau. Bătrânul preot părea alarmat, așa că Yama i-a spus:

— Să nu vă temeți, *domine*. Cunosc vocea asta.

Tamora se întorsese la han, le-a spus, și trebuise s-o amenințe pe vrăjitoarea cea boită care-l conducea pentru a afla unde dispăruseră Pandaras și Yama.

— Apoi mi-am dat seama care era șpilul, așa c-am venit de-ndată aici.

— Gorgo a fost de vină, i-a spus Yama în timp ce-și lega șireturile cămășii lui sfâșiate și pătate de sânge. Se pare c-am un adevărat talent să-mi fac tot soiul de dușmani.

— Sper că i-ai scos ochii înainte să-l ucizi, a zis Tamora.

— Nici măcar nu l-am zărit. Dar cineva a tras c-o săgeată de arbaletă-n mine mai devreme și-mi aduc aminte că tu mi-ai spus că Gorgo a ucis pe cineva cu o arbaletă. Nu m-a nimerit, și-atunci a trimis un alt bărbat să mă ucidă. Din fericire, am avut ceva ajutor și-am reușit să-l sperii pe asasin și să-l pun pe

fugă.

— Dacă-l mai văd vreodată, îi scot ochii! A spus caterana c-o pasiune înveninată. Boășele și ochii, mai bine! E o rușine pentru Neamul-cel-Feroce!

— Probabil că e foarte gelos, dacă vrea să mă ucidă din cauza ta.

Tamora s-a pus pe râs, și-a zis, printre hohote:

— O, Yama, în sfârșit, dai și tu dovadă de-o slăbiciune omenească, chiar dacă nu-i decât îngâmfare în legătură cu talentele-ți de pulărau. Adevăru-i că-i datorez bani lui Gorgo. Nu-i genu' care luptă, ci ăla care știe să facă afaceri. Găsește de lucru pentru alții, și ia o parte din onorarii pentru deranj. Și mai dă și bani cu camătă. Am împrumutat de la el pentru a-mi cumpăra o armură nouă și sabia asta după ce-am fost rănită-n război anul trecut. Atunci mi-am pierdut și echipamentul, înțelegi. Am muncit pe bază de comision să-mi plătesc datoria și dobânda. Am făcut suficient cât să-mi duc zilele, iar el a luat tot restul.

— Atunci, însărcinarea pe care-am făcut-o cu tine...

— Da, da, a spus Tamora, nerăbdătoare și nervoasă. La comanda lui Gorgo. Nu se aștepta cu adevărat să reușesc, dar tot s-a mâniat când i-am zis că l-am ucis pe neguțător și n-am reușit să ne colectăm onorariul.

— Și de-aia te-ai învoit să mă ajuți.

— Nu tocmai. Yama, n-avem timp pentru toate astea.

— Am nevoie să știu, Tamora.

Yama a înțeles atunci de ce caterana se îmbarcase într-o aventură atât de riscantă, dar tot nu înțelegea de ce-l voia Gorgo mort.

Tamora a lăsat să-i cadă capul în piept vreme de-o secundă, apoi a spus c-un amestec de vulnerabilitate și sfidare-n glas:

— Presupun că-i drept așa. Însărcinarea cu marinarul-stelelor ar fi fost bine plătită, dar ne-am pierdut onorariul din cauză că te-au apucat pandaliile și ai înșfăcat cununița aia. Așa că încă îi mai datorez bani lui Gorgo, și, din punctul lui de vedere, lucrasem pentru tine. I-am zis s-aștepte c-o să-i plătesc tot, da-i tare lacom. Vrea ficatul și ochii, dimpreună cu carnea și oasele...

Yama a dat aprobator din cap:

— A hotărât să mă ucidă și să fure banii pe care-i am.

— A zis c-o să te prade, nu c-o să te ucidă. A zis c-așa era drept, fiindcă l-ai făcut să piardă onorariul pentru omorârea neguțătorului. N-am avut habar c-o să-ncerce să te ucidă. Mă jur.

— Te cred, a spus tânărul. Și mai știu și că Gorgo a găsit pe altcineva să te ajute cu însărcinarea din Palatul Memoriei Poporului. Voia să scape de mine.

— Un bărbat cu piele roșie și creștături de bici pe piept. L-am zis lui Gorgo c-o să lucrez cu tine, Yama, și cu nimeni altcineva, dar el a spus că bărbatul mă va aștepta în fața porții Palatului. M-am dus acolo, dar n-am dat de el, așa că m-am întors la han și-am aflat că tu veniseși înapoi.

— Ei bine, bărbatul pe care-l așteptai a fost aici. El a fost cel care-a încercat să mă omoare.

— Aveam de gând să-ți spun tot, l-a asigurat femeia. Am hotărât ceva, în vreme ce așteptam. Dă-mi ascultare, rogu-te! Am făcut o înțelegere cu tine, și-o s-o respect. Dă-l dracu' pe Gorgo! Când treaba va fi terminată, o să-l găsesc și-o să-l ucid.

— Și-atunci vei lucra pentru mine, nu pentru Gorgo?

— Păi, și eu ce-am spus taman acu', dacă nu asta? L-a întrebat Tamora nerăbdătoare. Dar n-avem timp să stăm la taclale nicio clipă-n plus, nu acum! Ai zăcut în pat, și-apoi te-ai prostit în mausoleul ăsta, iar, între timp, eu, una, am fost tare ocupată. Deja am lipsit de la o întâlnire și nu trebuie s-o mai ratăm și pe-a doua, altfel, contractul devine nul. Poți să călărești?

— Un pic.

— Asta-ar face bine să-nsemne că poți goni ca vântu' și ca gându'.

Tamora a părut abia atunci să-l observe pentru prima oară pe Pandaras:

— Ce-a pățit șobolănelu'?

— O lovitură la cap. Din fericire, asasinul angajat de Gorgo a avut niscăi scrupule.

— Poate c-asta o fi alungat câteva din fumurile lui și i-a vârat oleacă de bun-simț în căpățână. Presupun că tot mai vrei să-l iei cu tine? Ei bine, o să-l car eu pentru tine. De ce te holbezi la mine? După toate astea, acum te-apuci s-anulezi contractul nostru?

— Deja am trezit lucruri care-ar fi fost mai bine să fie lăsate să doarmă. Dacă merg mai departe, cine știe ce altceva aș mai putea face?

Tamora i-a tăiat-o abrupt:

— Păi, și ce-o să faci atunci: o să te jugănești singur? Dacă nu știi cine ești și de unde vii, atunci n-ai cum să afli nici ce-o să devii. Vino cu mine sau nu. Eu, una, o să iau slujba asta, oricum va fi, căci o să fiu plătită pentru ea cu sau fără tine. Și-apoi, după ce-o voi fi terminat-o, o să-l ucid pe Gorgo.

Și, zicând acestea, ea și l-a aburcat pe Pandaras pe umăr și s-a îndepărtat iute, cu pas ușor, de parcă puștiul n-ar fi cântărit absolut nimic. După o clipă, Yama a urmat-o.

Se lăsa seara. Lumini calde străluceau în ferestrele caselor dimprejurul pieței acoperite de mușchi. Doi cai erau priponiți de-un stâlp pe creștetul căruia se afla un coș pentru jar, crestat și fumegând. Tamora și Yama l-au ridicat pe Pandaras pe greabănul calului ei, iar apoi femeia a sărit degajată cu voltă în șa în spatele puștiului. S-a aplecat și i-a zis tânărului:

— A trebuit să-i plătesc o avere vrăjitoarei ăleia boite pentru a închiria caii ăștia. Nu mai sta acolo cu gura căscată! Deja s-ar putea să fie prea târziu.

Caii erau înhămați în stilul cavaleriei, cu șei ușoare și scări de șa înalte. Yama tocmai ce-și înșfăcase capătul șei și-și potrivise piciorul stâng în scară, gata să se arunce-n sus, pe cal, când pământul s-a clătinat. Bidiviul s-a mișcat și, în timp ce încerca să-l domolească, tânărul a zărit o rază de lumină țâșnind prin deschizătura din acoperișul cel boltit al Templului Negru.

Lumina era roșie ca sulful care arde, cu pete violet și purpurii învârtelindu-se în ea, ca niște scânteii în sus pe-un horn. Ardea până în ceruri, atât de strălucitoare, încât inunda templul și scuarul într-o lucire sângerie.

Yama și-a dat seama imediat ce se întâmpla și știe că va trebui să înfrunte lucrul pe care-l deșteptase. Era îngrozit la culme de el, dar, dacă nu îi făcea față în clipa aceea, avea să fie veșnic îngrozit.

I-a aruncat Tamorei frâiele calului său și-a luat-o la goană-n sus pe scări, intrând în templu. De cum a pătruns înăuntrul atriului celui lung, podeaua a gemut și s-a înălțat, precum un animal chinuit de muște care-l pișcă. Tânărul a căzut cu capul

Înainte, s-a ridicat din nou și-a continuat să fugă către coloana de lumină roșie care ardea din fântână și umplea tot templul cu lucirea-i sălbatică.

Clădirea devenise neliniștită. Piatra pereților săi scâncea și hohotea; praf și fragmente minuscule cădeau din tavan. Câțiva pilaștri de pe fiecare parte se crăpaseră de sus până jos, iar unul se prăbușise de-a curmezișul podelei, cu discurile sale grele din piatră împrăștiate ca o grămadă de monede uriașe. Mozaicurile complicate ale podelei erau fisurate, umflate și rupte în valuri inegale. O crăpătură lungă și zimțată mergea dinspre fântână, iar cei doi preoți bătrâni stăteau drepti de fiecare parte a ei, cu siluetele conturate de lumina ca de furnal. Balcus își scosese sabia din teacă și o ținea deasupra capului, într-un gest de sfidare patetică; Antros îngenunchease, cu podul palmelor presate pe ochi, rostind iar și iar o incantație sau o rugăciune.

Limba în care bolborosea era într-un dialect privat al seminției preoților, dar ritmul ei l-a lovit profund pe Yama care a căzut în genunchi lângă bătrân și-a început să psalmodieze și el.

Nu era o rugăciune, ci un set de instrucțiuni transmis paznicilor templului.

El o repeta deja pentru a treia oară când draperia din împletitură neagră care despărțea absida din dreapta de atriu a fost trasă într-o parte. Doi, patru, cinci dintre soldații uriași au ieșit în marș din ea. Lumina roșie strălucea ca sângele proaspăt pe platoșele lor transparente.

Cei doi preoți bătrâni s-au aruncat imediat pe podea cât erau de lungi, dar Yama a privit cu fascinație, ca și cum ar fi fost vrăjit. Cei cinci soldați erau singurii care supraviețuiseră lungului somn al paznicilor templului. Unul își târa piciorul înțepenit, iar altul era complet orb și se mișca șovăielnic, sub îndrumarea celorlalți, dar niciunul dintre ei nu-și uitase îndatoririle. Și-au ocupat pozițiile, formând o stea cu cinci colțuri de jur împrejurul fântânii, și-au desfăcut platoșele și au scos din ele tuburi argintii bulbucate care erau cât Yama de înalte. Tânărlul a presupus că soldații urmau să-și descarce armele în fântână, dar, în loc de asta, ei au ținut către coama zidului din jurul ei și către podeaua din jurul acestuia și au tras toți odată, ca unul.

Una dintre arme a explodat, făcând să detoneze partea de sus a proprietarului ei în țândări; din toate celelalte, fire violete la fel de intens strălucitoare ca soarele însuși au secerat piatra până când aceasta a început să curgă ca apa în fântână. Căldura și lumina îi băteau lui Yama pe piele; atriul s-a umplut de duhoarea acră a pietrei care arde. Podeaua s-a umflat din nou, un val ce se rostogolea și care a făcut să pocnească piesele mozaicului și lespezile ca un bici și care i-a făcut pe tânăr și pe preoți să cadă pe spate. Iar Cel-de-Dedesubt s-a înălțat atunci din spațiul inelar alb incandescent din jurul capcanei sale.

Era din neamul mașinii sălbăticate pe care Yama o atrăsese jos în mod necugetat acasă la neguțător, deși era cu mult, mult mai mare. Abia-abia dac-a reușit să treacă fără să se înțepenească prin pereții fântânii – negru, sferic și zbârlit de-o mulțime de ghimpi. Se deformase din cauza întemnițării sale, ca o portocală stricată care se turtește sub propria sa greutate.

Soldații uriași au azvârlit foc violet peste mașină, dar aceasta nici nu i-a băgat în seamă. Atârna în mijlocul coloanei de lumină sângerie și se uita fix în capul lui Yama. *Tu m-ai chemat, sunt aici. Acum vino cu mine și slujește.*

Durerea l-a lovit pe tânăr în craniu ca un ic din fier. Câmpul vizual îi era de-acum plin numai de fulgere roșii și negre. Orbit, arzând pe dinăuntru și pe dinafară, le-a dat soldaților un ultim ordin.

Ei s-au mișcat ca unul, și-atunci Yama a putut să vadă din nou. Cei patru soldați erau atârnați de mașină așa cum oamenii se agață de niște epave plutitoare la locul unui naufragiu. Retezau spinii mașinii cu lamele din mâinile lor.

Țepii erau cei care-i permiteau mașinii să curbeze câmpul gravitațional după propria-i voință. Aceasta se învârtea și se clătina, ca un daman atacat de lupi cumpliți, dar era, prea târziu. A căzut ca o piatră în fântână, iar templul s-a cutremurat din nou. S-a auzit apoi un urlet prelung, iar coloana de lumină roșie a pâlpâit și-apoi a dispărut pentru totdeauna.

PALATUL MEMORIEI POPORULUI

Yama și cei doi preoți se ajutară reciproc să treacă prin

ruinele templului. Ovații grozave s-au înălțat atunci când au ieșit în lumina amurgului, pârliti, clipind din ochi și tușind din cauza fumului, acoperiți din cap până-n picioare de funingine. Oamenii care locuiau în casele dimprejurul templului ieșiseră în fugă din case, convinși că venise ziua cea mai de pe urmă a lumii și-n clipa aceea au aflat că fuseseră salvați. Bărbați din seminția preoților au dat fuga și i-au ajutat să meargă; Tamora și-a mînat calul în susul scărilor joase, ducând bidiviul lui Yama de căpăstru.

Tânărul s-a luptat să-și croiască drum prin mulțime:

— A dispărut! I-a strigat femeii-cateran. I-am trezit pe soldați și l-am înfrînt!

— S-ar putea să ajungem prea târziu! I-a strigat înapoi Tamora. Dacă-ai terminat aici, urmează-mă!

Până a apucat Yama să se urce în șa, ea deja se îndepărta la galop, traversând scuarul. El a țipat și-a pornit s-o urmărească. Calul său era unul jugănit, suplu, cu pas sigur, și-a avut nevoie doar de puțină îndrumare în timp ce se întrecea cu Tamora pe străduțele înguste. Rafalele de aer cald al serii îi înțepau pielea pârjolită, dar îi limpezeau mintea. Părul său lung, netăiat de la plecarea din Aeolis, îi flutura în spate.

Un clopot a început să bată, iar Tamora s-a uitat înapoi și-a strigat:

— Poarta! Mai sunt zece minute până se-nchide!

Ea și-a biciuit calul cu hamurile, iar acesta și-a dat urechile pe spate, și-a ridicat coada și și-a dublat viteza. Yama a strigat vorbe de încurajare în urechea calului său, iar acesta parc-a mai prins curaj și a pornit în urmărire. Un minut mai târziu, au țâșnit din capătul străduței înguste și-au început să înainteze cu greu prin mulțimile care umpluseră un bulevard larg sub globurile de foc albastru care pluteau în aer.

Erau petiționari, penitenți și pelerini care încercau să-și câștige intrarea în Palatul Memoriei Poporului, iar numărul lor era mărit de al aceluia care intraseră în panică din cauza cutremurărilor pământului și luminilor stranii care se zăriseră. Tamora a împărțit lovituri în dreapta și-n stînga cu hamurile strânse-n pumn, iar oamenii s-au căznit să se dea înapoi, unul în altul, în timp ce ea își croia cu greu drum mai departe, cu Yama aflat la mică distanță-n urma ei. Dangătul clopotului făcea aerul să tremure, înecând strigătele și urletele mulțimii.

Atunci când Tamora și Yama au ajuns la capătul bulevardului, au dat peste o linie de pichetare din mașini care se învâртеau în aer, arzând c-o lucire firoasă ca o frânghie de sori mititei. Deasupra capetelor, încă și mai multe mașini zburau iute prin lumina amurgului, ca niște licurici. I-au umplut capul lui Yama cu bâzâitul lor adormitor, de parcă s-ar fi cufundat cu fața înainte într-un stup de albine. Magistrați în mantii și cu glugile trase pe ochi stăteau în spatele lucirii liniei de pichetare. În spatele lor, bulevardul dădea într-o piață atât de uriașă, încât ar fi putut cu ușurință să conțină un orașel precum Aeolis. La celălalt capăt al pieței se înălța o stâncă înaltă și netedă de rocă din chila lumii, curbată la dreapta și stânga până departe și străpunsă de o poartă păzită de o decadă de soldați în armuri argintii care stăteau pe discuri plutitoare spânzurate-n văzduhul cu o lumină albăstrie.

Muntele negru era Palatul Memoriei Poporului care se deslușea, amenințător, deasupra tuturor, presărat cu lumini și acoperind cerul. Piscurile sale se topeau într-o ghirlandă de nori. Yama s-a holbat în sus, la el. Ajunsese atât de departe în doar câteva zile, de la micuța citadelă a casei-donjon a Edilului din Aeolis până la aceasta, cea mai măreață citadelă dintre toate câte existau și despre care preteriții pretindeau că era mai bătrână decât lumea însăși. Aflase că seminția lui era mai veche decât lumea și că putea să supună voinței sale mașinile care mențineau Confluența. Aflase că ereticii îl considerau un mare trofeu și se hotărâse să lupte împotriva lor din toate puterile lui, îl înfruntase și îl învinsese apoi pe unul dintre îngerii lor întunecați.

Își lăsase în urmă copilăria. Înainte îl aștepta lunga luptă prin intermediul căreia avea să se definească pe sine însuși. Poate că se va sfârși cu moartea; cu siguranță, nenumărați oameni muriseră deja în război, și mulți alții aveau să mai moară înainte ca ereticii să fie înfrânți. Dar, în acel moment, deși era sleit de oboseală și învinețit, deși hainele îi fuseseră pârlite și zdrențuite, se simțea mai viu decât se simțise vreodată-n toată viața lui. Undeva, în măreața citadelă care se înălța deasupra lui, în teancurile de cărți ale zecilor de mii de biblioteci ale sale, în labirinturile sutelor sale de temple și altare și departamente, trebuia să se afle și secretul originii sale. Nu se îndoia de asta. Femeia în alb din altar îi spusese că

el venea din trecutul îndepărtat, dar ea îi era dușman și, fără îndoială, mințise. Avea să demonstreze că greșea. O să afle secretele pe care doctorul Dismas le descoperise și-avea să descopere unde mai trăia încă seminția lui, și-avea să învețe de la ei cum să-și folosească puterile împotriva ereticilor.

Tamora a prins hamul calului lui Yama și a strigat c-ar face mai bine să se întoarcă a doua zi.

— Poarta e pe cale să se închidă!

— Nu! Trebuie să mergem acum! E destinul meu în joc!

Pandaras și-a ridicat capul și a spus, moale:

— Stăpânul meu o dorește!

Tamora a rânjit cu gura până la urechi, dezvelindu-și grilajul dinților ei ascuțiți și albi și a înălțat ceva în lumina roșie. Linia de pichetare a mașinilor incandescente s-a învârtit și s-a îndepărtat de ea. Oamenii au pornit spre spărtură, iar magistrații s-au mișcat înainte, biciuind cu cravașele lor, mânăndu-i pe cei din față peste cei care-i împingeau din spate. În mijlocul acestei busculade, o grăsană care stătea întinsă pe un pat purtat de patru bărbați aproape goi și unși cu uleiuri și-a înșfăcat brusc umflătura sânelui. Sub mâinile ei dolofane o pată de-un roșu-aprins se întindea cu repeziciune pe rochia albă. Femeia a alunecat într-o parte, iar patul s-a înclinat și s-a prăbușit la pământ, trimitând un val de confuzie ce s-a întins printre oamenii înghesuiți atât de tare unii într-alții, că n-aveai loc să arunci nici măcar un ac.

Yama nu a înțeles ce se întâmplase până când un bărbat aflat chiar lângă calul său, în dreapta, a rupt-o la fugă înainte, s-a îndoit din mijloc și a căzut la picioarele vecinilor săi. Tânărul a zărit în treacăt penajul roșu al săgeții din spinarea mortului și-apoi mulțimea s-a închis deasupra acestuia.

Tamora își scosese deja sabia și o flutura în jurul său în timp ce-și croia drum prin mulțime. Yama a tras cu piciorul în mâinile care încercau să înșface hățurile calului său care se prăbușea și și-a deschis drum prin forfota din dreptul femeii.

— Gorgo! A strigat el la Tamora. Gorgo! E aici!

Dar femeia-cateran nu l-a auzit: ea se apleca deasupra lui Pandaras și urla la magistrații care-i blocau calea. Yama s-a întins s-o prindă de umăr și ceva i-a trecut pe lângă ureche cu un pocnet malefic, iar atunci când s-a răsucit să vadă de unde venise, o altă săgeată s-a izbit de capul unui bărbat care

încercase să înșface hățurile calului său.

Yama a tras cu biciul în dreapta și-n stânga, cuprins de panică și de mânie. Fulgere negre și roșii i-au umplut capul. Și, deodată, a văzut scuarul dintr-o mie de puncte de vedere diferite care convergeau spre o siluetă de pe un acoperiș plat ce se înălța deasupra bulevardului aglomerat. Gorgo a urlat și și-a ridicat arbaleta în fața ochilor în timp ce sute de mașini mititele se izbeau de el, găurindu-i trunchiul și brațele și picioarele. Trebuie c-a murit într-o clipită, dar trupul nu i s-a prăbușit la pământ. În loc de asta, s-a înălțat în aer, talpa unuia din bocanci s-a atins, ușor, de parapet în timp ce aluneca peste capetele strânse unele într-altele ale mulțimii.

Yama și-a venit în fire și a văzut că Tamora își tăiasse drum prin șirul de magistrați, așa că a galopat după ea. Pe partea îndepărtată a scuarului, colosala poartă din fier a Palatului Memoriei Poporului se închidea. Clopotul a tăcut și-a urmat un moment de șocantă liniște. Apoi oamenii au simțit picăturile de sânge care cădeau pe ei, așa c-au privit în sus și-au văzut trupul ciuruit al lui Gorgo care era susținut sus, sus de tot, cu capul plecat și brațele întinse-n lături, și cu arbaleta bălăngănindu-se de curelușa ei peste pieptul lui distrus.

O femeie s-a pus pe țipăt și mulțimea a început din nou să răcnească, zece mii de voci urlând unele peste altele. Discurile care-i purtau pe soldați s-au năpustit asupra mulțimii, în timp ce Yama și Tamora își goneau caii de-a curmezișul pieței și se-aruncau prin canaturile porții în bezna din spatele ei.